

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER
TED DEKKER

siyah

ÇEMBER | KİTAP BİR

KÖTÜLÜĞÜN DOĞUŞU

“ÇEMBER SERİSİ, RÜYALAR İLE GERÇEKLİĞİN ÇARPIŞTIĞI,
YÜKSEK TEMPOLU BİR DESTAN.”

DÜNYADAKİ EN GÜÇLÜ ADAM OLMAYI DÜŞLEYEN
MULTİMİLYARDER VALBORG SVENSSON, BUNU ŞİDDETLE
ARZULAMAKTADIR. AMACINA ULAŞABİLMEK İÇİN ÖZEL BİR AŞI
HARİCİNDE HİÇBİR ŞEKİLDE KURTULUŞU OLMAYAN BİR VİRÜS
YARATIR. BU VİRÜS, 3 HAFTA İÇERİSİNDE BULAŞAN KİŞİYİ
ÖLDÜRECEKTİR VE VALBORG, BU SİLAHI ONA BOYUN EĞMEYEN
HER MİLLET ÜZERİNDE KULLANMAYA HAZIRDIR.. VALBORG'A
BOYUN EĞENLER İÇİNSE DURUM ELBETTE FARKLI OLACAKTIR.

THOMAS HUNTER İSE VALBORG'UN KÜRESEL TERÖRİZM
PLANLARINI ÖĞRENİR VE BU AŞININ KONTROLÜNÜ ELE
GEÇİRMeye ÇALIŞIRKEN BAŞI DERDE GİRER. HUNTER, ISSIZ
ARA SOKAKLARDA SUİKASTÇILARDAN UCU UCUNA KAÇARAK,
BİR BİNANIN ÇATISINA SİĞİNİR. SONRA GECENİN İÇİNDEN
ÇIKAN SESSİZ BİR KURŞUN KAFASINA İSABET EDER...
VE DÜNYASI KARARIR.

KARANLIĞIN İÇİNDEN, KÖTÜLÜĞÜN KOL GEZDİĞİ BAŞKA
BİR DÜNYAYA AİT ŞAŞIRTICI BİR GERÇEKLİK ÇIKAR: THOMAS
HUNTER'IN GÜZEL BİR KADINA ÂŞIK OLDUĞU BİR DÜNYA..
ANCAK UZANIP DA KAFASINDAKİ KANA DOKUNDUĞUNDA,
RÜYASINDA BİR ARA SOKAKTA KOVALANDIĞINI HATIRLAR.

BİR TIBBİ GERİLİM ROMANI TADINDA BAŞLAYAN SİYAH, RÜYA
İLE GERÇEĞİN İÇ İÇE GEÇTİĞİ, SOLUKSUZ OKUYACAĞINIZ
BİR ESERE DÖNÜŞÜYOR.

TED DEKKER

SIYAH

ÇEMBER | KİTAP BİR

KÖTÜLÜĞÜN DOĞUŞU

SİYAH

Ted Dekker

Baskı: Şubat 2015

ISBN: 978-605-4335-72-5

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©Ted Dekker

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ye aittir.

Baskı

Ezgi Mat. Tek. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.

Matbaa Sertifika No: 12142

Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14

Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul

Tel: 0 212 452 23 02

MARTI YAYINCILIK

Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.

Yılanlı Ayazma Sk. No: 8

Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13

Faks: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Orijinal Adı : Black

Yayın Yönetmeni : Şahin Güç

Çeviren : Mihriban Doğan

Editör : Deniz Güreler

Sayfa Tasarımı : Elif Aydın Yavuz

Redaksiyon : Tuğba Yavuzaslan

Kapak Tasarımı : Merve Oral

TED DEKKER

SiYAH

ÇEMBER | KİTAP BİR

KÖTÜLÜĞÜN DOĞUŞU

Çocuklarım için.

Maskelerin arkasında nelerin gizlendiğini hiç unutmasınlar.

ÇEMBER NEREDE BAŞLIYOR?

Çoğu serinin aksine, Çember Serisi tamamen döngüseldir; yani Kitap Sıfır olan *Yeşil*, hem henüz *Siyah*, *Kırmızı* veya *Beyaz*'ı okumamış olanlar için seriyi başlatır, hem de *Siyah*, *Kırmızı* ve *Beyaz*'ı okumuş olanlar için seriyi tamamlar. Korkmayın, hikâye hem çember hem de sıfır gibi kesintisiz işler. Seçim size kalmış. İster *Siyah*'la başlayıp, sonra *Kırmızı*, *Beyaz*'ı okuyun ve *Yeşil*'le bitirin. İster *Yeşil*'le başlayın, *Siyah*, *Kırmızı* ve *Beyaz*'la devam edin.

Derinlere dalın.

Ted Dekker

İsviçre

Adı Carlos Missirian'dı. Bu ad onun birçok adından biriydi.

Kıbrıs'ta doğmuştu.

Uzun yemek masasının diğer ucunda oturan ve kırmızı kalın bir bifteği yavaşça kesen adamın adı ise Valborg Svensson'du. Bu ad onun birçok, birçok adından biriydi.

Cehennemde doğmuştu.

İsviçre Alpleri'nin iç taraflarında, granitten yontulmuş karanlık bir salonda, birbirlerinden dokuz metre uzakta, neredeyse tam bir sessizlik içinde yemek yiyorlardı. Duvarlardaki siyah demir lambalar odaya loş, amber rengi bir ışık veriyordu. Bu enfes yemek masasında oturan Carlos Missirian ve Valborg Svensson dışında, ortada ne başka bir insan ne bir hizmetkâr ne bir mobilya ne de bir müzik vardı.

Carlos keskin bir bıçakla biftekten kalın bir dilim keserken, etin ayrılmasını izliyordu. *Kızıl Deniz'in ayrılması gibi*. Bu odadaki tek sesin, porselen tabakların içindeki eti kesen iki tırtıklı bıçağa ait olduğunun farkında olarak, tekrar kesti. Eğer

kulak verirsiniz, bunlar tuhaf seslerdi.

Carlos ağzına bir dilim attı, kuvvetle ısırdı. Kuşkusuz adam şu ölgün kara gözlerini kendisine, yüzüne—sağ yanağındaki uzun yaraya—dikmiş olmasına rağmen, kafasını kaldırıp ona bakmıyordu. Carlos filetonun bakırımsı lezzetinin tadını çıkararak, derin derin nefes aldı.

Şu ana kadar çok az insan Carlos'un cesaretini kırabilmişti. İsrailliler hayatının erken dönemlerinde bunun icabına bakmışlardı. Korku değil de, adam öldürmede yararlı olduğuna inandığı bir eğilim olan nefret onu yönetiyordu. Oysaki Svensson tek bir bakışla bir kayanın cesaretini kırabilirdi. Bu canavarın Carlos'un içine korku düşürdüğünü söylemek biraz abartılı olurdu, ama Carlos'u kesinlikle tetikte tuttuğu söylenebilirdi. Bunun nedeni Svensson'un ona karşı fiziksel bir tehdit oluşturmaması değildi; gerçekte hiç kimse bunu yapamazdı. Aslında Carlos tam da şu anda, elindeki biftik bıçağını bileğinin tek bir hareketiyle adamın gözüne fırlatabilirdi. Öyleyse onu ihtiyatlı olmaya iten neydi? Carlos bunu bilemiyordu.

Adam şüphesiz gerçekte cehennemden gelme bir canavar değildi. İsviçre'de doğmuş, İsviçre'deki bankaların yarısına ve Birleşik Devletler'in dışındaki ilaç şirketlerinin yarısına sahip olan bir iş adamıydı. Ömrünün yarısından fazlasını burada, İsviçre Alpleri'nin aşağılarında, kafese kapatılmış bir hayvan gibi dolanarak geçirdiği doğruydı; fakat iki bacağı üstünde yürüyen bir insan kadar insandı o da. En azından Carlos'un gözünde diğer insanlar kadar savunmasızdı.

Carlos eti bir yudum sek Chardonnay ile mideye indirdi

ve yemeğe oturduklarından bu yana ilk kez Svensson'a gözlerini dikti. Adam hemen her zaman yaptığı gibi onu görmezden geldi. Cildi son derece bozuktur, burnu da kafasına göre çok büyük duruyordu—kabarık ve dolgun değildi ama sivri ve ensizdi. Saçları da gözleri gibi siyahtı, siyaha boyanmıştı.

Svensson dilimi keserken durdu, fakat kafasını kaldırıp bakmadı. Oda sessizleşti. İkisi de heykel gibi öylece oturuyordu. Carlos onu izliyordu, bakışlarını ondan ayırmaya niyeti yoktu. Bu alışılmamış ilişkinin tek hafifletici faktörü Svensson'un da Carlos'a saygı duymasıydı.

Svensson aniden çatalını bıçağını bırakarak, bıyıklarını ve dudaklarını bir peçeteyle sildi; ayağa kalktı, kapıya doğru yürüdü. Sağ ayağına ağırlık vererek, tembel hayvan gibi yavaş yavaş ilerliyordu. Sağ ayağını sürüyordu. Hiçbir zaman bacağıyla ilgili bir açıklama yapmamıştı. Svensson, Carlos'tan tarafa hiç bakmadan odadan çıkıp gitti.

Svensson'un koridorun aşağısına kadar yürümesi bir dakika kadar süreceği için, Carlos sesini çıkarmadan bekledi. En sonunda ayağa kalktı, uzun koridora çıktı ve Svensson'un dinlendiğini tahmin ettiği kütüphaneye yöneldi.

İsviçreliyle üç yıl önce, dünyanın askerî güçlerini biyolojik silahları tehdit olarak kullanarak eşitlemeye kararlı olan yer altı Rus fraksiyonları ile çalışırken tanışmıştı. Şu eski bir kuramdı: Eğer Birleşik Devletler'in düşmanlarının doğru biyolojik silahları varsa, Amerika'nın dünyanın geri kalanında hedeflere doğrultulmuş iki yüz bin nükleer silahı olmasının ne yararı vardı? Aslında açık şehirler hava yoluyla taşınan son derece bulaşıcı

bir virüse karşı savunmasızdı.

Tek bir silah dünyayı dize getirebilirdi.

Carlos kütüphane kapısında bir an durdu, sonra iterek açtı. Svensson cam duvarın yanında durmuş, bir kat aşağıdaki beyaz laboratuvarı seyrediyordu. Bir puro yakmış, duman bulutu içinde kaybolmuştu.

Carlos deri ciltli kitaplarla dolu bir duvarın yanından geçti; içinde İskoç viskisinin olduğu bir sürahidenden kendine bir içki koyarak, yüksek bir tabureye oturdu. Biyolojik silah tehdidi, nükleer silah tehdidiyle kolayca aynı düzeye gelebilirdi. Kullanımları daha kolay olabilir, çok daha fazla yıkıma yol açabilirlerdi. *Bu mümkündü.* S.S.C.B. 1972’de Biyolojik ve Toksin Silahları Konvansiyonu’nu imzaladıktan sonra bile, anlaşmalara olan her zamanki saygısızlığıyla, biyolojik silahlar geliştirmek için binlerce bilim insanını görevlendirmişti. Elbette, hepsi de sözümona savunma amaçları içindi. Hem Svensson hem de Carlos önceki Sovyet araştırmalarının başarı ve başarısızlıklarını çok yakından biliyorlardı. Son tahlilde, geliştirmiş oldukları sözde “süper böcekler” o kadar da süper değildi, hatta yanından bile geçmezdi. Aşırı düzensiz, ne yapacakları belirsiz ve etkisiz hâle getirilmeleri ise çok kolaydı.

Svensson’un amacı ise basitti: Yalnızca kendisinin kontrol ettiği bir anti virüse hemen tepki verebilecek, üç ila altı haftalık bir kuluçka dönemi olan, havayla taşınabilir, son derece öldürücü ve dengeli bir virüs geliştirmek. Amaç bütün insan nüfususunu ortadan kaldırmak değildi. Amaç dünyanın bütün bölgelerini birkaç haftada enfekte etmek, sonra da tek tedavi yöntemini

kontrol etmekte.

Svensson tek bir askerin bile yardımını olmadan elde edeceği bu akıl almaz gücü bu şekilde kullanmayı planlıyordu. Carlos Missirian tek bir silah bile ateşlemeden İsrail dünyasından böyle kurtulacaktı. Tabii ki, böyle bir virüsün geliştirilip, emniyet altına alınabileceğini farz edersek.

Fakat öte yandan bütün bilim insanları bunun yalnızca bir zaman meselesi olduğunu biliyorlardı.

Svensson aşağıdaki laboratuvara gözlerini dikmiş bakıyordu. İsviçreli saçlarını ortadan ayırmış olduğundan, siyah bukleleri iki yandan dökülüyordu. Siyah ceketinde bir yarasa gibi görünüyordu. Gecenin büyük bölümünde uzun yolculuklar gerektiren, karanlık bir dinî kurala bağlıydı. Carlos onun Tanrısının siyah bir pelerin giyip, ızdırapla beslendiğinden ve zaman zaman da Svensson'a olan kendi bağlılığını sorguladığından emindi. Adam güce karşı doymak bilmez bir açlıkla güdüleniyordu ve emrinde çalıştığı adamların açlığı ise onunkinden bile fazlaydı. Bu onların besini, ilacıydı. Onların çılgınlıklarının boyutu Carlos'un umurunda değildi; tek bildiği istediklerini elde eden insanlar olduklarıydı ve bu süreçte o da kendi istediğini elde edecekti: İslam'ı yeniden yürürlüğe koymak.

İskoç viskisinden bir yudum aldı. *Bunca yıldan sonra, biyoteknolojik savunma sektöründe çalışan binlerce bilim insanından birinin, yalnızca birinin anlamlı bir şeyi tesadüfen bulduğunu tahmin edebildiniz.* Bütün büyük ilaç şirketlerinde, üç yüzden fazla maaşlı muhbirleri vardı. Carlos eski Sovyet biyolojik silah programından elli yedi bilimciyle, oldukça ikna

edici bir biçimde görüşmeler yapmıştı. Sonunda ise hiçbir şey elde edememişlerdi. En azından aradıklarını bulamamışlardı.

Sağ taraftaki, sandal ağacından yapılma büyük kara masanın üstündeki telefon acı acı çaldı.

İkisi de telefonu açma teşebbüsünde bulunmadı. Telefon sustu.

Svensson, “Sana Bangkok’ta ihtiyacımız var,” dedi. Sesi, içi çakılla dolu bir silindiri çalıştıran bir motor gürültüsü gibi geliyordu.

“Bangkok’ta.”

“Evet, Bangkok’ta. Raison İlaçları.”

Carlos, “Raison Aşısı mı?” diye sordu. Raison laboratuvarlarında çalışan bir muhbirleri sayesinde, bir yıldır bu aşının geliştirilmesini takip ediyorlardı. Carlos her zaman Fransız şirketi Raison’un—reyzon* olarak telaffuz ediliyordu, anlamı “reason”** dı —bir gün dünyayı dize getirecek bir virüs üretirse ironik olacağını düşünmüştü.

Carlos, “Onların elindeki aşının bize herhangi bir yararı dokunabilir mi?” diye sordu.

Svensson masasına doğru çok yavaş yavaş topallayarak yürüdü, üzerinden beyaz bir kâğıt parçası aldı ve kâğıdı inceledi. “Üç ay önce, aşının sürdürülmesi mümkün olmayan mutasyonlarıyla ilgili yazılan raporu hatırlıyorsun, değil mi?”

“Bağlantımız mutasyonların sürekli olmadığını ve dakikalar içinde yok olduğunu söylemişti.” Carlos bir bilim insanı de-

* Işın bölgesi

** Neden

ğildi, ama doğal olarak biyolojik silahlar hakkında sıradan bir insandan daha çok bilgi sahibiydi.

“Bunlar Monique de Raison’un vardığı sonuçlardı. Şimdi elimizde başka bir rapor var. Bugün HKM’deki adamımızın sinirli bir ziyaretçisi varmış. Adam Raison Aşısı’nın mutasyonlarının uzun süre belirli bir ısı altında tutulduğunda, tutarlı olduğunu iddia ediyormuş. Ziyaretçinin iddia ettiğine göre sonuçta, üç haftalık bir kuluçka devresinden sonra havayla yayılan öldürücü bir virüs ortaya çıkacakmış. Tüm dünya nüfusuna üç haftadan daha kısa bir süre içerisinde bulaşacak bir virüs yani.”

“Peki, ziyaretçinin eline bu bilgi nasıl geçmiş?”

Svensson bir an tereddüt etti.

“Bir rüyayla,” dedi. “Çok sıra dışı bir rüyayla. Onun bu dünyaya ait rüyalarının, yalnızca rüyalar olduğunu düşünen insanların yer aldığı, gelecekteki bir dünyaya ait çok ama çok inandırıcı bir rüya. Bir de konuşan büyük beyaz yarasalar varmış.”

Tereddüt etme sırası şimdi Carlos’taydı.

“Yarasalar.”

“Evet, görünüşe göre bir insanın bilebileceğinden daha fazla şey biliyorlar. Bizim bunu mühimsememiz için nedenlerimiz var. Bangkok’a uçup, Monique de Raison’la görüşmeni istiyorum. Eğer doğruysa, o zaman sonucu ne olursa olsun, Raison Aşısı’nı istiyorum.”

“Şimdi de çareyi gizemcilikte mi arıyoruz?”

* Hastalık Kontrol Merkezi.

Carlos yanlış hatırlamıyorsa, Svensson ücret bordosunda yer alan dört kişiyle HKM'yi iyi bir şekilde gözetim altında tutuyordu. Bulaşıcı hastalıklara ait en zararsız görünen raporlar bile hemen Atlanta'daki merkeze ulaşıyordu. Svensson anlaşılır bir biçimde, yeni bir salgınla ilgili raporlarla ve salgınla başa çıkma planlarıyla ilgileniyordu.

Fakat bir rüya? İtidal sahibi, kötü kalpli İsviçreli'nin karakterine tamamen zıt bir şeydi bu. Bu durum bile tek başına, bu iddiaya inandırıcılık kazandırıyordu.

Svensson kara gözlerini ona dikti. "Dediğim gibi, bu adam bu bilgileri nasıl elde ederse etsin, onunla hiç alakası olmayan şeyleri öğrenebileceğine inanmamız için başka nedenlerimiz var."

"Ne gibi?"

"Bu seni aşar. Thomas Hunter'in Raison Aşısı'nın sürdürülemez mutasyonlara uğradığını öğrenmesinin hiçbir yolu olmadığını söylemek şimdilik yeterli olur."

Carlos kaşlarını çattı. "Bir tesadüf olabilir."

"Bu riski almak istemiyorum. Dünyanın kaderi zor bulunur bir virüse ve onun tedavisine bağlı. Bu virüsü bulmuş olabiliriz."

"Monique de Raison'un bir... randevu vereceğinden pek emin değilim."

"O zaman zor kullan."

"Ya Hunter ne olacak?"

"Hunter'in bildiği bütün şeyleri öğrenmek için ne gerekiyorsa yap, sonra da onu öldür."

1

Bir Gün Önce

SU, THOMAS'IN kafasından aşağı çağlayan gibi dökülerek, yüzünden aşağı ılık bir eldiven gibi aktı. Bu sadece suydı, fakat tüm endişe ve kuruntularını silip süpürmüş, birkaç dakika zihnini özgürleştirmişti. Bir süredir buradaydı; hiçbir ayrıntı ve anlam içermeyen, aklının kıyısında bir yerde asılı duran uzak bir dünyada yitip gitmişti. Bu bir kaçıştı. Bu günlerde cennete en çok yaklaşılabildiği an olan saf bir kaçış.

Kapı yumruklandı. “Thomas! Bekliyorum. Geç kalacaksın.”

Kara'nın çok daha yaşlı hâli, bir an zihninde çakıp kayboldu. Saçları ağarmıştı, aşağı yukarı ellilerindeydi ve onu da yanında götürmesini istiyordu. Sadece şu cümle vardı aklında, “Beni de yanında götür, Thomas.”

Sonra o görüntü kayboldu. Birden kafası karışmış hâlde, suyun altında gözlerini kırıştırdı. Ne zamandır oradaydı? Çok kısa bir an için oraya nasıl gittiğini bile hatırlayamamıştı.

Sonra birden her şeyi hatırlamaya başladı. Duştaydı. Sa-

bahleyin vakit epey ilerlemişti. Java Hut'taki vardiyası öğleyin başlıyordu. Öyle değil mi? Evet, elbette.

Kafasını iki yana sallayarak suları püskürttü. "Tamam." Sonra ekledi, "Akşama görüşürüz."

Ancak Kara, hastanedeki vardiyasına yetişmek üzere büyük olasılıkla çoktan çıkıp gitmişti. Kardeşiyle ilgili ayrıntılar: Thomas gibi o da yirmili yaşlarının başında olabilirdi, ancak yaşı küçük olmasına rağmen çok olgundu. Thomas da sorumsuz biri değildi ama Manila sokaklarındaki hayattan Amerika'daki hayata onun kadar yumuşak bir geçiş yapamamıştı.

Duştan çıktı, buharlanmış aynayı ön koluyla sildi. Ellerini ıslak saçlarının arasından geçirdi, cama yapışmış su izlerinin arasından görebildiği kadarıyla yüzünü inceledi.

Fena değildi. Hiç fena değildi. Hem hatunlar kirli sakaldan hoşlanırdı, öyle değil mi? Son birkaç yıldır New York'ta pek iyi günler geçirmemişti ama Denver farklı olacaktı. Tefeciler ve şaibeli ithalat ortaklarıyla yaşadığı sorunlar artık geride kalmıştı. Tekrar kendi ayaklarının üstünde durmayı başardığında, yeniden toplum içine girecek ve bir şeylerde başarılı olmanın bir yolunu bulacaktı.

Bu arada elinde olanlar ise çalıştığı kahveciyle, Kara sayesinde bedavadan oturduğu apartmandı.

Çabucak giyindi, çıkarken dünden kalma şekerli bir çöreği mutfaktan aceleyle aldı. Önce Ninth'e gidecek, ardından Java Hut adıyla daha iyi bilinen butik kahvecinin olduğu Colfax'a giden ara sokaktan geçecekti. Rocky Dağları caddeye doğru inerken yüksek apartmanların arasından göze çarpıyor, mavi gök-

yüzüne uzanıyordu. Annesi hâlâ, boşandıktan sonra yerleştiği New York'ta oturuyordu. Boşanma zorlu bir süreç olmuştu ama artık annesi bu durumu atlatmıştı.

Aslında Thomas da birçok şey atlatmıştı. Toparlanmak için sadece biraz zamana ihtiyacı vardı, sonra da her zaman olduğu gibi gelsin avuç dolusu dolarlar ve hayattaki ince şeyleri takdir edebilen bir kadın. Tıpkı kendisi gibi.

Tamam, şu anda belki sadece hayal kuruyordu, ancak işler iyiye gidiyordu. Belki de yayın dünyasını fethetme hayaline ağırlık verdiğinde, yazmış olduğu romanlardan birine geri dönebilirdi.

Thomas on ikiyi iki geçte kahve dükkânına girdi, arkasından kapıyı çarparak kapadı.

“Merhaba, Thomas.” Yeni işe alınan siyah saçlı Edith gülümseyerek ona göz kırptı.

Tamam... İlginç bir durumdu. Hem de oldukça ilginçti. Ancak Thomas bir bela mıknatısı olduğu için, hakkında bir şey bilmediği kadınlarla flört etme gibi bir alışkanlığı yoktu.

“Merhaba.”

Kız ona yeşil bir önlük uzattı. “Frank bana ipleri göstermeni istiyor.”

“Tamam.” Tezgâhın arkasından, kızın etrafından dolandı.

“Bu gece dükkânı birlikte kapatacağız,” dedi kız.

Doğru. Frank bu on saatlik vardiyaları bir hafta önce başlatmıştı. “Tamam.”

“Evet.”

Kızın aklından neler geçtiğini bildiği için, Thomas ona

dönüp bakmadı. Şu anda bu, Thomas'ın aklının ucundan bile geçmiyordu.

Gün çabucak geçti. Thomas, Edith'e karşı olan ilgisizliğini ifşa etmeden ya da onu umutlandırmadan onunla yakınlık kurmayı başarmıştı. Fakat Edith'in deyişiyle ipleri göstermek normalden uzun sürmüş ve o gece on buçuktan önce işten çıkmamıştı.

Caddenin aşağısına, apartmana doğru yöneldi. Başka bir gün, başka bir dolar. Avuç dolusu değildi ama en azından düzenli bir gelirdi. Onun daha ihtiraslı işleri için daha çok lazımdı. Her şey yolunda gidiyordu. Her şey...

Ancak sanki aniden her şey birden alt üst oldu. Eve dönerken her zaman yürüdüğü o loş ara sokakta yürürken, bir ses *birdenbire* uzaklardaki trafiğin uğultusunu kesintiye uğrattı. On dan beş metre uzaktaki kırmızı tuğla iki santimlik bir delikten aşağı parça parça dökülüyordu. Tam adım atarken durdu.

Küt!

Bu defa kurşunun duvarı yardığını gördü. Bu defa patlamanın etkisiyle dağılan minik tuğla parçacıklarının yanağına battığını hissetti. Bu defa vücudundaki her bir kası tutulmuştu.

Az evvel biri ona ateş etmişti.

Ona mı *ateş ediyordu*?

Thomas çömelerek geri çekilmeye başladı, ama tam önündeki tuğlada açılmış iki delikten gözlerini alamıyordu. Bunlar doğru olamazdı. Hayal gücünün bir oyunuydu herhâlde. Uzun zamandır duyduğu roman yazma arzusu, en sonunda hayalle

gerçek arasındaki sınırın yok olmasına, onun kırmızı tuğladan bakan göz yuvaları görmesine yol açmıştı işte.

“Thomas Hunter!”

Bu onun hayal gücü değildi ama, öyle değil mi? Hayır, bu onun ismiydi ve pasajın aşağısında yankılanıyordu. Üçüncü bir kurşun tuğla duvara çarparak girdi.

Çömelmiş hâldeyken yana sıçradı. Uzun bir adım attı, sağ omzunun üstüne düşerek yuvarlandı. Yine kafasının üstündeki hava vınladı. Bu defa kurşun, çelik bir merdivene çarparak cınıladı ve pasajdan aşağı yuvarlandı.

Thomas ayaklarının üstünde doğruldu, dehşet duygusunun yanı sıra içgüdüyle de koşarak sesin peşine düştü. Daha önce böyle bir yerde bulunmuştu; Manila’nın arka sokaklarında. O zamanlar delikanlıydı ve Filipinli çeteler de silahtan çok bıçak ve pala taşıyorlardı, fakat o anda Ninth ve Colfax’ın arkasındaki ara sokakta köşeye kısıtılmış hâldeyken, Thomas arada hiçbir fark göremiyordu.

“Sen artık ölü bir adamsın!” diye biri bağırdı.

Şimdi kim olduklarını anlamıştı. Bunlar New Yorkluydu. Öyle, değil mi? Denver’da bildiği kadarıyla hiç düşmanı yoktu. Diğer yandan New York... Evet, tamam, New York’ta aptalca birtakım işler yapmıştı.

Bu ara sokak sol taraftan otuz metre kadar devam ediyordu. Yol loş ışıktaki bir gölgeydi sadece, fakat Thomas nasıl tüyeceğini biliyordu.

İki tane daha kurşun yanından geçti, biri o kadar yakınından geçmişti ki rüzgârını sol kulağında hissedebilmişti. Arka-

sındaki betonda ayak sesleri duydu.

Thomas gölgenin içine daldı.

“Arkadan yolunu kes. Telsizden ayrılma.”

Thomas yuvarlanarak ayak parmakları üzerinde doğruldu; sonra hızla koşmaya başladı, başı dönüyordu. *Telsiz mi?*

Adrenalinle ilgili problem, Makatsu'nun ince sesi fısıldıyordu, aklını zayıflatmasıdır. Karate öğretmeni başına işaret edip, göz kırpardı. Dövülecek bir sürü kasın var ama düşünecek bir kasın yok.

Eğer bu adamların telsizleri varsa ve ilerideki caddeyi keşbiliyorlarsa, o zaman Thomas'ın çok ciddi bir problemi var demekti.

Ara sokağın aşağısında, yarı yolda çatıya bir çıkış vardı. Büyük çöp varili çok uzaktaydı. Sol tarafında sağa sola saçılmış kutular vardı. Gizlenebileceği bir yer yoktu. Ne yapacaksa onlar ara sokağa girmeden önce yapması gerekiyordu.

Dehşet yavaş yavaş içine çöreklenmeye başladı. *Adrenalin akli köreltir; panik onu öldürür.* Yine Makatsu. Thomas bir seferinde, onların mahallesine giren bir Amerikan veledini öldürmeye ant içmiş Filipinli bir çete tarafından posası çıkana kadar dövülmüştü. Bu çete, ordu üssünün etrafındaki sokakları kendi mahallesi hâline getirmişti. Thomas'ın öğretmeni Thomas'ı azarlamış, onların o öğlenki saldırılarından kaçabileceği kadar iyi olduğu hususunda ısrar etmişti. Paniği ona pahalıya patlamıştı. Beyni allak bullak olmuştu. Gözlerinin kabarak kapanmasına yol açan morlukları hak etmişti.

Ancak bu defa ayaklar ve sopalar yerine kurşunlar vardı,

kurşunlar da hiç şüphesiz morluktan fazlasını bırakırdı. Zaman kalmamıştı.

Aklına başka bir fikir gelmeyen ve çaresizliği artan Thomas oluğa daldı. Sert beton cildini çizdi. Sol tarafa doğru hızla yuvarlandı, tuğla duvara çarparak gölgede yüzüstü yattı.

Köşeden yaklaşan ayak sesleri duydu, birisi dosdoğru ona koşuyordu. Bir adam. Onu Denver'da nasıl bulduklarına dair elinde hiçbir ipucu yoktu. Ancak onun için bu kadar zahmete girdilerse, öylece çekip gitmezlerdi.

Adam yürür gibi koşarken çok az bir esinti oluşturunuyordu. Thomas burnunu küflü köşeye gömmüştü. Burun deliklerinden çıkan gürültülü hava yüzüne vuruyordu. Nefesini tutunca ciğerleri hemen yanmaya başladı.

Ayak sesleri yaklaştı, sonra önünden koşarak geçti.
Durdu.

Hafif bir ürperti, kemiklerini yalayıp geçti. İkinci bir panik dalgasıyla mücadele etti. Son dövüştüğünden bu yana beş yıl geçmişti. Silahlı bir adama karşı hiçbir şansı yoktu. Çaresizce, onu izleyen kişinin hareket etmesini diliyordu. *Yürü. Yürü işte!*

Ancak adam yürümedi. Sessizce ayaklarını sürtüyordu. Hâlâ adamı şaşırtma şansı varken, hemen harekete geçmek zorundaydı. Sol tarafa kendini atarak, hız kazanmak için bir kez yuvarlandı. Sonra iki kez daha yuvarlanarak önce dizlerinin, sonra ayaklarının üstünde doğruldu. Ona saldıran kişi silahını uzatmış, donmuş bir hâlde ona bakıyordu.

Thomas'ın hızı onu yan tarafa, direkt olarak karşı duvara taşıdı. Silahın namlusundan çıkan alev, karanlık pasajı aydın-

latarak önüne bir kurşun fırlattı. Ancak şimdi içgüdü, panikle yer değiştirmişti.

Bende hangi ayaklabılar var?

Bu soru, sol ayağı önde, tuğla duvara doğru hızla koşarken Thomas'ın zihninde çaktı. Kritik bir soruydu.

Ayağını duvara koyduğunda cevabı da anında geldi. Lastik tabanlar. Diğer ayağını da duvara koydu. Kafasını arkaya atarak geriye doğru kıvrıldı; kendini tuğladan itti, sonra kendi etrafında dönerken sağ tarafa büküldü. Bu hareket çevrik bisiklet tekmesiydi, ancak altı yıldır yapmamıştı ve bu defa gözleri, Manila'daki arkadaşlarından birinin attığı futbol topu üzerinde değildi.

Bu defa gözleri bir silahın üzerindeydi.

Adam, Thomas'ın sol ayağı eline hızla vurup da silahını ara sokakta gürültüyle göndermeden önce bir kez ateş etmişti. Kurşun Thomas'ın gömleğinin yakasını sıyrıp geçti.

Thomas ayakları üstüne umduğu gibi hafif düşmedi. Geişigüzel düştü, bir kez yuvarlandı ve yedinci dövüş pozisyonunu alarak kısa siyah saçlı, adaleli bir adamın karşısına zıpladı. Hareketi tam olarak yapamamıştı. Ancak altı yıldır dövüşmemiş biri için de fena sayılmazdı.

Adamın gözleri geçirdiği şoktan dolayı fal taşı gibi açılmıştı. Dövüş sanatlarındaki deneyimi belli ki *Matriks* filminin ötesine geçmiyordu. Thomas neşeyle çığlık atmamak için kendini zor tuttu, yapması gereken bir şey varsa o da *bu adam* bağırmadan önce onu susturmaktı.

Adamın şaşkınlığı geçip hırıldamaya başladığında, Tho-

mas onun sağ elindeki bıçağı gördü. Tamam, adam sokak dövüşü hakkında, belki de bıraktığı ilk intibadan daha fazla şey biliyor olabilirdi.

Thomas adamın bıçakla ilk hamlesini eğilerek savuşturdu. Avucuyla adamın çenesine vurabildi. Kemik çatladı.

Bu yeterli değildi. Bu adamın ağırlığı ve kasları onun iki misli, düşmanlığı ise on misliydi.

Thomas doğruldu, artık daha iyi muhakeme edebilmesine rağmen, yine de çılgılık atarak sert bir tekme savurdu. Ayağı adamın çenesine vurduğunda, saatte şöyle esaslı bir seksen mil gidiyordu herhâlde.

İkisi de tam olarak aynı anda betona çarptılar, Thomas başka bir vuruş yapmaya hazır vaziyette ayakları üstüne; ona saldıran da güçlülükle nefes alarak, mezara girmeye hazır vaziyette sırtüstü düştü.

Adamın gümüş rengi silahı duvarın yanında duruyordu. Thomas silaha doğru bir adım attı, sonra vazgeçti. Ne yapacaktı? O da mı silahla karşılık verecekti? Öldürecek miydi? Kendini suçlu mu çıkaracaktı? Pek akıllıca değildi. Döndü ve onların geldikleri yönde koşmaya başladı.

Ara sokak boştu. Eğilerek duvar boyunca yürüdü, çelik bir yangın merdiveninin demirlerini kavrayarak çabucak çıktı. Binanın çatısı düzdü ve daha yüksek bir binayla, güney tarafından bitişikti. İkinci binaya sıçradı, eğilerek koşturdu ve New York-luyu yere serdiği ara sokaktan neredeyse bir blok ötede geniş bir menfez önüne çıktı.

Dizlerinin üstüne çökerek gölgelerin içine geriledi ve kal-

binin güm güm vuruşunu dinledi.

Asfaltın üzerinden geçen milyonlarca lastiğin uğultusu. Yükseklerden geçen bir jetin uzaktan gelen gürültüsü. Uzaklardan gelen konuşmaların zayıf sesi. Tavada kızaran yemeğin ya da bir pencereden boşaltılan suyun cızırtısı. Filipinler’de değil de Denver’da oldukları göz önüne alındığında, bu yemek cızırtısı olabilirdi. New York’tan ses seda yoktu.

Arkasına yaslandı, nefesini tutarak gözlerini kapadı.

Ergen bir çocukken Manila’da dövüşmesi neyse, ancak burada Amerika’da yirmi beş yaşın olgunluğunda ona ne oluyordu? Olan biten her şey ona gerçeküstü gibi görünüyordu. Bunların az önce onun başına gelmiş olduğuna inanmak çok güçtü.

Ya da daha doğrusu, başına gelmekte olduğuna. Hâlâ bu hengâmeden bir çıkış yolu bulmak zorundaydı. Nerede yaşadığını biliyorlar mıydı? Kimse onu çatıya kadar izlememişti.

Thomas çıkıntıya doğru süründü. Hemen aşağıda, iki yandan işlek caddelerle birleşen başka bir ara sokak vardı. Denver’ın parlak silüeti az ilerideki ufukta parıldıyordu. Burnuna garip bir koku geldi; pamuk şeker gibi tatlı bir şeydi, fakat aynı zamanda yanan lastik veya başka bir şeyle de karışık gibiydi.

Deja vu. Daha önce tam burada bulunmuştu, değil mi? Hayır, bulunmamıştı tabii ki. Cennetten parıldayan mücevherler gibi, kırmızı, sarı ve mavi ışıklar sıcak yaz havasında ısıldıyordu. Daha önce burada olduğuna yemin edebilirdi...

Thomas’ın kafası aniden sol tarafa çevrildi. Kollarını uzattı, ancak başı inanılmaz bir biçimde dönüyordu. Başının dertte olduğunu anladı.

Bir şey ona vurmuştu. Balyoz gibi, kurşun gibi bir şey.

Devrilecek gibi oldu; ancak gerçekte düşüyor mu, yoksa bilincini mi kaybediyor, bir türlü emin olamıyordu. Kafasında bir şey korkunç derecede yanılttı. Aklını tamamen yutan bir karanlığa teslim olmuş hâlde, sırtüstü düştü.

Ve sonra...

Ve sonra Thomas Hunter rüya gördü, dünya bir daha asla aynı olmayacaktı.

2

ADAMIN GÖZLERİ birden açıldı. Gökyüzü zifiri karanlıktı. Ne bir ışık ne bir yıldız ne de bir bina vardı. Sadece karanlık. Bir de küçük bir ay.

Gözlerini kırıştırdı, nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı. Kim olduğunu. Tek hatırlayabildiği ise az evvel canlı bir rüya gördüğüydü.

Gözlerini kapattı, uyanmaya çabaladı. Rüyasında ona zarar vermek isteyen, muhtemelen New York'tan gelmiş bazı adamlardan kaçıyordu. Bir duvara örümcek gibi tırmanarak kaçmıştı. Sonra ışıklara bakakalmıştı. Öylesine güzel, parlak ışıklardı ki. Şimdi ise uyanmıştı.

Doğruldu, aklı karışmıştı. Uzun, karanlık ağaçların gölgeleri, üzerinde uyumuş olduğu kaya gibi sert açıklığı kuşatmıştı. Gözleri karanlığa alışmaya başlayınca, ileride çayıra benzer bir şey gördü.

Ayağa kalktı, kımıldamadan durdu. Ayağında deri moka-senler, üzerinde de koyu renk pantolonla, iki cepli somon rengi süet gömlek vardı. Keskin bir ağrı sol şakağına saplanınca, eli içgüdüsel olarak şakağına gitti. Parmaklarını çektiğinde üzerinde kan vardı.

Rüyasında vurulmuştu. Dönüp baktığında, düşmüş olduğu kayanın üzerinde koyu bir lekenin parıldadığını gördü. Herhâlde düşüp kafasını kayaya çarpmış, sonra da bilincini kaybetmişti. Peki, neredeydi şu anda? Belki de kafasını vurunca hafızasını kaybetmişti.

Adı neydi? *Thomas*. Rüyasındaki adam ona *Thomas Hunter* diye seslenmişti.

Thomas başındaki kanayan şişliği tekrar hissetti. Kulağının yukarısındaki yaradan çıkan kan, saçını keçe gibi yapmıştı. Bu yara onun kendinden geçmesine neden olmuştu, ancak bereket versin ki daha fazla bir şey olmamıştı.

Elini indirdi, tam olarak seçemediği bir ağaca gözlerini dikti. Dik dallar ağaç gövdesinden sert bir açıda çıkıyor, gök kubbeyi kavrayan pençeler gibi gökyüzüne doğru kıvrılıyordu. Ağacın pürüzsüz kabuğu, organik malzemeden çok, metal ya da karbon lifinden yapılmış izlenimi uyandırıyor.

Neden bu görüntü onu rahatsız etmişti?

“Mükemmel görünüyor.”

Thomas sesin geldiği yöne döndü.

Mavi pantolon giymiş, kızıl kafalı bir adam arkasındaki bir kayanın üzerinde durmuş; açık alanın kenarındaki iri bir kaya parçasının içinde birikmiş olan küçük bir su birikintisine bakıyordu. Suda bir gariplik vardı ama Thomas ne olduğunu tam olarak kestiremiyordu. Bu... bu adamı tanıyor muydu?

Adam, “Su temiz görünüyor,” dedi.

Thomas boğazını temizledi. “Ne... neler oldu?”

“Bence sudan içmeliyiz.”

Thomas, “Neredeyiz?” diye sordu.

“İyi bir soru.” Adam ona baktı. Dudakları ince bir sırıtmayla çarpıldı. “Sahiden hatırlamıyor musun? Ne oldu, kafana darbe falan mı aldın?”

“Galiba. Ben... ben hiçbir şey hatırlayamıyorum.”

“Adın ne?”

“Thomas. Galiba.”

“Şey, en azından bunu biliyorsun. Şimdi tek yapmamız gereken buradan çıkmanın bir yolunu bulmak.”

“Bir de... bu sana biraz çılgınca gelebilir, ama senin adın ne?”

“Cidden hatırlamıyor musun?” Adam suya doğru yürüdü, tek dizini kıvrıp topuğunun üstüne çöktü.

“Hayır.”

Adam dalgın dalgın, “Bill,” dedi. “Benim adım Bill.” Elini uzatıp suya dokundu. Eline aldığı suyu burnuna yaklaştırarak kokladı. Kokunun tadını çıkarırken gözlerini kapadı.

Thomas hatırlama umuduyla açıklığa göz gezdirdi. Bazı şeyleri hatırlayıp, bazılarını hatırlamaması garipti. Şu uzun kara şeylerin ağaç olduğunu, vücudunun üstündeki kumaşa giysi dendiğini, göğsünün içinde atıp duran organın kalp olduğunu biliyordu. Hatta bu tip seçici hafızanın amnezide görüldüğünü bile biliyordu. Ne var ki geçmişi hiç hatırlamıyordu. Buraya nasıl geldiğini hatırlayamıyordu. Bill’in sudan neden bu kadar büyüldüğünü anlamıyordu. Hatta Bill’in kim olduğunu bile bilmiyordu.

“Rüyamda bir ara sokakta kovalanıyordum,” dedi Thomas.

“Buraya öyle mi geldik?”

“Keşke o kadar basit olsaydı. Ben de dün gece rüyamda Lucy Lane’i gördüm—keşke gerçekten de o kafayı bana takmış olsaydı.” Bill sırttı.

Thomas gözlerini kapatarak şakaklarını ovdu, adımlamaya başladı ve sonra birazcık olsun hatırlayabilmek ümidiyle, tekrar Bill’e döndü. “O zaman... Biz neredeyiz?”

“Su çok güzel kokuyor. Biraz su içmemiz lazım. Ne zamandır su içmedin?” Bill parmağındaki suya bakıyordu. Bu da Thomas’ın bildiği başka bir şeydi: Suyu içmemeleri gerekiyordu. Ancak Bill bu suyu çok ciddiye alıyor gibi görünüyordu.

“Sanmıyorum—”

Kıs kıs gülen birinin sesi geceyi böldü. Thomas ağaçlara dikkatle baktı.

“Sen de duydun mu?”

Bill, “Şimdi de bir şeyler mi *duyuyoruz?*” diye sordu.

Ses tekrar duyuldu, kıs kıs gülmeden çok, yumuşak bir hırıltıyı andırıyordu. “Orada bir şey var.”

“Sen bir şeyler duyuyorsun.”

Bill üç parmağını suya daldırdı. Bu defa parmaklarını ağzının üstüne kaldırdı, bir damla su dilinin üstüne düştü.

Etkisi hemen ortaya çıktı. Bill ürpererek ıslak parmağına baktı. Dudaklarında yavaş yavaş bir gülümseme belirdi. Parmaklarını ağzının içine sokup öyle bir rahatlama ve esrimeyle emdi ki Thomas onun oracıkta aklını kaçırmış olduğunu düşündü.

Bill aniden dizlerinin üstüne çöktü ve yüzünü su birikinti-

sine daldırdı. Bir at gibi uzun uzun gürültülü bir biçimde suyu içine çekerek içti.

Sonra ayağa kalktı; titriyor, dudaklarını yalıyordu.

“Bill?”

“Ha?”

“Sen ne yapıyorsun?”

Bill kafasını sağa sola sallayarak sert sert baktı. “Su içiyorum. Susuzluktan ölmeyen, senin de içmeni öneririm. Sudan iç, Thomas. Sudan iç, yoksa o seni parçalar—” Sözüünü yarıda kesip bir bakış attı.

Bill art arda derin soluklar aldı, sonra düşünceli bir hâlde ayaklarının dibindeki suya baktı. Biraz geçince dizlerinin üstüne çökerek, sanki su onu sadece susuzluğun ötesinde de çekiyormuş gibi suya uzandı. Suyu tekrar tattığında da, yalnızca zevkten kaynaklanabilecek bir inleme sesi çıkardı. Kendisinin büyük olasılıkla tanıdığı, adı Bill olan bu adam ya iyice susuz kalmıştı ya da tamamen keçileri kaçırmıştı. Çok garip bir durumdu, çünkü Thomas o kadar susuzluk hissetmiyordu.

Bill ayağa kalktı, suyun çektiği gibi şimdi karanlık ağaçlar da onu çekiyormuş gibi ormanı incelemeye başladı.

“Bu sudan içmek zorundasın, Thomas. Kesinlikle bu sudan içmek zorundasın.”

Daha sonra Bill başka bir şey söylemeden, karanlık ormana doğru yürüyerek gecenin içinde kayboldu.

“Bill?” Thomas, Bill’in kaybolup gittiği geceye dikkatle baktı. İzlemesi mi gerekiyordu? Koşmaya başladı, sonra iri kaya parçasının yanında durdu.

“Bill!”

Ses seda yoktu.

Thomas öne doğru üç uzun adım attı, su birikintisini çevreleyen kayalardan birinin üzerine sol elini koyarak sıçradı. Kolundan bir ürperti gelip geçti. Sıçrarken aşağı baktığında, işaret parmağının suyun içine daldığını gördü.

Dünya birden yavaşladı.

Elektrik akımı gibi bir şey kolundan yukarı çıkarak, omuzlarına, oradan da doğrudan omurgasına girdi. Kafatasının kökü yoğun bir zevkle vızıldadı. Bu zevk onu suya çekiyor, kafasını bu gölcüğe daldırması için adeta yalvarıyordu.

Sonra ayağı kayanın uzağına değdiğinde ise başka bir gerçeklik onu sudan çekip aldı. Acı. Deri mokasenlerinin içinden topuğuna giren bıçağın keskin acısı.

Thomas soluk soluğa çayırın içine doğru balıklama atladı. Elleri yere değer değmez kollarına saplanan acıyla birlikte korunç bir hata yaptığını anladı. Bir bulantı bütün vücudunu sardı. Jilet keskinliğindeki şist, etini tereyağı gibi yarmıştı. Şist kollarındaki derin kesiklerden çıktığında titreyerek geri çekildi.

Thomas inliyor, bilincini kaybetmemek için mücadele ediyordu. Sımsıkı kapalı gözlerinde ışık noktacıları yüzüyordu. Hafif gece esintisiyle beraber, yukarılardan milyonlarca yaprağın hışırtısı duyuluyordu. Binlerce şeyin kıs kıs gülmesi—

Birdenbire gözlerini açtı. *Kıs kıs gülme mi?* Aklı, duyduğu ağrı ile yalnız olmadığını anladığında hissettiği müthiş korku arasında gidip geliyordu.

Başının üstünde yaklaşık bir buçuk metre mesafede, kol-

larının uzunluğunda kocaman, yumru yumru bir şey asılı duruyordu. Onun yanında bir başkası kara üzüm salkımı gibi sarkıyordu. Eğer düşmemiş olsa kafasını bu yığınlar çarpabilirdi.

Ona en yakın olan torba birdenbire hareketlendi.

Torbadan iki kanat çıktı. Üçgen biçiminde bir yüz, gözbebezsiz gözlerini açarak ona doğru eğildi. Kocaman, kırmızı, gözbebeği olmayan gözler. Kara dudaklarının arasından ince, pembe bir dil yılan gibi çıkarak havayı yokladı.

Thomas gözlerini hızla diğer torbalara çevirdi. Dallara asılı binlerce kara yaratık, Thomas'ı kuşatmış, üçgen yüzlerine göre çok büyük olan kırmızı gözleriyle ona dikkatle bakıyorlardı.

En yakınındaki yarasa dudaklarını kıvrarak kirli sarı dişlerini gösterdi.

Thomas bir çığlık attı. Dünyası birdenbire karardı.

3

THOMAS'IN ZİHNİ, kırmızı gözlü kocaman kara yarasa imgelerini geri püskürterek, karanlıktan yavaş yavaş sürünerek çıktı. Her an torbalardan birinin daldan koparak, ensesine çarpacağı endişesiyle kesik kesik nefes alıyordu.

Bir şey leş gibi kokuyordu. Bozulmuş et gibi. Yarasa dışı kısı mıdır, bozulmuş et midir, işte her neyse yüzündeki bu şey yüzünden, doğru düzgün nefes alamıyordu.

Thomas gözlerini açtı. Yüzünün üstünde bir şey vardı. Burun deliklerini tıkamış, ağzının içine kadar girmişti.

Tükürerek silkindi ve doğruldu. Yarasa falan yoktu. Büyük siyah torbalar ile şişkin kutular vardı ve bazıları da dökülüp saçılmıştı. Lahana, domates ve bozulmuş et. Çöpler.

Binanın çatısı iyice yukarılarda, gecenin karanlığına karşı bir çizgi çekiyordu. Doğru, kafasına darbe almış, ara sokağın içine büyük bir çöp bidonuna düşmüştü.

Thomas bir an yoğun bir rahatlama duyarak, yapış yapış sebzelerin içinde oturmaya devam etti. Yarasalar sadece rüyayındaydı.

Ya New York'tan gelen şu adamlar?

Kenardan sarkarak boş ara sokağa göz gezdirdi. Ağrı şa-

kaklarına vurduğunda, yüzünü buruşturdu. Saçları kandan ke-
çeleşmişti, ama aslında kurşun onu sıyrıp geçmiş olmalıydı.

Düştüğünden beri ne kadar zaman geçmiş olduğuna bağlı
olarak, yalnızca iki olasılık söz konusuydu. Ya ateş eden kişi
Thomas'a doğru geliyordu ya da çöp bidonunu eşelemeden çe-
kip gitmişti.

Ne olursa olsun, Thomas ara sokak halen boşken hemen
harekete geçmek zorundaydı. Dairesi buradan sadece birkaç
blok ötedeydi. Oraya ulaşmak zorundaydı.

Kaldı ki eğer onun nerede oturduğunu biliyorlarsa, onu
orada beklemezler miydi?

Bidondan sürünerek çıktı ve iki yöne de göz atarak, ara so-
kağın aşağısına doğru koşturdu. Eğer nerede oturduğunu bilse-
lerdi, onunla şimdi olduğu gibi açık alanda uğraşma riskini
almak yerine, onu ilk başta evinde beklerlerdi.

Dairesine gidip Kara'yı uyarmak zorundaydı. Ablasının
vardiyası sabah saat birde bitiyordu. Eğer Thomas uzun süredir
baygın değilse, şu anda aşağı yukarı gece yarısı olmalıydı. Peki,
ya birkaç saattir baygınca? Ya da gün boyunca?

Başı ağrıyordu ve yeni aldığı beyaz Banana Republic ti-
şörtü de kandan sırlıslıkla olmuştu. Hâlâ Dokuzuncu Cadde'-
den trafiğin uğultusu geliyordu. Evine gitmesi için caddeden
geçmesi gerekiyordu, ama herkesin gözü önünde kaldırım bo-
yunca bir sonraki kavşağa kadar koşma fikri de hiç hoşuna git-
miyordu.

Ona saldıranlardan hâlâ bir iz yoktu. Ara sokakta çömele-
rek, trafiğin bitmesini beklemeye başladı. Çitten atlayıp parkı

geçebilir, arkadaki beton duvarın üzerinden apartmana ulaşabilirdi.

Thomas gözlerini kapadı, derin bir nefes alarak kendini bıraktı. Bir insan yirmi beş yıllık bir ömürde başını ne kadar derde sokabilirdi ki? Filipinler’de yirmi yıl boyunca sevgi hakkında vaaz verip de, sonra yarı yaşındaki bir Filipinli kadın için karısını terk eden din işleri subayı Hunter’in oğlu olması önemli değildi. Bronx’un, yanında okul öncesi gibi kaldığı bir çevrede büyümüş olması da önemli değildi. Hatta çoğu Amerikalının ömürleri boyunca gördüklerini on yaşına kadar görüp geçirmiş olması da önemli değildi.

Eğer babası onları terk etmemiş olsaydı, annesi çılgına dönüp sonra derin bir depresyona girmeyecekti. İşte bu yüzden o adamlar şimdi buradaydı. Çünkü babası annesini terk etmiş, annesi çılgına dönmüş ve Thomas, bizim iyi Thomas da annesine bakmak zorunda kalmıştı.

Kuşkusuz annesine bakmak için yaptıkları biraz uç noktalardaydı, fakat sonuçta annesine bakmıştı, öyle değil mi?

Trafikte elli metrelik bir açılma olunca, Thomas caddeye doğru fırladı. Kritik bir durumdan anladığı muhtemelen kirli bir Mercedes olan vazifeşinas bir vatandaş korna çaldı. Thomas çitten atlayarak, lamba ışıklarının aydınlattığı titrek kavak gölgeleri altındaki parktan hızla koşarak geçti.

Yarasa rüyasının böylesine bir gerçek hissi uyandırması çok garipti.

Üç dakika sonra, Thomas üçüncü kattaki dairesine çıkan dış merdivenlerden döne döne çıkıyordu. Basamakları ikişer

ikişer atlarken, gözleri bir yandan New Yorkluları arıyordu. Onlardan bir iz yoktu. Fakat ortaya çıkmaları yalnızca an meselesiydi.

Dairesine süzülerek girdi, kapıyı yavaşça kapattı, sürgüyü çekti ve güçlükle nefes alarak kafasını kapıya dayadı. Bu iyiydi işte. Gerçekten başarmıştı.

Duvardaki saate göz attı. Saat on biri gösteriyordu. İlk kurşun tuğlaya girdiğinden bu yana yarım saat geçmişti. Bütün bunlar yarım saatte olup bitmişti. Bu durumun üstesinden gelmek için daha kaç tane yarım saate ihtiyacı vardı acaba?

Thomas döndü, pencerenin altındaki sandığa doğru yürüdü. Daire iki yatak odalı basit bir evdi, fakat yolculuktan dönmüş en yorgun argın insan bile tek bakışta burada oturanların sıradan, basit insanlar olmadıklarını anlayabilirdi.

Odanın kuzey tarafı, Cirque du Soleil'in en abartılı sahnelerinden birinin bir parçasıymış gibi görünüyordu. Karnaval maskelerinden oluşan büyük bir halkanın kuşattığı, yaklaşık iki metre çapındaki kocaman bir küre ortadan kesilmiş; duvardan dışarı çıkmış izlenimi vermesi için tavana asılmıştı. Çeşitli desen ve renklerdeki en az yirmi ipek yastık, bir şezlongun üstüne atılmıştı. Thomas'ın seyahatlerinden gelen ganimetler ve olaylı başarı dönemleri.

Güney duvarında, Güneydoğu Asya'dan alınma iki düzine mızrak ile içinden üfleyerek ok atılan boru, dört büyük tören kalkanını çevreliyordu. Bunların altında, aralarında demir ve tahtadan oyulmuş, gerçek boyutta bir aslan oymasının da olduğu en az yirmi adet büyük oyma işi vardı. Bütün bunlar başarı-

sızlıkla sonuçlanmış olan, galerilere ve bitpazarlarında satmak için Asya'dan egzotik eserler ithal etme teşebbüsünden geriye kalanlardı. Eğer Kara bu girişimin gerçek amacının, oymaların içine dikkatle gizlenmiş timsah derileri ile cennetkuşu tüylerini ülkeye kaçak sokmak olduğunu bilseydi, şüphesiz Thomas'ı kulağından tuttuğu gibi dışarı atardı. Manila sokakları Kara'ya da birkaç şey öğretmişti ve ablası şaşılacak ölçüde iyi derecede başının çaresine bakabiliyordu. Belki de fazla iyi. Bereket versin ki böyle bir iknaya gerek kalmadan, Thomas'ın akli başına gelmişti.

Thomas dizlerinin üstüne çöktü, eski sandığın kapağını fırlatarak açtı. Arkasına dönüp baktı ve kapının gerçekten iyice kilitlenmiş olduğundan emin olunca, köhne tahta sandığı didik didik aramaya başladı.

Bir yığın kâğıt çıkarıp yere attı. Makbuzun sarı olduğundan emindi. Ablasıyla oturmak için dört yıl önce Denver'a geldiğinde, onu buraya koymuştu.

Kalın bir kâğıt topu eline geldi. Kâğıt topunun ağırlığına şaşırarak homurdandı. Taş gibiydi. Bu makbuz değildi ama nasılsa dikkatini çekmişti. Bu onun başarısızlıkla sonuçlanmış en son emeğiydi. *Bir Nedenle Öldürmek* adlı önemli romanı. Aslında bu onun ikinci romanıydı. Sandığın içini yokladı, ilk romanını bulup çıkardı. *Süper Sislin İçindeki Süper Kahramanlar*. Kitabın ismi, kabul etmek gerekir ki biraz kafa karıştırıcıydı, fakat yeni bir Stephen King bulmak için dünyanın altını üstüne getiren kerameti kendinden menkul edebî ustaların onu geri çevirmeleri için bu bir gerekçe değildi. İki roman da ya harikulade

ya da tamamen işe yaramazdı ve Thomas hangisi olduğundan bir türlü emin olamıyordu. Kara ikisini de beğenmişti.

Kara bir tanrıçaydı.

Thomas'ın elinde şimdi iki roman vardı. Onu bir gölün dibine çekmeye yetecek ölü bir yük. Kitabın ismine baktı, *Süper Sislin İçindeki Süper Kahramanlar*, meseleyi tekrar gözden geçirdi. Bu kâğıt yığınlarını yanlarındaki binlerce ret yazısıyla birlikte, bu mezara gömmeden önce ömrünün üç yılını bunlara vermişti.

Bütün bunlar midesinin rahatsızlanmasına neden olmuştu. Görünüşe göre Java Hut'ta kahve servisi yapmak harikulade romanlar yazmaktan daha çok para getiriyordu; ya da Güneydoğu Asya'dan egzotik oymalar ithal etmek.

El yazmalarını yere attı, sandığı karman çorman etti. Sarı. Satış makbuzunun karbon kopyası olan sarı bir kâğıt parçası arıyordu. Makineden çıkma değil de elle yazılan türden. Makbuzun üstünde ilgili kişinin ismi vardı. Ona kimin borç para verdiğini hatırlayamıyordu bile. Tefecinin biriydi işte. Thomas'ın elinde makbuz olmadan nereden başlayacağını bilmesi mümkün değildi.

İşte şimdi elindeydi.

Thomas kâğıt parçasına uzun uzun baktı. Gerçektir, tamamen gerçektir. Miktar, isim, tarih. Sanki bir idam cezası gibiydi. Baş döndü. Fazlasıyla gerçektir. Elini indirdi, yutkundu. Sandığın dibinde Manila'nın arka sokaklarından birinden aldığı, eskiden kalma kararmış bir pala duruyordu. Düşünmeden palayı kavradı, zıplayarak ayağa kalktı; kapının yanındaki ışık düğ-

mesine doğru koştı. Ortalık birden şenlik ateşi gibi aydınlandı. İnsanların ölümüne neden olan işte bu tip aptalca hatalardı. Kurmaca yazarı olmaya can atan kişi böyle diyordu.

Işıkları kapattı, perdeleri ayırarak dışarı dikkatle baktı. Dışarı temizdi. Perdeyi bıraktı, arkaya döndü. Yüzler dikkatle ona bakıyordu. Kara'nın gülen, kaşları çatık karnaval maskeleri.

Dizlerinin bağı çözüldü. Kan kaybından, kafasına sıkılan kurşunun travmasından ve bu fiyaskonun sadece başlangıç olduğunun ve sonunun kötü bitmesini engellemek için birkaç kate tekmesiyle, çok şanslı olmaktan daha fazlasının gerektiğinin gitgide daha da kesinlik kazanmasından dolayı dizlerinin bağı çözülmüştü.

Thomas mutfağa koşturdu, palayı tezgâhın üstüne koydu ve New York'taki annesini aradı. Onuncu çalıştan sonra annesi telefonu açtı.

“Alo?”

“Anne?”

“Tommy.”

Rahat bir nefes aldı. “Evet, ben Tommy. Hım... İyisin, değil mi?”

“Saat kaç? Saat biri geçiyor.”

“Özür dilerim. Şey, ben yalnızca iyi olup olmadığını merak ettiğim için aradım.”

Annesi cevap vermedi.

“İyi olduğundan emin misin?”

“Evet, Tommy. Ben iyiyim.” Duraksadı. “Yine de aradığın için sağ ol.”

“Ne demek.”

“Sizler iyi misiniz?”

“Evet. Tabii ki, şüphesiz.”

“Kara’yla cumartesi günü konuştum. İyi görünüyordu.”

“Evet. Senin sesin de iyi geliyor.” Annesi ne zaman iyi olmasa, Thomas hemen anlardı. Depresyonu saklamak güçtü. Annesi en son ciddi krizini geçireli iki seneden fazla olmuştu. Canavarın temelli gittiğini ümit ediyordu.

Daha da önemlisi, evinde onu rehin tutan silahlı adamlar varmış gibi görünmüyordu.

“Kapatmak zorundayım,” dedi. “Bir şeye ihtiyacın olursa ara, tamam mı?”

“Elbette, Tommy. Aradığın için sağ ol.”

Ahizeyi yerine bıraktı ve tezgâhın üstünde sakinleşmeye çalıştı. Bu defa başı gerçekten beladaydı, değil mi? Aklına bir çözüm yolu da gelmiyordu.

Paçayı kurtarması gerekiyordu.

Thomas palayı aldı, banyoya koşturdu; başı dönüyordu. Aynanın önünde durdu, parmaklarını tekrar başındaki yaranın üstünde gezdirdi. Artık kanamıyordu, bu iyiydi. Fakat başı ağrıdan çatlıyordu neredeyse. Beyin sarsıntısı geçiriyordu herhâlde.

Beş dakikadan daha kısa sürede temizlenip, kıyafetlerini değiştirdi, bir beysbol şapkası taktı. Oturma odasına geri döndü, kanepenin üstüne çöktü. Kara eve geldiğinde yarasını düzgün bir şekilde sarardı.

Sırtüstü uzandı, Kara’yı işten aramayı düşündü ama tele-

fonda açıklama yapmanın çok zor olacağına karar verdi. Oda dönmeye başlayınca gözlerini kapattı.

Düşünmesi için bir saati vardı. Ne olursa artık.

Fakat hiçbir şey gelmedi.

Uykudan başka.

4

THOMAS SICAKTAN MI yoksa uğultudan mı uyandığını tam olarak kestiremiyordu, ama irkilerek uyandı, gözlerini birden açtı ve gözlerini kısarak ileri baktı.

İzlenimler, düşen domino taşları gibi zihninde yer etti. Mavi gökyüzü. Güneş. Kara ağaçlar. Şekilsiz bir akbaba gibi başının yukarısında tünemiş tek bir yarasa. Thomas hiç kımıldamadan durdu ve neler olup bittiğini anlayabilmek için yarıkların arasından yukarı baktı.

Az evvel yine rüyasında inanılmaz derecede gerçek gibi görünen, Denver adındaki yeri görmüştü.

Çok kısa bir an için, bunun yalnızca bir rüya olduğunu anlayarak rahatladı. Gerçekte kafasından vurulmamıştı ve hayatı tehlikede değildi.

Fakat sonra gerçekten de *tehlikede* olduğunu hatırladı. Kafasını bir kayaya çarpmış, şist taşı ayağını kesmiş ve aç bir yarasanın kırmızı gözleri önünde kendinden geçmişti. Rüyalardaki dehşetten mi, yoksa buradaki dehşetten mi daha çok korkması gerektiğini kestiremiyordu.

Bill.

Thomas gözlerini iyice açtı ve hareket etmeden mümkün

olduğunca çok şey görmek için, gözlerini olduğu yerde döndürmeye başladı. Uğultunun nereden geldiğini göremiyordu. Dik ve sert dallar, yapraksız ağaçlardan çıkıyordu. Ölgün, alazlanmış ağaçlar.

Anıları yakalamaya, hatırlamaya çalışıyordu. Düşmesinden önceki hiçbir şey aklına gelmiyordu. Amnezi hepsini kilitlemişti. Sanki daha önceden burada bulunmuş gibi, etrafındaki her şey tuhaf derecede tanıdık geliyordu, fakat kendini sahnedan kopmuş gibi hissediyordu.

Başı ve sağ ayağı ağrıyordu.

Yarasa dün geceki kadar tehditkâr görünmüyordu.

Thomas yavaşça dirseği üstünde doğrularak, kara ormana göz attı. Sol tarafında, kendisi ve küçük bir gölet arasında büyük, kara bir kül tarlası vardı. Dün gece ağaçlarda görmediği meyveler olağanüstü renkleriyle dallardan sarkıyordu. Kırmızı, mavi ve sarı, hepsi de, haşın, kara ağaçlarla inanılmaz bir tezat oluşturunuyordu. Burada bir şeyler çok yanlış görünüyordu. Etrafını kuşatan tuhafliklardan, Bill'in kaybolmasından çok daha fazla bir şeydi bu. Thomas bunu tam olarak izah edemiyordu.

Biri hariç, yüksekte duran diğer yarasalar gitmişti. Yarasalar hakkında bilgisi vardı, değil mi? Kayıp anılarında bir yerlerde, yarasaları çok iyi tanıyordu. Onların tehlikeli, kötü olduklarını ve çok keskin dişleri olduğunu biliyordu, ama onlardan nasıl korunacağı gibi başka ayrıntıları hatırlamıyordu. Ya da boynularını burarak nasıl öldüreceğini.

Kül tarlasından kara bir katman yükseldi. Uğultu arttı.

Thomas güçlkle ayağa kalktı. Kara bir duman olduğunu

zannettiği Şeyin aslında sinek kümesi olduğuunu fark etti. Yerden birkaç metre yüksekte vızıldadıktan sonra tekrar çöktüler. Açık alan boyunca kıpırdanan kara kanatlı böcekler birbirleri üstüne binmişler; kalın, canlı bir halı gibi görünüyordardı.

Thomas geriledi, ani bir panik duygusuyla mücadele ediyordu. Buradan çıkmak zorundaydı. Ona neler olup bittiğini anlatabilecek birini bulmak zorundaydı. Neden kaçtığını bile bilmiyordu.

Fakat *kaçıyordu*, değil mi?

Bu yüzden Denver'le ilgili Şu çılgınca rüyaları görüyordu. Rüyasında Denver'da kaçıyordu, çünkü sahiden de *kaçıyordu*. Burada, bu kara ormanda.

Gelmiş olduğuunu düşündüğü yöne bir göz attı, fakat sonra birden aslında hangi yönden gelmiş olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti. Arka tarafta ayaklarını ve kollarını kesen keskin Őistler vardı. Őistlerin ötesinde kara ormanın devamı. İleride sinek öbeği ve yine kara orman. Her yerde, kara, dik ağaçlar.

Sağ tarafında kulak tırmalayıcı bir kıkırdama duydu. Thomas yavaşça döndü. Tükürük atma mesafesinde duran ikinci bir yarasa, daldaki tüneğinden dik dik ona bakıyordu. Sanki birisi yaratığın göz yuvalarına iki kiraz koymuş, sonra göz kapaklarını tekrar yerine tutturmuş gibi görünüyordu.

Havada bir hareketlenme oldu. Thomas yukarıya göz attı. Yarasalar geliyordu. Akın hâlinde geliyorlar, yukarılardaki çıplak dalları dolduruyorlardı. Yakınındaki yarasa ürkmedi. Gözünü bile kırpmadı. Ağaçların tepeleri yarasalardan karaya dön-

müştü.

Gözler yalnız yaratığın üstüne çevrildi. Thomas bir kayanın içine doğru geriledi ve titremesine engel olmak için elini uzattı. Eli suya değdi.

Aniden bir ürperti parmaklarından geçip koluna çıktı. Serin bir memnuniyet hissi. Evet, tabii ya, suydur bu. Suda bir şeyler vardı; bu da hatırladığı başka bir şeydi. Elini hemen çıkarması gerektiğini biliyordu, ama dengesini yitirmişti ve gözlerini, ona pörtlek kırmızı gözleriyle dik dik bakan kara yarasadan alamıyordu, elini öylece bıraktı.

Birden dirseğinin üstüne düşünce, elini sudan çıkardı.

Küçük gölet baştan aşağı zümrüt tonlarıyla kaplıydı. Aniden içine çekildiğini hissetti. Yüzü bu pırıltılı sudan sadece on santim uzaktaydı ve kafasını içine sokmayı çok ama çok istiyordu, fakat biliyordu, biliyordu işte...

Aslında ne bildiğinden de emin değildi.

Bakışlarını çevirip başka bir yere, örneğin uğultulu çayıra ya da halen kara yarasalarla dolu gök kubbeye bakamayacağını biliyordu.

Yarasalar zihninin gerisinde bir yerlerde, sevinç içinde tiz çığlıklar atıyorlardı.

Bir parmağını yavaşça suya daldırdı. Bir zevk dalgası, hoşuna giden tatlı bir ürperti damarlarına çarptı. Bu hoşuna gitmekten daha fazla bir şeydi. Novokain* gibiydi. Ve sonra ilk duygusuna katılan başka bir duygu daha hissetti. Acı. Fakat

* Lokal anesteziye kullanılan bir ilaç

zevk daha büyüktü. Tevekkeli Bill—

Acı bir feryat geceyi delip geçti.

Thomas'ın gözleri birden açıldı, uyuşuk uyuşuk eline baktı. Parmaklarından kırmızı bir meyve suyu damlıyordu. Kırmızı bir meyve suyu ya da kan.

Kan mı?

Thomas geri adım attı.

Başının üstünde başka bir feryat koptu. Gökyüzüne baktığında, beyaz bir yarasanın tek başına kara canavarların arasına hızla dalarak, onları tüneklerinden savurduğunu gördü.

Kara yaratıklar görünüşe göre, beyaz yarasaya kafa tutarak onu kovalamaya başladılar. Beyaz yarasa tiz bir çığlık atarak, tepelerinde takla attı ve cıyaklayan kalabalığın içine tekrar daldı. *Eğer kara yarasalar benim düşmanımsa, beyaz olanı benim müttefikim olabilir.* Kara yarasalar onun düşmanı mıydı peki?

Tekrar suya baktı. Su nabız gibi atıyordu, şahaneydi. Thomas net bir biçimde düşünemediğini idrak etti.

Beyaz yarasanın tarafından borazan gibi keskin bir çığlık geldi. Thomas dönüp baktığında, beyaz yarasanın daireler çizerek, çayırın üzerinde hızla uçtuğunu ve kara sinek güruhundan geliyormuş gibi görünen tiz bir ses çıkardığını gördü. Sonra Thomas, beyaz yarasa kara yarasalara saldırırken onun yeşil gözlerindeki bakışı bir an yakaladı.

Bu gözleri tanıyordu!

Bugünü sağ salim atlatmak istiyorsa, şu beyaz yarasayı takip etmeliydi. Bundan emindi. Thomas ayağını yerden kal-

dırdı, çayıra doğru yalpalaya yalpalaya yürümeye başladı. Dünkü düşüşünde oluşan kesikler acı veriyor ve kemikleri yanıyor-muş gibi sızlıyordu, fakat birden her şey açıklığa kavuşmuştu. Beyaz yaratığın peşinden gitmek zorundaydı, yoksa ölecekti.

Duyduğu acıya rağmen, bacaklarını zorlayarak çayıra doğru koşturdu. Koşa koşa kara ormanda bu kadar mesafe kat etmeyi başarmıştı, değil mi? Ve şimdi yine koşma zamanıydı.

İlk başta sinekler geçmesine izin verdiler. Bir sürü gölcük-ten yükseldi, olayların aniden yön değiştirmesinden kafaları karışmışçasına karmakarışık daireler çizerek vızıldadı. Saldırmaya başladıkları sırada, Thomas çayırın ortasına ulaşmış; diğer uç-taki kara ağaçlara doğru hızla koşturuyordu. Solundan geldiler, birden üşüşerek intihar saldırısı yapan pike bombardıman uçak-ları gibi vücuduna ve yüzüne çarptılar.

Thomas panik içinde çığlık attı, gözlerini korumak için kollarını kaldırdı ve neredeyse hızla geri dönecekti. Ancak zaten çok ilerlemişti.

Birdenbire omuzları yanıyormuş gibi hissetti ve eğilip bak-tığında, sineklerin çoktan gömleğinin içine girip, etini yemeye başladıklarını dehşet içinde fark etti. Çılgın gibi üstüne başına vurmaya ve ağaçlara doğru hızla koşturmaya başladı. Sinekler bütün vücudunu battaniye gibi kaplamış, etini çiğniyorlardı.

Elli metre.

Görüşünü temizlemek için eliyle yüzüne vuruyordu, fakat küçük hayvanlar yerlerinden kımıldamıyordu. Kulaklarına ve burnuna giriyorlardı. Kızgın bir şekilde gözlerine saldırıyor-lardı. Çığlık attı, fakat sinekler dilini ısırınca ağzını sımsıkı ka-

pattı. Başaramayacaktı.

Arkasında bir çığlık korusu uğulduyordu. Kara yarasalar.

Dişler sol baldırına girdi. Acı omurgasına vurunca, son mantık kırıntıları da kafasından uçup gitti. Zaman ve mekân donmuştu sanki. Sadece tepki kalmıştı. Beynindeki uğultuyu geçmeyi başarabilen mesajlar sadece kaslarına ulaşanlardı; onlar da kaç ya da öl, öldür ya da seni öldürsünler, diyordu.

Baldırına sertçe vurdu. Kara yarasa düştü, ama beraberinde bir parça et de götürdü.

Yirmi metre.

Başka bir yarasa uyluğuna yapıştı. Thomas çığlık atmamak için ağzını sımsıkı kapadı ve gerilmiş kaslarında kalan tüm gücüyle kollarını salladı.

Ormana daldığında sinekler birdenbire temizlendiler.

Ancak yarasalar kaybolmadılar.

Gömleği parçalanmış, vücudu kıpkırmızı olmuştu. Kanlar içinde kalmıştı. Midesi bulanıyor, ağaçların arasından sendeleyerek yürüyordu; bacakları kan kaybından uyuşmuştu.

Kara bir yarasa omzuna kondu, ama hayvanın keskin dişlerinin kestiği bütün sinirleri zaten acıyla kavruluyordu ve Thomas şimdi omzunun üstündeki kara yumruyu zar zor fark edebiliyordu. Başka bir tanesi kaba etine yapıştı. Yarasaları artık umursamıyor, ağaçların arasından sarhoş gibi yalpalıyordu.

Beyaz yarasa neredeydi? Orada. Solda. Thomas saptı, kafasını bir ağaca çarptı ve yere düştü. Sağ elini uzatarak düşüşünü dengelemeye çalıştı, fakat ön kolu büyük bir çatırtıyla kırıldı. Akkor gibi bir acı boynunda şimşek gibi çaktı.

Vücutuna yerleşmiş yarasalar yerlerini kaybettiklerinden tiz çığlıklar attılar, öfkeyle kanatlarını çırpıtlar. Thomas güçlkle ayakları üstünde doğruldu, sağ kolu yan tarafında sallanırken öne doğru sendeledi. Yarasalar Thomas'ın sarsıla sarsıla giden vücutuna kondular, yerleşmek için çabalayarak tekrar etini çiğnemeye başladılar.

Thomas'ın ayağı takıldı, mokasenlerinin ve giysilerinin çoğunun gittiğinin, üstünde yalnızca peştamal gibi bir şeyle kaldığının hayal meyal farkındaydı. Uyluğuna batan dişleri hissedebiliyordu.

Derinden gelen, zor anlaşılır bir ses ağaçların arasından usulca yankılandı: “Kaderini benimle birlikte bulacaksın, Thomas Hunter.”

Sesin, arkasındaki yarasaların birinden geldiğine yemin edebilirdi. Ancak Thomas sonra ormandan çıkıp bir nehir kıyısına vardı ve bu düşüncesi de silinip gitti.

Akarsuyun üstünde beyaz bir köprü vardı. Çok uzun ağaçlardan oluşan rengârenk bir orman uzaktaki kıyı boyunca uzanıyor, parlak yeşil bir gök kubbeyle taçlanmış bir kutu mum boya gibi göz kamaştırıyordu. Manzara onu durdurdu.

Yeşil. Bir serap ya da cennet.

Thomas köprüye doğru topallayarak yürüdü, sırtında cıyak cıyak bağırان yarasaların pek farkında değildi. Derin derin nefes almaya başladı. Vücutu titriyordu. Sırtındaki kara yarasalar düştü. Beyaz yarasa nehrin karşı tarafındaki alçak bir dalın üzerinde, hevesle kanat çırpıyordu. Dostu büyüktü, belki de boyu Thomas'ın dizleri kadardı, kanat genişliği de bunun üç

katı vardı. Hoş yeşil gözleri Thomas'ın üzerindeydi.

Bu yarasayı da tanıyordu, değil mi? En azından umudunu şimdi bu yaratığa bağladığını biliyordu.

Thomas'ın görebildiği alan boyunca, binlerce kara yaratık arkasındaki ağaçlarda sıralanmıştı. Sendeleyerek köprüye çıktı ve düşmemek için korkuluğu sıkıca kavradı. Aklı aşağıdaki suya takılmıştı. Yavaşça fakat durmadan, hızla akan suların üstündeki köprü boyunca, kendini diğer tarafa kadar çekti. Zümrüt yeşili sık bir çimen yatağına çöktü.

Ölmek üzereydi. Acı onu şuursuzluk dünyasına iteklemekten önce, düşünebildiği son şey bu olmuştu.

5

BİR ŞEY onu uyandırdı. Bir gürültü ya da esinti—bir şey onu rüyalarından çekip almıştı.

Thomas karanlıkta gözlerini kırptırdı. Güçlkle nefes alıyor, başına gelenleri hatırlamaya çalışıyordu. Yarasalar onun hayal gücünün ürünü değildiler. Hiçbir şey değildi. Adı Thomas Hunter'di. Bir kayanın üzerine düşmüş, hafızasını kaybetmiş; az evvel de kara ormandan kaçmıştı. Ucu ucuna. Şimdi ise kendinden geçmiş, rüya görüyordu.

Rüyasında, New York'ta dört yıl önce 100.000 dolar borçlandığı tefecilerin kovaladığı Thomas Hunter'di. Kafasındaki yaradan sorumlu olan tarafın asıl onlar olduğunu farz edersek tabii—ki Thomas bundan bir türlü emin olamıyordu.

Problem şu ki, bu Denver rüyası şu kara orman kadar gerçek hissi veriyordu. Gerçekte şu anda fiziksel olarak yeşil bir çimen yatağında mı yattığını, yoksa Colorado, Denver'da bir apartman dairesinde tavana mı baktığını söylemenin bir yolu olmalıydı. Bu çevrenin gerçekliğini, ayağa kalkıp etrafta dolaarak sınavabilirdi, ama eğer rüyaları gerçekmiş gibi bir his veriyorsa bunun pek yararı olmazdı. Derisinin soyulup soyulmadığını ya da kolunun kırılıp kırılmadığını görebilirdi, ama ne

zamandan beri rüyaları gerçeği yansıtıyordu ki? Kara ormanda kolunu kırmıştı, fakat burada bu Denver rüyasında tamamen sağlıklı olabilirdi. Rüyalarda bir insanın vücudunun durumu gerçek ile ille de bağlantılı olmak zorunda değildi.

Thomas kolunu hareket ettirdi. Kırık kemiği yoktu. Bu rüyayı bir kenara atıp, orada nehir kıyısında, çimenlerin üzerinde ölmeden önce uyanmanın bir yolunu bulmak zorundaydı.

Kapı açıldığında, Thomas düşünmeden tepki verdi. Palayı kavrayarak yere yuvarlandı ve palayı kapıya doğru uzatıp, bir numaralı pozisyona girdi.

“Thomas?”

Kara, kapıda durmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış hâlde ona bakıyordu. Kesinlikle gerçek görünüyordu. Orada, beyaz hemşire kıyafeti içinde duruyordu. Uzun sarı saçları ensesinde toplanmıştı. Mavi gözleri her zamanki gibi parlak ve canlıydı. Thomas doğruldu.

“Birini mi bekliyordun?” Kara bir fiske atarak elektrik düğmesini açtı.

Daireye birden ışık doldu. Eğer bu bir rüya değil de gerçekse, ışık gece böceklerini çekebilirdi. Yani New Yorkluları.

Thomas, “Birini bekliyor gibi mi görünüyorum?” diye sordu.

“Pala ne için?” Kara, başıyla Thomas’ın sağ elini işaret etti.

Thomas palayı indirdi. Bu bir rüya olamazdı, öyle değil mi? Burada evlerindeydi, bir nehir kıyısında kendinden geçmiş hâlde yatmıyordu.

“Çılgın bir rüya gördüm.”

“Ya, nasıldı?”

“Gerçek gibiydi. Yani *gerçekten* gerçek gibiydi.”

Kara, cüzdanını masanın diğer ucuna attı. “Kâbus, ha? Bütün kâbuslar öyle değil midir zaten?”

“Bu gerçek hissi veren başka rüyalara hiç benzemiyordu. Ne zaman rüyamda uyusam, burada uyanıyorum.”

Kara anlamadığını belli edercesine ona dik dik baktı.

“Yani demek istediğim, sadece orada uyuduğum zaman burada uyanıyorum.”

Kara boş boş baktı. “Yani?”

“Yani ben şu anda burada rüya görmediğimi nereden bileceğim?”

“Çünkü ben burada ayakta dikiliyorum ve senin şu anda rüya görmediğini söyleyebilirim.”

“Elbette söylersin. Rüyada olursun ama yine de, değil mi? İşte bu yüzden gerçek olduğunu düşünürsün. İşte bu yüzden ben senin—”

“Çok fazla roman yazıyorsun, Thomas. Geç oldu, benim de biraz uyumam lazım.”

Haklıydı. Ve eğer haklıysa, o zaman problemleri kara yasaların kovaladığı kuruntulu bir romancı gibi basit bir durumdan ibaret değildi.

Kara, döndü ve odasına yöneldi.

“Kara?”

“Lütfen. Şu anda başka bir kriz için enerjim yok.”

“Neden bunun bir kriz olduğunu düşünüyorsun?”

Kara dönüp baktı. “Seni sevdiğimi biliyorsun canım, fakat inan bana, elinde bir palayla uyanıp da, bana senin rüyanın bir parçası olduğumu söylediğinde, ben de ister istemez *Tommy kontrolünü kaybediyor*, diye düşünüyorum.”

Haklıydı. Thomas göz ucuyla pencereye baktı. Hiçbir şey yoktu.

“Daha önce kontrolümü kaybettim mi?” diye sordu. “Ben hatırlamıyorum.”

“Sen kontrolsüz *yaşıyorsun* zaten.” Duraksadı. “Özür dilirim, bu adil değil. 20.000 dolar değerinde heykel alıp da sata-maman ve içlerinde kaçak olarak timsah derisi sokmaya çalış-man dışında—”

“Bunu biliyor muydun?”

“Lütfen.” Kara gülümsedi. “İyi geceler, Thomas.”

“Bu gece kafamdan vuruldum.” Aniden asıl önceliği aklına gelmişti. Pencereye koştu, perdelerin arasından baktı. “Eğer bu bir rüya değilse o zaman çok büyük bir sorunumuz var demektir.”

“İşte şimdi *rüya görüyorsun*,” dedi Kara.

Thomas aniden şapkasını çekti. Kesik çok belli olmalıydı, çünkü Kara’nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Şaka yapmıyorum. New Yorklu bazı adamlar beni kovalayıp, kafamdan vurdular. Bir çöp bidonunda bayılıp kalmışım, ama onlar beni bulamadan oradan kaçtım. Ve haklısın, ölü değilim.”

Kara, gözlerinde kuşkulu bir ifadeyle ona doğru hızla yürüdü. “Kafandan mı vuruldun?” Bir hemşirenin yapacağı gibi

nazikçe kafa derisine dokundu.

“İyi durumda. Ama biz olmayabiliriz.”

“Bu yara kafanda! Yarana bandaj yapmamız lazım.”

“Yara sadece yüzeyde.”

“Çok özür dilerim, Tommy. Hiç bilmiyordum.”

Thomas gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. “Keşke bilseydin. Özür dilemesi gereken benim.” Sonra soluk soluğa, “Bunun olduğuna inanamıyorum,” diye ekledi.

“*Neyin* olduğuna inanamıyorsun?”

Thomas adımlayarak, “Bir sorunumuz var, Kara,” dedi. Kara onu öldürecekti, ama şimdi bunu düşünebilecek durumda değildi. “Annemin boşanmadan sonra kendini kaybettiği zamanı hatırlıyor musun?”

“Evet?”

“Ben o zaman onunla birlikte New York’taydım. Çalışmıyordu, çok borcu vardı ve her şeyini ondan alacaklardı.”

“Ona yardım ettin,” dedi Kara. “Tur şirketini elden çıkarıp onu kurtardın.”

“Evet, ona yardım ettim. Sonra da sana yardım etmeye geldim.”

Kara, kafasını yana eğdi. “Fakat aslında tur şirketini *elden çıkarmadın*. Bunu mu söyleyecektin?”

“Evet, elden çıkarmadım. Şirket zaten batmıştı.”

“Bana, şu eskiden bahsettiğin dolandırıcılardan borç aldığını söyleme sakın.”

Thomas yanıt vermedi.

“Thomas? Hayır!” Kara, ellerini öfkeyle kaldırdı ve dönüp

gitti. “Hayır.” Tekrar döndü. “Ne kadar?”

“Hemen ödeyemeyeceğim kadar çok. Üzerinde çalışıyorum.”

“Ne *kadar*?”

Makbuzu bulup çıkardı, ona uzattı ve etrafı tekrar kolaçan edebilmenin yanı sıra, Kara’nın bakışlarından da kaçabilmek için perdeye doğru yürüdü.

“Yüz dolar mı?”

“Bin,” dedi Thomas.

Kara’nın soluğu kesilmişti. “Yüz bin mi? Delilik bu!”

“Şey, rüya görmüyorsam eğer bu gerçek. Annemin borçlarından kurtulması için altmış bine, senin yeni bir arabaya, benim de yeni bir iş kurmak için yirmi beş bine ihtiyacım vardı. Oyma işi için.”

“Sen de onların bunu sorun etmeyeceklerini umarak, New York’tan öylece çıkıp geldin, öyle mi?”

“Öylece çıkıp gelmedim. Güney Amerika’ya gitmişim gibi ardımda iz bıraktım ve zamanında geri ödeyeceğimi gösteren tam bir ödeme planı vererek oradan ayrıldım. Los Angeles’ta oyma eserlerle ilgilenen bir alıcım var—elli kazandıracaktı ki buna kaçak mallar dâhil değil. Sadece beklediğimden birazcık daha uzun sürdü.”

“*Birazcık* daha mı? Ya annem ne olacak? Onu da tehlikeye atıyorsun?”

“Hayır. Hayır, annemi kesinlikle tanımıyorlar. Kayıtlara göre parasını boşanma anlaşmasından aldı. Fakat bu önemli değil. Önemli olan beni bulmuş olmaları ve şimdi onların nakit-

ten başka bir şeyle ilgilendiklerinden şüpheliyim doğrusu.”

Thomas’ın söyledikleri Kara’nın üstüne bir karabasan gibi çökmüştü. Thomas’ın kurşun yarası için duyduğu acıma yok olmuşa benziyordu. “Tabii ki seni buldular, ahmak! Burayı Manila mı sandın sen? Bir çetenin 100.000 dolarını alıp da ondan sonra sonsuza dek mutlu mesut yaşamayı mı bekliyordun? Eğer bir kişiye izin verirlerse o zaman önüne gelen Thomas, Dick, Harriet onları soyup soğana çevirir!”

“Onların olduklarından emin değiliz henüz.”

“Az önce onlar olduklarını söyledin ya.”

“Vuruldum ben Kara, Tanrı aşkına!”

“Eğer *ikimiz birden* vurulmazsak iyidir! Buraya taşınırken aklından neler geçiyordu peki?”

Sözleri Thomas’ın içini ateş gibi yaktı. Thomas derin bir nefes alarak gözlerini kapadı. Birden her şey ona dayanılmaz derecede ağır geldi. Annesine yardım edebilmek için, Kara’nın tahmin edebileceğinden çok daha fazla şeyi riske atmıştı. Annesini korumak, temiz bir başlangıç yapmak, ithalat işiyle tekrar kendi ayaklarının üstünde durabilmek için, New York’taki hayatını bırakıp buraya gelmişti. Bu borcu beraberinde Denver’a getirmekle Kara’yı tehlikeye atacağı hiç aklına gelmemişti.

Buraya taşınırken aklından neler geçtiğini Kara bilmek istiyordu? Aklından ikisinin de anne babaları tarafından terk edildiği geçiyordu. Gerçek arkadaşlarının olmadığı. Ya da gerçek bir evlerinin. Ülkeler ve toplumlar arasında sıkışıp kaldıkları ve nereye ait olduklarını merak ettikleri. Kara’nın kardeşi olmak istiyordu—ona yardım etmek, onun da ona yardım etmesini

istiyordu.

“Yirmi bir yaşındaydım,” dedi.

“Yani?”

“Yani sağlıklı düşünemiyordum. Sen zor bir dönemden geçiyordun.”

Kara ellerini bıraktığında, elleri uyluklarına çarptı. “Biliyorum. Ve sen her zaman benim yanımda oldun. Fakat bu... Bu kadar aptalca bir şey yapmış olduğuna inanamıyorum.”

“Üzgünüm. Gerçekten, üzgünüm.”

Kara ona baktı, bir ileri bir geri yürümeye başladı. Burundan soluyordu, ama onu azarlamak da içinden gelmiyordu. Birçok şeyi birlikte atlatmışlardı. Yabancı bir ülkede toplum dışına itilmiş çocuklar olarak büyümeleri ikisinin arasında kopmaz bir bağ oluşturmuştu.

“Sen bir ahmaksın, Thomas.”

Tabii ki aralarındaki bu bağ ara sıra geriliyordu.

Thomas, “Bak,” dedi, “bu durumun iyi bir şey olmadığını biliyorum, ama o kadar da kötü değil.”

“Elbette değil. Hâlâ yaşıyoruz, değil mi? Hâlimize şükretmemiz lazım. Yürüyor, nefes alıyoruz. Kafanda bir kesik var ama çok daha beter olabilirdi. Talihimizin şerefine içelim ben-ce.”

“Nerede oturduğumuzu bilmiyorlar.”

Kara, “Gördün mü, işte sorun da bu,” dedi. “Birden ben’den biz’e geldik. Bununla ilgili *bizim* yapabileceğimiz bir şey de yok.”

Thomas’ın kafasındaki ağrı güçlü bir şekilde nüksetmeye

başlamıştı. Birden başı döndü, şezlonga doğru sallana sallana gitti. Güçlkle oturup, inledi.

Kara, of çekerek odasına çekildi. Birkaç saniye sonra elinde gazlı bez, bir oksijenli su şişesi, bir tüp Neosporin'le geri döndü; Thomas'ın yanına oturdu.

“Bir bakayım şuna.”

Thomas kafasını duvara çevirince, Kara yarasına oksijenli suyla kompres yapmaya başladı.

Thomas, “Eğer nerede oturduğumuzu bilselerdi, çoktan buraya gelirlerdi,” dedi.

“Kıpırdama.”

“Ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyorum.”

Kara onun duygularını anlayarak, “Ben bir yere gitmiyorum,” dedi.

“Burada kalamayız, bunu biliyorsun. Beni Denver'da buldular, büyük ihtimalle tiyatro yüzünden. Bunu akıl etmem gerekirdi—tiyatro bütün ülkede ilanlar veriyor. Benim ismim de tanıtım yazısında geçiyor.”

Kara, gazlı bezi kafasına sararak bantladı. “*Alis Harikalar Diyarında* oyununun senin vefatınla son bulması uygun olur herhâlde, sen ne dersin?”

“Lütfen. Bu artık komik değil.”

“Hiç komik olmadı zaten.”

“Sen meramını anlattın, tamam mı? Ahmaklık ettim, özür dilerim, fakat gerçek şu ki; hâlâ *hayattayız* ve bazı kötü adamlar da beni öldürmeye çalışıyorlar.”

“Polisi aradın mı?”

“Bu o adamları durdurmaz.” Parmaklarını bandajın üstünden geçirip, ayağa kalktı. Dünyası darmadağın oluyordu.

Kara, “Otur,” diye emretti.

Patronluk taslıyordu, fakat Thomas da şu anda ona patronluk taslanmasını hak etmişti. Ayrıca Kara’nın patronluk taslamasına izin vermek, ilişkilerindeki gediği tamir etmede yararlı olabilirdi.

Thomas yerine oturdu.

“Al bunları.” Ona iki hap uzattı. Thomas hapları ağzına atarak, su içmeden yuttu.

Kara tekrar of çekti. “Tamam, en baştan başlayalım. 100.000 dolarlarını aldığın için peşine düşmüş bazı haydutlar var. Dört yıldan sonra günahların dönüp dolaşip en sonunda seni buldu, büyük ihtimalle ya Sihirli Çember tiyatrosu ya da Java Hut yüzünden. Seni vurdular, sen kaçtın. Ancak sen yayan gidiyordun, o yüzden yakınlarda oturduğunu biliyorlar ve seni tekrar bulmaları yalnızca an meselesi. Doğru mu?”

“Aşağı yukarı.”

“Üstüne tuz biber ekercesine, kafadaki yara da başka bir dünyada yaşadığını düşünmene yol açıyor. Bu da doğru mu?”

Başını salladı. “Belki. Olabilir.”

Kara, gözlerini kapattı. “Bu çılgınlık.”

“Belki de. Fakat yine de buradan gitmek zorundayız.”

“İyi de nereye gideceğiz? Benim bir işim var. Öylece toparlanıp, çıkıp gidemem ki.”

“Geri dönemeyeceğimizi söylemiyorum. Ancak burada oturup da onları bekleyemeyiz.” Ayağa kalkarak adımlamaya

başladı. Kafasında aniden oluşan karışıklığı umursamamaya çalışıyordu. “Belki bir süreliğine Filipinler’e geri dönebiliriz. Pasaportumuz var. Arkadaşlarımız var—”

“Unut bunu. Manila’dan kopmam on yılımı aldı. Ben geri dönmüyorum. En azından şu anda.”

“Lütfen, sen Amerikalıdan çok Filipinli sayılırsın. Sonsuza dek kaçamazsın.”

“Kafasında kurşun yarası olan kim acaba? *Ben* artık kaçmıyorum. Ben buradayım. Ben bir Amerikalıyım; Colorado, Denver’da yaşıyorum ve kendimi bu hâlimle seviyorum.”

“Ben de öyle. Ancak onlar bir borcu halletmek için bu kadar ileri gidebiliyorlarsa, o zaman ömrümün sonuna kadar benim peşimi bırakmayacaklar demektir!”

“Bunu daha önce düşünecektin.”

“Dediğim gibi, sen meramını anlattın. Bana artık yüklenme.” Derin bir nefes aldı. “Belki kendimi ölmüş gibi gösterebilirim.”

“İlk başta nasıl oldu da onları 100.000 dolar vermeye ikna edebildin?”

Thomas omuz silkti. “Onları silah satıcısı olduğuma inandırdım.”

“Oh, bu mükemmel işte.”

Ağrı kesiciler Thomas’ı sersemletmeye başlamıştı. Thomas tekrar oturdu, arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. “Bir şeyler yapmalıyız.”

Bir dakika boyunca konuşmadan oturdular. Kara her zaman burada, Denver’da mutlu olduğunu söyleyip duruyordu,

fakat yirmi altı yaşında, güzel bir kız olmasına ve evlenmekten söz etmesine rağmen, üç yıldır kimseyle çıkmamıştı. Bu ne anlama geliyordu peki? Bu tıpkı Thomas gibi onun da yabancı bir ülkede, yabancı biri olduğu anlamına geliyordu. Ellerinden geldiğince çabalayabilirlerdi belki ama geçmişlerinden kaçamazlardı.

“Eminim, bir yolunu bulursun,” dedi Kara. “Ben ayrılabilceğimi sanmıyorum.”

“Seni burada yalnız başına bırakmam. Hayatta olmaz.” Başı dönüyordu. “Bana ne verdin?”

“Demerol.” Kara ayağa kalkarak pencereye doğru yürüdü. “Bu tamamen çılgınlık.”

Thomas bir şey söyledi. Hemen terk edip gitmekle ilgili bir şey. Paraya ihtiyaç duymakla ilgili bir şey. Ancak sesi uzaklardan geliyor gibiydi. Belki Demerol yüzünden, belki de kafasına aldığı darbe yüzündendi. Ya da belki de gerçekten nehir kıyısında derisi yüzülmüş hâlde, ölmeye yattığı içindi.

Kara bir şeyler söylüyordu.

Thomas, “Ne?” diye sordu.

“... sabahleyin. O zamana kadar...”

Thomas’ın bütün anlayabildiği bu sözler oldu.

6

KEMERLİ KÖPRÜNÜN ayağının dibinde, sık yeşil çimenler üzerinde, kanlar içinde bir adam sanki günlerdir ölmüş gibi yüzükoyun yatıyordu. Karşı kıyıdaki kara canavarlar alazlanmış ağaçlardan gitmişlerdi. Kanatları tüylü gövdeleri etrafına katlanmış, uzun ince bacakları hareket ettikçe, penguen gibi bir o yana bir bu yana sallanan iki beyaz yaratık, yüzükoyun yatan bu vücudun üstüne eğilmişti.

“Acele edelim, ormana gitmeliyiz,” dedi Michal.

“Onu sürükleyebilir miyiz?” diye sordu Gabil.

“Elbette, sürükleyebiliriz. Diğer elinden sürükle.”

Çok fazla olmasa da eğilerek–uzansalar boyları ancak bir metre gelirdi–adamı sürüklediler. Michal onları çimlerin üzerinden, ağaçların arasından geçirerek, meyve ağaçlarıyla çevrili küçük bir açıklığa getirdi. Yerde kaya ya da döküntüler yoktu, ama onu sürüklemeleri adamın beli için pek iyi değildi kuşkusuz. Yakında zaten fark etmeyecekti.

“Burası.” Adamın kolunu bıraktı. “Onun bizi duyamadığının düşünüyorum.”

Gabil adamın yanına diz çökerek, “Tabii ki bizi anlayamaz. Hayır, efendim,” dedi. “Baygın hâldeyken bizi nasıl anlayabilir ki?”

Michal bir kuşun ayağına benzeyen çelimsiz ayağıyla adamı omzundan dürttü. “Onu kara ormandan *çıkardığını* mı söylüyorsun?” Arkadaşına inanmadığından değildi ama Gabil’in kendine has bir hikâye anlatma tarzı vardı. Bu bir sorudan ziyade bir yorumdu.

Gabil kafasını salladı, hafif tüylü alnı kırıştı. Yuvarlak, yumuşak yüzündeki ifade uygunsuz kaçıyordu.

“Yaşadığı için şanslı.” Gabil kanadını geldikleri yöne doğrulttu. “Kara ağaçların arasından güç bela geçebildi. Üzerine saldıran Shataiki’leri görmeliydin. En az on tane vardı.” Gabil adamın etrafında hopluyordu. “Görmeliydin, Michal. Gerçekten görmeliydin. Uzak diyardan geldi herhâlde—onu tanımıyorum.”

“Zaten onu nasıl tanıyabilirsin ki? Derisi yüzülmüş.”

“Onlar derisini yüzmeden evvel ben onu gördüm. İnan bana, bu adam daha önce hiç bu taraflara gelmemişti.” Gabil yine perişan vücudun yanında salınmaya başladı.

Michal, “Pekâlâ, sudan içmedi; gerçekte önemli olan da bu zaten,” dedi.

Gabil, “Fakat ben içeri dalmasaydım içebilirdi,” dedi hevesle.

“Ve sen de daldın çünkü...?” Kara yarasalarla artık nadiren karşılaşıyorlardı. Uzun zaman önce destansı savaşlar yapılıyordu, ama artık bu savaşlar bin yıldır falan olmuyordu.

“Çünkü yaklaşık bir millik mesafede, gökyüzünün Shataiki’lerden karardığını gördüm. Yükseldim ama onu görünce de bırakıp gidemedim. İnan bana, etrafımda daireler çizerek çılgınca dönen bin kadar canavar vardı. Olağanüstü bir manzaraydı.”

“Peki, sen bin tane Shataiki’den kaçmayı nasıl başardın?”

“Michal, lütfen! Benden bahsediyoruz! Shataiki *fatihinden*.” Kanadını kaldırıp alay eder gibi selam verdi. “Sinek ya da canavar, kara ya da kızıl, fark etmez. Hepsini karanlığa sepetlerim.” Michal’in bir tepki vermesi için bekledi ama bir tepki gelmeyince devam etti.

“Aslına bakarsan onları gafil avladım. Birdenbire. Sana sineklerden bahsetmiş miydim? Bir sinek güruhuna bir patlattım, berhava oldular.”

“Elbette, yapmışsındır.” Bir an düşündükten sonra, “Aferin,” dedi.

Michal kafasını eğerek adamın bükülen sırtını inceledi. Adamın boynundaki üç açık delikten, kaba etinden ve Shataiki’nin kemiğe kadar yediği sağ uyluğundan hâlâ kan sızıyordu. Yakıcı güneşin altında eti titriyordu. Adamda tuhaf bir şeyler vardı. Uzak köylerin birinden bir adamın gelerek, kara ormana girmiş olması zaten yeterince tuhaftı. Daha önce yalnızca bir kez olmuştu. Ancak tuhaflik bununla bitmiyordu. Adamın kesik kesik nefes alıp verişlerinden yayılan kokuyu duyabiliyordu—Shataiki yarasalarının nefesi gibi kokuyordu.

“Pekâlâ, o zaman onunla devam edelim. Sende su var mı?”

“Merhaba?”

İkisi birden dönüp baktılar. Gözleri fal taşı gibi açılmış bir kadın açıklığın kenarında duruyordu. Rachelle.

—

Rachelle dehşet verici görüntüden afallayarak, kanlı vü-

cuda bakakalmıştı. Hiç bu kadar korkunç bir şey görmüş müydü? Asla! Öne doğru atıldı. Koşarken kırmızı tuniği dizlerinin altında hışırıyordu.

“Bu... bu nedir?” Bir adamdı, kuşkusuz. Bunun bir adam olduğunu sırtındaki ve bacaklarındaki kaslardan anlayabiliyordu. Adam kanlar içindeki kafası Rachelle’ye dönmüş vaziyette, karnının üstünde yatıyordu. “Kim bu adam?”

Birer Roush olan Michal ve Gabil birbirlerine baktılar. “Bilmiyoruz,” dedi Michal.

“Tanıdığımız biri değil,” dedi Gabil. “Hayır, efendim, bu adam diğer köylerin birinden gelmiş.”

Rachelle büyülenmiş gibi kalakaldı. Adamın dirsekten kırılmış kolu tuhaf bir açıda duruyordu. Rachelle’nin içi merhametle kabardı. “Canım. Oh canım, oh canım benim.” Adamın omuzlarının yanına, dizlerinin üstüne çöktü. “Böyle bir şey nasıl olabilir?”

Gabil, “Yarasalar. Onu kara ormandan çıkardım,” dedi.

Rachelle birden telaşlandı. “Yarasalar mı? Kara ormana mı girmiş?”

Michal, “Evet, fakat sudan içmemiş,” dedi.

Bir sessizlik çöktü. Bu Shataiki’lerin marifetiydi! Rachelle, Shataiki’lerin dişlerine hedef olmak şöyle dursun, onları hiç görmemişti bile, ancak çimenlerin üzerinde yatan adam bu korkunç canavarların gaddarlıklarına yeterince kanıt teşkil ediyordu. Çok fazla kan vardı. Neden Roush’lar onu hemen iyileştirmemişlerdi? Rachelle kadar onlar da kanın insanı ne kadar bozduğunu biliyorlardı. Erkekleri, kadınları, çocukları, çimen-

leri, suyu, değdiği ne ver ne yoksa bozuyordu. Dökülmemesi gerekiyordu. Nadiren döküldüğünde de onun için uygun yerler vardı.

Telaşının yerini öfke aldı. Bunu bir insana yapan bir yaratığın nasıl bir düşünce biçimi vardı acaba?

Rachelle, “Tanis işte bu yüzden yaralarını yok etmek için bir sefer düzenlemekten bahsediyor!” dedi. “Bu çok korkunç bir şey!”

Michal sabırsızca, “Böyle bir yolculuk da Tanis’i onlarla aynı kefeye koyar!” diye parladı. “Saçmalama.”

Rachelle bakışlarını kanlı vücuda çevirdi. Adam kendinden geçmiş hâlde derin derin nefes alıyordu. Ne kadar da zavallı, masum bir candı.

Yine de adamda bir gizem ve entrika havası vardı. Kara ormana girmiş, suya yenik düşmemişti. Nasıl bir adam böyle bir şey yapabilirdi ki? Yalnızca çok güçlü bir adam herhâlde.

Michal, “Su, Gabil,” dedi.

Daha küçük olan Roush kanadının altından su kabağından yapılma bir kap çıkardı.

Rachelle uzanıp adamın cildine dokunmak istiyordu. Bu düşüncesi onu şaşırttı.

Bu o adam olabilir miydi? Bu düşüncesi onu daha da şaşırttı. Nasıl olur da tanımadığı bir adamla evlenmeyi düşünebilirdi ki?

Michal torbayı Gabil’den almıştı. Ağzından tıpayı çekti.

Rachelle’nin bu gaddarca lime lime edilmiş adamı, suya ve Elyon’un sevgisine umarsızca ihtiyaç duyan birinden daha

fazla bir şey olarak görmesi ne kadar abesti. Ancak bu düşünce kafasından gitmiyordu. Kanın kalbe çekilmesi gibi bu düşünceye, karşı konulmaz bir şekilde çekildiğini hissediyordu. Ne zamandan beri erkekler ve kadınlar seçtikleri kişileri sınırlandırıyorlardı? Bütün erkekler iyiydi, bütün kadınlar iyiydi, bütün evlilikler mükemmeldi. Eğer bu adama birdenbire şefkatle çekildiyse, o zaman neden bu adam olmasındı? Bu adam Elyon'un suyuna bu kadar umarsızca ihtiyaç duyduğunu gördüğü ilk kişiydi.

Michal öne doğru paytak paytak yürüdü. Matarayı yana eğdi.

Rachelle elini kaldırdı. "Bekle."

"Bekleyeyim mi?"

Rachelle ona neler olduğunu bilmiyordu, ama bu duygu daha önce hiç hissetmediği bir biçimde kalbini sıkıştırıyordu. Michal'e baktı. "O... Sence o işaretlenmiş mi?"

İki Roush bakıştı.

Michal, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Adamın, birleşme işaretinin olabileceği alını kanla kaplanmıştı. Rachelle birden kanı silerek, alnında başka bir kadınla birleştiğine delalet eden iki santimlik çemberden olup olmadığını görmek için ani bir istek duydu. Ya da nişanlı olduğunu gösteren yarım çemberden. Fakat tereddüt etti; kan dökülmesi Elyon'un yaratımını bozmaktı ve ya kaçınılması ya da hemen düzeltilmesi gerekiyordu.

Michal su torbasını indirdi. "Lütfen, sen şimdi ciddi olarak düşünüyor musun?—"

Gabil bir aşağı bir yukarı hoplayarak, “Şahane bir fikir!” dedi. “Ne kadar romantik.”

Rachelle, Michal’e, “Neden olmasın?” diye sordu.

“Onu tanımıyorsun bile!”

“Ne zamandan beri bunun bir kadın için önemi oldu ki? Elyon böyle bir fark gözetiyor mu? Ve ben onu *buldum*.”

“Hissettiğin şey acıma duygusu, elbette—”

Rachelle, “Ne düşündüğümü yargılamada bu kadar aceleci olma,” dedi. “Bu adama karşı güçlü hisler besliyorum. Bu zavallı can hayal edilebilecek en korkunç sınavdan geçmiş.”

“Hayır, bu hayal edilebilecek en korkunç sınav değil,” dedi Michal. “İnan bana.”

“Hayır, mesele bu değil. Mesele şu ki; bu adama karşı çok güçlü bir şeyler hissediyorum ve sanırım benim kaderimde o var. Bu çok mu mantıksız?”

Küçük olan Roush, “Hayır bence hiç de mantıksız değil,” dedi. “Çok ama çok romantik! Bu kadar ihtiyatlı olma, Michal; bu çok hoş bir düşünce!”

Michal, “İşaretli olup olmadığı konusunda bir fikrim yok,” dedi, fakat biraz yumuşamışa benziyordu.

Rachelle yirmi bir yaşındaydı ve daha önce bir adama karşı hiç bu kadar güçlü bir arzu duymamıştı. Onun yaşındaki çoğu kadın ya çoktan seçimini yapmıştı ya da biri tarafından seçilmişti. Rachelle kesinlikle evlilik için uygun bir adaydı. Ve seçim yaptığı müddetçe de kimi seçtiğinin bir önemi yoktu. Gelenekleri böyleydi.

Bir avuç çimen kopararak, adamın alnına yaklaştırdı. Ken-

di cildiyle temas etmemesine dikkat ederek kanı sildi.

İşaret yoktu!

Kalbi küt küt atıyordu. Gelenek nadiren uygulanıyordu ama açıktı. Evlenme çağındaki bir kadın, evlenme çağındaki bir erkeğe bütünlük verirse onu davet etmiş demektir. Rachelle onu seçiyordu. Daha sonra adam davetini kabul ettiğinde, seçimini onun peşinden giderek gösterecekti.

Rachelle yavaşça ayağa kalktı. “İşaret yok.”

Gabil hoplamaya başladı. “Mükemmel, mükemmel!”

Michal önce Rachelle’ye sonra adama baktı. “Hangi köyden geldiğini bile bilmememiz son derece sıra dışı bir durum. Fakat sanırım haklısın. Bu senin seçimin. Ona bütünlük vermek istiyor musun?”

Rachelle iliklerine kadar titredi. Bu durum çok cesaret istiyordu. Ancak Rachelle adama bakarken, bugüne kadar seçimini yapmamasının nedeninin, çoğu kimseden daha maceraperest olması olduğunun farkındaydı. İyi bir adam mıydı acaba? Elbette. *Bütün* erkekler iyiydi. Rachelle’nin peşine düşecek miydi? Hangi adam onu davet eden kadınla bir aşk macerası yaşamamıştı ki? Ve yine hangi kadın onu seçen erkekle bir aşk macerası yaşamamıştı? Bu, Büyük Macera’nın doğasında vardı. Hepsi de bunu biliyordu. Bunda başarılı olmuşlardı.

Son derece sıra dışı ve cesaret isteyen bu durumda, Rachelle bu adamı seçmeye hazırdı. Rachelle aniden, herhangi bir Roush’a, hatta Michal gibi en bilge olanına bile açıklayamayacağı kadar, bu adamı seçmeye ve onun tarafından seçilmeye hazır olduğunu hissetti. Bunu nasıl anlayabilirlerdi ki? Onlar insan

değildi.

“İstiyorum,” dedi Rachelle. “Evet, istiyorum.” Titreyen elini torbaya uzattı. “Bana suyu ver.”

Michal’ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Sol kaşını kaldırdı. “Emin misin?”

“Bana torbayı ver. Kesinlikle eminim!”

“Eminsin.” Ona suyu uzattı.

Rachelle torbayı aldı. Birdenbire torbayı dudaklarına yaklaştırdı, yeşil, tatlı suyu yudumladı. Bir güç dalgası karnına çarpınca ürperdi.

“Pekâlâ, hadi Gabil,” dedi Michal. “Onu çevir.”

Gabil adımlamaktan vazgeçti, adamın kolunu kavrayarak sırtüstü çevirdi. “Oh, canım,” dedi. “Evet, efendim. Çok *kötü durumda*, değil mi? Evet, efendim. Oh, Elyon bu zavallı candan merhametini esirgemesin.” Adamın kırık kolu, şimdi vücudu üstünde kıvrılı vaziyette duruyordu.

Rachelle hissettiği duygulardan iyice altüst olmuştu. Bu adama bütünlük verebilmek için bir saniye daha bekleyemezdi. Dizlerinin üstüne çökerek, torbayı adamın yüzüne doğru eğdi, şeffaf yeşil suyu dudaklarının üstüne damlattı.

Su biraz parlar gibi oldu ve sonra bu deri için en doğru şifa türünü arıyormuşçasına, adamın yüzüne yayıldı. Kırmızı şişkinlikler hemen kaybolmaya ve pembe deriye dönüşmeye başladı. Cildi hafifçe dalgalandı. Yüzünde burun, dudak ve gözkapakları belirdi.

Sonra Rachelle suyu adamın vücuduna dökmeye başladı ve suyun cildine yayıldığı hızda kan da yok oldu; kırmızılık

solup gitti, kesikler dokuyla doldu. Derisinin altındaki morluklar kayboldu. Adamın kırık ön kolu aniden hareket edip doğrulmaya başladı. Gabil cıyak cıyak bağırarak, sağa sola hareket eden uzuvlardan kaçtı. Kol kütürtüyle yerine oturdu.

Rachelle adamın güzelliğinden hayrete düşmüş hâlde, gözünün önünde şekil değiştiren adama bakakaldı. Altın rengi bir cilt, güçlü bir yüz, hafifçe kıvıldaayan kaslar, kollarını saran damarlar. Elyon'un suyu onu tamamen iyileştirmişti.

Onu az önce eşi olarak seçmişti, öyle değil mi? Bu fikir neredeyse onun idrak edebileceğinden fazlaydı. Aslında az evvel bir adamı seçmişti! Hâlâ adamın da onu seçmesi gerekiyordu, doğal olarak, fakat—

Adamın göğsü iyice kabardı. Gabil öyle bir çığlık koyuverdi ki, Rachelle adamın ani hareketinden çok bu çığlıktan telaşlandı. Rachelle geriledi, sıçrayarak ayağa kalktı.

Adamın gözlerini kırptırarak açtı.

—

Parlak ışık Thomas'ın gözlerinden içeri süzülerek, yavaş yavaş onu kendine getirdi. Zihni çevreye uyum sağlamaya çalışıyordu. Yukarıda mavi bir gökyüzü. Hafif esintide pırıldaayan parlak yeşil bir gölgelik.

Burası Denver değildi.

Sonuç olarak Demerol yutmuş vaziyette, kanepenin üzerinde yatmıyordu. Tanrı'ya şükürler olsun. Bu da...

Kara yarasarlar demekti.

Thomas aniden doğrularak, amber, topaz ve yakut rengindeki gövdeleri parıldayan ağaçlardan oluşmuş ormana baktı. Sol tarafa döndü. Zümrüt gözlü iki beyaz yaratık, meraklı gözlerle ona bakıyordu. Kara yaralarının, yuvarlak hatları olan beyaz kuzenleri gibiydiler.

Küçük olanı onun arkasına bakıyordu. Thomas onun başkışlarını takip etti. Kırmızı saten bir elbise giymiş, uzun, kahverengi saçlı bir kadın gözleri hayretle açılmış hâlde, ondan üç metre uzakta duruyordu.

Thomas ayağa kalktığı anda, vücudunun lime lime olmadığını hemen fark etti. Hatta vücudunda kan bile yoktu.

Kadın kımıldamadan onu izliyordu. Küçük tüylü yaratıklar merakla ona bakıyorlardı. Yakınlarda bir yerde hızla akan suyun sesini duydu. Neredeydi? Bu kadını tanıyor muydu? Bu yaratıkları?

Tüylü beyaz yaratıklardan büyük olanı, “Bir sorun mu var?” diye sordu.

Thomas bakakaldı. Az evvel bir hayvanın konuştuğunu duymuştu. Ancak bu sıra dışı bir şey değildi, değil mi? Evet, değildi. Düşüncelerini toparlayabilmek için başını salladı, ancak bu bir işe yaramadı.

“Kara ormandan geldin,” dedi yaratık. “Merak etme, sudan içmedin. Benim adım Michal, bu Gabil, bu da”—kanadıyla kadını gösterdi—“Rachelle.” Onun adını, sanki bu ad Thomas için bir şey ifade etmesi gerekiyormuş gibi söylemişti. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

Gabil de, “Evet, kendini nasıl hissediyorsun?” diye tekrar-

ladı.

Kara ormanda yaptığı koşunun detayları, birbiri ardına Thomas'ın aklına geldi. Her şey hayal meyal tanıdık geliyordu, ama hafızası, kafasını kayaya vurup da uyandığı bir gün önceki gecenin ötesine geçmiyordu. Kafasındaki yarayı eliyle yokladı. Yok olmuştu.

Vücuduna baktı, elini yavaşça çıplak göğsünün üzerinde gezdirdi. Ne bir kesik ne berelenme, hatta ne de kovalamadan hatırladığı kıymıdan bir iz vardı.

Thomas kadına baktı. “Kendimi iyi hissediyorum.”

Kadın bir kaşını kaldırarak gülümsedi. “İyi mi?” Yalın ayak öne doğru adım attı ve bir kol mesafesinde durdu. “Adın ne?”

Bir an tereddüt etti. “Thomas Hunter?”

“Çok memnun oldum, Thomas Hunter.”

Kadın elini uzattığında, Thomas elini sıkmaya çalıştı, fakat kadın onun elini sıkmak yerine, parmaklarını onun avuç içinde kaydırды. Bu selamlaşmalarıydı. Adam bunu bile unutmuştu.

“Sen güzel bir adamsın, Thomas Hunter,” dedi. “Ben seni seçtim.” Sesi çok yumuşaktı, gözleri yıldız gibi parlıyordu. Belli ki bu sözler önemli bir şey ima ediyordu, fakat Thomas'ın bunun ne olabileceğine dair en ufak bir fikri bile yoktu. Hiçbir şey söylemedi.

Kadın başını öne eğerek geriledi ve sanki az evvel derin, tatlı bir sırı paylaşmış gibi, onu etkileyici bir bakışla süzdü.

Başka bir şey söylemeden döndü, ormanın içine kaçtı.

7

KARA, SABAHIN üçünde şiddetli baş ağrısıyla uyandı. Ağrıyla kafasına takmamaya ve iyice uyanmadan önce tekrar uyumaya çalıştı, fakat Thomas'ın eve getirdiği belayı hatırlayınca uyuyamadı.

En sonunda yataktan kalkıp, banyoya girdi ve bolca soğuk suyla birlikte, iki Advil yuttu. Eğer dairenin bir eksikliği varsa o da soğutmaydı.

Oturma odasına girdi, şezlongun yanında durdu. Thomas onun üzerine örtmüş olduğu batık yorganın altında yatıyordu, aslında pozisyonu birkaç saat önce yanından ayrıldığından bu yana değişmemişti. Ölü gibi uyuyordu.

Dağınık kahverengi saçları kaşlarının üzerinde kıvrılmıştı. Ağzı kapalı, düzenli ve derin nefes alıyordu. Güzelce tıraşlanmış, köşeli bir çene. Kaslı, güçlü bir vücut. Okyanuslar kadar geniş bir zihin.

Denver'a dertlerini de getirdiğini söylediğinde ona haksızlık etmişti aslında. O, Kara için gelmişti; ikisi de bunu biliyordu. O her zaman ailenin gözbebeği olmuştu, ama hepsine bakan da yine hep o olmuştu. Harvard'a kabul edildiği hâlde, ilk başta planladığı gibi gidememesinin tek nedeni, annesinin bo-

şandıktan sonra onun yardımına ihtiyaç duymasıydı. Annesinin sorunlarını hallettikten sonra eğitimine devam edememesinin tek nedeni ise bu defa ablasının onun yardımına ihtiyaç duymasıydı. Hayatını onlar için askıya almıştı. Ona sert bir biçimde çıkışabilirdi, ama maceraları için pek suçlayamazdı. Thomas hiçbir zaman arkasına yaslanıp da, dünyanın önünden geçip gitmesine seyirci kalabilecek biri olmamıştı. Eğer Harvard olmayacaksa, o zaman onun kadar abartılı olan başka bir şey olmaydı.

Mesela annesinin borcunu ödemek ve yeni bir iş kurmak için bir tefeciden 100.000 dolar borç almak gibi. Yeterli zamanı olsa Thomas geri ödeyecekti ama zaman onların tarafında değildi maalesef.

Evet, problem şimdi ikisinin de problemiydi, öyle değil mi? Şimdi ne yapacaklardı Tanrı aşkına?

İyi olduğundan emin olmak için, bir an onu uyandırmayı düşündü. Kara az evvel aksini iddia etmiş olmasına rağmen, bu canlı rüya meselesi Thomas'a pek uymuyordu. Thomas iyice düşünüp taşınmadan hiçbir şey yapmazdı. Fanteziye meraklı değildi. Hızlı ve yaratıcı kararlar alabilirdi—hatta spontane—fakat sanrılardan bahsederek etrafta dolalmazdı. Kafasına yediği darbe, düşünmesini açıkça etkilemişti.

Rüyasında ne görüyordu acaba?

Kara, kendisi onuncu, Thomas da sekizinci sınıftayken Amerika'ya gelişlerini hatırladı. Thomas iki hafta boyunca okulda kaybolmuş köpek yavrusu gibi dolanmış; uyum sağlamaya çalışıp, becerememişti. O farklıydı, herkes de bunun far-

kındaydı. Futbol oyuncularından biri—pazıları Thomas’ın uyluklarından daha kalın olan, küçük sınıflardan bir savunma oyuncusu—bir gün Thomas’a yüreksiz—pislik—Çinli âşığı deyince, Thomas da en sonunda çileden çıkmıştı. Tek bir tekmeyle çocuğu hastanelik etmişti. Bu olaydan sonra onu rahat bırakmışlardı, fakat hiç arkadaş edinememişti.

Thomas o günlerde öylesine güçlüydü işte, ama yine de Kara bitişikteki odasından onun gece geç vakit ağladığını duyabiliyordu. Daha sonra Kara onun imdadına yetişmişti. O zamandan bu yana halis Amerikalı erkeklerden uzak duruşunun bundan kaynaklanmış olabileceğini düşünmüştü. Kardeşini ne zaman olursa olsun, steroit yüklü bir oyuncudan korurdu.

Kara öne adım attı, eğildi ve kardeşinin alnından öptü. “Üzülme, Thomas,” diye fısıldadı. “Bunun üstesinden geleceğiz. Her zaman üstesinden geldik.”

Thomas açık alanda ayağa kalktı, iki beyaz yaratığa baktı. Bu yaratıkların tüylü beyaz vücutları ve ince bacaklarıyla tuhaf oldukları kesindi. Kanatları tüyden değil de yarasaların kanatları gibi deriden yapılmıştı ve vücutlarının geri kalan bölümleri gibi beyaz renkteydi.

Tümüyle tanıdık ama bir o kadar da garipti.

“Kara yarasalar,” dedi. “Rüyamda kara yarasaların beni ormandan kovaladıklarını gördüm.”

Gabil heyecanla, “O bir rüya değildi,” diye yanıtladı. “Ha-

yır, efendim! Sana rastladığım için sen çok şanslıydın.”

“Özür dilerim, ben... Neler olup bittiğini pek hatırlayamıyorum.”

İki yaratık da boş boş ona baktılar. Michal, “Hiçbir şey hatırlamıyor musun?” diye sordu.

“Hayır. Yani, evet, kovalandığımı hatırlıyorum. Ancak dün gece başımı kayaya çarpınca kendimden geçmişim.” Duraksadı ve yaşadığı karmaşayı en iyi nasıl açıklayabileceğini bulmaya çalıştı. “Başımı vurmadan önceki hiçbir şeyi hatırlamıyorum.”

Michal, “O zaman sen hafızanı kaybettin,” dedi. Öne doğru paytak paytak yürüdü. “Nerede olduğunu biliyor musun?”

Thomas içgüdüsel olarak geri adım atınca yaratık durdu. “Şey... Aslında tam olarak değil. Biraz ama tam değil.” Kafasını ovaladı. “Sahiden kafamı çarptım herhâlde.”

Michal, “Peki, o zaman. *Bildiklerin* neler?” diye sordu.

“Adımın Thomas Hunter olduğunu biliyorum. Adı Bill olan bir adamla nasıl olduysa, kara ormana girmişim, ama düşüp kafamı kayaya çarptım. Bill sudan içti, sonra da çekip gitti—”

Michal, “Onun sudan içtiğini gördün mü?” diye sordu.

“Evet, kesinlikle sudan içti.”

“Hımm.”

Thomas yaratığın bu tepkisini açıklamasını bekledi, ama yaratık devam etmesi için elini sallamakla yetindi. “Devam et. Sonra ne oldu?”

“Sonra seni gördüm”—Gabil’e baktı—“ve koştum.”

“Hepsi bu mu? Başka bir şey yok mu?”

“Hayır. Rüyalarım haricinde yok. Rüyalarımı hatırlıyo-

rum.”

Merakla ona baktılar.

“Rüyalarımı mı öğrenmek istiyorsunuz?”

“Evet,” dedi Michal.

“Şey, bir anlamı yok aslında. Burasından tümüyle farklı.

Çılgınca şeyler.”

“İyi o zaman. Bize bu çılgınca şeyleri anlat.”

Denver. Ablası Kara. Çete. Şaşırtıcı derecede ayrıntılı, tam olarak şekillenmiş bir dünya. Yaratıklara her şeyin özetini birkaç cümlede anlattı, ama ne kadar canlı görünürlerse görünsünler, rüyalarını onlara anlatırken utanmıştı. Hem neden rüyalarını öğrenmek istiyorlardı ki? Yaratıklar hiç tepki vermeden, gözlerini bile kırpmadan ona bakıyor, anlattıklarını özömsüyorlardı.

Onlar ve arkalarındaki renkli orman son derece normaldi. Sadece onları hatırlayamıyordu işte.

Thomas bitirdiğinde, Michal, “Hepsi bu kadar mı?” diye sordu.

“Hemen hemen.”

Gabil, “Bilge olanlar dışında hiç kimsenin tarihi bu kadar canlı bir şekilde bildiğini sanmıyordum,” dedi.

“Ne tarihi?”

Michal, “Tarihi bilmiyor musun?” diye sordu. “Tarih hakkında çok bilgin varmış gibi konuşuyorsun ama.”

“Yani sen Denver’la ilgili rüyalarımın gerçek olduğunu mu söylüyorsun?”

“Elbette.” Michal, kadının koştuğu yönde paytak paytak

yürüdü, sonra geri döndü. “Sıcak takipteki adamları atlatman hususunda bir bilgim yok, ama kadim Dünya’nın tarihi gerçektir. Evet, şüphesiz gerçektir. Herkes bu tarih hakkında bilgi sahibidir.” Duraksadı, Thomas’a şüpheyile baktı. “Neden bahsettiğimi aslında anlamıyorsun, öyle değil mi?”

Thomas gözlerini kırıştırdı, renkli ormana baktı. Ağaç gövdeleri kor gibi parılıyordu. Bu görüntü çok yabancı ama bir o kadar da tanıdıktı.

“Hayır,” dedi, şakaklarını ovuşturarak. “Galiba doğru dürüst düşünemiyorum.”

“Pekâlâ, tarih söz konusu olduğunda gayet iyi düşünüyor gibisin ama. Bunlar öykücüler tarafından her köyde kulaktan kulağa aktarılan sözlü geleneğin bir parçasıdır. Denver, New York–rüyada gördüğün her şey, yaklaşık iki bin yıl önceki geçmişe ait şeyler.”

Gabil bir o yana bir bu yana kuş gibi hopluyordu. “Tarihçeler!”

Michal ona bir bakış attı. “Sevgili arkadaşım, seninkinin klasik bir amnezi vakası olduğuna inanıyorum, ama suyun neden bunu da şifalandıramadığını anlamıyorum. Kara orman seni şoka soktu–bunda şaşacak bir şey yok. Şimdi de rüyada binlerce yıl önce var olmuş bir dünyada yaşadığını ve orada kötü niyetli adamlar tarafından kovalandığını görüyorsun. Zihninin tarih hakkındaki bildiklerine dayanarak, detaylı bir rüya yaratmış. Gerçekten çok enteresan.”

Gabil, “Son derece enteresan!” dedi.

Michal, Gabil’e tekrar bir bakış attı.

Thomas, “Fakat hafızamı kaybettiysem, nasıl olup da tarihi hatırlayabiliyorum?” diye itiraz etti. “Sanki neredeyse tarih hakkında... sizler hakkında bildiğimden daha çok şey biliyor gibiyim.”

Michal, “Dediğim gibi amnezi,” diye açıkladı. “Zihin insanı hayrete düşürüyor, öyle değil mi? Seçici hafıza kaybı. Yalnızca tarih gibi belirli şeyleri hatırlıyorsun galiba. Sanrı görüyorsun. Rüyanda tarihi görüyorsun. Bence mantıklı. Eminim bu durum geçicidir. Dediğim gibi kafana aldığın darbe bir yana, epeyce şok geçirdin zaten.”

Mantıklıydı. “Yalnızca bir rüya. Sanrı görüyorum, çünkü kafamı vurup, kendimden geçtim.”

“Benim tahminime göre,” dedi Michal.

“Öyleyse... Bu Dünya ile rüyamda gördüğüm dünya arasında ne fark var? Ne değişti?”

“Her şey. Teknik olarak orası sadece geçmiş olmasına rağmen, pratikte başka bir realite. Geçmişte, diğer tarafta iyi ve kötünün güçlerini görmek mümkün değildi. Yalnızca etkileri gözlenebiliyordu. Fakat burada hem iyilik hem de kötülük daha fazla... iç içe. Senin kara yarasalarla olan deneyimin gibi. Tamamlanmamış bir ayırım ama yeterince basit, sen böyle demez miydin Gabil?”

“Ben yeterince basit derdim,” dedi Gabil.

“İşte böyle.”

Bu açıklama Thomas’a o kadar da basit gelmiyordu ama sesini çıkarmadı. Birden aklına tek bir kelime geldi: Güruh. Düşünmeden dile getirdi.

“Güruh. Bu ne demek?”

“Güruh mu?” diye Michal tekrarladı. “Hiçbir şey. Pekâlâ, geri alıyorum. Bir zamanlar bir Moğol Güruhu vardı. Çin’de serseri mayın gibi dolaşan bir orduydı galiba. Belki de aklına gelen budur.”

“Belki de.” Ancak Thomas bundan emin değildi. “Kadim Dünya’ya ne oldu?”

Michal dönerek, “Aman Tanrının, şimdi de çok şey soruyorsun,” dedi. “Bu hikâye pek de basit bir hikâye değildir. Yirmi birinci yüzyılın başlangıcındaki büyük virüsle başlamamız gerekecek.”

“Fransız,” diye Gabil araya girdi. “Raison Tüür.”

“Aslında Fransız değil,” dedi Michal. “Bir Fransız adam söz konusuydu ama... Neyse, boş ver. Bir aşının çok yararlı olacağını düşündüler, fakat aşı yoğun sıcaklık altında mutasyona uğrayarak virüs hâline geldi. Virüs üç hafta gibi kısa bir sürede dünyayı kırıp geçirdi—”

“Üç haftadan daha az,” diye Gabil araya girdi.

“—ve Aldatmaca’ya giden kapıyı açtı.”

“*Büyük Aldatmaca*,” dedi Gabil.

Michal arkadaşına, bırak da—hikâyeyi—anlatayım bakışını attı. “Buradan felaketler ve savaşlar zamanına geçmemiz gerekecek. Kadim Dünya’nın sonunun nasıl geldiğini ve insanoğlunun sonra tekrar nasıl doğduğunu anlatmamız bir gün sürer. Tarihte dedikleri gibi, iki tane birden almak gibi bir şey. Bütün tarihinizi bilmiyorsun herhâlde, öyle değil mi?”

“Açıkçası bilmiyorum.”

“Belki de zihnin belli bir noktaya takılı kalmıştır. Zihin çok oyuncu bir şeydir, biliyor musun?”

Thomas başını salladı.

“Şu anda *bunun* bir rüya olmadığını nereden biliyorsun?” diye sordu.

İki yaratık da ona baktı.

“Mümkün değil mi yani? O Denver’da bir ablam ve geçmişim var ve her şey gerçekten de oluyor. Burada ise hiçbir şey hatırlayamıyorum.”

“Sende düpedüz amnezi var,” dedi Michal. “Buradaki kolayca heyecanlanan arkadaşımın ve benim gerçek olmadığımızı mı düşünüyorsun? Ayaklarının altındaki çimen değil mi? Ya da ciğerlerine dolan oksijen değil mi?”

“Ben şey demiyorum...”

“Hafıza kaybı yaşıyorsun, Thomas Hunter, tabii bu senin gerçek isminse. Rüyalarından gelen bir isim olduğunu tahmin ediyorum—Kadim Dünya’da insanlar iki isim kullanırlardı. Ancak senin gerçekte kim olduğunu bulana kadar bu da işimizi görür.”

“Seni görebiliyoruz!” diye cırladı Gabil. “Sen bir rüya değilsin, Thomas!”

Michal, “Yani sen gerçekten burasıyla ilgili *hiçbir* şey hatırlamıyor musun?” diye sordu. “Gölleri, Shataiki’leri, bizi?”

“Hayır. Gerçekten hatırlamıyorum.”

Michal içini çekti. “Peki, o zaman sana bilgi vermemiz gerekecek herhâlde. Fakat nereden başlayalım?”

Kısa boylu olan Gabil, “Bizden,” dedi. “Bizler muazzam

güçlü, büyük savaşçılarız.” Kanatları olan bir Paskalya yumurtası gibi, Thomas’ın sağına doğru cılız bacaklarıyla kasıla kasıla yürüdü. Kocaman beyaz bir civciv. Steroidli Tweety. “Sen kara yarasaları nasıl dağıttığımı gördün! Böyle binlerce hikâyem var benim—”

Michal araya girerek, “Bizler Roush’uz,” dedi.

“Evet, tabii ki,” dedi Gabil. “Roush’uz. Güçlü savaşçılarız.”

Michal gözünü kırparak, “Bazılarımız belli ki diğerlerinden daha güçlü savaşçı,” dedi.

Gabil, “Güçlü, güçlü savaşçılarız,” dedi.

“Elyon’un hizmetkârlarıyız. Ve sen de elbette bir insansın. Bizler Dünya’dayız. Bu söylediklerim *içinden* hiç bildiğin var mı? Bunlar basit şeyler.”

Thomas, “Ya sudan içen adam?” diye sordu. “Bill.”

“Bill insan değildi. Eğer insan olsa ve yasak sudan içmiş olsa, şimdiye dek büyük ihtimalle hepimiz ölmüş olurduk. Senin hayal gücünün bir ürünü olsa gerek, muhtemelen Shataiki’ler tarafından *seni* kandırmak için oluşturulmuştur. Eminim yasak suyu hatırlıyorsundur.”

Thomas adımlamaya başladı, kafasını salladı. “Size dediğim gibi, ben hiçbir şey hatırlamıyorum! Hangi suyun yasak hangi suyun içilebilir olduğunu, şu Shataiki yarasalarının kim olduklarını ya da o kadının kim olduğunu bilmiyorum.” Durdu. “Ya da beni seçtiğini söylediğinde ne demek istediğini bilmiyorum.”

“Bağışla beni. Senin hiçbir şey hatırlayamadığından şüp-

helendiğimden değil ama hafızasını kaybetmiş biriyle konuşmak bana çok tuhaf geliyor. Ben bilge dedikleri biriyim—ormanın bu bölümündeki tek bilgeyim. Hafızam mükemmeldir. Vah, vah. Bu enteresan bir durum, değil mi? Rachelle hafızası olmayan bir adamı seçti.”

Gabil’in ağzı kulaklarına vardı. “Ne kadar da romantik!”
Romantik mi?

“Gabil hemen her şeyi romantik bulur. Sanırım gizliden gizliye erkek olmak istiyor. Veya kadın.”

Küçük olan Roush tartışmaya girmede.

“Ne olursa olsun, bence en temelden başlamalıyız. Beni takip et.” Michal kafasıyla gürleyen su sesinin geldiği yönü işaret etti. “Gel, gel.”

Thomas takip etti. Sık ot tabakası ayak seslerini emiyordu. Otlar ağaçların altında seyrelmiyorlardı, fakat ağaç aralarında yoğun ve gürdüler. Thomas’ın elinin büyüklüğünde yaprakları olan diz hizasındaki menekşe ve lavanta çiçekleri orman zeminine dağılmışlardı. Yerde hiç kuru dal ya da çerçöp yoktu, ki bu da önünden hoplama zıplama giden iki Roush’un yürümesini şaşırtıcı derecede kolaylaştırıyordu.

Thomas gözlerini kaldırıp, etrafında yumuşak renkleriyle parıldayan uzun ağaçlara baktı. Çoğu, gökkuşağının diğer renkleri tarafından da vurgulanan, camgöbeği, galibarda ya da sarı gibi tek bir baskın renkle ışıltıyor gibi görünüyordu. Ağaçlar nasıl ışıltıyordu acaba? Sanki muazzam bir yer altı jeneratörü, ağaç gibi görünecek şekilde yapılmış büyük tüpler içindeki ışıltı kimyasallara güç veriyor gibiydi. Hayır, bu Kadim Dün-

ya'nın bir teknolojisiydi.

Thomas mor tonlarında, yakut rengi kocaman bir ağacın yüzeyinde elini hafifçe gezdirdi. Sanki hiç kabuğu yokmuş gibi duran pürüzsüz yüzeyine şaşakaldı. Ağacın tam yüksekliğine baktı. Soluk kesiciydi.

Michal boğazını temizleyince, Thomas elini hızla ağaçtan çekti.

“Az ileride,” dedi Roush.

Gabil tiz bir sesle, “Birazdan göreceğiz,” dedi.

Çayırdan elli metreden daha az uzaklıktaki ormandan çıkıp nehir kıyısına vardılar. Thomas'ın, üzerinden sendeleyerek geçtiği beyaz köprü akarsuyun üstünde duruyordu. Diğer uçta kara orman vardı. Görebildiği kadarıyla, her iki yönde de uzun ağaçlar kıyı boyunca sıralanıyordu. Ağaçların arkasında ise derin ve karanlık gölgeler. Bunları hatırlamak Thomas'ın midesini bulandırdı.

Görünürde bir tane bile kara yarasa yoktu.

Michal durdu ve ona döndü. İki Roush'un içinde heyecanlı olanı o olmayabilirdi, fakat şu anda öğretmen rolünü üstlenmeye yeterince hevesli görünüyordu. Kanadını kara ormana doğru uzatarak, otoriter bir tarzda konuştu.

“Orası kara orman. Hatırlıyor musun?”

“Elbette. Ben içindeydim, hatırladın mı?”

“Evet, içinde olduğunu hatırlıyorum. Hafıza sorunu yaşayan ben değilim. Sadece ortak bir referans noktası belirleyebilmek için, tekrar üstünden geçiyordum.”

“Kara orman Shataiki'lerin yaşadığı yerdir!” dedi Gabil.

“Müsaade edersen, burada hikâyeyi ben anlatıyorum,” dedi Michal.

“Elbette, ben bir şey demedim zaten.”

“Şimdi. Görmüş olduğun bu nehir tüm gezegen boyunca dolandır. Yeşil ormanı kara ormandan ayırır.” Kanadını dalgın dalgın diğer kıyıya doğru çevirdi. “Orası kara orman. Bu yönden kara ormana giriş, üç Geçit’ten biri vasıtasıyla yapılabilir.” Beyaz köprüyü işaret etti. “Nehir çok hızlı aktığı için, içinde yüzmek mümkün değildir, görüyor musun? Bu köprüler haricinde, başka bir yoldan kimse karşıya geçmeye cesaret edemez. Anlıyor musun?”

“Evet.”

“Güzel. Peki, sana az evvel ne söylediğimi hatırlayabiliyor musun?”

“Evet.”

“Güzel. Hafızan tamamen silinmişti, ama yeni veriler yüklenince iyi çalışıyor gibi görünüyor. Şimdi.” Adımlarken sağ kanadının altındaki ince parmaklarıyla çenesini sıvazlıyordu. “Yeşil ormanın içindeki birçok köyde birçok erkek, kadın ve çocuk var. Şimdi Dünya’da bir milyondan fazla insan yaşıyor. Sen büyük ihtimalle uzaktaki iki Geçit’ten birinden yanlışlıkla kara ormana girdin, sonra da Shataiki’ler tarafından buraya kadar kovalandın.”

“Buraya yakınlardan bir yerden gelmediğimi nereden biliyorsun?”

“Çünkü ormanın bu bölgesinin sorumluluğu verilmiş bilge biri olarak, öyle bir şey olsa, ben seni tanırdım. Ama seni tanı-

mıyorum.”

Gabil, “Ben de seni kara ormandan çıkararak güçlü savaşçıyım,” dedi.

“Evet, Gabil de aklına gelebilecek her tür savaşta, Tanis’le birlikte hoplayıp zıplayan güçlü savaşçıdır.”

Thomas, “Tanis mi? Tanis de kim?” diye sordu.

Michal içini çekti. “Tanis ilk doğan insandır. Onunla tanışacaksın. Köyde yaşar. Şimdi, gördüğün her şeyi ve tüm canlıları yaratan Elyon bütün sulara dokunmuştur. Suyun yeşilliğini görüyor musun? İşte bu Elyon’un rengidir. İşte bu yüzden senin de gözlerin yeşil. İşte bu yüzden su değdiği andan itibaren vücudun şifa buldu.”

“Benim üzerime su mu döktün?”

“Hayır, ben değil—”

Gabil hemen, “Rachelle!” diye yumurtladı.

“Rachelle senin üzerine su döktü. Güven bana, onun suyuna ilk kez dokunmuyorsun.” Michal’in yanakları yumuşak gülümsemesiyle kırıştı. “Fakat biz—”

“Rachelle seni seçti—”

“Gabil! Lütfen!”

“Evet, elbette.” Küçük Roush Michal’in paylamasından hiç etkilenmiş benzemiyordu.

Michal devam etti. “Dediğim gibi, Büyük Macera’ya daha sonra değineceğiz. Şimdi, kara orman kötülüğünün hapsedildiği yerdir. Görüyorsun, iyilik”—yeşil ormanı işaret etti—“ve kötülük.” Kara ormanı işaret etti. “Kara ormandaki sudan kimsenin içmesine izin verilmez. Eğer birisi içerse, o zaman Shataiki’ler

serbest kalarak renkli ormana girebilirler. Ve bir katliam olur.”

Thomas, “Kara ormandaki su kötücül mü?” diye sordu. “Ben ona dokundum—”

“Kötücül değil. Renkli ağaçların iyicil olduklarından daha kötücül değil. İyilik ile kötülük kalptedir, ağaçlarla suda değil. Ancak geleneksel olarak, su bir davet olarak sunulur. Elyon suyla davet eder. Kara Shataiki’ler sularıyla davet ederler.”

Gabil, “Rachelle de seni suyla davet etti,” dedi.

“Evet. Ne çabuk, Gabil,” dedi Michal. Fakat daha görkemli olan Roush bu defa hafifçe gülümsüyordu. “Yıllar boyunca insanlar önlem olarak nehri geçmemeyi kabul ettiler. Bana soracak olursan, çok akıllıca bir karardı.” Roush bir an duraksayarak bakındı. “Meselenin özü budur. Daha binlerce ayrıntı var ama ümit ediyorum ki kısa zamanda bunları hatırlayacaksın.”

“Büyük Macera hariç,” dedi Gabil. “Bir de Rachelle.”

“Çok hevesli olduğu için Gabil’in anlatmasına izin vereceğim Büyük Macera hariç.”

Gabil bu fırsatı kaçırmadı tabii. “O seni seçti, Thomas! Rachelle seni seçti. O seçimini yaptı, şimdi sıra sende. Şimdi onu takip edecek ve bunu yalnızca sen yapabileceğin için sevgisini kazanmaya çalışacaksın.” Mutlu mutlu sırtıttı.

Thomas, Gabil’in devam etmesini bekliyordu. Yaratık ise sadece gülümsüyordu.

“Üzgünüm,” dedi Thomas. “Neden önemli olduğunu anlamıyorum. Ben onu tanımıyorum bile.”

“Daha da hoş bir durum! Şahane bir cilve! Mesele şu ki; senin alnında işaret yok, bu yüzden kadınlar için evlenmeye

uygun bir adaysın. Sırılsıklam âşık olacak ve birleşeceksin!”

“Bu çılgınlık! Ben kim olduğumu bile tam bilmiyorum—aşk macerası düşünebileceğim en son şey şu anda. Bildiğim kadarıyla ben kendi köyümdeki başka bir kadına âşığım.”

“Hayır, o zaman alnında başka bir işaret olurdu.”

Herhâlde zorunluluk yüzünden ondan bu kadını takip etmesini beklemiyorlardı. “Yine de onu seçmek zorundayım, öyle mi? Ama seçmem. Bu şartlar altında yapamam. Ondan hoşlanıp hoşlanmayacağımı bile bilmiyorum.”

İki Roush da afallamış hâlde boş boş ona bakıyordu.

“Korkarım, anlamıyorsun,” dedi Michal. “Bu hoşlanıp hoşlanmama meselesi değil. Tabii ki ondan *hoşlanacaksın*. Bu senin seçimin, aksi takdirde bu seçmek olmazdı. Ancak—ve bu konuda bana güvenmelisin—senin türün sevgi yönünden zengindir. O seni bu şekilde yarattı. Kendisi gibi. Seni seçen bir kadını seversin. Ve senin seçtiğin bir kadın da seni seçer. Bu hep bu şekilde olur.”

“Ya ben o şekilde hissetmezsem?”

Gabil, “Rachelle mükemmeldir!” dedi. “Hepsi de öyledir. Bu şekilde *hissedeceksin*, Thomas. Böyle hissedeceksin!”

“Biz ikimiz farklı köylerdeniz. Benimle öylece çekip gidecek mi?”

Michal kaşını kaldırdı. “Bunlar ufak detaylar. Senin bu hafıza kaybın bir sorun olabilir. Şimdi gitmemiz lazım. Yol yayan uzun sürüyor ve önümüzde de epey bir yol var.” Arkadaşına döndü. “Gabil, sen uçabilirsin, ben Thomas Hunter’le kalacağım.”

“Gitmeliyiz,” dedi Gabil. Kanatlarını açarak havaya sıçradı. Beyaz tüylü vücudu zarafetle yerden yükselirken, Thomas şaşkınlık içinde onu seyretti. Roush’un ince kanatlarından gelen ani bir esinti Thomas’ın alnındaki saçları kaldırdı.

Thomas tereddüt ederek görkemli ormana uzun uzun baktı. Michal ağaç sırasının olduğu yerde kafasını çevirmiş, sabırla ona bakıyordu. “Gidelim mi?” Ormana doğru döndü. Thomas derin bir nefes aldı ve tek kelime etmeden Roush’un ardından yürüdü.

Hiç konuşmadan renkli ormanın içinden on dakika boyunca yürüdüler. Sonuçta Thomas belki de çok uzaklarda, ama bu dünyada bir yerlerde, bu şahane, gerçeküstü yerde yaşıyordu. Arkadaşlarını, köyünü, işte her neyi, kimi varsa onu gördüğünde hafızası yerine gelecekti.

Thomas, “Benim insanlarıma geri dönmemiz ne kadar sürer?” diye sordu.

“Onların hepsi senin insanların. Hangi köyde yaşadığın o kadar da önemli değil.”

“Tamam, fakat kendi ailemi bulmam ne kadar sürer?”

“Belli olmaz,” dedi Michal. “Haberler biraz yavaş ulaşıyor ve mesafeler de büyük. Birkaç gün sürebilir. Hatta belki de bir hafta.”

“Bir hafta mı? Ben ne yapacağım peki?”

Roush durdu. “Ne mi yapacaksın? Kulakların da mı duy-

muyor senin? Sen seçildin!” Kafasını salladı, devam etti. “Vah, vah. Senin bu hafıza kaybın epey zorluymuş. Sana biraz nasihat vereyim, Thomas Hunter. Hafızan yerine gelene kadar diğerlerini takip et. Senin bu kafa karışıklığın beni biraz endişelendiriyor.”

“Ben rol yapamam. Eğer neler olduğunu bilmezsem, ben—”

“Eğer diğerlerini izlersen belki de her şey sana geri gelir. En azından Rachelle’yi takip et.”

“Ona âşıkımışım gibi davranmamı mı istiyorsunuz?”

“Ona âşık *olacaksın* zaten! Sen sadece bunların nasıl olduğunu hatırlamıyorsun. Eğer annene rastlasan ve onu hatırlamasan, bu seni onu sevmekten alıkoyar mıydı? Hayır! Onu sevmiş olduğunu farz eder ve dolayısıyla onu severdin.”

Roush haklıydı.

Gabil aniden ağaç tepelerinden kayarak, tombul yüzünde bir sırıtmayla, Thomas’ın yanına indi. “Aç mısın, Thomas Hunter?” Kanadında mavi bir meyve tutuyordu. Thomas durdu, meyveye uzun uzun baktı.

“Korkmana gerek yok. Hayır, efendim. Bu çok yararlı bir meyve. Mavi bir şeftali. Bak şimdi.” Gabil meyveden küçük bir ısırık aldı, Thomas’a gösterdi. Isırığın olduğu yerdeki parlayan meyve suyunda, nehirden tanıdığı hafif yağlı bir renk olan yeşilden vardı.

Michal arkasına dönerek, “Oh, evet, hatırlamama ihtimaline karşın, başka küçük bir ayrıntı daha vereyim. Bu sizin yediğiniz besindir. Buna meyve denir ve suyla birlikte buna da Elyon dokunmuştur.”

Thomas büyük bir dikkatle meyveyi ellerine aldı, Michal'e baktı.

“Haydi, ye onu. Ye onu.”

Küçük bir ısırık aldı; serin, tatlı suyun ağzına dolduğunu hissetti. Midesine bir titreme indi, vücuduna bir ılıkılık yayıldı. Gabil'e gülümsedi.

Başka bir ısırık daha alarak, “Bu iyiymiş,” dedi. “Çok iyi.”

Gabil, “Savaşçıların besini!” dedi. Bunları söyler söylemez, kısa boylu yaratık birkaç metre hızlı bir şekilde paytak paytak yürüdü; sonra yerden sıçrayarak gökyüzüne doğru uçu.

Michal arkadaşının ardından kıkırdayıp, yürümesine devam etti. “Hadi, devam edelim. Beklemeyelim.”

Gabil bu defa kırmızı bir tane getirdiğinde, Thomas elindeki mavi şeftaliyi yeni bitirmişti. Aniden tiz bir kahkahayla çullanarak, meyveyi Thomas'ın ellerine bıraktı ve tekrar havalandı. Sonra getirdiği üçüncü meyve yeşildi ve kabuğunun soyulması gerekiyordu ama belki de en lezzetlisi buydu.

Gabil dördüncü kez ortaya çıktığında, bu kez cambazlık gösterisi yapıyordu. Roush yükseklerde çığlıklar attı, geriye doğru kıvrılıp döne döne dalışa geçerek, tam Thomas'ın kafasının üzerinde durmayı başardı. Thomas ellerini havaya kaldırıp, başını eğdi; kuşkusuz Roush yanlış hesaplamıştı. Gabil, Thomas'ın kulağının dibinde kanatlarını çırpıp, tiz bir çığlık attı.

“Gabil!” Michal onun arkasından bağırdı. “Dikkatli ol biraz!”

Gabil arkasına bakmadan uçup gitti.

Michal geri adım atarak, “Cidden güçlü savaşçıymış,”

dedi.

Yaklaşık bir mil sonra, Roush bir tepenin üstünde durdu. Thomas tüylü yaratığın yanına gelerek, aşağıda papatyaya benzer fakat renkleri turkuvaz ve turuncu olan çiçeklerle kaplı büyük yeşil vadiye baktı; dürülmeye hazır zengin bir halı gibiydi. Thomas manzaradaki ani değişimden öylesine şaşırılmıştı ki ilk başta köyü fark etmedi.

Fark ettiğinde gördükleri ise nefes kesiciydi.

Köy göz kamaştıran renkleriyle, vadinin aşağısına dairesel biçimde yerleşmişti. Thomas bir an için Şeker Ülkesi'ne rastladığını ya da Hansel ile Gretel'in burada yaşadıklarını düşündü. Fakat bunun tarihte kayıp bir hikâye olduğunu biliyordu. Diğer yandan bu köy tamamen gerçektir.

Her biri kor gibi parlayan birkaç yüz tane dörtgen biçiminde kulübe, köy merkezinde diğerlerinin üzerinde yükselen, sivri tepeli bir kubbesi olan büyük bir yapının etrafında, eş merkezli daireler hâlinde, çocukların oyun blokları gibi dizilmişti. Evlerin üzerindeki gökyüzü, öğlen güneşinin altında havada süzülen, pike yapan ve bükülen Roush'larla doluydu.

Thomas'ın gözleri bu inanılmaz manzaraya alıştığında, aşağıda uzaktaki evlerden birinin kapısının açıldığını gördü. İnce bir silüetin kapıdan adım atmasını izledi. Sonra birçok insanın köye dağılmış olduğunu gördü.

Michal, "Hafızanda canlanma oldu mu?" diye sordu.

"Galiba oldu."

"Ne hatırlıyorsun?"

"Şey... özel bir şey değil. Hepsi de belli belirsiz tanıdık ge-

liyor.”

Michal içini çekti. “Düşünüyordum da senin şu kara ormandaki küçük serüveninin bazı hayırlı sonuçları olabilir. Bir sefere çıkma muhabbeti vardı–Tanis’in nasıl olduysa benimsemediği abes bir fikir işte. Shataiki’lerle savaşmanın zamanının geldiğini düşünüyor galiba. O daima yaratıcı bir öykücü olmuştur. Ancak son konuşmaları beni biraz tedirgin etti. Belki de sen bu konuda onunla konuşabilirsin.”

“Peki, Tanis nasıl savaşacağını biliyor mu ki?”

“Benim tanıdığım herkesten daha çok biliyor. Muhteşem bir yöntem geliştirdi. Bir sürü perende, dönüş ve tekme ki ben bunlarla ne yapılacağını bilemiyorum doğrusu. Tarihteki bazı hikâyeleri esas alarak geliştirmiş. Tanis bunları büyüleyici buluyor–özellikle de fetihleri. Shataiki’lerin kökünü kurutmaya kararlı.”

“Peki, bunu neden yapamasın ki?”

“Shataiki’ler büyük savaşçılar olmayabilirler ama kandırmayı iyi bilirler. Suları çok davetkârdır. Sen de gördün. Sen belki bu adamla konuşup aklını başına getirebilirsin.”

Thomas başını salladı. Birdenbire şu Tanis’le tanışmaya heveslenmişti.

Michal of çekti. “Pekâlâ, burada kal. Benim dönüşümü beklemen lazım. Anlıyor musun?”

“Tabii ki, fakat...”

“Fakatı yok. Bekle sadece. Eğer Toplantı için çıktıklarını görürsen onlarla birlikte gidebilirsin, ama aksi takdirde lütfen burada kal.”

“Toplantı nedir?”

“Gölde yapılıyor. Merak etme; gözünden kaçması mümkün değildir. Hava kararmadan önce topluca yola çıkılacak. Tamam mı?”

“Tamam.”

Michal iki saattir ilk kez kanatlarını açarak havalandı. Thomas kendini terk edilmiş ve güvensiz hissederek, onun vadi boyunca gözden kaybolmasını izledi.

Şimdi evlerin ormanın renkli ağaçlarından yapılmış olduğunu görebiliyordu. Bunlar onun insanlarıydı—tuhaf bir düşünceydi bu. Belki anne, baba, kardeş gibi çok yakınları değildi ama bunlar tıpkı onun gibi olan insanlardı. Kaybolmuştu ama her şeye rağmen o kadar da kaybolmuş sayılmazdı.

Rachelle adlı kadın da oralarda mıydı acaba?

Bağdaş kurarak bir ağaca yaslandı, göğüs geçirdi. Evler küçük ve garipti—evden çok kulübeye benziyorlardı. Çim patikalar evleri birbirinden ayırıyor; kasabaya merkezdeki büyük, dairesel bir binada parmaklarla birleşen dev bir tekerlek görünümü veriyordu. Yapı diğerlerinin en az üç katı yüksekliğindeydi ve genişliği çok daha fazlaydı. Orası belki de bir toplantı yeriydi.

Sağ tarafta köyden geniş bir patika çıkıyor, ormanın içinde kayboluyordu. Göle gidiyordu herhâlde.

Düşünceler kafasında dönüp duruyordu. Michal gittiğinden bu yana uzun süre geçmiş olduğu aklına geldi. Topluca çıkış var mı ya da Michal geliyor mu, diye bakıyordu, fakat gelen giden yoktu. Kafasını ağaca dayayıp gözlerini kapattı.

Her şey çok tuhaftı.

Öyle yorgundu ki.

8

THOMAS GÖZLERİNİ açar açmaz, yine aynı şeyin olduğunu anladı.

Colorado, Denver’da bir dairede, bej bir şezlongun üzerinde yatıyordu. Üzerinde batık bir yorgan vardı. Solundaki perdelerin arasından ışık sızıyordu. Sağ tarafında kanepenin arkası, ilerisinde de kilitli kapı. Yukarıda tavan. Ekru boyayla boyanmış, portakal kabuğu dokusunda. Gökyüzünde bulutlar olabilir, bu bulutlar arasında da binlerce dünya olabilirdi. Thomas hiç kımıldamadan yatıyordu. Derin bir nefes aldı.

Rüya görüyordu.

Evet, şüphesiz rüya görüyordu. Bu gerçek olamazdı, çünkü artık işin aslını biliyordu. Kara ormandayken kafasını vurmuştu. Bu darbe Michal’in açıkladığı gibi, hafızasını kaybetmesine, onun Kadim Dünya’da yaşadığını ve bazı *kötü niyetli* adamların kendini kovaladığını düşündüğü tuhaf rüyalar görmesine yol açmıştı.

Aslında şu anda rüyasında Kadim Dünya’nın geçmişini görüyordu.

Thomas doğruldu. Bu olağanüstüydü! Her şey çok gerçek görünüyordu. Parmak uçları gerçekten de yorganın dokusunu

hissedebiliyordu. Kara'nın karnaval maskesi mozaigi olabildi-
ğince gerçek görünüyordu. Nefes alıyordu ve ağzında sabah acı-
lığı vardı. Bu rüya aslında uyanıkken renkli ormanın ağaçlarına
dokunup, Gabil'in ona verdiği tatlı meyveleri yerken hissettiği
kadar bir gerçeklik hissi veriyordu. Bu onun kadar gerçek de-
ğildi ama çok inandırıcıydı.

Şimdi en azından neler olup bittiğini biliyordu. Ve neden
rüyasının bu kadar gerçek görüldüğünü. Ne kadar inanılmaz
bir yolculuk.

Ayaklarını yere sallandırıp, yorganını kenara attı. Bir ba-
kalım, rüyalarında gerçek hayatta yapamadığı ne yapabilirdi?
Parmaklarını uzatıp kıvırdı. Havada durabilir miydi?

Ayağa kalktı. Beklediği gibi kafasında ağrı falan yoktu.
Tabii ki yoktu, çünkü bu yalnızca bir rüyaydı. Topukları üze-
rinde zıpladı.

Havada duramıyordu.

Tamam, demek ki bazı rüyalarında olduğu gibi uçamıyor-
du, ama yapabileceği bir sürü sıra dışı şey olduğundan emindi.
Rüyalarında yaralanamazdı, gerçek anlamda yaralanamazdı; bu
da Thomas'a bazı ilginç olasılıklar sunuyordu.

Thomas birkaç adım atıp durdu. Enteresan bir biçimde, rü-
yasındaki adımları gerçek adımlara çok benzer bir his veriyordu
ama yine de aradaki farkı söyleyebilirdi. Bacaklarını tam olarak
gerçekmiş gibi hissedemiyordu. Doğrusu, gözlerini kapattı-
ğında—gözlerini kapattı—gerçekten bacaklarını hissedemiyordu.
Kuşkusuz ayaklarını hissedebiliyordu ama ayaklarını kalçaları-
na bağlayanın et ve kemikten ziyade hava olabileceğini bildiği

müddetçe hissedebiliyordu.

Ayakta rüya görmek inanılmazdı.

Her şeyin ne kadar gerçek hissi verdiğinden huşuya kapılarak odada dolaşmaya başladı. Şüphesiz Michal ve Gabil'le birlikte yürürken olduğu kadar gerçek değildi, ama bir rüyada olduğunu bilmeseydi, aslında bu odanın gerçek olduğunu düşünebilirdi. Zihninin çalışma şekli ne kadar da şaşırtıcıydı.

Elini, Endonezya'dan ithal etmiş olduğu siyah, tepeli de-vekuşu oyması üzerinde gezdirdi. Her girinti ve çıkıntıyı hissedebiliyordu. Hatta ve hatta—Thomas tahtayı koklamak için eğildi—evet, tam tahmin ettiği gibi üzerinde duman kokusu vardı. Tahta yakılarak sertleştirilmişti. Oymacı oyarken rüya mı görüyordu acaba—

“Thomas?”

Ona seslenen Michal miydi? Roush uçtuğu yerden dönüp gelmiş, onu uyandırmaya çalışıyordu herhâlde. Thomas şimdi uyanmak istediğinden pek emin değildi. Bu rüya—

“Thomas.”

Aslında ses daha çok Gabil'in sesine benzer şekilde yüksek perdeden çıkıyordu.

“Ne yapıyorsun?”

Arkasına döndü. Kara, üzerinde mavi çiçekli bir kombi-nezon ve şortla, kanepenin yanında duruyordu. Thomas'ın anlaması gerekirdi aslında. Hâlâ rüya görüyordu.

“Merhaba, abla.”

Gerçekte onun ablası değildi elbette, çünkü gerçekte o yoktu. Pekâlâ, bu rüya realitesinde o vardı ama *gerçek* realitede

yoktu.

“İyi misin?”

“Elbette. Hiç bu kadar iyi olmamıştım. İyi görünmüyormuyum?”

“Anladığım kadarıyla, dün gece olanlar yüzünden artık çıldırıyorsun.”

“Dün gece mi?” Michal’in onu her an uyandırabileceğini düşünerek, sağ tarafa doğru adımladı. “Ha evet, ara sokaklarda kovalanıp başımdan vurulmamdan, kötü adamların kolayca hakkından gelmemden bahsediyorsun herhâlde? Bu seni şok edebilir, ama aslına bakarsan bunların hiçbirisi gerçekte olmadı.”

“Ne demek istiyorsun? Yani sen hepsini uydurdun mu?” Kara’nın birden beti benzi attı.

“Şey, öyle değil, demek istediğim bunlar burada oldu. Ancak burası aslında gerçek değil. İnek gerçekten de ayın üzerinden atlayamaz ve hani rüyada düştüğünü ve aslında yere inmediğini görürsün ya, çünkü gerçekte düşmüyorsundur. Bu gerçek değil.” Sırıttı. “Harika, değil mi?”

“Sen neden bahsediyorsun, Tanrı aşkına?” Bakışları ağıri kesici şişesinin olduğu masanın ucuna yöneldi. “Sana verdiğimden fazla hap mı aldın?”

“Ah, evet. Bu Demerol yüzünden olabilir. Hayır, almadım ve hayır, ben sanrı görmüyorum.” Kollarını uzattı, işin aslını dile getirdi. “Bu, sevgili ablacığım, bir rüya. Biz aslında bir rüyanın içindeyiz!”

“Dalga geçmeyi bırak. Hiç komik değil.”

“Ne istersen söyleyebilirsin. Ancak bütün bunlar şu an ger-

çekte olmuyor. Deli olduğumu söyleyeceksin, çünkü sen de daha fazlasını bilmiyorsun—hem nasıl bilebilirsin ki? Sen de bu rüyanın bir parçasısın.”

“Kafadaki bandaja ne diyeceksin? Bir rüya mı o da? Bu çılgınlık ama!” Kara, kahvaltı barına yöneldi.

Thomas kafasındaki bandaja dokundu. “Bu yarayı rüyamda görüyorum, çünkü kara ormandayken bir taşın üstüne düştüm. Her şey tam olarak ilişkili değil zaten, çünkü orada olduğu gibi burada da kolum kırık değil.”

Kara ona inanmayan gözlerle baktı. Kara bir süre hiçbir şey söylemeyince, Thomas da onun aklının başına geliyor olabileceğini düşündü. Rüyadaki insanlar belki de doğru bir şekilde ikna edilirlerse, yalnızca rüyalarda yaşadıklarına inandırılabilirlerdi.

Kara, “New Yorklularla olan durumumuzu düşündün mü?” diye sordu.

Yok, hâlâ inkâr ediyordu.

“Sen beni dinlemiyorsun, Kara. Dün gece bir kovalamaca falan *olmadı*. Bu kesik kara ormanda oldu. Bu bir rü—”

“Thomas! Kes şunu! Böyle gülümsemeyi de kes!”

Samimiyeti gerçek görünüyordu. Thomas gülümsemeyi bıraktı.

Kara, “Bu saçmalık konusunda ciddi olamazsın,” dedi.

Thomas, “Hem de öyle ciddiylim ki,” dedi. “Bunu bir düşünsene. Ya bu gerçekten bir rüyaysa? En azından bu olasılığı bir düşün. Demek istediğim ya tüm bunlar”—kollarını sağa sola salladı—“ya hepsi de sadece senin zihnindeyse? Michal bana

bunun böyle olduğunu söyledi ve durum tam da onun söylediği gibi. İnan bana, o bir rüya değildi. Shataiki'ler bana saldırdı. Sen onları bilmiyorsun, onlar kırmızı gözlü kara yarasalar...”

Thomas durdu. Belki de ayrıntılar konusunda daha dikkatli olmalıydı. Bunları kendi gözleriyle görmemiş ve yaşamamış olan Kara'ya bu tarz realiteler mantık dışı gelebilirdi.

“Gerçekte ben gelecekte yaşıyorum. Michal'i bekliyorum ama o çok gecikti, o yüzden ben de yere oturup, başımı bir ağaca yasladım. Uyuyakalmışım. Anlamıyor musun?” Tekrar sırttı.

“Hayır, anlamıyorum.”

“Uyuyakaldım, Kara. Şu anda bir ağacın altında uyuyorum! Peki, söyle bana, ben Michal'i beklerken bir ağacın altında uyuyakaldığımı biliyorsam, nasıl olur da burada ayakta duruyor olabilirim? Söyle bana!”

“Yani sen kara yarasalarla ve şeylerle... birlikte bir dünyada yaşıyorsun.” Kara bir of çekti. “Hiç söylediklerini aklın alıyor mu senin, Thomas? Bu hayra alamet değil. Senin şu anda aklını başına devşirmen lazım. Bu haplardan daha fazla almadığından emin misin?”

Thomas düş kırıklığının arttığını hissediyordu, fakat soğukkanlılığını korudu. Ne de olsa bunların hepsi sadece rüyaydı. Bir rüyada nasıl hissetmek istiyorsa öyle hissedebilirdi. Eğer kocaman bir hayalet şimdi dişlerini gösterip ona saldırsa, onu cesurca karşılayıp güler, o da kaybolurdu. Kara'yı bozmanın gereği yoktu—Kara'nın da pek suçu yoktu zaten. Eğer onu ikna edemediyse o zaman o da uyumlu davranırdı. Neden olmasın?

Michal onu her an uyandırabilirdi.

“Tamam, Kara. Tamam. Peki, ya bunu sana ispatlarsam?”

“İspatlayamazsın. Ne yapacağımızı belirlemek zorundayız. Giyinip, seni hastaneye götürmem gerekiyor. Şok geçiriyorsun.”

“Ya bir rüyada olduğumuzu ispatlayabilirsem? Yani gerçekten? Demek istediğim, elini böyle hareket ettir.” Elini salladı. “Bunun gerçek olmadığını söyleyebilir misin? Ben söyleyebilirim. Bir şeylerin pek doğru olmadığını hissedemiyor musun? Hava sanki daha inceymiş gibi bir his veriyor—”

“Lütfen, Thomas, beni korkutuyorsun.”

Thomas elini indirdi. “Tamam, peki ya mantıksal olarak ispatlayabilirsem?”

“Bu mümkün değil.”

“Ya sana dünyanın sonunun nasıl olacağını söylesem?”

“Şimdi de kâhin mi oldun? Kara yarasalarla dolu bir dünyada yaşıyorsun ve geleceği okuyabiliyorsun, öyle mi? Sana bunların hiçbirisi aptalca gelmiyor mu acaba? Aklını başına devşir, Thomas! Kendine gel artık.”

“Bunlar aptalca değil. Sana dünyanın sonunun nasıl olacağını söyleyebilirim, çünkü gerçekte dünya *yok oldu* ve bu da tarihe kaydedildi.”

“Ona ne şüphe.”

“Kesinlikle. Bu Raison Törü ile başlayacak—bir Fransız şirketinden kaynaklanan bir tür virüs. Herkes bunun bir aşı olduğunu sanıyor, ama o yoğun ısı altında mutasyona uğruyor ve bu yıl içinde de dünyayı kasıp kavuracak. Bu son ayrıntı konu-

sunda ise pek emin değilim.”

“Kanın bu mu yani? Dñyanın bu yıl içinde yok olacağını mı?”

Kara bu sava inanmıyordu.

Birden Thomas’ın aklına başka bir fikir geldi. Aslında bu oldukça eğlenceli bir fikirdi. Ön kapıya doğru yürüdü, sürgüyü çekti ve kapıyı ardına kadar açtı.

Thomas, “Tamam, sana kanıtlayacağım,” diyerek dışarı adım attı.

“Ne yapıyorsun? Ya dışarıdalarsa?”

“Burada değiller, çünkü onlar gerçekte yok. Ben burada duvarla mı konuşuyorum yoksa?” Işık gözlerine batıyordu. Koridordan geçti, korkuluklara tutundu. Üçüncü kattaydılar. Aşağıdaki park alanı betonu.

Kara, koşarak koridora çıktı. “Thomas! Ne yapıyorsun?”

“Aşağı atlayacağım. Rüyalarda insan gerçekten yaralanamaz, öyle değil mi? Eğer atlarsam—”

“Sen aklını mı kaçırdın? Hem de çok fena *yaralanacaksın!* Ya kafadaki kurşun yarasına ne diyorsun?”

“Sana söylemiştim, bu yara kafamı kara ormandaki bir kayaya çarpınca oldu.”

“Peki, ya yanılıyorsan?”

“Yanılmıyorum.”

“Ya yanılıyorsan? Ya çok az da olsa böyle bir olasılık varsa? Ya tam tersi doğruysa?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ya burası gerçek Dünya’ysa ve sen, diğeri yalnızca çok

gerçek hissi verdiği için, onun gerçek olduğunu sanıyorsan?”

“Kafamdaki kesiğin düşmemden kaynaklandığı bir gerçek. Nasıl olur da sen—”

“Ya kafanı yaralayan gerçekten bir kurşunsa ve sen de bu yüzden kayaya benzer bir şeyi rüyada gördüysen. Çekil, Thomas. Sağlıklı düşünemiyorsun.”

Thomas birden bu olasılığın gerçek olabileceğini düşünerek aşağı baktı. Dışarıda sabah güneşi altında, kendine güveni solup gitti. Ya Kara haklıysa? Kafası hem kara ormanda hem de bu rüyada yaralanmıştı. Ya arada gerçek bir bağlantı varsa? Ya rüyaları geriye doğruysa?

“Thomas. Lütfen.”

Thomas kalbi küt küt atarken korkuluktan çekildi. Ne düşünüyordu ki?

“Bunun mümkün olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu.

“Evet! Evet, düşünüyorum. Bunu biliyorum!”

Thomas parmaklarını birbirine sürttü, sonra Kara’ya baktı. Aslında şimdi bir düşününce Kara onun ablasıydı. Peki, ya sadece rüya görüyorsa, o zaman bu Kara’nın gerçekte var olmadığı anlamına mı geliyordu?

Sabah gazetesi ön kapının yanında duruyordu. Eğer Kara haklıysa o zaman bu başlarının *gerçekten de* dertte olduğu anlamına geliyordu. Thomas gazeteyi eline aldı.

“Tamam, hadi gir içeri.”

Kara çabucak içeri girdi. Thomas kapıyı çekip kapattı.

Kara, “Beni endişelendiriyorsun,” dedi. Gazeteyi Tho-

mas'ın elinden aldı, Thomas'ı mutfığa doğru götürdü. "Kötü bir zamana denk geldi. Belli ki bu kurşun düşündüğümüzden daha çok zarar vermiş."

Kara, gazeteyi tezgâhın üstüne bıraktı; suyu açtı, ellerini yıkarken bir yandan da ön sayfaya göz gezdiriyordu.

"Doğrusunu söylemek gerekirse üzgünüm, ben sadece..." Aslında Thomas ne olduğunu bilmiyordu. Apaçık görüldüğü gibi, bir karar vermesi gerekiyordu. Bütün bu olanlardan sonra rüyada değil de, gerçekte Denver'da olduğunu farz etmek zorundaydı. Kara orman hakkında söylenenler ve Michal başını döndürüyordu. Şu anda bunu çözecek beyin kapasitesi yoktu kendinde. Eğer dün gece gerçekten de New Yorklular tarafından kovalandıysa, başları dertte demekti.

Karnında panik duygusunun yuvarlandığını hissetti. Şehirden ayrılmak zorundaydılar.

"Thomas?"

Thomas başını kaldırdı. "Buradan gitmek zorundayız."

Kara onu dinlemiyordu. Islak elleri hareketsiz biçimde lavabonun üzerinde kalakalmış, gözleri de sol tarafındaki gazeteye takılı kalmıştı.

"Virüsün adı ne demiştin?"

"Ne virüsü? Raison Türü mü?"

"Bir Fransız şirketi miydi?"

Thomas, Kara'ya yaklaştı, gazeteye baktı. Koyu siyah renkteki başlık en üstte yer alıyordu:

ÇİN HAYIR DİYOR

“Çin hayır mı diyor?”

Kara, ıslak ellerinin sayfanın üzerinde bıraktığı su lekele-
rine aldırmadan, gazeteyi kaldırdı. O zaman Thomas sol orta-
daki, iş sayfasına ait daha küçük başlığı gördü:

FRANSIZ FONU:
RAISON İLAÇLARI YENİ BİR AŞI
ÇIKARDIKLARINI BİLDİRİYOR,
ŞİRKET ABD HİSSELERİNİ SATIYOR

Thomas gazeteyi eline aldı, iş sayfasına gelerek makaleyi
buldu. Birdenbire şirketin adı bütün sayfayı doldurmuştu sanki.
Raison İlaçları. Kalp atışları hızlandı.

“Ne—” Kara durakladı, anlaşılan bu haber yüzünden kafası
karışmıştı. Öne eğilerek, Thomas’la birlikte kısa makaleyi ça-
bucak okudu.

Birkaç küçük şirketi daha olan ve tanınmış bir Fransız şir-
keti olan Raison İlaçları, 1973’te Jacques de Raison tarafından
kurulmuştu. Aşı ve genetik araştırma konularında uzmanlaşmış
olan şirketin birkaç ülkede tesisi vardı ama merkezi, yerel ilaç
şirketlerine zorluk çıkaran kısıtlamaların olmadığı Bangkok’ta
yer alıyordu. Şirket aşı yapma sürecinde ölümcül virüsleri kul-
lanmasıyla tanınıyordu. Eski Sovyetler Birliği’yle yaptığı an-
laşmalar o zamanlar epey tartışılmıştı.

Son birkaç yıldır firma burundan ve ağızdan alınan aşıları
piyasaya sürmesiyle daha iyi tanınır hâle gelmişti. Rekombinant
DNA araştırmalarına dayanan ilaçlarda doz kısıtlaması yoktu—

bu da bu ilaçlardan büyük miktarlarda alınsa bile yan etkilerinin görülmeyeceğini söylemenin gösterişli bir yoluydu. Örneğin, çiçek hastalığı aşısı olan Dibloxin 42, bir ülkede ne kadar su tüketildiğine bakmaksızın ve birilerine aşırı dozda verme korkusu olmadan, aşırı etkin bir biçimde tüm nüfusa verecek şekilde, bir ülkenin su kaynaklarına katılabilirdi. Bu Üçüncü Dünya ülkeleri için mükemmel bir çözümdü.

Bununla beraber, Merton Gains'in Dışişleri Bakan Yardımcısı olmadan önce sunduğu yeni kanun Kongre'den geçerse, bazı aşılar çok çeşitli test prosedürlerine tabi olacaktı.

Raison bu sabah, dünya çapında görülen çeşitli hastalıkları yok edecek, çok amaçlı, havayla taşınabilir yeni bir aşırı birkaç gün içinde piyasaya süreceklerini açıklamıştı. Raison Aşısı adı verilen—

Thomas cümleyi okurken Kara içini çekti.

“Raison Aşısı adı verilen aşı önleyici tıp alanında devrim yaratma vaadiyle ortaya çıktı. Borsa mutlaka bu habere tepki verecektir, fakat şirketin Bangkok tesisi tarafından geliştirilen Raison Aşısı üzerinde odaklanmak için, Ohio tesisinin kapanacağı bildirilmesiyle birlikte kârlar azalabilir.”

Makale bu haber nedeniyle borsanın beklenen tepkisinin ayrıntılarıyla devam ediyordu. Thomas'ın eli hafifçe titremeye başladı.

Kara, başını kaldırarak, “Bunu nasıl bildin?” diye sordu.

“Bilmiyordum. Yemin ederim şu ana kadar bu ismi ne gördüm ne de duydum. Şey hariç...”

“Rüyaların hariç. Hayır, bu imkânsız.”

Thomas gazeteyi elinden bıraktı, çenesini büzdü. “Peki, bunu başka türlü nasıl bilebilirdim, söyle bana.”

“Bir yerlerde duydun herhâlde—”

“Şirketi bilsem bile ki dün gecedен önce bilmiyordum, Raison Aşısı’nı bilmem hiçbir şekilde mümkün değildi—bu gazeteyi okumadan yani. Fakat biliyordum işte!”

“O zaman ya gazeteyi okudun ya da dün gece haberlerde duydun.”

“Dün gece haberleri izlemedim! Sen kendin gazetenin dışarıda, her sabah tam olarak bulunduğu yerde olduğunu gördün.”

Kara bir kolunu kıvrırıp, yalnızca kendinde olmadığı zamanlar yaptığı gibi, tırnağını yemeye başladı. Thomas, sanki daha bir dakika önce konuşmuşlar gibi, Michal’le Raison Türü hakkında yaptığı konuşmayı hatırladı ki aslında pek de yanlış sayılmazdı. Bildiği kadarıyla yalnızca birkaç dakikadır ağacın altında uyuyordu.

Ancak gerçekte bu bir rüya değildi, öyle değil mi?

Kara, “Şimdi sen bana rüyalarında sana bu bilgileri veren bir şeyler olduğunu mu söylüyorsun?” diye sordu. “Gelecek hakkında başka neler öğrendin?”

Thomas hatırlamaya çalıştı. “Yalnızca Raison Aşısı’nda bazı problemler olduğunu, Raison Türü adında bir virüse dönüşerek, dünya nüfusunun çoğuna çok kısa bir zamanda...”

“Çok kısa bir zamanda ne?”

Thomas başını kaşıdı. “Bulaşacağını.”

“Ne kadar sürede?” Kara kuvvetli bir biçimde soluk verdi.

“Bak şimdi, sana bu soruları sorduğuma bile inanamıyorum.”

“Sanırım birkaç haftada.”

Kara bir yandan tırnaklarını yerken, bir yandan da mutfakta bir ileri bir geri yürüyordu. “Bu yalnızca çılgınlık. Dün hayatımdaki en büyük sorunum saçımı kısa kestirip kestirmekten ibaretti ki bu eve gelip, çılgın kardeşimle konuşmadan önceydi tabii ki. Şimdi şu çete ensemizin dibinde nefes alıyor ve öyle bir şey oluyor ki, benim rüya gören kardeşim dışında kimsenin bilmediği bir virüs bütün dünyaya yayılmak üzere. Peki, Tanrı aşkına nasıl oluyor da bu virüs hakkındaki bu bilgi benim kardeşimin eline geçiyor? Çok basit: Gerçek dünyadaki bazı kırmızı gözlü kara yarasalar ona anlatmışmış. Hemencecik gaz maskemi takmazsam kusuruma bakma artık.”

Kara ne var ne yoksa içini döküyordu, fakat aynı zamanda tedirgindi, yoksa böyle *davranmazdı*.

Thomas, “Kara değil,” dedi. “Beyaz bir yarasa. Bir Roush. Ve Roush’ların gözleri yeşil oluyor.”

“Evet, tabii ya, ne kadar da aptalım. Yeşil gözler. Yeşil gözlü yarasa ona söylemişmiş. Peki, ya bu dünyayla ilgili bomba haberin ise onun sadece bir rüya olduğundan bahsetmiş miydim? Pekâlâ, bu bir rüyaysa eğer, o zaman gerçekte endişelenmemiz gerekmiyor, öyle değil mi?”

Bu konuda haklıydı.

Thomas oturma odasına girdi, Kara’nın peşinden gelip gelmediğini görmek için dönüp baktı. Kara’nın yüzü solgundu. Sahiden de endişelenmişti, değil mi?

Thomas, “Ama sen bir an bile bizim şu anda bir rüyada ol-

duğumuza inanmıyorsun,” dedi. “Ki bu da yalnızca diğer şeyin bir rüya olduğu anlamına gelir. İyi o zaman. Bu daha da kötü, çünkü bu da burasının gerçek olduğu anlamına gelir. Bir virüsün dünyamızı tehdit etmek üzere olduğunun yanı.”

Kara, pencereye doğru yürüdü, perdeyi yavaşça çekti. Hâlâ Thomas’ın söylediklerine inanmıyordu ama kendine olan güveni de biraz sarsılmıştı.

Thomas, “Birileri var mı?” diye sordu.

“Yok.” Perdeyi bıraktı. “Ancak sana inanacak olursam, New York’tan gelen birkaç katil şu anki sorunlarımızın en hafifi, doğru mu?”

“Bak, şu küçümseyici tavrını bırakabilir misin? Bütün bunları ben istemedim. Tamam, bizi çetenin kucağına düşürmüş olabilirim, ama bunun için senden af diledim zaten. Bunun dışında ben de senin kadar masumum. Rüyalarımın bir faydam dokunabilir mi?”

“Bunların hepsi de çok aptalca geliyor, Thomas. En azından bunu anlıyorsun, değil mi? Sanki tüm bunlar bir çocuğun uyduracağı şeylermiş gibi. Ve açıkçası senin bu kadar... genç olman da burada senin lehine olan bir özellik değil.”

Thomas bir şey demedi.

Kara, bir of çekip kanepenin koluna oturdu. “Tamam. Pekâlâ, rüyalarında bir şeyler var diyelim. Bu rüyalarında tam olarak ne olup bitiyor?”

Thomas, “Bilgin olsun diye söylüyorum, ben onların rüya olduğu konusunda seninle hemfikir değilim,” dedi. “En azından her senaryoyu sanki gerçekmiş gibi ele almak zorundayım. De-

mek istediğim, sen benden bu odayı gerçekmiş gibi görmemi istiyorsun, öyle değil mi? Balkondan atlamamı istemiyorsun. Fakat inan bana, orası da burası kadar gerçek. Tam şu anda orada bir ağacın altında uyuyorum. Ancak ağacın altındaki ufak şekerlemem biter bitmez, yepyeni sorunlarım olacak.”

Kara çileden çıkarak, “Tamam,” dedi. “Tamam, ikisi de gerçekmiş gibi davranalım. Bana bu... diğer yeri anlatsana.”

“Her şeyini mi?”

“Sana nesi mantıklı geliyorsa.”

“Bana her şeyi mantıklı geliyor.”

Thomas derin bir nefes aldı ve Kara’ya kara ormanda uyanıp, kara yarasarlar tarafından kovalanmasını, tanıştığı kadını ve onu köye kadar götüren Roush’ları anlattı. Renkli ormanda bir kötülük olduğunu sanmıyordu. Kötülük kara ormana hapsedilmiş gibi görünüyordu. Ona her şeyi anlattı ve o konuştukça, Kara onu öyle bir ilgiyle dinledi ki arada bir yaptığı istihzaları da nihayet son buldu.

“Yani sen ne zaman bu yerlerden birinde uykuya dalsan, diğerinde mi uyanıyorsun?”

“Kesinlikle.”

“Ve arada direkt bir zaman bağlantısı yok. Demek istediğim, orada tüm günü geçirebilirsin ve burada uyandığında bir bakmışsın ki yalnızca bir dakika geçmiş.”

“Galiba. Orada bütün gün boyunca bulundum ama burada bulunmadım.”

Kara aniden ayağa kalkarak mutfığa doğru yürüdü.

Thomas, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Senin bu rüyalarını test edeceğiz. Ama korkulukların üzerinden atlayarak değil, tabii ki.”

“Bunu nasıl test edeceğini biliyor musun?” Kara’nın arkasından seğırtti.

Kara, gazeteyi eline alıp göz gezdirdi. “Neden olmasın? O yerde bazı bilgiler edindiğini iddia ediyorsun. Bakalım biraz daha bilgi alabilecek misin?”

“Nasıl?”

“Çok basit. Uykuya dalar, bazı bilgiler alırsın, sonra biz de seni doğrulayabileceğimiz bilgiler alıp almadığını anlamak için uyandırırız.”

Thomas bir bakış attı. “Sence bu mümkün mü?”

Kara omuz silkti. “Amaç da bu zaten—bunu keşfetmek. Orada onların elinde Dünya’nın tarihçesinin olduğunu söyledin. Sence onlarda spor olaylarının sonuçları da var mıdır?”

“Ben... Bilmiyorum. Bu ıvır zıvır bir şey gibi sanki.”

“Tarih ıvır zıvırı sever. Eğer bir tarihçe varsa o zaman spor olaylarının da orada olması lazım.” Spor bölümünde durup sayfanın aşağılarına baktı. Gözleri bir noktaya sabitlendi, sonra sayfanın üzerinden Thomas’a baktı.

“At yarışları hakkında bir şeyler biliyor musun?” diye sordu.

“Ah, hayır.”

“Yarışmalarda yer alan bir atın ismini söyle.”

“Herhangi bir at mı?”

“Herhangi bir at. Sadece bir tane.”

“Bildiğim hiçbir at ismi yok. Koşucunun Şansı olabilir

mi?”

“Uyduruyorsun.”

“Evet.”

“Mesele bu değil. Sadece bugünkü yarışla ilgili bir şey bilmediğinden emin olmaya çalışıyorum.”

“Hangi yarış?”

“Kentucky Derbisi.”

“O bugün müydü?” Thomas gazeteye doğru uzanınca, Kara gazeteyi geri çekti.

“Olmaz. Yarışan atları bilmiyorsun; bunu bozmayalım.” Gazeteyi katladı. “Yarış”—duvardaki saate göz attı— “altı saat sonra yapılacak. Dünya üzerinde kimse hangi atın kazanacağını bilmiyor. Gidip şu tüylü arkadaşlarıyla bir konuş bakalım. Kazanan atın ismiyle geri dönersen, senin şu küçük teorini tekrar düşüneceğim.” Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Thomas, “Böyle bir ayrıntıyı öğrenip öğrenemeyeceğimi bilmiyorum,” dedi.

“Neden olmasın? Göklerdeki altın kütüphaneye uç, görevli tüylü kafaya tarihle ilgili birkaç şey sor. Bunun nesi zor ki?”

“Peki, ya orası bir rüya değilse? O zaman nasıl burada her istediğimi yapamıyorsam, orada da her istediğimi yapamam. Üstelik kayıtları da sözlü geleneğe dayanıyor. Bir yarış kimin kazandığını bilmezler ki!”

“Sen bazılarının tarihteki her şeyi bildiğini söylemiştin.”

“Bilge olanlar. Michal onlardan biri. Sence Michal bu yıl Kentucky Derbisi’ni kimin kazandığını bana söyler mi?”

“Neden olmasın?”

“Bu onun bana söyleyebileceği bir şeye benzemiyor.”

“Oh, kes şunu.”

“Şu anda bir tepede uyuyorum—böyle ıvır zıvır bir şey için saçma sapan bir araştırmaya girişemem.”

Kara, “Burada uykuya dalar dalmaz, orada uyanacaksın,” dedi. “Bana ispat etmek istiyordun—işte sana fırsat.”

“Bu çok saçma. İşler böyle yürümüyor.”

“Yani bahane uyduruyorsun?”

“Yarış altı saat sonra yapılacak. Ya orada tekrar uykuya dalamazsam?”

“Arada ille de bir zaman bağlantısı olmadığını sen söylemiştin. Sen yarım saat uyuduktan sonra seni uyandıracajım. Zaten bundan daha uzun süre oyalanacak kadar da vaktimiz yok.”

Thomas parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Bu fikir ona saçma geliyordu, gerçi Thomas’ın da Kara’nın ona inanasını istemesi Kara’ya saçma geliyordu. Aslında Thomas’ın bu bilgiyi *elde edemeyeceğine* inanması için bir nedeni yoktu. Belki de Michal onu anlar ve cevabı hemen söylerdi. Kara onu zamanında uyandırdığı müddetçe...

İşe yarayabilirdi.

“Tamam.”

“Tamam mı?”

“Tamam. Nasıl uyuyacağım?”

Kara gerçekte bunu kabul etmesini beklemiyormuş gibi ona baktı. “Atların hiçbirini bilmediğinden emin misin?”

“Kesinlikle. Eğer bilsem bile hangisinin kazanacağını bi-

lemem, değil mi?”

“Evet.” Kara ona son defa şüpheli bir bakış attı; gazeteyi yanına alarak, yatak odasına yöneldi. Otuz saniye sonra elinde bir kutu hap sallayarak geri döndü.

Thomas, “Bana hap mı vereceksin?” diye sordu. “Kendimden geçersen beni nasıl uyandıracaksın? Gün boyunca ortalıkta sersem gibi dolanamam.”

“Seni çabucak uyandıracak haplar da var bende. Kabul etmek gerekir ki bu biraz ekstrem bir durum, ama bence bizim durumumuz da biraz ekstrem, öyle değil mi?”

Thomas kendine onun bir hemşire olduğunu hatırlattı. Ona güvenebilirdi.

On dakika sonra Thomas üç tane büyük tablet yutmuş hâlde, kanepenin üzerinde yatıyordu. Nereye gideceklerini konuşuyorlardı. Bu şehirden gitmek zorundaydılar. Kara’nın bu fikre sıcak bakmaya başlamasına şaşırmıştı. En azından tüm bunları halledene kadar uzaklaşmalıydılar.

Ya... ya... Raison Tüü, Thomas, Kara’ya bunu soruyordu.

Kara hâlâ Raison Tüü’ne inanmıyordu. İşte bu yüzden ona bu hapları vermişti. Büyük, kocaman, beyaz haplar, öylesine büyükler ki...

—

Michal, “Bana onun hangi köyden olduğunu söyleyebilir misin?” diye sordu.

“Senin hayal edebileceğin kadar yakın değil. Düşüneme-

yeceğin kadar da uzak değil.”

Bu, şu anlama geliyordu: *Hayır, bu defa sana söylememeyi tercih ediyorum.*

“Rachelle onu seçti. Onu köye mi bırakayım?”

“Neden olmasın?”

Bu da şu anlama geliyordu: *İnsanların işlerine müdahale etme.*

Michal cılız bacaklarının üstünde döndü. Başını saygıyla eğdi. “Onunla ilgili endişelerim var,” dedi. “En kötüsünden korkuyorum.”

Efendisi yumuşak ve endişesiz bir tonda cevap verdi. “Korkarak zamanını boşa harcama. Bu uygun değil.”

Doğuda iki vadi ileride, kendisine Thomas Hunter diyen adam, bir ağacın altına çökmüş, uyuyordu. Rüyasında canlı ayrintılarıyla tarihi görüyordu. Kuşkusuz bu iyi bir şey olamazdı.

Michal adamın yanından ayrıldıktan sonra, seçeneklerini gözden geçirmek için yakınlardaki bir ağacın yanına uçmuştu. Durumu baştan aşağı dikkatle değerlendirmesi gerekiyordu. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı, en azından ormanın kendisine ait bu bölgesinde. Thomas hafızasını böyle tamamen kaybetmiş hâldeyken, onu öylece köye götürüp de Rachelle’ye takdim edemezdi. Tanrı aşkına daha Elyon’u bile bilmiyordu galiba.

Hunter uykuya dalınca, Michal daha yüksek bir yerden rehberlik almaya karar verdi.

Michal başını kaldırarak, “Bunun bir rüya olabileceğini düşünüyor,” dedi. “Tarihte adı Denver olan bir yerde yaşadığını

ve renkli ormanı rüyasında gördüğünü sanıyor! Geçmişe yönelmiş durumda! Ona açıklamaya çalıştım ama bana tam olarak inandığından emin değilim.”

“Eminim eninde sonunda her şeyi çözecektir. O, oldukça akıllı birisi.”

“Ama şu anda köyün yukarısında, bir ağacın altına yatmış, rüyasında Büyük Aldatmaca’dan önce yaşadığını görüyor!” Michal kanatlarını arkasında sürükleyerek adımlıyordu. “Tarihi şaşırtıcı derecede ayrıntılı olarak biliyor gibi—bir ev, bir aile, hatta anılar. Tanis’le uğraşmak zorunda kalacak!”

“O zaman bırak da Tanis’le uğraşsın.”

“Fakat Tanis...” Bunu söyleyebilir miydi? Söylemeli miydi? “Tanis bocalıyor!” diye ağzından kaçırdı. “Ufak bir dürtüklemeyle kontrolden çıkmasından korkuyorum. Eğer Tanis ile Thomas konuşmaya başarlarsa, Tanis’in ne kadar yaratıcı olabileceğini kestirmenin imkânı yok.”

“O yaratmak için yaratıldı. Bırak da yaratsın.”

Neredeyse ifadesiz bir yüzle karşısında dikilip, nasıl böylesine kolayca söyleyebiliyordu ki bunu? Tanis’in hepsini nasıl mahvedebileceğini bilmiyor muydu?

“Elbette, biliyorum,” dedi çocuk. Yumuşak yeşil gözlerini başka yöne çevirdi. “En başından beri biliyordum.”

Michal boğazında bir yumrunun yükseldiğini hissetti. “Korkumu bağışlayın. Ben sadece bunu tasavvur edemiyorum. En azından onların cesaretini kırabilir miyim? Size yalvarıyorum—”

“Şüphesiz, cesaretlerini kırabilirsin. Fakat bırak da kendi

yollarını bulsunlar.”

Çocuk döndü, büyük beyaz bir aslana doğru yürüdü. Elini aslanın yelesi boyunca gezdirince, hayvan karnının üstüne çöktü. Çocuk, gözlerini Michal’ın bakışlarından kaçırarak denize baktı.

Roush ağlamak istiyordu. Duygularını açıklayamıyordu. Böyle bir vicdan azabı duymasına gerek yoktu. Çocuk ne yaptığını biliyordu. Her zaman bilirdi.

Michal tepedeki gölden havalandı; daireler çizerek yavaşça Thomas’ın, köyün yukarısında ağacın altında uyuduğu yere doğru kanat çırpı.

9

THOMAS KANAT seslerini duyduğunda, kendini rüyasından düşüyor gibi hissetti. Gerçek ışığa doğru durmaksızın yuvarlanıyor, gerçek havayı içine çekiyordu. Ona gardenyaları hatırlatan bir şeyin kokusu burnuna geliyordu. Gözlerini açtı.

Tam o sırada Michal yaklaşık üç metre uzakta kanatlarını indiriyordu. Yine renkli ormandaydılar. Amber rengi uzun bir ağaca yaslanıp uyumuş, tarihte yaşadığına dair rüyalar görmüştü. Bu defa Kara'nın verdiği zorlu bir görevle geri dönmüştü. Şeyle ilgili–

Michal paytak paytak yürüyerek, “Gün geçip gitmiş,” dedi. Thomas'ın sol tarafından gelen başka bir kanat sesi, inişini bir de yuvarlamayla süsleyen Gabil'i işaret ediyordu.

Thomas tamamen uyanarak ayağa kalktı. Otlar yeşildi; arkasındaki orman maviler ve sarılar içinde kor gibi parılıyordu; köy tüm parlaklığı içinde bekliyordu. Thomas geçmişiyse yeniden bağlantı kurma hevesiyle, birden öne doğru atıldı.

“Gidiyor muyuz?”

“Kesinlikle gidiyoruz,” dedi Gabil.

“Evet,” dedi Michal. “Ancak korkarım Toplantı'yı kaçırdın.” Omzunun üzerinden baktı. Thomas son büyük grubun,

birkaç mil uzaklıktaki ağaçların içine giren bir patikanın aşağısında gözden kaybolduğunu gördü. Görebildiği kadarıyla köy boşalmıştı.

“Çok ama çok üzgünüm, fakat yetişmemiz çok uzun sürecek. En iyisi sen köye gidip, onlar dönünceye kadar bekle.”

“Neden bu kadar geciktin?”

“Belki de seni ilk başta köye götürmeliydim ama emin olmak istedim. Bu çok olağan dışı bir durum, eminim sen de anlıyorsundur. Kara ormandaki sudan içmedin ama Shataiki’lerin senin üzerinde şüphesiz *bazı* etkileri oldu; en azından hafızan üzerinde. Doğru şeyi yaptığımdan emin olmak zorundaydım.”

En önde Michal, arkasından Thomas, en arkada da hoplaya zıplaya giden Gabil olmak üzere, gitgide soluklaşan güneş ışığı altında tepeden inmeye başladılar.

Tarih. Rüyasında Kara’nın bu renkli ormanın bir rüya ve Denver’ın gerçek olduğu hususunda ısrar ettiğini görmüştü. Kara ona bir görev vererek buraya göndermişti.

Kentucky Derbisi’ni kazanan atı öğrenecekti.

Tarih kayıtlarında bir at yarışında birinci gelen atın adı gibi önemsiz bir bilgi yer alıyor muydu acaba? Eğer varsa bunu ancak son derece mükemmel hafızası olan biri hatırlayabilirdi. Michal gibi biri.

Ancak Michal’dan rüyasında gördüğü bir şeyi kontrol etmesini istemek biraz deliceydi. Kaldı ki bu Kara’ya *kendisinin* bir rüya olduğunu söylemekten daha saçma değildi. Şu hâlde hangisi doğrudu?

Burada, bu renkli ormanda Michal, onun Denver rüyalarının son derece makul bir açıklamasını yapmıştı: Thomas kafasını vurmıştı ve rüyalarında Kadim Dünya'yı görüyordu. Gayet mantıklıydı.

Gelgelelim Denver'dayken neden rüyasında Raison Tüürü'nü gördüğünü açıklayamıyordu, özellikle de ilgili olaylar henüz meydana gelmediği hâlde. Bu bilgileri Michal'den, tarihten alıyordu. Ancak bu da içinde tarih kayıtlarını keşfettiği bu dünyanın gerçek olduğunu kanıtlardı. Eğer bu dünya gerçekse, o zaman diğeri bir rüyaydı. Tabii ikisi de gerçek değilse.

Thomas, "Bu köyde kaç kişi yaşıyor?" diye sordu.

"Burada mı? En küçük köy burası. Gezegen üstünde her biri birçok köyden oluşan üç boy var. Ancak burası ilk köy. Tanis ilk doğan insandı."

Gabil, "Bu köyde binden fazla insan yaşıyor," dedi.

Michal, "Beş yüz yirmi iki," dedi. "Bu boyaya ait yedi köy var, hepsi de aynı Toplantı'ya geliyor. Diğer iki boy—ki sen onların birinden geliyorsun—çok uzaktalar ve çok daha büyükler. Şu anda toplamda bir milyondan fazla insan var."

"Ha. Ne kadar yaşıyoruz peki? Yani ne kadar—"

Michal durdu, Thomas neredeyse ona takılıp düşecekti.

Gabil arkadan Thomas'a çarptı. "Özür dilerim. Özür dilerim."

Michal, Thomas'a sanki o aklını kaçırmış gibi dik dik bakıyordu.

Thomas geriledi. "Sorun nedir?"

"Burada ölüm yoktur. Yalnızca kara ormanda ölüm vardır.

Bu realiteyi Kadim Dünya'daki realiteyle karıştırıyorsun. Hafızanı kaybetmeni anlıyorum ama eminim gerçek olanı rüyalarından ayırt edebilirsin.”

Thomas, “Elbette,” dedi ama emin değildi. Hem de hiç değildi. Bundan sonra sorularını sormadan önce daha dikkatli düşünmesi gerekecekti.

Michal içini çekti. “Ne söyleyeceğin konusunda emin olmadığın durumlar için, sana tarihinle ilgili bazı hızlı hafıza canlandırıcılar vereyim. Hakkında konuştuğumuz, bu köyün lideri olan Tanis ilk doğandı. Mirium’la evlendikten sonra, onların iki yüz yılda, on sekiz oğulları ve yirmi üç kızları dünyaya geldi. İlk iki oğlu, biri doğuya biri batıya olmak üzere, üç boyu meydana getirmek için bir aylık yolculuğa çıktılar. Her boy tümüyle kendi ihtiyaçlarını karşılayabilir. Ticaret ya da alışveriş yoktur, ancak sık sık ziyaretçiler gelirler ve arada bir birlikler de kurulur. Yılda üç kez diğer iki boy, Büyük Toplantı olarak bilinen çok ama çok büyük bir kutlama için buraya gelir. Büyük Toplantı her gece her boyun yaptığı Toplantı ile karıştırılmamalıdır.”

Michal köylülerin yürüdükleri yola özlemle baktı. “Toplantı’yla kafanı dağıtabilirsin. Toplantı, güne odaklanmadır. Gün ortasına kadar insanların çoğu değişik şekillerde buna hazırlanırlar. Çok basit ama bir o kadar da abartılı bir yaşam. Ben azapla geçecek bir yıl karşılığında, bu hayatı seve seve kabul ederdim. Çok ama çok şanslısın, Thomas Hunter.”

Akşam karanlığında çıt çıkmıyordu.

Thomas en sonunda, “Ben Tanis’in soyundan mı geliyorum yani?” diye sordu.

“Birçok nesil başka yere gitti ama evet, dediğin doğru.”

“Ve benim ailem de buraya kutlama için gelecek. Ne zaman peki?”

“Ne kadardı, Gabil? Altmış gün mü?”

Küçük Roush, “Elli üç!” dedi. “Yalnızca elli üç gün sonra.”

“Gabil kutlamalardaki oyunların ustasıdır. Hepsini çok iyi bilir. Her halükârda bunları zaten göreceksin.”

Michal tepeden aşağı ördek yürüyüşüne devam etti.

Thomas, “Başka bir rüya gördüm,” dedi.

Michal, “Evet?” dedi. “Pekâlâ, rüyalar zaten olağandır, yoksa bunu da mı unuttun?”

Önceki rüyanın kaldığı yerden devam etti. “Bana bir konuda yardımcı olup olamayacağını merak ediyordum. Tarih kayıtlarında spor olayları var mı?”

“Tarih kayıtlarında her şey vardır.”

“Gerçekten mi? Ben şeyi öğrenebilir miyim peki... Belli bir yılda Kentucky Derbisi’ni kazanan atı?”

“Daha önce bahsettiğim gibi, tarih kayıtları ağızdan ağza aktarılır. Bunlar Tarih Kitapları’nda yazılıydı... yazılıdır ama bu kitaplar”—biraz duraksadı—“artık yok. Bu Kitaplar çok güçlü. Her halükârda sözlü gelenekler Tanis’e verilip aktarıldı.”

“Kentucky Derbisi’ni kimin kazandığını bilen biri yok mudur?”

“Böyle ıvır zıvır bir şeyi kim ne yapsın? Bu kadar önemsiz bir detayı akılda tutmak için ne tür bir zihin gerektiğini biliyor musun sen?”

“Öyleyse bunu kimse bilmiyor.”

Michal bir an tereddüt etti. “Ben öyle bir şey demedim. Tanis’in tarih hakkında bildikleri, diğer insanların bildiklerinden daha fazladır. Yeterliden daha fazladır. Bazı şeylerle ilgili çok fazla bilgi can sıkıcı olabilir. Tanis çoğu zaman benden zorla bilgi almaya çalışır. Öğrenmeye karşı doymak bilmez bir açlığı var.”

“Ama senin mükemmel bir hafızan var. Bu yıl Kentucky Derbisi’ni kimin kazandığını bilmiyor musun?”

“Peki, biliyorsam?”

“Bana söyleyebilir misin?”

“Söyleyebilirim. Söylemeli miyim?”

“Evet! Ablam öğrenmek istiyor.”

Michal yine durdu. “Ablanı hatırlıyor musun? Hatırlamaya mı başladın?”

Thomas kendini aptal gibi hissederek, “Hayır, rüyalarım-daki ablam,” dedi.

Michal, “Öyleyse bu da bir şey, sen öyle demez misin, Gabil?” dedi. “Tarihle ilgili rüyalarındaki ablası tarihle ilgili bir şeyler öğrenmek istiyor. Çok döngüsel gibi görünüyor.”

“Hiç kuşku yok ki dönüyor, dönüyor ve yine dönüyor.”

Thomas gözlerini başka yöne çevirdi. “Evet, sanırım böyle de diyebilirsiniz.”

Michal, “Sana söylemem *gerektiğinden* emin değilim,” dedi.

“Öyleyse bana bunu söyleyebilecek başka biri var mı?”

Gabil, “Teeleh,” diye alaylı bir şekilde tısladı. “O da bilge

biriydi.”

Thomas, sormadan da Teeleh’in kim olduğunu tahmin etti.

Thomas, “Shataiki’lerin lideri,” dedi.

Michal, “Evet,” dedi. Ardından bir sessizlik oldu.

Thomas lafı yine at yarışına döndürdü. “Lütfen, sadece söylediklerinin doğrudan rüyalarımınla bağlantılı olup olmadığını bilmem gerekiyor. Rüyaları kafamdan çıkarıp atmama yardımcı olabilir.”

“Belki. Benim işim tarihten bilgiler bulup çıkarmak değil. Biz burada kendi tarihimizi yapıyoruz, bu da bizim için yeterli. Şimdiye kadar tarih konusu senin dikkatini dağıtacak, hatta benim bile kafamı karıştıracak kadar çok kafanda dönüp durdu. Tek bir şartla sana bunu söylerim.”

“Bir daha sormayacağım. Kabul ediyorum.”

Michal kaşlarını çattı. “Kesinlikle. Bir daha tarih hakkında soru sormayacaksın.”

“Dediğim gibi kabul ediyorum. Hangi at kazandı?”

“Kentucky Derbisi’ni kazanan at Joy Flyer’dı.”

Gabil, “Joy Flyer!” diye bağırdı. “Mükemmel bir isim!” İleri doğru koşarak havalandı. Çabucak yükseldi, bir takla attı ve Toplantı yönüne doğru kanat çırpı.

Joy Flyer.

Köy Thomas’a tanıdık geliyordu ama yaklaştıkça kalp atışlarını hızlandıracak kadar da tanıdık gelmiyordu.

Girişte büyük mavi-altın rengi bir kemerin altından geçtiler. Sonra da rengârenk kulübe sıralarının arasındaki geniş, kah-verengi bir patika boyunca yürüdüler. Thomas ilk evde durdu,

evin tahtasının yakut renginde ışıldamasından büyülenmişti. Arasında simetrik dizilmiş çiçeklerin göze çarptığı bir çimenlik, evin etrafını kalın, bir örnek bir battaniye gibi sarıyordu. Parlak safir ve altın rengi tahta oymalar çimenliğin güzelliğini ortaya çıkarıyor, ona gerçeküstü bir güzellik veriyordu.

Michal, "Hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Biraz. Ama çok değil."

"Anlıyorum, bu biraz zaman alabilir. Rachelle'nin ailesiyle birlikte kalacaksın."

"Rachelle mi? Beni seçen kadın mı?"

"Evet."

"Ben onun evinde kalamam! Bu Büyük Macera'yla ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

"İçgüdülerini izle, Thomas. Ve eğer içgüdülerin yeterince yol göstermezse o zaman rol yap. Eminim âşıkmiş gibi rol yapabilirsin."

"Peki, ya eğer âşık olmak istemiyorsam?"

Michal, "Kes şu saçmalığı!" diye emir verdi. "Tabii ki âşık olmak istiyorsun. Sen insansın." Önüne döndü. "Sen beni korutuyorsun, genç adam."

Thomas yoldan aşağı yürüdü. İlk başta düşünceliydi, sonra etrafındaki güzellikler onu çarptı. Yolun iki tarafındaki sınır, renkli kulübeleri çevreleyen son derece güzel biçimlendirilmiş çimlerle belirlenmişti. Evler tahtadan değil de sanki inciden yapılmış gibi parlıyorlardı. Papatyaya benzeyen çiçekler vadi tabanında parlak yeşil çimenler boyunca, geniş şeritler hâlinde uzanıyordu. Büyük kediler ve papağanlar da bu şahane sanat

eserinin bir parçasına sahiplermiş gibi, köyde uyum içerisinde dolanıyor ve kanat çırpıyorlardı.

Merkezdeki büyük yapıya doğru yürürlerken, köyün bu rafine edilmiş doğası Thomas'ı huşu içinde bıraktı. İlle de simetrik olmamasına rağmen, her nesne, oyma, çiçek ve patika mü-kemmel olarak icra edilen bir senfoni gibi tam olarak yerli yerindeydi. Bir patikanın yeri değişse görüntü bozulacaktı. Bir çiçek kımıldasa kaos çıkacaktı.

Michal'in Esaret dediği yapı diğer yapılarla kıyaslandığında muazzam büyüklükteydi ve köy eğer ince bir sanat eseriye bu da onun doruk noktasıydı. Thomas dairesel binaya çıkan basamakların dibinde durdu. Açık yeşil renkli kubbe, ışığı içinden geçiren kusursuz bir şeffaf malzemeden yapılmış gibi görünüyordu.

Thomas çok dikkatli bir biçimde ayağını ilk basamağa koydu ve çıkmaya başladı. Michal şu an için onunla ilgilenmiyor, ileride basamakları çıkmak için mücadele ediyordu. Thomas onu takip etti ve en tepeye çıkınca köyü seyretmek için döndü.

Köydeki evler, sanki muazzam mücevherler–yakut, topaz, zümrüt, opal ve inci–buraya nakledilmiş ve sonra yüzyıllar boyunca yapılar hâlinde oyulmuş gibi görünüyordu. Nasıl bir teknoloji bunları yapmış olabilirdi acaba? Öylesine basit ve zarif, bir o kadar da ileriye.

“Bunları kim yaptı?”

Michal kafasını kaldırıp ona baktı. “Siz yaptınız. Gel şimdi.”

Thomas onu Esaret'in içine kadar takip etti. Büyük odi-

toryum ilk bakışta görkemli ve ürkütücü görünüyordu. Parıldayan dört sütun–yakut, zümrüt, yeşim ve altın renginde–yerden yanardöner kubbeli tavana yükseliyordu. İçeride mobilya yoktu. Thomas’ın ilk bakışta gördükleri bunlardan ibaretti.

Fakat sonra kubbenin altına ortalanmış büyük dairesel zemine bakakaldı.

Michal’in yanından geçerek, zeminin kenarına doğru hafif adımlarla yürüdü. Zemin onu kendine çekiyor gibiydi. Yavaşça diz çökerek elini uzattı. Thomas bu sert, şeffaf yüzeyin üzerinde tek bir kusur bile göremiyordu. Muazzam, kusursuz bir zümrüdün üstüne dökülmüş bir reçine havuzu gibiydi. Nefes nefese zemini okşadı. Hafif bir titreşim aniden koluna vurunca elini hızla çekti.

Michal arkasından, “Her şey yolunda, dostum,” dedi. “Benim de alışmadığım bir manzara bu. Binlerce yeşil ağaçtan yapılmış. En ufak bir kusur bile bulamazsın. Siz insanların sergilediği yaratıcılık beni her zaman şaşırtmıştır.”

Thomas ayağa kalktı. “Bu su gibi mi?”

“Hayır. Su özeldir. Ancak ikisinin de yaratıcısı Elyon’dur. Seni burada bırakıyorum,” diyerek kapıya yöneldi. “Görev beni bekliyor. Johan ile Rachelle, Toplantı’dan döner dönmez gelip seni buradan alırlar. Ve unutma, şüpheye düşersen uyumlu davran.” Roush binadan paytak paytak yürüyerek çıkarken, Thomas onun şöyle söylediğini duyduğunu sandı: “Aman Tanrım. Umarım Rachelle yutabileceğinden daha büyük lokma ısırma-mıştır.”

Thomas’ın canı sıkılmaya başladı. Bu muhteşem odada

yalnız başına beklemek onu biraz ürkütmüştü. Ancak neden ürkümüş olabileceğine dair aklına bir sebep gelmiyordu–Hafıza kaybının dışında, her şey ona çok tanıdık geliyordu. Michal’ın dediği gibi uyumlu davranmak zorundaydı.

10

THOMAS UZUN süre beklemek zorunda kalmadı. Aşağı yukarı on yaşlarında, açık sarı saçlı, üzerinde mavi bir tunik olan bir çocuk birden içeri daldı. Başında sarı bir bandana sarı-lıydı. Topuklarının üzerinde dönerek etrafa çabucak göz attı; sonra döndü, geldiği yönde koşarak, başka birine gelmesi için bağırdı.

“Haydi!”

Thomas’ın Rachelle olarak tanıdığı kadın onu izliyordu. Üzerinde yine kırmızı saten elbise vardı, ama şimdi bir omzun-dan aşağı parlak sarı bir şal sarkıyordu.

Bu görüntü Thomas’ta öylesine beklenmedik ani bir heyecan uyandırmıştı ki köşedeki gölgelerin içinde donup kaldı.

Rachelle etrafa göz gezdirerek, “Onu görüyor musun, Johan?” diye sordu.

“Hayır. Ama Michal burada olacağını söyledi. Belki de...” Johan, Thomas’ı gördü ve durdu.

Rachelle, Thomas’ın onları izlediği köşeye gözlerini dike-rek durdu.

Thomas boğazını temizledi, ışığa doğru adım attı. “Merhaba.”

Rachelle ona küstahça baktı. Birkaç saniye boyunca her şey durmuştu sanki. Gözleri bir gölü andıran zengin bir yeşil-likte parlıyordu. Rachelle tamamen yetişkin bir kadındı, ama narindi. Yirmilerinin başlarındaydı. Cildi bronzlaşmıştı ve süt gibi pürüzsüzdü.

Rachelle'nin düşünceli bakışlarının yerini yavaş yavaş yumuşak, utangaç bir gülümseme aldı.

“Sana bakmak çok güzel, Thomas,” dedi.

Thomas yutkundu. Böyle bir ifade tamamen normal olmalıydı, ama amnezisi yüzünden bu ona biraz... ihtiraslı gelmişti. Hatta atak ve şahane. Michal'in dediği gibi uyumlu davranmalıydı.

“Teşekkür ederim. Sana bakmak da öyle. Sana bakmak”—nefes almak için durmak zorunda kaldı—“çok hoş. Cüretkârsın.”

“Cüretkâr mıyım?” diye sordu.

“Evet, cüretkâr bir güzelliğin var.” Thomas yüzünün kı-zardığını hissetti.

“Cüretkâr!” Rachelle kafasını çevirip Johan'a baktı. “Bu lafı hiç duymuş muydun, Johan? Thomas benim cüretkâr olduğumu düşünüyor.”

Johan bir Thomas'a bir Rachelle'ye baktı, sonra güldü. “Senden hoşlandım, Thomas.”

Rachelle eğlenerek ona baktı, ama az da olsa mahcup görünmüyordu. Thomas'ın burada bir şey mi yapması gerekiyordu acaba?

Rachelle ona elini uzattı. Thomas da elini uzattı ama daha önce olduğu gibi, yine Rachelle onun elini sıkmadı. Rachelle

gözlerini Thomas'dan ayırmadan, parmaklarını nazikçe onun parmaklarına değdirdi.

Thomas bu dokunuştan öylesine şok oldu ki konuşamadı. Eğer konuşabilseydi bile, kuşkusuz kelimelerden çok saçma mırıldanmalar ağzından dökülecekti. Rachelle'nin dokunuşunun onda uyandırdığı ürperti uzun bir süre geçmedi, tensel ama aynı zamanda tamamen masumaneydi.

Thomas'ın kalbi şimdi küt küt atıyordu ve kısa bir an için panikledi. Rachelle eline dokunuyordu ve o taş kesilmişti. Büyük Macera bu muydu?

Bu kadını tanımıyordu bile.

Rachelle aniden elini elleri arasına aldı ve onu kapıya doğru çekti. "Acele et. Bizi bekliyorlar."

"Bekliyorlar mı? Kimler?"

Johan, "Yemek zamanı!" diye bağırdı. Kapıyı hızla açtı, durdu; sonra da aşağıda patikanın üzerindeki iki adama doğru, basamaklardan hızla koşarak inmeye başladı. "Baba! Thomas Hunter'i bulduk. Çok ilginç bir adam!"

Aynı anda iki düşünce birden Thomas'ın zihninde belirdi. Bir, Rachelle hâlâ elini tutuyordu. İki, bu insanlar hiç utanmışa benzemiyorlardı. Ki bu onun da utanmadığı anlamına geliyordu, çünkü o da bu insanlardan biriydi.

Rachelle onun elini bırakarak merdivenlerden aşağı koşturdu. Johan'ın baba dediği adam, çocuğu kucakladı, sonra Thomas'a döndü. Uyluklarına kadar uzanan taba rengi bir tunik giymişti. Sağ omzundan sol kalçasına kadar geniş, mavi bir şerit iniyordu. Etek kıvrıması aynı renklerde karışık çaprazlı dokun-

muştı. Belinde altından bir kemer vardı ve elinde küçük bir su torbası tutuyordu.

“Demek diğer taraftan gelen ziyaretçi sensin.” Thomas’ın kolunu sıkıca tuttu, kendine çekerek kucakladı ve sırtına hafifçe vurdu. “Hoş geldin. Benim adım Palus. Evime hoş geldin.” Geri çekildiğinde gözleri parlıyor, hoşnut görünüyordu. “Hoş geldin,” dedi tekrar.

“Teşekkür ederim. Çok nazıksınız.” Thomas başını öne eğdi.

Palus geri sıçrayarak kolunu diğer adama doğru salladı. Gururla, “Bu Miknas, Esaret’in koruyucusudur,” dedi. “Yüz yıldır yeşil zemin üzerindeki tüm dans ve kutlamaları izlemiştir. Miknas!”

Miknas kırk civarında görünüyordu. Ya da otuz. Tahmin etmesi zordu. İlk doğan Tanis kaç yaşındaydı acaba? Thomas o an için bu soruyu kafasından attı.

Thomas, “Benim için şereftir,” dedi.

Miknas ileri adım attı, Thomas’ı Palus’un kucakladığı şekilde kucakladı. “O şeref bana ait. Nadiren böyle özel ziyaretçilerimiz olur. Hoş geldin. Hoş geldin.”

“Haydi gel, evimize yürüyelim.” Palus onları patikadan aşağı yönlendirdi.

Esaret’in yakınındaki bir evin safır mavisi kemerli girişinde durdular, hepsi sırayla Miknas’ı kucaklayıp şahane bir yemek temennisinde bulundular. Palus onları birkaç sıra evin önünden geçirip, etrafını kuşatan çimenlik kadar parlak yeşil renkte, kubbeli bir kulübenin önündeki yoldan kulübenin düz

yeşil kapısına götürdü.

Thomas böylesine samimi bir çevrede geçmişini hatırlayacağını umarak konuttan içeri girdi. Evin içindeki tahtalar birkaç santim kalınlığındaki pürüzsüz, şeffaf bir reçineyle kaplanmış gibi görünüyordu. Mobilyalar aynı tahtadan oyulmuştu. Bazı parçalar tek bir renkte parlıyor, bazıları gökkuşağı harelerinde ışıldıyordu. Bütün tahtalardan ışık yayılıyordu. Thomas'ın ilk başta tahmin ettiği gibi ışık yansımıyor, tahtanın içinden geliyordu.

İnanılmazdı ama tanıdık gelmiyordu.

Palus, "Bu eşim Karyl," dedi. Sonra karısına, "Rachelle onun eline dokundu," dedi.

Thomas bu konuyla ilgili daha fazla konuşulmasını önlemek için beceriksizce Rachelle'nin annesine gülümsedi. "Güzel bir eviniz var, hanımefendi."

"Hanımefendi mi? Ne kadar ilginç. Ne anlama geliyor?"

"Hımm?"

"Daha önce bu kelimeyi hiç duymamıştım. 'Hanımefendi' ne anlama geliyor?"

"Sanırım... Sanırım bir saygı ifadesi. 'Arkadaş' gibi."

"Bu kelimeyi köyünüzde mi kullanıyorsunuz?"

"Belki. Galiba."

Hepsi de seslerini çıkarmadan ona bakınca, Thomas kendini çok rahatsız hissetti.

"Haydi," dedi Karyl en sonunda, içine tahta bir kupa konmuş bir kâseye doğru yürüyerek. "Seni su içmeye davet ediyoruz." Kupayı Thomas'a verdi. Thomas sudan azar azar içti. Su

dudaklarına değdiğinde serindi, ama karnına doğru giderken ılıklaştı, karnına ulaşınca da sıcaklığı yayıldı. Thomas başını öne eğdi, kupayı geri verdi.

“Teşekkür ederim.”

“Sofraya buyur. Haydi gel.”

Karyl, Thomas’ın elinden tutup masaya götürdü. Ortada büyük bir meyve kâsesi duruyordu. Thomas meyvelerin renklerini ve şekillerini tanıdı. Ona daha önce Gabil’in verdiği meyvelerin aynısıydı bunlar.

Thomas aniden meyvelere karşı bir açlık duyunca şaşırdı. Herkes yuvarlak masanın etrafına oturdu. Thomas üzerine yönelen bakışların farkındaydı. Bakışlarını meyvelerden çevirmek için kendini zorladı ve Rachelle’yle göz göze geldi.

“Çok nazıksınız, beni evinize kabul ettiniz. Ne yapmam gerektiği konusunda emin olmadığımı itiraf etmeliyim. Size hafızamı kaybettiğimi söylediler mi?”

Palus, “Michal bundan bahsetmişti,” dedi.

“Merak etme, bilmen gereken her şeyi ben sana öğretirim.” Rachelle topaz rengi bir meyve alarak, direkt Thomas’ın gözlerinin içine baktı; meyveyi ısırды. Çiğnedi, meyveyi Thomas’ın ağzına doğru uzattı. Bakışlarını ayırmadan, “Kirimmin tadına bak,” dedi.

Thomas bir an tereddüt etti. Bu da acaba ellerin birbirine dokunması gibi bir şey miydi?

“Haydi, tadına bak.” Şimdi de Karyl üsteliyordu.

Hepsi de meyveyi tatması hususunda ısrar ediyorlarmış gibi gözlerini ona dikmiş bekliyorlardı. Hatta Johan bile bekli-

yordu; beklentisi parlak, gülen gözlerinden okunuyordu.

Thomas ne eğildi, meyveden bir ısırık aldı. Dışleri meyvenin kabuğunu delip içine girerken, suları çenesinden aşağı aktı. Nektar diline değer değmez, Thomas meyvenin gücünün bir uyuşturuu gibi vücudunda dalgalandığını hissetti; bu Gabriel'in daha önce ona verdiği meyveden daha güçlüydü.

Rachelle, "Alsana," dedi.

Thomas, hafifçe Rachelle'nin parmaklarına dokunarak meyveyi aldı. Rachelle elini hemen çekmedi, sonra başka bir meyveye uzandı. Diğerleri de kâseye uzanarak iştahla meyvelerden yediler. şüphesiz meyveler uyuşturuu değildi, bilakis Michal'in açıklamış olduğu gibi Elyon'un onlara bir hediye-siydi. Elyon'un diğer tüm hediyeleri gibi haz veriyordu. Yiyecek, su, sevgi. Uçmak ve dalmak.

Uçmak ve dalmak mı? Uçma ve dalmada Thomas'ın bam telini titreten bir şeyler vardı. Ne olduğunu bilmiyordu. Henüz bilmiyordu.

Thomas bir ısırık daha alarak, ev sahiplerine gülümsedi. Ağzında sarı bir meyve parçası olduğu hâlde, ilk gülmeye başlayan Johan oldu. Sonra Palus ona katıldı, birkaç saniye içinde de Rachelle ve Karyl de onlara katıldı. Thomas ağzındaki lokmayı yavaş yavaş çiğnerken, bu tuhaf davranışlarına şaşırarak bakışlarını masadakilere çevirdi. Thomas dilini yutmuş gibi sırttı, gözleri Johan'a takılı kaldı. Thomas da onlardan biriydi; o da şimdi onlarla birlikte glmeliydi. Ve bunu düşününce de içinden gülmek geldi.

Johan'ın omuzları kontrolsüzce sarsılıyordu. Kafasını ge-

riye atmış, yüzü tavana bakar vaziyette kahkaha atıyordu. Thomas'ın boğazından tedirgin bir kıkırdama püskürdü, sonra çabucak bir kahkahaya dönüştü. Ve sonra Thomas da sanki daha önce hiç gülmemiş gibi kontrolsüzce gülmeye başladı. Sanki yüz yıllardır bastırılmış bir kahkaha kopmuş gibiydi.

Johan histerik bir şekilde gülerken, sandalyesinden kayıp yere yuvarlandı. O kadar çok gülmüşlerdi ki hiçbirisi meyvesini bitiremedi. Ancak on dakika sonra kendilerini toparlayıp tekrar yiyebildiler.

Thomas gözündeki yaşları silerek meyveden bir ısırık daha aldı. Bir rüyada olduğu gibi muğlak bir fikir aklına geldi. Denver'da inanılmaz bir rüya gördüğü fikri. Ancak masanın sert yüzeyi ona bunun bir rüya olmadığını söylüyordu.

Sahne şüphesiz gerçeküstüydü: Reçineli tahtadan yayılan renklerle aydınlatılan bir odada oturmak, havada belli belirsiz asılı turkuvaz, lavanta ve altın renklerinin tonlarını görmek, onu coşturan tuhaf ve lezzetli meyveler yemek ve şu anki sevinci dışında görünürde bir neden olmadığı hâlde, yeni arkadaşlarıyla birlikte gülmek.

Ve şimdi de şapırdatarak meyve yemeleri dışında tamamen sessizlik içinde oturmak, tek kelime etmeden tümüyle mutlu hissetmek.

Bu gerçeküstüydü.

Ama tamamen gerçektir. Bu öğle yemeğiydi. Bu sıradan bir yemektir.

Johan aniden sandalyesinden zıpladı. "Baba, şimdi şarkı söyleyebilir miyiz?"

“Şarkı. Dans.” Palus’un yüzünde bir gülümseme belirdi.

Karyl masayı temizlemeden ayağa kalktı, odanın ortasına kayar gibi gitti. Ona çabucak Johan, Rachelle ve Palus eşlik ettiler. Thomas kendini birden garip hissederek onları seyretti, onlara katılması mı yoksa oturması mı gerektiğini kestiremiyordu. Aile alakadar görünmüyordu, o yüzden yerinden kalkmadı.

Odanın ortasındaki küçük kaideyi Thomas ilk o zaman fark etti. Dördü kaidenin üstüne tutturulmuş bir kâse etrafında el ele tutuştu. Kafalarını kaldırıp usulca şarkı söylemeye başladılar, kaidenin etrafını dikkatle adımlayarak bir dans tutturdular.

Notalar kulağına ulaştığı anda Thomas bir ezgiden çok daha fazlasını dinlediğini anlamıştı. Düşük tonlarda söylenen hüzünlü melodi, onu oluşturan notaların ötesinde bir şeyler ifade ediyordu.

Şarkı hızlandı; Thomas’ın hatırlayamadığı bir uyum içeren uzun, akıcı notalara dönüştü. Dansları hızlandı—onu tamamen unutmuşa benziyorlardı. Thomas o anın yoğun duygularıyla altüst olmuş, anlayış hissinin aniden kaybolmasıyla afallamış ve göğsünü uyuşturan bir sevgi ve iyilik hissinden şaşırılmış hâlde oturuyordu. Johan onu olduğundan olgun gösteren bir içtenlik sergileyerek tavana gülümsüyordu. Palus ise bir çocuk gibi görünüyordu.

Rachelle adımlarını seçkin bir zarafetle atıyordu. Vücudunun tek bir hareketi bile uygunsuz değildi. Dansın koreografisini yapan oymuş gibi dans ediyordu. Hareket ilk önce ondan doğup sonra diğerlerine geçiyormuş gibiydi. Kendini masumca

şarkıya bırakmış, kendinden geçmişti.

Thomas'ın içinden koşup onlara katılmak geldi, ama zaten zar zor hareket edebiliyordu; fırıl fırıl dönmesi mümkün görünmüyordu.

Sonra her biri şarkı söyledi, fakat en sonunda küçük Johan kafasını kaldırıp, tavana doğru gülümseyerek solosuna başladığında, Thomas hemen onun buradaki asıl şarkıcı olduğunu anladı.

İlk nota boğazından açık, saf, keskin ve çok ama çok genç bir ses hâlinde çıktı. Ezgilerin oktavı gitgide yükseldikçe, Thomas'ın aklından odanın onun şarkısından eriyebileceği geçti.

Ancak çocuk gittikçe daha da sesini yükselttikçe, Thomas'ın sırtına ürpertiler giriyordu. Johan'ın dudaklarından ne boşa harcanan bir nefes çıkıyor ne ezgide bir dalgalanma oluyor ne de boynundaki kaslarda bir gerilme görülüyordu. Çocuk hiç çaba göstermeden şarkı söylüyordu.

Bir anlık bir sessizlikten sonra ezgi, bu defa en iyi virtüözün sergileyebileceği şekilde zengin, alçak bir bas sesinde yine başladı. Ve yine bu *çocuk* söylüyordu! Ezgi, Thomas'ın sınıksız tutunduğu masayı sallayarak odayı doldurdu. Thomas nefesini tuttu, çenesinin ayrıldığını hissetti. Mest eden ezgi, vücudunu yalayıp geçti. Thomas göğsünden yükselen duyguları tutmaya çalışarak güçlkle yutkundu. Ancak omuzlarının sarsıldığını hissetti ve ağlamaya başladı.

Johan gülümsemeye ve şarkı söylemeye devam etti. Ezgisi Thomas'ın yüreğinin derinlerine ulaşarak, hakikatle birlikte yankılandı.

Şarkılar ve danslar gece geç vakitlere kadar devam etmiş olmalıydı, ancak Thomas bunu tam olarak bilemiyordu; çünkü onlar şarkı söylerken o bitkin düşerek uyuyakalmıştı.

11

“TAMAM, HEPSİ bu kadar. Uyan bakalım.”

Birisi iki yanağını birden sıkıyor, kafasını sallıyordu. Thomas kurşun gibi gözlerini açmak için kendini zorluyordu. Bunu yapmanın bu kadar zor olmasına şaşırđ. Işık gözünü aldığından gözlerini kısarak baktı. Ablası uzun sarı saçları arkadan bir ışık halesiyle aydınlatılmış hâlde, yanında oturuyordu.

Doğrulamak için mücadele etti, en sonunda Kara’nın elini tutup çekmesiyle doğrulabildi. Kendini pekmezin içinde hareket ediyormuş gibi hissediyordu, ancak bu normaldi—rüyalar genelde böyle bir his verirdi. Hızla koşmak yerine sürünmek, düşmek yerine havada süzölmek.

Kara, “Hemen uyanman gerekiyor,” dedi. “İyi misin?”

İlaçlardan bahsediyordu. Eğer yanlış hatırlamıyorsa, yatıştırıcının ardından alınan yeterli miktarda kafein bir atı bile uyandırabilirdi.

Thomas, “Galii,” diye geveledi. Ağzındaki bir tükürük gölünü yutup, telaffuza yoğunlaşarak tekrar söyledi. “Galiba.” Kafasının üzerinde bir gergedan tepinmiş gibi hissediyordu.

“Al, iç bunu.” Kara ona bir bardak su verdi. Thomas büyük bir yudum alarak boğazını temizledi. Kafasındaki sis dağılmaya

başladı. Bu bir rüya olabilirdi ya da diğeri bir rüya olabilirdi, ama şu anda bunun hakkında düşünmek istemiyordu.

Kara, bardağı bir tarafa koyarak, “Evet?” diye sordu.

“Ne evet?”

“Rüya gördün mü?”

“Bilmiyorum.” Kafası karışmıştı, odaya göz gezdirdi. “Şimdi rüya mı görüyorum?” Elini uzatıp avuç içiyle Kara’nın alnına vurdu.

Kara, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Sadece kontrol ediyorum. Rüyalarda olduğu gibi elimin kafanın içinden geçip geçmeyeceğini merak ediyordum. Sanırım geçmiyor.”

“Lütfen, bana kulak ver. Yıllarca senin için yaptıklarımın hatırına, bana bu iyiliği yap: Bu bir rüya değilmiş gibi davran. Ve uyurken kafandan neler geçiyorsa, onları bir rüyaymış gibi gör.”

“Ben şimdi uyuyorum.”

“Thomas, kes şunu!”

“Tamam!” Ayağa kalkmaya çalıştı, yarıya kadar geldi; sonra geri çöktü. “Fakat bunun kolay olmadığını biliyorsun.”

“Eminim, değildir.” Kara ayağa kalktı, bardağı alarak mutfağa yöneldi. “Aslında şu renkli ormandaki tüylü, beyaz yaratıklardan bir şey öğrenemedin, öyle değil mi? Bence artık bizi soktuğun bu karmaşadan çıkmak için kafa yoralm biraz.”

“Kazanan atın adı Joy Flyer. Kazanacak olan atın yani... Neyse işte.”

Kara bir kez gözünü kırptırdı. Sonra bir kez daha. Tho-

mas o zaman onu can evinden vurduğunu anladı.

Thomas, “Gördün mü?” dedi. “Joy Flyer’in kim olduğuna dair elimde hiçbir ipucu yoktu, çünkü sen bana hangi atların yarışacaklarını bile göstermemiştin. Bugüne kadar bu ismi hiç duymamıştım. Bunu tahmin etmem hiçbir şekilde mümkün değil. Ancak tarih kayıtlarına göre bugünün Kentucky Derbisi’ni Joy Flyer adındaki at kazanıyor.”

Kara, gazeteyi hızla tezgâhın üzerinden aldı, spor sayfasına gözlerini dikti. “Yazılışı nasıl?”

“Ben nereden bileyim? Okumadım ki: Bana Michal söyledi. Şimdi de—”

“Joy Flyer uzak ihtimal.” Gazeteye baktı. “İsmi nasıl bildin ki?”

“Sana söyledim, bilmiyordum.”

Bu defa Kara tartışmadı. “Yarış beş saat sonra başlayacak. Onun kazanacağı daha belli değil.”

“Yarış uzun zaman önce Kadim Dünya’da yapıldı. Ancak senin, bu düşünce tarzından duyduğun rahatsızlığı anlayabiliyorum.” Doğrusunu söylemek gerekirse, kendisi bile bu düşünce tarzından epey rahatsızlık duyuyordu.

“Bu gerçekten de inanılmaz! Rüyalarında gerçekten de sanki gelecek geçmişmiş gibi, gelecekle ilgili bilgi mi alıyorsun?”

“Ben bunu sana bir saat önce söylemedim mi?”

“Sen ne zamandır oradaydın? Bana başka ne söyleyebilirsin?”

“Ne kadar mı? Dört, beş saattir?”

“Ama sen yalnızca yarım saat uyudun. Başka neler öğrendin?”

“Hiçbir şey. Raison Tüür hakkında söylediklerim hariç.”

Bir an hiç kıınıldamadan birbirlerine baktılar. Kara, gazetenin diğeer sayfalarını alarak haşır huşur karıştırmaya başladı.

Kara Fransız ilaç şirketiyle ilgili hikâyeye göz gezdirerek, “Raison Tüür hakkında başka ne öğrendin?” diye sordu.

“Hiçbir şey. Onunla ilgili hiçbir şey sormadım—”

“Pekâlâ, belki de sormalıydın. At yarışını soracak kadar aklın başındaydı. Eğer bu virüs birkaç milyar insanı öldürmek üzereyse, bunun hakkında da soru sorabilmeliydın.”

Thomas bu defa başarmış bir insan edasıyla dikilerek, “Demek ki artık beni dinlemeye başladın,” dedi. Sağa sola bakındı, sağ kulağının üzerindeki bandajı elledi. Bandajı çekip yaraya dokundu. Bu çok garipti.

“Kara?”

“Burada Raison İlaçları’nın artık neredeyse sadece, kurucusu Jacques de Raison’un yönettiğı, Bangkok’un hemen dışındaki yeni tesisinde faaliyet gösterdiği yazıyor. Yeni ilacı geliştirmede de görev alan kızı Monique de Raison’un çarşamba günü Bangkok’ta duyuru yapması bekleniyormuş.”

“Kara!”

Kara, başını kaldırıp baktı. “Ne oldu?”

“Sen bana...” Eli kafasındaki yaranın üstünde, ona doğru yürüdü. “Bu normal mi?”

“Ne normal mi?”

“Sanki... Bilmiyorum. Hissedemiyorum.”

Kara, Thomas'ın elini itti, parmaklarıyla saçını karıştırdı ve yüzü bembeyaz hâlde geri adım attı.

Thomas ona baktı. "Ne var?"

Kara'nın dili tutulmuştu, öylece bakıyordu.

Thomas, "Yok olmuş," dedi. "Ben haklıydım. Kafamda sekiz saat önce açık bir yara vardı ama şimdi yok olmuş, öyle değil mi?"

Kara, "Bu imkânsız," dedi.

Aslında birazcık çılgınca gibi görünüyordu.

"Sana söylüyorum, Kara. Bu şey gerçek. Yani gerçekten gerçek."

Kara'nın parmaklarına bir titreme girdi.

"Tamam." Thomas parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. New Yorklu çete hâlâ çanına ot tıkamak için fırsat kolluyor olabilirdi, ama buradaki gerçek tehdit Raison Tüür'ydü, öyle değil mi? Hangi nedenle ya da hangi vasıta ile gelmiş olursa olsun, şimdi Thomas'ın elinde son derece önemli bilgiler vardı. Neden kendisinin-Filipinler'den gelme üçüncü kültür derbederi, Java Hut'un olağan dışı adamı, Sihirli Çember'in hevesli aktörü, romanları yayınlanmamış romancı-olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Ancak bildiklerinin önemini şimdi şimdi idrak etmeye başlıyordu.

Thomas kolunu indirerek, "Pekâlâ," dedi. "Belki de buna engel olabiliriz."

"Engel olmak mı? Bırak engel olmayı, ben buna inanmakta bile zorluk çekiyorum."

Thomas, "Bangkok," dedi.

“Söylesene, Tanrı aşkına, Bangkok’ta ne yapacağız? Raison İlaçları’nda kıyameti koparacak mıyız?”

“Hayır, ama sonuçta burada öylece oturamayız.”

Kara birdenbire durdu, mutfak masasına doğru yürümeye başladı. “Bunu birilerine söylemek zorundayız.”

“Kime?”

“HKM’ye. Hastalık Kontrol Merkezi. Merkezi Atlanta’da.”

Thomas, “Onlara ne söyleyeceğiz?” diye sordu. “Tüylü bir yaratığın bana Raison Türü’nün dünyanın yarısını silip süpüreceğini söylediğini mi?”

“Senin söylediğin şeyler bunlar, öyle değil mi? Bu Raison Aşısı mutasyona uğrayıp bizi bir avuç sıçan gibi öldürecek. Bunların tümü çılgınca zaten!”

Thomas başındaki yara izine elini sürttü. “Bu da öyle.”

Kara’nın gözleri, on saatten daha kısa süre önce, Thomas’ın kafasını sıyrıp geçmiş kurşunun olduğu yere yöneldi. Uzunca bir süre Thomas’ın şakağına baktı, sonra telefonu eline aldı. “Birilerine söylemek zorundayız.”

Thomas, Kara’nın gerginliğinin kendisinden çok bu durumla ilgili olduğundan emin oldu. “Tamam, ama tutup da HKM’deki yazmanın birine bunu anlatamazsın,” dedi. “Sana deli derler.”

“O zaman kime anlatacağız? Şerife mi?” Rehberin önüne yerleştirdiği bir listeye göz attı, numarayı buldu ve çevirdi.

Thomas hızla Kara’nın yanına geldi, rehberi karıştırmaya başladı. Roush, Raison Türü’nün “Büyük Aldatmaca”ya yol aç-

tığını söylemişti. Kafası şimdi tamamen bu sorunla meşguldü.

Thomas, “Ya buna engel olmak benim yükümlülüğüm olduğu için ben bunu biliyorsam?” diye sordu. “Ancak gerçekte kimin buna engel olacak gücü var ki? HKM mi? Ya da daha büyük ihtimalle, FBI, CIA ya da Dışişleri Bakanlığı.”

“İnan bana, Dışişleri Bakanlığı’na da bu çılgınca–” Kara döndü, telefon hâlâ kulağındaydı. “Evet, günaydın, Melissa. Ben Colorado, Denver’den arıyorum, ismim Kara Hunter. Hemşireyim. Potansiyel bir salgın hakkında kiminle konuşabilirim?” Duraksadı. “Hayır, aslında hastane adına aramıyorum. Sadece şüpheli bulduğum bir şeyi bildirmek istiyorum.” Yine duraksadı. “Bulaşıcı hastalık. Kiminle konuşabilirim? Teşekkürler, bekliyorum.”

Kara, Thomas’a döndü. “Ona ne söyleyeyim?”

“Sana diyorum ki, ben aslında–”

Kara, elini kaldırdı. “Evet, merhaba, Mark.” Kara derin bir nefes alıp, elinden geldiğince hata yapmamaya çalışarak, Raison Türü ile ilgili endişelerini anlattı. Anında tepkiyle karşılaştı.

“Size tam olarak neden bundan şüphelendiğimi söyleyemem. Sizden tek istediğim aşırı kontrol ettirmeniz. Güvenilir bir kaynaktan şikâyet aldınız. Şimdi sizin takip etmeniz...”

Kara, gözlerini kırptırdı, ahizeyi kulağından çekti.

Thomas, “Ne oldu?” diye sordu. “Telefonu yüzüne mi kapattı?”

“‘Not aldık, gereği yapılacaktır’ dedi, sonra da kapatıverdi.”

“Sana söylemiştim. Bunu arayalım.”

Thomas ahizeyi aldı ve Washington'da bulduğu bir numarayla çevirdi. Üç arama ve yedi aktarmadan sonra, Uluslararası Narkotik ve Kanun Yürürlüğü Koyma Dairesi müsteşarına bağlandı ki o da belli ki küresel işler müsteşarına rapor veriyordu, o müsteşar da Dışişleri Bakan Yardımcısı'na rapor veriyordu. Bunların hiçbirinin fazla önemi yoktu, önemli olan Gloria Stephenson'un makul birine benzemesiydi. En azından Thomas'ın iddiasını, bir, elinde ABD çıkarları için son derece önemli bilgiler olduğunu ve iki, doğru makamlara bu bilgiyi derhâl ulaştırması gerektiğini söylediği için dinledi.

“Tamam, bir dakika bekleyebilir misiniz, Bay Hunter? Sizi bağlamaya çalışacağım.”

“Elbette.” İşte şimdi bir yerlere varıyorlardı. Diğer uçtaki telefon açılmadan önce üç kez çaldı.

“Bob Macklroy.”

“Evet, merhaba Bob. Kimsiniz?”

“Burası Uluslararası Narkotik ve Kanun Yürürlüğü Koyma Dairesi Müsteşarlığı. Ben müsteşarım.”

Kodamanın ta kendisi yani. “Ah, günaydın, Bay Macklroy. Benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim. Benim adım Thomas Hunter, elimde ciddi bir tehditle ilgili bir bilgi var ve doğru makamlara ulaşmaya çalışıyorum.”

“Tehdidin ne olduğunu söyleyebilir misiniz?”

“Bir virüs.”

Bir an sessizlik oldu. Macklroy, “Sizde HKM'nin numarası var mı?” diye sordu.

“Evet, fakat bunun onları aştığını düşünüyorum. Aslında

onlarla konuşmayı denedik ama bizimle pek ilgilenmediler.” Thomas’ın aklına birden Macklroy gibi önemli bir adamı bütün gün telefonda tutamayacağı geldi ve adama her şeyi hızlı bir biçimde anlatmaya karar verdi.

“Bunun garip geleceğini biliyorum ve sizin benim kim olduğuma dair hiçbir fikriniz yok ama benim söyleyeceklerime kulak vermeniz gerekiyor.”

“Dinliyorum.”

“Hiç Raison Aşısı’nı duydunuz mu?”

“Duyduğumu söyleyemem.”

“Piyasaya sürülmek üzere olan, havayla taşınabilir bir aşı. Ancak ilaçla ilgili bir sorun var.” Macklroy’a mutasyonu ve ardından gelecek olan yıkımı anlattı.

Macklroy hiçbir şey söylemedi.

Thomas, “Orada mısınız?” diye sordu.

“Dünya üzerindeki herkes ölmek üzere. Öyle mi?”

Thomas yutkundu. “Çılgınca görüldüğünü biliyorum ama... Bu doğru.”

“Bazı yasalara göre bir şirketi karalamanın suç olduğunun farkında mısınız?”

“Ben Raison İlaçları’nı karalamaya çalışmıyorum! Bu ciddi bir tehdit ve ivedilikle ele alınması gerekiyor.”

“Üzgünüm ama yanlış departmanı aradınız. Bu normal olarak HKM’nin uğraşması gereken bir şey. Şimdi eğer kusura bakmazsanız, bir toplantıya katılmam lazım; geç kaldım.”

“Tabii ki toplantıya geç kaldınız. Başından savmak isteyen herkes zaten toplantıya geç kalıyor!” Kara ona sakinleşmesi için

işaret ediyordu. “Bakın, Bay Macklroy, çok vaktimiz yok. Fransa mı, Tayland mı ya da başka bir ülke mi artık kimin yetki alanına giriyorsa, Raison İlaçları’nı soruşturmak zorunda.”

“Tam olarak bilgi kaynağınız nedir?”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Demek istediğim nasıl oldu da bu bilgi sizin elinize geçti, Bay Hunter? Bazı çok ciddi iddialarda bulunuyorsunuz—muhtemelen güvenilir bir kaynağınız olmalı.”

Kelimeler gayri ihtiyari Thomas’ın ağzından dökülüyordu.

“Bir rüya gördüm.”

Kara, iki elini birden alnına koydu ve gözlerini döndürdü.

“Anlıyorum. Çok iyi, Thomas. Biz burada vergi paralarını harcıyoruz.”

Thomas, “Size kanıtlayabilirim!” dedi.

“Üzgünüm, fakat gerçekten de toplantıya geç—”

“Ayrıca bu öğlen Kentucky Derbisi’ni kimin kazanacağını da biliyorum!” diye ahizeye doğru bağırdı. “Joy Flyer.”

“İyi günler, efendim.”

Telefon kapandı.

Thomas, bir yandan adımlarken bir yandan kafasını sallayan Kara’ya baktı. Ahizeyi yerine koydu. “Sersemler. Ülkenin bu durumda olmasına şaşmamak lazım.”

Dışarıdaki park alanında bir arabanın kapısı hızla kapandı.

“Pekâlâ,” dedi Kara.

“Ne pekâlâ?”

“Pekâlâ, en azından yetkililere bildirdik. Kabul etmelisin ki bu iş biraz delice görünüyor.”

Thomas oturma odasının penceresine doğru giderek, “Bil-dirmemiz yeterli değil,” dedi. Perdeyi çekti.

“Neden bir köşede durup imza toplamıyoruz? Belki de bu dikkatlerini çeker,” dedi Kara. “Mahşerin gelişi.”

Thomas perdeyi bırakıp geri sıçradı.

“Ne oldu?”

“Buraya gelmişler!” Üçünü görmüştü. Zemin katta kapı kapı dolaşıyorlardı.

Thomas odasına doğru atıldı. “Buradan çıkmamız lazım. Pasaport, para, neyin varsa hemen toparla.”

“Giyinik değilim!”

“O zaman acele et!” Kapıya bir göz attı. “En fazla bir da-kikamız var, o da belki.”

“Nereye gidiyoruz?”

Thomas odasına koşturdu.

“Thomas!”

“Hemen çıkalım! Hemen, hemen!”

Thomas seyahat belgelerini alarak, yolculuk yaparken kul-landığı siyah bir sırt çantasına tıktı. Para—iki yüz papel, elindeki bütün para buydu. Kara’nın biraz nakit parası olduğunu umu-yordu.

Diş fırçası, koyu bej pantolonu, üç tişört, şort, bir çift ço-rap. Başka ne vardı? Düşün. Bu kadar; zamanları yoktu.

Thomas oturma odasına koşturdu. “Kara!”

“Bekle biraz. Seni öldürebilirim!”

Bağrıışmaları komşuları uyandıracaktı. Thomas, “Acele et,” diye boğuk sesle fısıldadı.

Kara bir şeyler mırıldandı.

Başka, başka ne vardı? Faturalar? Fatura sepetini alıp çantasına boşalttı, çantasını tıka basa doldurdu ve kahve masasının üzerinden palayı kaptı.

Kara, odadan koşarak çıktı; aceleyle üstüne siyah bir kapriyle kolsuz, sarı bir bluz geçirmişti. Saçlarını atkuyruğu yapmış, kolunun altına beyaz bir çanta almıştı. Bahamalar'a tatile gitmeye hazır bir kanaryaya benziyordu.

Kara, "Geri geleceğiz, değil mi?" diye sordu.

Thomas arka taraftaki sürgülü cam kapıya doğru koşarken, "Sesini çıkarma, arkamda dur," dedi. Perdeyi açtı-arka taraf temiz görünüyordu. Sessizce dışarı çıktılar. Thomas kapıyı arkalarından kapadı.

Thomas, "Tamam, çabuk ol ama kendini belli etme. Arkamda dur," diye tekrarladı. Metal merdivenlerden hızla inerek, Kara'nın Celica'sına yöneldiler. Şu anda büyük ihtimalle ön kapılarının önünde ağır adımlarla yürüyen adamlardan görünürde bir iz yoktu.

"Anahtarlar?"

Kara anahtarları çıkarıp Thomas'a uzattı. "Onların olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Biliyorum. Birinin kafasında bandaj vardı. Dün gece rastladığım adamdı. Ayağımı ağzının üstüne koymuştum."

Arabaya bindiler, Thomas arabayı çalıştırdı. "Eğil."

Kara ön koltukta eğildi, iki blok sonra doğruldu ve izleniyorlar mı diye, geri dönüp baktı.

Thomas, "Bir şey var mı?" diye sordu.

“Bir şey göremiyorum.” Thomas’a döndü. “Nereye gidiyoruz?”

İyi bir soruydu.

“Pasaportunun süresi geçmedi, değil mi?”

“Lütfen, Thomas, ciddi ol biraz. Öylece Manila’ya, Bangkok’a ya da başka bir yere kaçıp gidemeyiz!”

“Daha iyi bir fikrin var mı peki? Bu gerçek! Arkadakiler *gerçek* silahları olan *gerçek* adamlar! Raison Aşısı *gerçek* bir aşı ve Joy Flyer da *gerçek* bir at!”

Kara, camdan dışarı baktı. Yavaşça, “Kentucky Derbisi daha yapılmadı,” dedi.

Thomas, “Raison Türü bir tehdit hâline gelmeden önce, ne kadar zamanımız olduğunu söyledim ben sana peki?” diye sordu.

“Hangi yılda olduğundan bile emin değildin.” Kara, Thomas’a döndü. “Eğer tüm bunlar sahiden *gerçekse* o zaman senin daha sağlam bilgilere ihtiyacın var demektir. Joy Flyer *gerçek* bir at diye öyle orada burada boş boş dolanamayız.”

“Sen ne öneriyorsun, Orta Doğu’daki sorunu bir çırpıda nasıl çözeceğimizi öğrenmeyi mi?”

Kara ona baktı. “Bunu yapabilir misin?”

“Tabii ki yapamam.”

“Nedenmiş?”

Evet, sahi neden yapamıyordu?

Kara, “Kara yaralarının sana söyledikleri neydi?” diye sordu. “Onlarla ilgili bir şeylerin senin kaderin olduğunu mu söylemişlerdi? Belki de bu tüylü, beyaz yaratıklar yerine onlarla

konuşmalısın. Bizim detaylı bilgiye ihtiyacımız var.”

“Yapamam. Onlar kara ormanda yaşıyorlar! Orası yasak bölge.”

“Yasak mı? Senin söylediklerini kulağın duyuyor mu? O bir *rüya*, Thomas! Çılgınca dallanıp budaklanmış bir *rüya* ama sonuçta yalnızca bir *rüya*.”

“Öyleyse ben bütün bunları nasıl öğrendim? Neden kafamdaki yara yok oldu?”

“Bilmiyorum. Bildiğim bir şey varsa, o da *bunun*—konsolu işaret etti—bir *rüya* olmadığı. Sonuçta senin *rüyaların* özel. Hak-kını teslim ediyorum; orada bilmemen gereken şeyleri nasıl oluyorsa öğreniyorsun. Hatta ben onları memnuniyetle *kabul ediyorum* bile. Sana biraz daha bilgi edin diyorum! Fakat Bangkok’a vardığımızda, ne yapacağımız konusunda en ufak bir fikirimiz bile yokken, Bangkok’a dünyayı kurtarmaya gitmeyeceğim. Daha fazlasını öğrenmen gerekiyor.”

Denver Uluslararası Havaalanı’na yönelerek, I-25 ve I-70 arasındaki aktarmaya girdiler.

“Yani sen en azından bu bilginin önemli olduğunu *kabul ediyorsun*; ve gerçek olduğunu da.”

Kara, kafasını arkaya yasladı. “Evet. Öyle gibi.”

“O zaman buna uygun şekilde hareket etmeliyiz. Haklısın, daha fazlasını öğrenmem gerekiyor. Ama araba kullanırken uyuyamam, değil mi? Sen de bana sürekli ilaç veremezsin.”

“Tamam.”

“Macklroy’a göre bu bilgiyi iletmemiz gereken doğru yer HKM’ydi.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Tamam, o zaman Atlanta’ya gidelim. Yanında ne kadar para var?”

Kara tek kaşını kaldırdı. “Atlanta’ya öylece uçacak mıyız? Ayrılacağımı bildirmeden, işimi bırakıp gidemem.”

“Öyleyse ara onları. Ancak belli ki telefon etmek HKM’nin dikkatini çekmek için en iyi yol değil. Büyük ihtimalle günde binlerce tuhaf tip onları arayıp, çılgınca hikâyeler anlatıyor. Demek ki HKM’ye bizzat gitmemiz lazım.”

“Bangkok’a gitmiyoruz yani?”

“Hayır, Atlanta’ya gidiyoruz. Biliyorsun eve geri dönemeyiz—kim bilir, daha ne kadar orayı gözetleyeceklerdir.”

Kara, Thomas’ın söylediklerini düşündü. Gözlerini kapadı. En sonunda, “Tamam,” dedi. “Atlanta’ya gidelim.”

12

THOMAS, ATLANTA'YA giden uçakta Kara'nın ısrarıyla uyumaya çalışmasına rağmen, uyuyamıyordu. Gözünü bile kırpmamıştı.

Kara, Thomas'ın tabiri caizse dünyanın sonunu tesadüfen öğrendiğine hâlâ inanmasa da, şu an gerçekte çok önemli bir şeyler yaşadığına yavaş yavaş, fakat kesin olarak ikna olmaya başlamıştı. Kara'nın anladığı kadarıyla, Thomas uykusunda bir tür önceden görme deneyimi geçirse de, bu durum onun güçlü hayal gücünün kavradığı her şeyin gerçek olduğu anlamına gelmiyordu. Hem kim şimdiye kadar tüylü, beyaz yaraları duymuştu ki?

Thomas ise onu tam tersinin doğru olabileceğine inandırmak için çırpınıyordu. Örneğin, içinde yolculuk ettikleri Boeing 757'nin, aslında bazı çılgın rüyaların bir parçası olmadığını ispat eden gerçek bir kanıt olmadığına dair onu ikna etmeye çalışıyordu. Kim hangi realitenin daha inandırıcı olduğunu söyleyebilirdi ki?

Thomas, "Biz çocukken babamın ne söylediğini hatırlıyormusun?" diye sordu. "Hristiyan dünya görüşünün tümüyle alternatif realitelere dayandığını söylerdi. Sadece insanlara değil, aynı zamanda beyliklere ya da her neyse işte ona karşı savaştı-

ğımızı. Bunları hatırlıyor musun? Doğrusunu istersen, bu dünyadaki insanların çoğu aslında meydana gelen şeylerin çoğunun, biz onları görmeden meydana geldiğine inanır. Bu dinî bir dayanak noktasıdır.”

“Eeee? Ben buna inanmıyorum. Sen de öyle.”

“Belki de aslında inanmamız *gerekıyor*. Hristiyanlıkla ilgili bölümüne inanmak şart değil ama ilkenin bütününe olabilir. Neden olmasın?”

“Çünkü ben hayaletlere inanmıyorum,” dedi Kara. “Eğer bir Tanrı varsa ve bizi beş duyumuzla yarattıysa, neden bize kendini bu duyular vasıtasıyla göstermiyor? Bir rüyanın anlamı yok ki.”

“Belki kendini bize gösteriyordur da biz görmüyoruzdur. Belki de problem duyularımız değil de aklımızdır.”

Kara, koltuğunda dönerek, Thomas’a baktı. “Bize eskiden babamızın inancının ne kadar çılgınca olduğunu söyleyen sen değil miydin?”

“Ben bir şeylerin değiştiğini söylemiyorum. Ben sadece bunun göz önüne alınması gereken bir şey olduğunu söylüyorum. *Matriks* gibi. Bu filmi hatırladın mı? Aslında öyle olmadığı hâlde herkes o dünyanın gerçek olduğunu sanıyordu.”

“Şu var ki sana göre tüylü, beyaz yarasaların yaşadığı renkli bir orman gerçek dünya ve şu an yaşadığımızın hepsi bir rüya. Hiç sanmıyorum.”

“O tüylü, beyaz yarasalar kafamı iyileştirdiler, Kentucky Derbisi’ni kimin kazanacağını söylediler. Eğer benim hayal ettiğim bir realite varsa, onun *bu* realite olması daha olası. Diğer

realitede iki realite de bir anlam ifade ediyor—burası geçmiş, diğeri de şimdi olarak. Bu realitede ise bu realite gerçekte bir realite olmadığı müddetçe, diğer realitenin bir anlamı yok. Ya da gerçekten orası gelecek olmadığı müddetçe.”

“Bu kadarı yeter. Başımı ağrıttın. Uyu artık da Orta Doğu krizini nasıl çözeceğimizi bul.”

“Bulamayız. Raison Törü biz krize müdahale edemeden ortaya çıkacaktır. Yani şimdi.”

Kara, “Raison Törü durdurulmazsa,” dedi. “Geleceği değiştirmek mümkün mü? Ya da daha iyisi, geçmişi değiştirmek?”

Thomas cevap vermek zahmetine girmedii.

Bir saat sonra Atlanta’ya indiler. Yarım saatleri bir sürü ayak işiyle geçti. Kara’nın Denver’daki hastaneye bir açıklamada bulunması ve birkaç banka işlemi yapması gerekiyordu; Thomas lazım olma ihtimaline karşı, denizaşırı uçuşlarda boş yer olup olmadığını kontrol etti. Servis araçlarının olduğu yerde tekrar bir araya geldiklerinde, saat üç buçuktu.

Thomas taksi duraklarına giden kapıyı tutarken, “Evet,” dedi, “elimizde ne kadar para var?”

“Bizim mi? Yaklaşık 5.000 dolar, o da benim hesabımda. Senin benim hesabıma para yatırdığını hiç hatırlamıyorum.”

Thomas, Los Angeles ve Singapur üzerinden Bangkok’a saat 10:00’a bir uçak bulmuştu ama biletler son ana kaldığı için tanesi 2.000 dolardı. Bu pek iyi değildi. Kaşlarını çattı.

Kara, “Daha fazla mı bekliyordun?” diye sordu.

Thomas, “Yirmi binden fazla biriktirdiğini sanıyordum,” dedi.

“O dediğın üç ay önceydi. O zamandan bu yana bir şeyler aldım. Beş bin bizi idare eder. Manila’ya ya da Bangkok’a kaçmadığımız müddetçe.” Kapıyı kapadı.

Sarı taksi, büyük olasılıkla devlet dairelerinin kapanmasından kırk beş dakika önce saat 16:15’te, Hastalık Kontrol Merkezi’nin Clifton Road üzerindeki merkez ofisi önünde durdu. Kara, taksicinin ödemesini yaptı. Thomas’la birlikte ön kapılara baktılar.

Kara, “Pekâlâ, bizim burada bulunmamızın asıl amacı ne?” diye sordu.

Thomas, “Ölüleri uyandırmak,” dedi.

“Biraz daha net olalım istersen.”

“Burada birileri bizi ciddiye almak zorunda. Yetkili biri Raison Tüürü’nü araştırmayı kabul edene kadar buradan ayrılmıyoruz.”

Kara, saatine göz attı. “Tamam.”

Binaya girdiler, koruyucu plastik camla kordon altına alınmış ve “Resepsiyon” olarak siyah harflerle tanımlanmış bir bankoya yaklaştılar. Thomas, Kathy adındaki kızıl kafalı kadına geliş amaçlarını açıkladı ve bir sosyal hizmet görevlisini derhâl görmeleri gerektiğini söyledi. Kadın, bulaşıcı hastalıklarla bir ilgisi görünmeyen sorularla dolu bir yığın form verdi: Doğum tarihi, sosyal güvenlik numarası, mezun olduğu okul, ayakkabı numarası. Yastıklı bekleme sandalyelerine oturarak, formları çabucak doldurdular ve Kathy’ye geri verdiler.

Thomas, “Ne kadar beklememiz gerekiyor?” diye sordu.

Bu arada Kathy’nin telefonu çalınca, Kathy, Thomas’a ce-

vap vermeden telefona baktı. Görünüşe göre iş arkadaşlarından birinin evinde fare sorunu vardı. Thomas bankonun üstüne parmaklarını vurarak sabırla bekledi.

Kathy telefonu kapadı ama telefon tekrar çaldı.

Thomas tek parmağını kaldırdı. “Çok basit bir soru: Ne kadar bekleriz?”

“Birisi müsait olana kadar.”

“Saat neredeyse 16:35 oldu. Ne zaman birisi müsait olacak?”

Kadın, “Sizinle bugün ilgilenebilmek için elimizden gelen gayreti göstereceğiz,” dedi ve telefonu açtı. Arayan aynı kişiydi. Saldıran fare sürülerini geri püskürtme taktikleriyle ilgili başka bir kritik soru daha soruyordu. Hayvanları tuzaklardan alırken lastik eldiven giymekle ilgili bir şeydi.

Thomas duyulur bir şekilde iç çekerek, bekleme sandalyelerine doğru geri yürüdü. “Kathy bir sersem fabrikasında üretilmiş,” dedi.

“Sabırlı ol, Thomas. Ben konuşursam belki daha iyi olur.” Kara tekrar saatine baktı.

Thomas, “Burada vaktimizi boşa harcadığımıza dair içimde kötü bir his var,” dedi. “Bunu bildirsek bile bürokrasinin işe koyulması ne kadar sürer? Bir ilacın FDA onayını alması aylar, bazen yıllar alıyor. Bunu geriye almak ne kadar sürer? Muhtemelen aylar, yıllar alır. Bence Bangkok’a gitmeliyiz. Duyuruyu iki gün içinde yapacaklar. Tek yapmamız gereken sorunu onlara açıklamak—şu Monique de Raison denen kadına. Söylediklerimizi araştırır, sorunu bulur ve uğraşırlar.”

Kara, saatine baktı ve ayağa kalktı. “Ben bu kadar basit olacağından şüpheliyim. Bir şeyi kontrol etmem lazım. Hemen dönerim.”

Thomas, Kathy’ye tekrar yaklaşmadan önce, on dakika daha öfkesinin iyice birikmesini bekledi. Bu defa Kathy, Thomas sorusunu sormadan onu durdurdu.

“Affedersiniz efendim, kulaklarınızda mı bir sorun var, yoksa inatçı olduğunuz için mi böyle davranıyorsunuz? Size bir sosyal hizmetler görevlisi müsait olduğunda size haber vereceğimi söylemiştim.”

Thomas kadının kabalığı karşısında şok olarak durdu. Bu sözleri duyabilecek kadar yakın mesafede hiç kimse yoktu—belli ki bu durum Kathy’nin gözünden kaçmamıştı, yoksa bu şekilde kaba konuşmaya cesaret edemezdi.

Thomas, “Pardon?” diye kekeledi.

Kadın, “Beni duydunuz,” diye tersledi. “Mesai bitmeden önce bir sosyal hizmetler görevlisi müsait olursa sizi çağıracağım.”

Thomas bankoya yaklaştı, plastik camdan öfkeyle baktı. “Bu durum yarına kadar bekleyemez.”

“Bunu daha önce düşünecektiniz.”

“Dinle, bayan, sizi görmek için Denver’den buraya uçakla geldik! Ya bende çok ama çok ciddi bir sorun varsa? Bende dünyayı silip süpürecek bir hastalık olmadığını nereden biliyorsunuz?”

Kathy, Thomas’ın bu saçmalamasından sonra galip geldiğinden açıkça emin olarak ve kendini beğenmiş bir tavırla tek-

rar yerine oturdu. “Burası bir klinik değil. Sizin—”

“Bunu nereden bileceksin? Ya bende çocuk felci varsa?” Yanlış hastalık söylemişti. “Ya bende Ebola ya da başka bir şey varsa?”

“Burada Raison bilmem nesi yazıyor.” Kathy uyuşuk uyuşuk onun formunu çekti. “Ebola değil. Oturun, Bay Hunter.”

Thomas’ın boynu yanmaya başladı. “Peki, Raison Tüürü nedir?” diye sordu. “Ne olduğunu hiç biliyor musun? Aslına bakarsan, Raison Tüürü’nün yanında Ebola soğuk algınlığı gibi kalır. Bunu biliyor muydun? Virüs hemen yayılabilir—”

“Oturun dedim size!” Kathy yumrukları iki yanında sıkılı vaziyette ayağa kalktı. Abartılı bir biçimde bekleme sandalyelerini işaret etti. “Hemen oturun!”

Thomas bir sonraki anda atağa geçenin onun dövüş sanatları içgüdüğü mü, yoksa zekâsı mı olduğunu bilemedi—öyle ya da böyle, en azından cesaretine söz söylenemezdi.

Thomas plastik camın ardındaki kadına beş saniye boyunca gözlerini ayırmadan baktı. Kadının çenesinin titremesi bardağı taşıran son damla oldu. Thomas aniden iki eliyle birden kendi boğazını kavrayıp, kendini boğmaya başladı.

Soluk soluğa, “Ahhhh! Galiba hastalık bana bulaşmış!” dedi. Öne doğru sendeleyerek, başını plastik cama vurdu. “Yardım edin!” diye bağırdı. “Yardım edin, bana Raison Tüürü bulaşmış!”

Kadın öfkeden tir tir titreyerek ve bir yandan sandalyeleri işaret ederek ayağa kalktı. “Oturun dedim size!”

Thomas yanağını cama yapıştırdı, boğazını biraz daha sı-

karak dilini dışarı çıkardı. “Ben ölüyorum! İmdat, imdat!”

“Thomas!” Kara, koridordan koşarak yanına geldi.

Thomas bükülmeye başladı, gözlerini döndürdü.

Altı kadar çalışan, resepsiyonun arkasındaki kabine koştu.

“Kes şunu!” Kathy avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. “Kes şunu!”

Kara çılgına dönmüş vaziyette, “Thomas, ne yapıyorsun?” diye sordu.

Thomas gizlice ona göz kırptı, sonra da kafasını yine cama vurdu. Bu seferki vuruşu başını acıtacak kadar sert olmuştu.

“Affedersiniz!” Gri takım elbise giymiş bir adam resepsiyonun arkasında belirdi. “Burada sorun nedir?”

Kathy, “O... O bir sosyal hizmet görevlisiyle görüşmek istiyor,” dedi.

Thomas ellerini indirerek doğruldu. “Burada yetkili siz misiniz?”

“Size yardım edebilir miyim?”

Thomas, “Bu maskaralıktan dolayı özür dilerim, ama biraz çaresiz bir durumdayım. Bu ortaokul numarası da aklıma gelen tek şey oldu,” dedi. “Son derece kritik bir durum için bulaşıcı hastalıklar bölümünden biriyle derhâl görüşmeliyiz.”

Adam, Kara’nın kıpkırmızı olmuş yüzüne göz attı. “Prosedürlerimizin olmasının bir nedeni var, Bay...”

“Hunter. Thomas Hunter. İnanın bana, söyleyeceklerim çok ilginizi çekecek.”

Adam bir an tereddüt etti, sonra plastik camdaki bir kapı-

dan içeri adım attı. “Neden ofisime gelmiyorsunuz?” Elini uzattı. “Benim adım Aaron Olsen. Lütfen geciktiğimiz için kusura bakmayın. Zaman zaman burası biraz yoğunlaşıyor.”

Thomas adamın elini sıktı, Kara’nın eşliğinde adamı takip etti.

Kara, “Bir daha sağırlaşırsan bana haber vermeyi unutma, tamam mı?” diye fısıldadı.

“Özür dilerim.”

Kara gülümsemesini tutamadı.

Thomas, “Ne oldu?” diye sordu.

Kara, “Hiç,” dedi. “Sonra anlatırım.”

—

Aaron Olsen kiraz ağacından yapılma bir masanın ardında, dirsekleri masaya dayalı vaziyette Thomas’a dik dik bakıyordu; Thomas’ın tüylü, beyaz yaratıklarla ilgili ayrıntılı açıklamasının ardından yüzü ifadesizdi ve ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi.

Thomas geri yaslanarak uzun bir soluk koyuverdi. Aaron’un masasının üzerindeki altın rengi bir plakart onun müdür yardımcısı olduğunu gösteriyordu ve Aaron da bölümünün bulaşıcı hastalıklar olduğunu belirtmişti. Ve Aaron konuşmasına Dünya Sağlık Örgütü’nün hızlı tepki biriminin temasa geçilecek doğru taraf olduğunu söyleyerek başlamasına rağmen, hikâyelerini dinlemeyi kabul etmiş, hiçbir duygu belirtisi göstermeden dinlemişti.

En sonunda bir yerlere varıyorlardı.

Aaron, “Evet,” dedi ve ilk kez dudaklarında hafif bir sırıtma belirdi.

Thomas, “Bu durumun tuhaf görüldüğünün farkındayım,” dedi. “Ama buradaki olguları göz önüne almalısınız.”

“Göz önüne alıyorum, Bay Hunter ve beni endişelendiren de bu zaten. Benim burada gözden kaçırdığım bir nokta mı var, yoksa siz gerçekten de bu bilginin bir rüyadan geldiğini mi söylüyorsunuz?”

Kara öne doğru eğildi. “Sanki söyledikleri mantıksızmış gibi konuşuyorsunuz.” Kara’nın savunmacı tavrı çarpıcıydı. “Size az evvel söylediklerinin tek kelimesini duydunuz mu acaba? Onun Raison Aşısı’ndan haberi var! Halka duyurulmadan önce bu aşığı biliyordu.”

“Raison Aşısı’nın birkaç ay önce özel çevrelerde tanıtımı yapıldı—”

“*Onun* özel çevresinde değil ama.”

Thomas elini kaldırdı. “Sorun yok, Kara.” Kara’ya neler olmuştu böyle? Birdenbire onun ateşli avukatı kesilmişti. Olsen’e yüzünü çevirdi. “Tamam, tekrar üstünden geçelim. Tam olarak sizin kafanızı karıştıran nedir?”

Adam inanmadığını belli ederek gülümsedi. “Bu bilginin bir rüyadan geldiğini söylüyorsunuz—”

Thomas, “Tam olarak değil,” dedi. “Bir alternatif realiteden. Fakat haydi bunu bir anlığına unutalım. Nasıl bildiğimi bir kenara bırakalım, fakat benim henüz meydana gelmemiş şeyler hakkında bilgim var. Halka duyurulmadan önce, bir Fransız şir-

ketinin Raison Aşısı denen bir aşının tanıtımını yapacağını biliyordum. Ayrıca Raison Aşısı'nın yüksek ısı altında mutasyona uğrayacağını ve oldukça ölümcül hâle geleceğini de biliyorum. Üç haftadan daha kısa bir süre içinde bütün dünyaya bulaşacak. Sizden tek istediğimiz bunu kontrol ettirmeniz. Bunun nesi bu kadar karışık ki?"

Olsen bakışlarını önce Thomas'a sonra Kara'ya, sonra tekrar Thomas'a çevirdi. "Öyleyse şöyle bir özetleyeyim. Bir adam binadan içeri girer, bir yandan kendini boğarken, diğer yandan imdat çığlıkları atmaya başlar ve sonra da bazı yaralarının onu bir rüyada ziyaret ederek, bir aşının aşırı ısı altında ölümcül bir virüse dönüştüğü zaman, dünyanın da sonunun geleceğini—neydi, üç hafta mı?—söylediğini iddia eder. Yanlışım var mı?"

Thomas, "Virüs salıverildikten *sonra* üç haftada," diye netleştirdi. Olsen onu duymazdan geldi.

"Aşırı ısının virüs gibi şeyleri öldürdüğünü biliyor musunuz, Bay Hunter? Kaynağına bakmasak bile, uyarınız zaten yüzde hatalı."

Kara tekrar Thomas'ın imdadına yetişti. "Belki de Raison İlaçları da böyle olduğunu farz ettiği için, sorunun farkında değil. Belki de ilaçlar yüksek ısı altında test edilmedi."

Olsen, "Siz bir hemşiresiniz," dedi. "Bu rüya saçmalığına inanıyor musunuz?"

"Thomas'ın da belirtmiş olduğu gibi, bu bir rüya saçmalığı olmayabilir. Tanrı aşkına, bir kontrol ettirin!"

"Peki, bunu nasıl yapmamı öneriyorsunuz? Beyaz tüylü yaralarının Raison Aşısı hakkında bir uyarıda bulunduklarını

bildiren bir bülten mi yayınlayayım? Sizce de bu tam bir karalama vakası değil mi?”

Thomas, “Öyleyse Joy Flyer’in Kentucky Derbisi’nde koşacağını nereden bildiğimi açıklayın,” dedi.

Olsen omuz silkti. “Bu halka açık bir bilgi.”

Kara, “Ama onun kazanacağı halka açık bir bilgi değildi,” dedi. “Yani iki saat önce ben onun üzerine bahis oynadığım zaman.”

Thomas ona döndü. “Ne bahsi?”

Olsen, “Joy Flyer kazandı mı?” dedi. Saatine göz attı. “Haklısın, sonuçlar açıklanmış olmalı. Joy Flyer’in kazandığından emin misin? Pek şans verilmiyordu.”

Thomas, “Joy Flyer üzerine bahis mi oynadın?” diye sordu. “Ne kadar?”

“Evet, Thomas, oynadım. Ve evet, şans verilsin verilmesin, o kazandı.”

“Çok yazık.” Olsen kafasını sallayarak pencereden dışarı baktı. “Winner’s Circle’ye bin papel yatırmıştım.”

Kara, “Asıl noktayı gözden kaçırıyorsun,” dedi. “Thomas Joy Flyer’in kazanacağını ona Raison Aşısı’yla ilgili ayrıntıları veren kaynaktan öğrendi.”

Thomas tekrar, “Ne kadar?” diye sordu.

Olsen içini çekti. “Bunların hiçbirinin doğruluğu ispatlanamaz. Bildiğim kadarıyla, siz Joy Flyer’in üstüne bahis bile oynamadınız. Eğer oynamış olsaydınız, bu durumda şu diğer hikâyeyi kanıtlamak için size bir melek tarafından tüyo verildiğini iddia ederdiniz. Anladığım kadarıyla, sizde Raison İlaç-

ları'nın rakibi olan firmanın hisseleri var ve Raison'u mahvetmek için fırsat kolluyorsunuz. Bu bilgiyi normal kanallara vermek dışında elimden bir şey gelmez.”

Kara, “Yani bunu bir kenara atıyorsunuz, öyle mi?” diye sordu.

“Hayır. Rapor edeceğimi söyledim.” Olsen ayağa kalkarak bazı kâğıtları düzeltti. “Siz bildirinizi yaptınız—gidip kazandıklarınızı almanızı tavsiye ederim.” Küçümser bir tarzda gülümsedi.

Kara birdenbire ayağa kalktı. “Sen bir ahmaksın, Olsen. Bizim ihbarımızı sakın bir kenara atayım deme. Bizim haklı olmamız çok ufak bir ihtimal bile olsa, burada çok tehlikeli bir durumla uğraşıyor olabilirsin. Az evvel tüm hayatım boyunca biriktirdiğim 15.000 dolarımı az bir şans verilen Joy Flyer üstüne yatırdım, çünkü kardeşime güvendim. Şimdi benim adım yazılı bir hesapta 345.000 dolar duruyor, çünkü ben onu dinledim. Senin de aynısını yapmanı öneririm.”

Kara, kapıya doğru hızla yürüdü.

Thomas ayağa kalkarken, “Evet, tam olarak!” dedi. 345.000 dolar mı?

Taksi daha önceden verdikleri talimata uygun olarak onları beklemişti.

“Bu doğru mu? Gerçekten de bu kadar kazandın mı?”

“New York'taki çocuklara borcunu ödersek, sence bizi rahat bırakırlar mı?”

“Birazcık faizle birlikte kesin bırakırlar. Sen ciddi misin?”

“Sen beni birçok kez maddi sıkıntıdan kurtardın.” Omuz

silkti. “Şimdi sıra bende. Ayrıca bu benim olduğu kadar senin de paran.”

Şoför, “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

Thomas, ablasının gözlerine baktı. “Havaalanı,” dedi. Sonra Kara’ya dönerek, “tamam mı?” diye sordu.

Kara, “Nereye?” diye sordu.

“Bangkok’a. Saat onda bir uçak var. Artık vizeye ihtiyacımız yokmuş, kontrol ettim.”

Kara, şoför koltuğunun arkasına gözlerini dikti. “Neden olmasın? Havaalanına gidelim.”

“Tabii.” Taksi kalktı.

Thomas başını salladı. “Pekâlâ, güzel. Başka bir şansımız yok zaten, değil mi?”

Kara usulca, “Tabii ki yok,” dedi. “Seninle başka hiç şansımız yok, Thomas. Yerinden kıpırdamamak senin kitabında yazmıyor.”

“Bu durum farklı. Bütün bunlar olmuyormuş gibi davranamayız.”

Kara, camdan dışarı baktı. “Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var.”

“Öğreneceğiz. Söz veriyorum. Ben uykuya dalar dalmaz.”

“Peki, bu ne zaman olacak? Pasifik Okyanusu’nun üstünde bir yerlerde mi?”

13

VALBORG SVENSSON, Carlos Missirian'a gelmesini emrettikten sekiz saat sonra, Carlos, Bangkok Uluslararası Havaalanı'nda yürüyordu. Şirketin jeti onun işine yaramıştı. Carlos İsveçreli ile yaptığı konuşmayı düşünüyordu.

Svensson, "Bugün HKM'deki adamımızın sinirli bir ziyaretçisi varmış. Adam Raison Aşısı'nın mutasyonlarının uzun süre belirli bir ısı altında tutulduğunda tutarlı olduğunu iddia ediyormuş," demişti. "Ziyaretçinin iddia ettiğine göre sonuçta, üç haftalık bir kuluçka devresinden sonra havayla yayılan öldürücü bir virüs ortaya çıkacakmış. Tüm dünya nüfusuna üç haftadan daha kısa bir sürede bulaşacak bir virüs yani."

"Peki, ziyaretçinin eline bu bilgi nasıl geçmiş?"

Svensson bir an tereddüt etmişti.

"Bir rüyayla," demişti. "Çok sıra dışı bir rüyayla."

Carlos'un ayakkabıları beton zeminde gıcırdayıyordu. Bu şekilde başardıklarını hayal etmek zor olsa da, belki de aradıkları virüsü en sonunda bulmuşlardı. Derin bir nefes aldı. Derin bir nefes almanın hayat yerine ölüm getireceği bir zaman yakında gelecekti. İnsan konaklar arayan, rüzgârla taşınan kokusuz bir virüs. Adamakıllı yayılması iki hafta alan Ebola virüsü gibi

basit, zararsız bir hastalık değil; dünyadaki hava akımlarıyla seyahat ederek tüm dünyaya bulaşan, genetik mühendislik ürünü bir virüs. Dakikalar içinde bu havalimanını zehirleyebilecek, birkaç haftalık kuluçka süresi olan, sonra ilk belirtisi görüldüğünden itibaren yirmi dört saat içinde öldürecek bir salgın.

Böyle bir virüsün anti virüs dışında tedavisi yoktu.

Bir Mercedes kiraladı, şehre doğru sürdü. Monique de Raison, Sheraton'da yirmi dört saat içinde bir konuşma yapacaktı. O zamana kadar Carlos bekleyecekti. Bu ona hazırlanması için bol bol zaman veriyordu. Öncelikli eylem planını aksatabilecek beklenmedik olaylara karşı plan yapmak için zaman. Adam kaçırma olabilecek sorunları veya olası kaçış yollarını sınırlamak için zaman.

Son beş yılda yüzlerce öncünün izini bulup ele geçirmişlerdi. Birçok kez tam istedikleri gibi muğlak özellikleri olan bir virüsü buldukları düşünerek çok ümitlenmişlerdi. Bir keresinde gerçekten ellerine geçirdiklerinden oldukça emin olmuşlardı. Fakat hiçbir zaman böylesine usule aykırı bir bildirime dayanarak harekete geçmemişlerdi. Kesinlikle bir rüyayı esas almamışlardı yani. Svensson'u böyle bir bildirime güvenmeye ikna eden şeyin ne olduğunu Carlos bilmiyordu. Ancak bu fikir üzerinde ne kadar çok düşünürse, o kadar çok hoşuna gidiyordu.

Neden olmasın? Neden yanıt inananlara bir rüya vasıtasıyla ulaştırılmasın ki? Bu Tanrı'nın ötesinde miydi? Carlos hiçbir zaman bir gizemci olmamıştı, ama bu Tanrı'nın bir mağarada Muhammed'le vizyonlar aracılığıyla konuşmadığı anlamına gelmiyordu. Eğer bu basit silah düşmanlarına böylesine bir dar-

be indirebiliyorsa, Tanrı'nın rüya gibi mistik bir şeyle insanların zihnini açması akla uygun değil miydi? Thomas Hunter'in yalnızca böyle bir rüya görmesi değil, aynı zamanda HKM'ye gitmesi de takdiri ilahi gibi görünüyordu.

Ayrıca böyle bir virüs geliştirebilecek kaynaklara sahip bir ilaç araştırma firması varsa, o da şüphesiz Raison İlaçları'ydı. Monique de Raison'la hiç tanışmamıştı, ama onun bu alandaki titiz araştırmaları Rusların başardıklarını yepyeni bir seviyeye taşımıştı. Carlos ölüme damarlar vasıtasıyla değil de güçle hizmet ediyordu, fakat bu onun biyolojik silahların incelikleri konusunda bilgisiz olduğu anlamına gelmiyordu.

Yedi yıl önce gece geç vakit Kahire'ye tepeden bakarlar-ken konuşan Svensson'un alçak, gıcır gıcır sesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Svensson, "Sen Kıbrıs'ta altı yaşındayken, baban asıl işinden ayrı olarak, PLO için de stratejik danışman olarak çalışan bir bilgisayar uzmanıydı," demişti. "İsrail Mossad ajanları tarafından kaçırıldı. Bir daha da geri dönmedi."

Carlos ancak birkaç kişinin bilebileceği şeyleri bilen bu adama biraz şaşırarak, "Pekâlâ, demek ki geçmişini biliyorsun," demişti.

"Birçok küçük çocuğun sertleşmesini beklerdim. Belki bir gün derin kızgınlıklar dışa vurulacak. Ancak bu sözler seni tanımlamada yetersiz kalıyor, değil mi?"

Carlos, ince, uzun purosundan derin derin çeken uzun boylu İsviçreli'ye baktı. "Belki."

"Daha sonra on iki yaşındayken evi terk ettin, sonraki on beş yılda, El Kaide'deki eğitim kampındaki iki yıllık görevin

de dâhil olmak üzere, bir sürü teröristle birlikte eğitim gördün. En sonunda bu önemsiz terörist faaliyetleri bıraktın. Daha büyük balıklarla ilgileniyordun artık.”

Carlos bu adamdan hoşlanmamıştı.

“Fakat yıllar süren bu eğitimler seni iyi yetiştirdi. Bazıları göğüs göğse dövüşte karşıdaki insanın beş dakikadan uzun süre sağ kalamayacağını söylüyor. Bu doğru mu?” Purosundan bir kez daha derin bir nefes çekti.

Carlos, “Beni değerlendirme işini başkalarına bırakıyorum,” dedi.

Adam gülümsedi. “Dünyaya neyin boyun eğdirebileceğini biliyor musun?”

Carlos, “Doğru silah,” dedi.

“Bir virüs.”

“Dediğim gibi, doğru silah.”

“Bir virüs ile anti virüsü.”

Svensson bir tehdit oluşturduğu için değil de, kara gözleri ve çarpık sırtmasıyla Carlos’a kötülüğün simgesi gibi görüldüğü için, Carlos aniden içinden yükselen, oracıkta Hilton’un çatısında adamın boğazını kesme dürtüsüne karşı koydu. Bu adamdan hoşlanmıyordu.

Svensson, “Bir virüs, bir aşı ve ikisini de kullanma niyetinde olan bir adam,” dedi, sonra yavaşça Carlos’a döndü. “Ben işte o adamım.”

Carlos, “Açıkçası kim olduğun benim umurumda değil,” dedi. “Benim derdim kendi insanlarım.”

“Senin insanların. Tabii ya. Soru şu, sen insanların için ne

yapmak istiyorsun?”

Carlos duygusuz bir şekilde, “Hayır,” dedi, “soru, ben ne yapacağım? Cevap, insanlarımdan düşmanlarını yok edeceğim.”

“Elbette, önce İsraililer seni yok etmezlerse.”

Üç ay sonra basit bir anlaşma yapmışlardı. Svensson ile ekibi ona Alpler’de bir operasyon üssü, eşi görülmemiş bir istihbarat ağı ve biyolojik bir saldırı düzenlemek için gerekli araçları verecekti. Karşılığında da Carlos, Svensson’un kişisel operasyonlarında ihtiyacı olan her türlü kas gücünü sağlayacaktı.

Daha büyük plan ise ulusları ve ulus liderlerini gerektiriyordu ve Svensson’un hesap verdiği adam tarafından yürütülüyordu: Armand Fortier. Carlos Fortier’le yalnızca iki kez karşılaşmıştı, her seferinde de onunla ilgili şüpheleri iyice dağılmıştı. Akla gelebilecek her türlü detay, azap verici bir biçimde tekrar tekrar planlanmıştı. Onların şartlarını karşılayan bir virüsün salıverilmesi durumunda, yüzlerce olası reaksiyonun ne olabileceğine dair ayrıntılardı bunlar. En büyük ödül belli başlı nükleer güçlerdi—her biri hayal bile edemeyecekleri şekillerde sindirilmiş ve yargılanmıştı. Şimdi değil. Bir gün tarihçiler geri dönüp baktıklarında, gözden kaçırılan belirtileri, yaklaşan günün hemen göze çarpmayan birçok işaretini görüp hayıflanacaklardı. Hiçbirisi Birleşik Devletler kadar büyük bir bedel ödemeyecekti. Nihai sonuç birkaç hafta gibi kısa bir sürede, tarihi sonsuza dek değiştirecekti. Neredeyse umut edilemeyecek kadar iyiydi.

Ve yine de çok gerçek bir olasılıktı. Yüz milyon Amerikalı bir gün uyanıp da, kendilerine birkaç hafta içinde öldürecek bir

virüs bulaştığını, yalnızca tek bir adamın elinde ilaç olduğunu ve bu ilaca karşılık onların işbirliğini talep ettiğini öğrendiklerinde...

İşte bu gerçek güçtü.

İhtiyaçları olan tek şey doğru silahtı. Tek bir ilacı olan tek bir virüs.

Carlos derin bir nefes aldı, dudaklarını büzerek nefesini salıverdi. Amerikalı yoldaydı. Thomas Hunter. Kaynaklarının verdiği bilgiye göre, Hunter birkaç saat içinde Bangkok'a inecekti. Yarın bu vakitlerde Carlos hakikati öğrenecekti.

İçinden Tanrı'ya dua etti ve Mercedes'i yavaş yavaş rampaya doğru sürdü.

14

THOMAS KAFASINDA daireler çizen, aldatıcı imgeler görerek uyandı. Yumuşak bir yatakta yatıyordu ve yukarıdaki küçük bir pencereden içeri ışık giriyordu. Burası Rachelle'nin eviydi. Johan'ın evi. Yaşadığı renkli ormandaki ev.

Sızlanarak tarihe ait rüyaları kafasından silip attı, gözlerini ovuşturdu ve yataktan sürünerek çıktı. Oda küçük ve sadeydi, fakat tahtalardan yayılan turkuvaz ve altın tonları buraya muhteşem bir güzellik veriyordu.

Yavaşça kapıyı açtı. Önceki akşamın anıları kafasına doldu. Yatak odasının kapısının yanındaki küçük bir su leğenine ellerini daldırarak, yüzüne su serpti.

“Thomas!”

Thomas bu sestten ürkererek dönüp baktı. Johan kapı aralığında durmuş, ona sırtıyordu. “Oyun oynamak ister misin, Thomas?”

“Oyun mu? Aslına bakarsan yapmam gereken bazı işler var. Köyümü bulmalıyım.” Bunun yanında gönül işleriyle ilgili ne yapacağına da karar vermeliydi tabii.

“Öyleyse belki de babam ile Tanis, köyünü bulmanda sana yardımcı olabilir. O seni bekliyor.”

“Baban mı? Rachelle ile birlikte mi?”

Çocuk ağzını iyice açarak sıırttı. “Rachelle’yi görmek mi istiyorsun?”

“Ah, hayır, şart değil. Ben sadece merak ettim, eğer—”

“Bence Rachelle seni görmek istiyor. Bence babam seninle bu konuda konuşmak istiyor. Evet, öyle. Bu çok heyecan verici bir şey! Sen ne dersin?”

“Ben...” Doğru mu anlıyordu? Bütün köyün bundan haberi mi vardı yoksa? “Ne demek istediğini pek anlamadım.”

Johan gülümsedi. “Senin, kafanı vurduktan sonra hafızanı kaybettiğini söylediler. Eğlenceli mi peki?”

“Pek değil.”

“Ama benimle gelirsen eğlenirsin. Haydi ama! Seni bekliyorlar.” Kapıdan koşarak çıktı.

Thomas çocuğun ardından gitti. İyi bir uyku çektiği hâlde hafızası hâlâ yerine gelmemiştı.

Dışarı çıktı, gözlerinin güneş ışığına alışması için birkaç dakika bekledi. Her yerde küçük gruplar hâlindeki insanlar bir şeylerle uğraşıyorlardı. Sağ tarafında yere oturmuş, yaprak ve çiçeklerle çalışan bir grup kadına baktı—görünüşe göre tunik yapıyorlardı. Bazıları oldukça zayıf, bazıları epeyce dolgundu; tenlerinin rengi açıktan koyuya kadar değişiyordu. Hepsi de zümrüt gözlerinde bilmiş pırıltılarla onu izliyorlardı.

Soluna dönüp baktığında, iki adamın bir parça kırmızı odunu çıplak elleriyle ovuşturduklarını gördü. Yanlarındaki bir kadın farklı meyvelerle dolu on-on beş tahta kasadan oluşan bir meyve standını güçlendiriyordu. Daha birçok stant patikanın

aşağılarına kadar sıralanmıştı. Thomas nereden geldiğini bilemediği alçak tonda bir ezgi duydu. Thomas bunların hepsini, bir yandan hatırlamak için hafızasını yoklarken, bir anda kavramıştı. Hafızası ise onu tamamen yüzüstü bırakmıştı.

Johan onun elini tuttu. Gözleri fal taşı gibi açılmış hâlde, çimenlikten Thomas'a bakan iki çocuğu işaret ederek, "Bunlar benim arkadaşlarım," dedi. "Ishmael ile Latfta. Onlar da benim gibi şarkı söylüyorlar."

İkisi de sarı saçlı ve yeşil gözlüydü; ikisi de Johan'dan bir baş uzundu. "Merhaba, Thomas."

"Merhaba, Ishmael, Laffta."

Sol taraftaki elini ağzına götürüp kıkırdadı. "Latfta!" dedi. "Benim adım Latfta!"

"Oh, kusura bakma. Latfta mı?"

"Evet. Latfta."

Thomas cesaretini toplayıp, kadınlara bir daha baktı. Güzel gözleri ve uzun kirpikleri olan balıketli bir tanesi kıkırdamaya başladı. Yolun karşısına baktığında ise karşısında birden onu gördü.

Altı metre ileride, bir evin saçakları altında, kollarını kavuşturmuş, başını kaldırmış ve amber rengi duvara yaslanmış hâlde Rachelle duruyordu. Yalın ayak. Üzerinde basit mavi bir elbise. Darmadağınık saçlar. Parlak yeşil gözler. Baştan çıkaran bir gülümseme.

Müstesna bir güzelliği vardı. Aniden ona doğru yürümeye başladı. Bir an için Thomas'ın etrafındaki bütün hareketler durdu sanki. Artık yalnızca onun elbisesi, hareket eden bacakları,

kendi esintisinde dalgalanan saçları ve Thomas'ı yutan şu züm-rüt gözleri vardı.

Rachelle göz kırptı.

Thomas'ın kalbi neredeyse duracaktı. Kuşkusuz bütün köy bunu görmüştü. Bütün gözler şüphesiz onun baştan çıkarıcı tavırlarına odaklanmıştı. Bu inanılmaz teşhir...

Rachelle aniden bakışlarını çevirdi, yüzü ciddileşti ve sağ tarafa yöneldi. Önce Thomas'ın, sonra da diğer kadınların yanından tek söz söylemeden geçip gitti. Thomas yanılmıyorsa bir de omuzlarını dikleştirmişti. Bir adam kıkır kıkır güldü. Thomas yüzünün kızardığını hissetti.

Johan, "Ben sana ne dedim?" diye fısıldadı.

Johan ile onun küçük arkadaşı, Thomas'ı patikanın üzerine çektiler. Thomas birileriyle göz temasından kaçınıp, sanki önemli bir yere gidiyormuş gibi direkt önüne bakarak, bir yandan da köyü tanımak için göz ucuyla etrafı süzerek onları takip etti. Az önce neler olduğundan emin değildi ama bu konudaki cehaletini açığa vurmuyacaktı.

Michal ona kara ormanın bu tarafında kötülük olmadığını söylemişti. Yani Rachelle ondan hoşlanmıyor olamazdı, değil mi? Hoşlanmamak kötülüğün bir formu değil miydi? Yine de bir Tanrı-geçmişteki babasının Tanrı'sı gibi-kötü olmadan da hoşlanmayabilirdi. Kötülükten hoşlanmazlardı. Ancak bir insanı diğerinden daha fazla severler miydi? Bir adamı ya da kadını diğerine tercih ederler miydi? Tabii ki.

Johan yirmi adım sonra durdu. "Marla! Günaydın, Marla!"

Olgun bir kadın yanlarına gelerek Johan'ın saçlarını ok-

şadı. “Elyon gülümsüyor, Johan. Gökyüzündeki güneş gibi sana gülümsüyor.” Bakışları Thomas’a takıldı. “Yabancı bu mu?”

“Evet.”

“Siz Thomas Hunter olmalısınız. Bu tarafa hoş geldiniz.” Thomas’ın yanağına dokundu, onu bir an inceledi. “Ben Tanis’in kızıyım. Anneniz sanki kardeşim Theo’nun soyundan gelmiş gibi. Aynı yanaklar, aynı gözler, aynı ağız.” Elini indirdi. “Kardeşim her zaman yakışıklıydı. Hoş geldin.”

“Teşekkür ederim. Yani benim babamın adının Theo olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

Marla güldü. “Pek değil. Ama büyük ihtimalle onun soyundan geliyor olabilir. Hatırlamıyor musun?”

“Ben... Hayır, ben başımı vurdum.”

“Öyle mi? Çok enteresan. Ona iyi bak, Johan.”

Johan, “Tanis ile Palus onu bekliyorlar,” dedi.

“Tabii ya, Tanis. Belki de dördünüz babamın meşhur seferini başlatabilirsiniz.” Gülümseyerek göz kırptı.

Kırmızı bir tahta parçasını şekillendiren bir doğramacının yanından geçtiler. Thomas adamın çalışmasını seyretmek için durdu. Tahta zanaatkârın ovuşturan parmakları altında hareket ediyordu. Thomas daha iyi görebilmek için yerini değiştirdi, dikkatle izledi. Gördükleri şüpheye yer bırakmayacak cinstendi. Adam sanki kendini şekillendirmesi için tahtanın gönlünü ediyormuşçasına, tahta gerçekten de doğramacının çıplak elleri altında hareket ediyordu.

“Ne yapıyor?” diye fısıldadı Thomas.

“Kepçe yapıyor. Belki birine hediye yapıyordur. Hatırla-

mıyor musun?”

“Bu inanılmaz bir şey. Hayır, galiba hatırlamıyorum.”

Johan, Ishmael ve Latfta ile heyecanla konuşmaya başladı. “Görüyor musunuz? Hiçbir şey hatırlamıyor. Eminim öykücüleri sevecektir!” Sonra Thomas’a döndü. “Tanis bir öykücüdür.” Johan cebinden minyatür bir aslana benzeyen kırmızı bir tahta parçası çıkararak, Thomas’a uzattı. “Bunu yanından ayırma,” dedi. “Belki hatırlamana yardımcı olur.” Johan ile Latfta tekrar ellerine yapışarak, onu değerli bir ganimetmiş gibi çektiler.

Johan’ın babası Palus’u, köyün önündeki parlak topaz ren-gi kemerin ilerisinde, bir adamla konuşurken buldular. Yabancıнын mokasenleri ayağını sıkı sıkı sarmıştı. Üzerinde, Michael’in bir gün önce anlattığı, ağaçların birinden elde edilen deriye benzer bir şeyden yapılma, boyu dizlerinin yukarısında koyu kahverengi bir tunik vardı. Gözleri elbette yeşildi ve otuz yaşından bir gün bile fazla göstermeyen, güneşte yanmış, güçlü bir yüzü vardı. Adamın bacakları oldukça kaslıydı. Ormanlarda koşmak için doğmuş gibi görünüyordu. Her yönden tam bir savacıydı.

Bu Tanis’ti herhâlde. İlk doğan. Dünya yüzeyindeki en yaşlı adam.

Tanis, “Oh, sevgili genç adam, günaydın,” dedi. “Bizim köyümüze gelmene gerçekten çok ama çok sevindim.”

Thomas, “Çok nazıksınız,” dedi. İlerideki tepenin zirve-

sindeki ormanı inceledi. “Michal’i gördünüz mü?”

“Michal mi? Hayır. Michal’i gördün mü, Palus?”

“Hayır, görmedim. Ama eminim birazdan gelir.”

Tanis sol kaşını kaldırarak, Thomas’a baktı. “Tamam, o zaman. Onu birazdan görürsün.”

Thomas, “Michal benim köyümü bulacaktı,” dedi.

“Oh, evet, bulacağından eminim. Fakat bence bu biraz zaman alabilir. Bu arada bizim bazı müthiş fikirlerimiz var.”

“Belki de ona yardım etsem iyi olur. Ailem endişelenmez mi?”

“Hayır, hayır, tabii ki endişelenmez. Gerçekten hafızanı tümüyle yitirdin, değil mi? Her şeyi sanki ilk kezmiş gibi deneyimlemek, nasıl bir şey acaba? Hem yorucu hem de oldukça canlandırıcıdır herhâlde.”

Thomas, “Köyüm benim için endişelenmez mi?” diye sordu.

“Endişelenmek mi? Asla! Senin Elyon’la birlikte olduğunu düşüneceklerdir ki kesinlikle öylesin. Onun tüm bu olanlara izin vermediğini mi düşünüyorsun?”

Hepsi de bir cevap bekleyerek gözlerini Thomas’a diktiler. Sessizlik uzadı.

Thomas, “Elbette izin vermiştir,” dedi.

“İşte bu kadar! Haydi gel, konuşalım.” Tanis onu tepeye çıkardı. Palus yanlarından, üç çocuk arkalarından geliyordu. Başlarının üstünde birkaç Roush kanat çırpıyordu.

Tanis, “Şimdi başlamadan önce birkaç şeyi öğrenmek istiyorum,” dedi. “Büyük Macera’yı unutup unutmadığını öğren-

mek istiyorum.”

“Neye başlamadan önce?”

“Biz sana yardım etmeye başlamadan önce.”

“Ne için?”

“Büyük Macera için tabii ki.”

İşte bu kadar. Onların şu macerasından kaçış yoktu.

Tanis önce Palus’la, sonra çocuklarla bakıştı. “Demek ki unutmuşsun. Bu harika bir şey!” Düşünceli bir şekilde dar bir çember çizerek yürüdü. Bir elini kaldırdı. “Fakat dikkatini çeke-
rim, harika olan unutmuş olman değil. Senin keşfedecek çok şey-
yin olması harika. Bir öykücü olarak, bizim buradaki olasılık-
larımızın inanılmaz olduğunu söyleyebilirim! İşlenmemiş bir
tahta gibi. Üstünde tek bir kıpırtı bile olmayan bir göl gibi. Bir—”

Palus, “Pekâlâ, devam et. Anlat ona!” dedi.

Tanis elini kaldırarak durdu. Başını öne eğdi.

“Evet, elbette. Büyük Macera. Oturun, hepiniz oturun.”

Diğerleri çabucak eğimli çimenin üzerine oturdular, Tho-
mas da yavaşça yanlarına ilişti. Tanis bir ileri bir geri yürürken,
taba rengi tuniği uçuşuyordu.

Tanis bir parmağını kaldırarak, “Büyük Macera,” dedi. Ço-
cuklara döndü. “Johan, Büyük Macera’nın ne olduğunu ona
anlat.”

Johan birden yerinden sıçradı. “Elyon’un oyunudur!” Son-
ra tekrar yerine oturdu.

“Bir oyun. Evet, bir oyun, sanırım. Bir öykünün öykü ol-
duğu kadar oyun o da. Tam olarak. İşte böyle. Elyon’un *oyunu*.
Büyük ihtimalle doğru olarak, senin hiçbir şey bilmediğini farz

edeceğim, Thomas. Her iki durumda da, sana zaten anlatmak istiyorum. Büyük Macera bizim bütün öykülerimizin temelidir.”

Thomas, “Tarihi mi kastediyorsun?” diye sordu.

“Tarih mi? Hayır, öyküleri kastediyorum. Tarih büyüleyicidir. Seninle tarih hakkında konuşmak da hoşuma gider. Ancak Büyük Macera bizim öykülerimizin kökenidir, bizi ölümsüz ideallerle tanıştıran öykülerin. Aşk. Güzellik. Umut. En büyük armağanlar. Elyon’un kalbinin özü. Anlıyor musun?”

“Hımm... Aslında bu bana biraz soyut geliyor.”

“Ha! Tam tersi, Thomas! Bizim güzel çiçekleri neden sevdiğimizi biliyor musun? Çünkü biz *güzelliği* seviyoruz!”

Hepsi de başlarını salladılar. Thomas onlara boş boş baktı.

“Mesele şu ki, biz güzelliği sevmek için yaratıldık. *Biz* güzelliği seviyoruz çünkü *Elyon* güzelliği seviyor. Biz şarkıları seviyoruz, çünkü Elyon şarkıları seviyor. Biz *aşkı* seviyoruz, çünkü Elyon aşkı seviyor. Ve biz sevmeyi seviyoruz, çünkü Elyon sevmeyi seviyor. Tüm bu yönlerden biz Elyon’a benziyoruz. Öyle ya da böyle, yaptığımız her şey Elyon ve bizim aramızdaki bu sevgi öyküsüne bağlıdır.”

Thomas anladığından değil, ama öyle tepki vermek uygun görüldüğü için başını salladı.

Tanis de onunla birlikte başını salladı. “Elyon’un bize ve bizim Elyon’a olan sevgimiz, yani Büyük Macera, gördüğün gibi ilktir.” İşaret parmağını kaldırdı. “İkincisi—” diğer işaret parmağını kaldırdı—“bu sevgi aramızda da ifade edilir.” İki parmağı da başının üzerinde kale direkleri gibi dikili hâldeyken du-

raksadı ve kendinden emin bir şekilde ilan etti, “Erkek ve kadın arasında!”

Palus, Thomas’ın yüzünü bir şeyler bekleyerek süzdü. “Hatırlıyor musun? Eminim hatırlıyorsundur.”

“Aşk. Evet, tabii ki aşkı hatırlıyorum.”

Palus, “Erkeklerle kadın arasındaki,” diye vurguladı.

“Şüphesiz. Evet, erkeklerle kadın arasındaki. Aşk macerası.”

Tanis bir gök gürlemesi kadar gürültülü bir biçimde ellerini çırpı. “Kesinlikle! Aşk macerası!”

“Aşk macerası!” Arkalarından biri bağırıyordu. Gabil’in önderliğindeki üç Roush inmeye hazırlanıyordu. Diğer ikisi kendilerini çabucak Nublim ve Serentus olarak tanıttılar. Thomas isimlerin erkek mi yoksa dişi isimleri mi olduğunu sorduğunda, Gabil güldü. “Hayır, Roush’lar öyle değildir. Aşk maceraları yoktur, öyle bir şey yoktur.”

Nublim, “Ne yazık ki öyle bir şey yoktur,” dedi.

Johan yerinden sıçrayarak Gabil’e, “Oyun oynamak ister misin?” diye sordu.

“Elbette!”

Sanki bu bir başlama işaretiymiş gibi, üç çocuk tepeden aşağı, kah kah gülen Roush’ların ardından koşular.

İki köy büyüğü hemen kollarını Thomas’ın omuzlarına koyarak, onu tepeye doğru çevirdi.

“Sevgili dostum, şimdi sorun elbette ki”—Tanis, Palus’a baktı—“Rachelle.”

Şimdi her şey Thomas’a bir anlam ifade etmeye başlamıştı, ama yapılan imalar şaşırtıcıydı. Çok cesurca ve cüretkârdı.

Köyün lideri olan bu ilk doğan ile Palus, aslında onun Rachelle ile arasını yapmaya çalışıyordu!

Thomas'ın tek söyleyebildiği, "Rachelle," oldu.

Palus tekrar ellerini çırpı. "Kesinlikle! Anladın! Kızım Rachelle! O seni seçti!"

Tanis, "İşte bu nedenle sana yardım etmek için buradayız," dedi. "Sen hafızanı kaybettin, biz de senin hatırlamana yardım edeceğiz; ya da en azından yeniden öğrenmene. Biz şey düşünüyoruz—"

Palus elini kaldırarak, "Belki de ben..." diye başladı.

"Evet, tabii ki söyleyebilirsin."

"Kızım Rachelle ile senin aranda harika bir romans olacağını biliyoruz, ama nasıl bir yol izleyeceğini bilemeyebileceğinin de farkındayız."

"Şey..."

"Bu mükemmel! Dün karşılaştığımızda bunu gözlerinde görmüştüm zaten."

"Ne gördün?"

Tanis onu biraz daha tepeye doğru çıkardı. "Onu güzel buluyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Eğer onu kazanacaksan onun bunu bilmesi gerekiyor."

Thomas'ın içinden, o çok zorunlu olan tek soruyu sormak geçti. Yani, ya onu kazanmak istemiyorsa? Ancak Michal'e uyumlu davranma konusunda verdiği sözden dönmek ya da Rachelle'nin babasının hevesini kırmak istemiyordu.

Tanis, "Sizin öykünüzü yazabilirim," diye devam etti.

“Harika bir aşk ve güzellik oyunu, ama o zaman sizin değil de benim öyküm olur. Siz kendi öykünüzü kendiniz anlatmalısınız. Ya da bu durumda, yaşamalısınız. Aşkın nasıl gözler önüne serildiğini, Elyon’un nasıl sevdiğini anlamalısınız.”

Onların o saf coşkusu Thomas’ı da etkilemişti. Tanis’in sormasını istediğinden emin olduğu o soruyu sordu. “Peki, Elyon nasıl sever?”

“Mükemmel bir soru! O seçer.”

Palus, “O seçer,” diye tekrarladı.

“O peşinden gider.”

Rachelle’nin babası yumrukları sıkılı vaziyette, “O peşinden gider,” dedi.

“O kurtarır.”

“O kurtarır.”

“O elde etmeye çalışır.”

“O elde etmeye çalışır.”

“O korur.”

Sanki bir pinpon maçı gibiydi.

“O korur. Ha!”

Tanis, “O bol bol verir!” diye bağırdı.

Palus durdu. “Bu da var mıydı?”

“Neden olmasın?”

“Demek istediğim, bu da normal olarak diğerleriyle birlikte mi söyleniyordu?”

“Öyle olması lazım.”

Bir an birbirlerine baktılar.

Palus, “O bol bol verir!” diye bağırdı.

“Bunlar, sevgili Thomas, Rachelle’nin kalbini kazanmak için yapman gereken şeyler.”

“Elyon bunların hepsini yapıyor mu?”

“Evet, elbette. Elyon’u da mı unuttun yoksa?” Bu durum ikisini de hayretler içinde bırakmışa benziyordu.

“Hayır, bütünüyle değil. Biliyorsunuz, hafızam geri geliyor.” Çabucak konuşmayı Rachelle’ye çevirdi. “Benim bu konudaki”—kafasına hafifçe vurdu—“ahmaklığımı bağışlayın ama bir kadının tam olarak neden kurtarılması gerekiyor? Kara ormanın bu tarafında kötülük yok, değil mi?”

Yine birbirlerine bakakaldılar.

Tanis, “Vay be! Senin bu hafıza kaybın çok garip gerçekten,” dedi. “Bu bir oyun, ahbab! Bir oyun! Zevk alınacak bir şey. Bir kıza çiçek verirsin, neden? Beslenmeye *ihtiyacı olduğu* için mi? Hayır, o *istediği* için verirsin.”

“Bunun kurtarmayla ne alakası var? Kız neden kurtarılmaya ihtiyaç duyuyor?”

“Çünkü kurtarıldığını *hissetmek* istiyor, Thomas. Ve seçildiğini *hissetmek* istiyor. Sen ne kadar kurtarılmaya muhtaçsan, o da öyle. Hepimiz öyleyiz. Elyon bizi seçer. Bizi kurtarır, korur, elde etmeye çalışır ve evet, bize bol bol sevgisini verir. Bu Büyük Macera’dır. Ve bu senin Rachelle’nin kalbini kazanmanın yolu.”

Thomas tekrar sorma konusunda kararsızdı ama dürüst olmak gerekirse, onların kurtarma kavramlarını anlamamıştı.

Tanis, “Anlat ona, Palus,” dedi. “Bence bir öykü işe yarayabilir. Sen bu aşk için savaşmaya girişmeden önce, okuman

için sana bir öykü yazabilirim.”

Thomas, “Savaş mı?” dedi. “Şimdi de bu bir savaş mı oldu?”

Palus, “Mecazen,” dedi. “Bilirsin, bir kadının kalbini bir savaşı kazandığın gibi kazanırsın. Elbette ki Shataiki’lerle kanlı canlı savaşıyormuşsun gibi değil, çünkü biz bunu asla yapmayız.”

Tanis, “Henüz yapmıyoruz,” dedi. “Ancak o zaman da gelebilir. Hatta çok yakında bile olabilir. Şu korkunç yarasalara birkaç ders vermek için bir sefere çıkmayı düşünüyorduk.”

Michal’in endişelendiği şey de buydu işte.

Thomas, “Onlar zaten kara ormana hapsedilmiş,” dedi. “Niye onları orada çürümeye bırakmıyorsunuz?”

Tanis, “Yaptıkları yüzünden!” diye bağırdı. “Onlar ders alması gereken kötü, adi yaratıklar! Neler yapabildiklerini tarihten biliyoruz. Onların ırmağın karşı kıyısında dolanmalarına seyirci kalmaktan memnun muyum sanıyorsun? Öyleyse sen beni tanı mıyorsun, Thomas Hunter. Onların işini temelli bitirebilmek için bir plan üzerinde çalışıyorum.”

Sert sözlerinde bol bol ihtiras vardı. Hatta Palus’un bile biraz kafası karışmış gibiydi. Mantiğında yanlış olan bir şeyler vardı, ama Thomas bunun ne olduğunu tam tanımlayamıyordu.

Palus, “Neyse, Shataiki’lerle gerçekten dövüşüyormuşuz gibi bir tutku ve enerjiyle rol yaparız,” dedi. “Göster ona, Tanis. Sadece göster.”

Tanis, Thomas’ın tarihle ilgili rüyalarında gördüğü savaş sanatlarındakine benzer bir duruşa geçti. “Tamam, öyleyse—”

Thomas, “Savaş sanatlarını biliyor musun?” diye sordu.

Tanis ayağa kalktı. “Eskiden tarihte buna böyle diyorlardı.

Tarih bilgin var mı?”

“Şey, rüyamda görüyorum. Rüyalarımnda savaş sanatlarını biliyorum.”

Palus, “Rüyada tarihi görüyorsun ama buradaki her şeyi unuttun, çünkü kafanı vurdun,” dedi. “İşte bu ilginç bir şey.”

“Michal de öyle düşünüyor.”

Tanis bir yandan da beyaz tüylü yaratığı arıyormuş gibi etrafa göz atarak, “Michal çok bilgedir,” dedi. “Rüyalarında ne kadar detay oluyor? Neler biliyorsun?”

“Raison Tüü’nden sonra neler olur bilmiyorum, ama öncesine dair epeyce şey biliyorum.”

“Napolyon’un savaşlarını nasıl kazandığını bana söyleyebilir misin? Hangi stratejiyi kullandığını?”

Thomas hatırlamaya çalıştı. “Hayır, Napolyon’u hiç incelemedim. Ancak sanırım bulabilirim. Rüyalarımnda bir tarih kitabı okuyabilirim.”

Bu düşünce Tanis’i afallatmışa benziyordu. “Vay be! Bunu yapabilir misin?”

“Aslında hiç denemedim. Fakat tam tersini yapıyorum.” Hafifçe döndü. “Demek istediğim bu benim başıma geldi. Büyük Aldatmaca hakkında bir şeyler biliyor musunuz? Virüs hakkında?”

“Yeterince değil. Hatta bildiklerim yeterincenin yakınında bile değil, ama çoğu kişiden daha çok şey bilirim. Büyük felaketlerden önce olduğunu biliyorum. Bütün tarihi bilen iki kişi,

bilge olanlardır. Michal ve Teeleh, ki Teeleh artık bilge değildir. Michal tarihin bizi yanlış yola sevk edebilecek bir delilik olduğuna kanaat getirmiş. Teeleh'e gelince... Eğer Teeleh'i görme şansına erişseydim, onu lime lime eder, parçalarını da yakardım!"

Thomas, "Michal haklı," dedi. "Bu amaçla yapılacak bir sefer anlamsız olur. Ben kara ormanda bulundum ve sana Sha-taiki'lerin şeytani olduklarını söyleyebilirim. Beni neredeyse öldürüyorlardı, kıl payı kurtuldum."

Bu son itirafı belli ki Tanis'e çok fazla gelmişti. "Sen kara ormanda *mydın*? Oraya Geçit'ten mi girdin?"

O kadar heyecanlanmıştı ki Thomas ona söylemekle hata mı ettim acaba, diye düşündü. Fakat bunu Michal önermişti, değil mi? Bu itirafı yapmadan Tanis'i nasıl caydırabilirdi ki?

"Evet. Fakat güç bela kurtuldum."

"Anlat bize, ahbap! Bize her şeyi anlat! Kara ormanı uzaktan gördüm, kara yarasaların tepemizde uçtuklarını gördüm, ama hiçbir zaman ırmağa yaklaşacak kadar cesaretimi toplayamadım."

"İşte ben hafızamı böyle kaybettim. Kara ormanda düştüm. Gabil beni oradan çıkardı, fakat yarasalar beni neredeyse kemiklerime kadar kemirmişlerdi."

"Hepsi bu mu? Benim daha çok ayrıntıya ihtiyacım var, ahbap. Daha fazlasına!"

"Aşağı yukarı bu kadar."

Tanis merakla onu inceledi. "Sen ve ben mükemmel bir ekip olabiliriz," dedi. "Ben sana dövüşmeyi öğretirim, sen de bana tarihi öğretirsin!"

Palus, “Rachelle bekliyor,” dedi.

Thomas her ne kadar Büyük Macera’dan pek bir şey anlamasa da, şu anda Tanis’le kara ormanın ya da tarihin ayrıntılarına dalmaktansa, Büyük Macera ona çok daha cazip görünmüştü. Her halükârda, Tanis virüs hakkında Thomas’ın bildiğinden daha az şey biliyordu. Daha çok ayrıntı hususunda bir yararı dokunmazdı.

Tabii cevaplar kara ormanda olmadığı ve Tanis de bu cevapları oradan almasında yardımcı olmadığı sürece.

Thomas, “Evet, Büyük Macera,” dedi.

Tanis başını salladı. “Pekâlâ, daha sonra konuşuruz. Konuşmalıyız!” Kollarını açarak tepeye baktı. “Tamam öyleyse, Palus sanki Rachelle’ymiş gibi davran. Şu anda sadece rol yap, bu yalnızca bir öykü. O orada, sen buradasın.” Ayaklarıyla yeri işaret etti. “İlk olarak, ona bir sürü çiçek vermişsin, ona kalbini nasıl erittiğini, saçının neden sana şelaleleri anımsattığını vs. söyleyerek kur yapmışsin ve... Demek istediğimi anladın her hâlde.” Tanis hâlâ bir saldırıyı karşılayacakmış gibi hafifçe çömelmiş ve kollarını yana açmış vaziyette, ayakta dikiliyordu.

“Anlıyorsun, değil mi? Bu onun kalbini yumuşatacak. Onun kulağına fısılda, sesini alçalt ki senin güçlü bir adam olduğunu görsün.” Duraksadı, bir an Thomas’ı inceledi. “Belki daha sonra sana, söylenebilecek birkaç doğru söz verebilirim. İster misin? Romantizm konusunda çok iyiyimdir.”

Thomas şu anda samimi onaylamalar yapmak dışında, başka bir şey öneremeyecek kadar oyunlarına yabancıydı. “Tamam,” dedi kısaca.

“Tamam, işte bu kur yapmadır. Bu işte çok iyi olacaksın. Biz kadınlarımıza her gün kur yaparız. Şimdi kurtarma işine geri dönelim.” Bacaklarını esnetti. “Şimdi, dediğim gibi, Palus, Rachelle olsun, sen de buradasın. Tepeden aşağı bir kara yarasa sürüsü iniyor. Onların işini kolayca bitirebilirsin elbette, çünkü sen çok güçlü bir adamsın. Buradaki amaç yalnızca zararlı hayvanların işini bitirmek değil, bunu yaparken kadının da kurtarmak. Beni takip edebiliyor musun?”

“Evet, sanırım. Hayvanların işini bitir, kadının kurtar.”

“Kesinlikle. Bacaklarını böyle esnetir, bir kolunu Rachelle’ye uzatırken, diğer kolunu yarasaları geri püskürtmek için hazırlarsın. Sonra da öyle bir bağırırsın ki, kadının, vadideki herkesin senin yiğitlik naranı duyduğunu anlar.” Tanis bu noktada Palus’a güyledi. “Gel, aşkım, kendini benim demirden koluma bırak, ben de taştan bir yumruk olan diğer kolumla yarasaları halledeyim.”

Tanis eliyle Palus’a işaret etti.

Palus, “Ne var?” diye sordu.

“Göster ona. Koş gel, kollarıma atla. Sen Rachelle’sin, unuttun mu? Seni düşürmem, merak etme.”

“Atlayayım mı? Nasıl?”

“Bilmiyorum, koş da atla işte. Gerçek gibi görünsün, bir kadının atlayabileceği gibi atla. Çivileme olabilir.”

Palus, “Rachelle’nin koşarak atlayacağını sanmıyorum. Biliyorsun, o kendinden emin bir kadındır. Bunun haricinde aklımı başından almak için başka ne yapabilirsin?” diye sordu. “Beni yemek için dalışa geçen birkaç yarasayı vurabilirsin, son-

ra da bir yandan kulağıma harika sözler fısıldarken, beni güvenli bir yere götürebilir ve serbest kolunla canavarlarla mücadele edebilirsin.”

Tanis bir kaşını kaldırdı. “Çok zekice. Aklını başından almam için tam olarak kaç tane canavar haklamam gerekiyor dersin?”

“Yüz tanesini cehenneme geri gönderirsen çok memnun kalır.”

“Yüz tane mi? Onu kurtarmak için atlamadan önce mi? Çok fazla gibi.”

“O zaman elli olsun. Elli de iyi.”

Tanis kendini iyice kaptırmışa benziyordu. “Diyelim ki ya önderleri Teeleh başlarında olduğu hâlde, iki yandan saldırıp da bana hiç kaçış yolu bırakmamış olsalardı? Ellisini kolayca haklarım, ama çok fazlalarsa durum umutsuz olabilir. Son anda Rachelle benim saldırımı yönlendirebilirdi ve durumu harika bir şekilde tersine çevirerek, Teeleh’i hayatını bağışlamam için acı acı bağırtaabilirdim. Sürünün geri kalanı tarumar olurdu. Mükemmel doğrusu!”

Palus, “Bunu sahiden de yapmak istiyor musun?” diye sordu.

Tanis’in yanıtı aniden yokuş yukarı dönüp, Palus’a bakarak, “Üzülme, aşkım! Seni kurtaracağım!” diye gürlemek oldu.

Üç adım attıktan sonra havaya sıçradı, muhteşem bir yumruk atarak elleri üstüne indi, öne yuvarlandı ve iki enfes tekme atarak doğruldu. Thomas bu hareketlerin peş peşe yapılabileceğini hiç tasavvur edemezdi.

Tanis ilk saldırısını geri perende atıp, Palus'un yanına inerek noktalandı. Bir tekmeyele adamın ayaklarını yerden kesti, sonra bir tekme daha savurdu.

Bu hareket ikisinin de dengesini bozdu. Yere düşüp yuvarlandılar, sonra gülerek ayağa kalktılar.

Tanis, "Galiba birilerinin biraz egzersize ihtiyacı var," dedi. "Fakat ana fikri anlıyorsun, değil mi? Rachelle'yle ilk görüştüğünde, bu kadar abartılı şeylerin olacağını sanmıyorum. Ama Rachelle senin yaratıcılığın karşısında hayrete düşmek isteyecektir. Onu seçmek, kurtarmak ve sevmek için neler yapabileceğini bilmek isteyecektir."

Thomas cesurca bir şeyler yapmayı tasavvur bile edemiyordu. Kulağına fısıldayarak bol bol kur yapmak bile yeterince zorlu görünüyordu. Amnezisinden önce hiç böyle bir şey yapmış mıydı acaba? Belli ki yapmamıştı, yoksa alnında o birleşme işareti olurdu.

Thomas, "O tekmeyi nasıl attın?" diye sordu.

Tanis zıplayarak doğruldu. "Hangisini?"

Palus elini kaldırdı. "Beni bağışlayın ama gitmem lazım. Karyl beni bekliyor." Onu uğurladılar. Palus köyün yolunu tuttu. Vadinin diğer tarafında çocuklar birkaç Roush'la oyun oynuyorlardı; sırayla iki beyaz Roush'un sırtına biniyorlar, Roush'lar da kanatlarını kapatıp tepeden aşağı dalışa geçiyorlardı.

Tanis, "Hangi tekme?" diye tekrar sordu.

"İlki. Bir, iki, geri?"

"Göstersen, dedi Tanis.

"Ben mi? Ben öyle tekme atamam."

“Öyleyse ben sana öğretirim. Kadınlar güçlü erkekleri sever. Biliyorsun, bir zamanlar erkekler bu şekilde dövüşürdü. Tarihte yani. Ben göğüs göğse yepyeni bir dövüş sistemi geliştirdim. Tekmeyi yap. Göster bana.”

“Şimdi mi?”

“Elbette.” Tanis iki kez elini çırpı. “Göster bana.”

“Tamam, şöyle bir şeydi...” Thomas öne adım attı ve iki tekme bir vuruş yaptı, nasıl olduysa Tanis’in yaptığına benzer bir şey olmuştu. Vuruş şaşırtıcı derecede ona... basit gelmişti. Burada, tarihle ilgili rüyalarındakinden çok daha kolay bir şekilde yapabilişti. Havadan mı kaynaklanıyordu acaba?

Maalesef ikinci tekme biraz kısa sürdü. Thomas yana düştü, biraz oflayıp pufladı.

“Mükemmel! Senden bir savaşçı yaratacağız. Bence Rachelle çok etkilenecek. Benim çırağım olmak ister misin?”

“Dövüş konusunda mı?”

“Evet, tabii ki! Burada bile, ancak birkaç kişinin öğrenebildiği şeyleri ben sana öğretebilirim. Tarihten konuşabiliriz, kara ormanın iğrenç kokulu yarasalarına nasıl ezici bir saldırı düzenleyebileceğimizi tartışabiliriz.”

“Evet, senden öğrenmek isterim—”

“Mükemmel! Gel sana ikinci tekmeyi göstereyim.”

Tanis iyi bir öğretmendi ve havadaki hareket sayısını maksimize etmek için tam olarak nasıl hareket edilmesi gerektiğini açıklamak için elinden geleni yaptı. Yerden havalandığında, dengeyi sağlamak için şaşırtıcı manevralar yaparak kollarını kullandı. Thomas bir saat içinde kafasının üstüne düşmeden,

hareketlerin bazılarını yapabiliyordu. Tarihte yaşayan hiç kimse filmler dışında şüphesiz böyle hareket edemezdi. Havada bir farklılık vardı herhâlde. Yoksa suda mı?

Bir saat sonunda Thomas yoruldu.

Tanis, Thomas'ın nefes nefese kaldığını görünce, en sonunda, "Tamamdır, şimdi artık konuşalım," dedi. "Yarın sana biraz daha bir şeyler göstereceğim. Ancak şimdi ben de tarih hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum. Örneğin, o insanların ne tür silahları olduğunu öğrenmek istiyorum. Büyük gürültü çıkaran ve yüzlerce kişiyi aynı anda vuran aletlerle ilgili biraz bir şeyler biliyorum. Senin bu konuda bilgin var mı?"

"Ateşli silahlardan mı bahsediyorsun?" Thomas'ın kafasında tehlike çanları çalmaya başlamıştı. Tanis gerçekten de kara ormana gitme konusunu ciddi ciddi düşünüyordu. Fakat bunu yapamazdı! Çok, çok tehlikeliydi.

Tanis, "Ateşli silah nedir?" diye sordu. "Ben bir sefer düzenlemeyi düşünüyorum, Thomas. Bu tür silahlar çok yararlı olabilir. Aslında çok çok yararlı olabilir. Oraya daha önce gittiğine göre, sen de benimle birlikte gelebilirsin!"

Tanis öylesine büyük bir heves ve masumiyetle konuşuyordu ki.

"Sen kara ormanı bilmiyorsun, Tanis. Oraya girmeye çalışan bir insanın sonu ancak ölüm olabilir."

"Fakat ya sen? Sen hâlâ hayattasın!"

"Ben şanslıydım. Ve inan bana, hiçbir döner tekmenin bana orada yararı olmazdı. Çok ama çok fazla yarasa var. Milyonlarca!"

“Kesinlikle. İşte bu yüzden onları defetmemiz gerekiyor!”

“Diğerleriyle ırmağı geçmemek hususunda anlaşmaya varmışsınız.”

“Önlem olarak. Vadide ihtiyatı elden bırakıp, dağa doğru yola çıkılması gereken zamanlar da vardır.”

Thomas, “Şimdi o zaman olduğunu sanmıyorum,” dedi. Aklına o anda susadığı geldi. Çok fazla susamıştı. Aslında susuzluktan bayılmak üzereydi. Tepeye doğru çıkıyorlardı. Thomas soluklanmak için durdu. “Seni onlara karşı harekete geçiren merak mı, yoksa öfke mi?”

Tanis düşünceli bir şekilde ormana baktı. “Sanırım, öfke. Belki de doğru zaman değildir. En azından böyle bir şeyle ilgili şahane bir öykü yazabilirim.” Thomas’a döndü. “Başka ne biliyorsun, anlat bana.”

İşler Michal’in istediği yönde gitmiyordu.

Birden Thomas’ın başı dönmeye başladı. Kafasını salladı. “Lütfen, Tanis, anlamıyorsun.”

“Ama anlamak istiyorum!”

Thomas’ın dünyası devrilip, aniden soluklaşmaya başladı. Bir dizinin üstüne çöktü. Yere düştüğünü hissetti. Elini uzattı.

Her şey karardı.

15

“AFFEDERSİNİZ, EFENDİM?” Bir el Thomas’ın omzuna dokundu.

Thomas yarı uyanık vaziyette doğruldu. Bir hostes üzerine eğilmişti. “Lütfen, koltuğunuzu doğrultun.” Kara’nın koltuğu boştu. Tuvalet gitmişti herhâlde.

Thomas düşüncelerini toparlamaya çalıştı. “İniyor muyuz?”

“Bangkok’a iniyoruz.” Hostes, Thomas’ın yanından ayrıldı.

Singapur Havayolları 747 sefer sayılı uçakta yolculuk ediyorlardı. Thomas’ın önündeki koltuğu saran sarı-mavi kumaş yırtılmaya başlamıştı. Koltuğun arkasındaki monitördeki kırmızı çizgi, uçağın Pasifik üzerindeki rotasını gösteriyordu. Bu bir rüyaydı.

Uçak sıra gibi kokuyordu. Güneydoğu Asya’daki sılaları. Soya çorbası, fıstık sosu, erişte, bitki çayları. Son sekiz saat Thomas’ın zihninde canlandı. Singapur’a yaptıkları uçuş, Kara’yla birlikte küçük ekrandaki kanallar arasında gezindikleri ve Güneydoğu Asya’da geçirdikleri günleri yâd ettikleri uzun, uykusuz bir yolculuk olmuştu. Kùltürler arasında deri değıştirdik-

leri, bukalemun olmayı öğrendikleri günlerdi bunlar.

Şimdi rüyaları arasında kafa yapısını değiştirdiği gibi. O bunun için yetiştirilmişti.

“Tabanları yağlayacak mısın?” Kara, Thomas’ın dizine çarptı. Thomas, Kara onun üzerinden geçmek zorunda kalmasını diye orta koltuğa kaydı.

“Yaşayanların dünyasına hoş geldin.” Kara, kemerini bağladı. “Konuş benimle.”

“Ne hakkında?”

“Karıncaların neden çölde yuva yaptıkları hakkında. Neden ne hakkında diye soruyorsun ki?” diye fısıldadı. “Ne keşfettin?”

Thomas biricik ablasını ne kadar çok sevdiğini fark ederek, ona baktı. Kara sert görünüyordu ama aslında duvarları kâğıt inceliğindeydi.

“Thomas?”

“Hiçbir şey öğrenemedim.”

Kara, sol kaşını kaldırdı. “Affedersin? Beş saat boyunca uyudun. Okyanus üzerinden Bangkok’a senin rüyaların *yüzünden* uçuyoruz. Artık işe yaramadıklarını söyleme sakın bana.”

“Ben öyle söylemedim. Aslına bakarsan, bir şeyler öğreniyorum galiba. Sanırım bütün bunların neden olduğunu biliyorum.”

“Beni aydınlat bakalım.”

“Galiba tarihte olanları gördüğüm bu rüyalar, beni gelecekte olacak korkunç bir şeye engel olmamı sağlayacak bilgilerle donatıyordur. Belki de Elyon bu rüyaları görmemi sağlıyor

olabilir. Belki de nedeni Tanis'in sefere çıkmasına engel olmaktadır.”

Kara ona öylece bakakaldı.

“Tamam, belki de tam tersi doğrudur. Belki de buradaki bir şeyin meydana gelmesini önlemem gerekiyordu.”

“Banka hesabımda ikinci olasılığın doğru olduğunu gösteren 345.000 dolar var. Yani Bangkok'ta ne işimiz olduğunu keşfedecektin, hatırladın mı? Sense elin boş mu döndün?”

“Öyle bir şey değil. İnan bana, ben oradayken burasıyla ilgili rüyalarımı tam olarak ilgilenmiyorum. Güven bana. Benim daha büyük sorunlarım var. Mesela, kim olduğum gibi. Mesela, şu Büyük Macera'nın nasıl işe yaradığı gibi.”

“Büyük Macera mı? Lütfen bana sana şifa veren şu kıza âşık olduğunu söyleme.” Thomas uykuya dalmadan önce, rüyasının detaylarını ona etraflıca anlatmıştı.

Thomas'ın aklına birden Rachelle ile son karşılaşması geldi. Thomas'a bakışı, gülümseyişi, tek bir söz etmeden yanından geçip gidişi. Yüzünden bir şeyler okunuyor olmalıydı ki Kara başını çevirdi.

Kara, gözlerini yuvarladı. “Oh, lütfen. Ciddi olamazsın.”

“Aslında o çok ilginç birisi.”

“Ah-ha. Tabii ki öyledir. Tanrıça gibi bir vücudu olduğundan da hiç şüphem yok. Bir de seni dayanılmaz bulup, öpücüklerle boğdu mu peki?”

“Yok. Öylece yürüyüp gitti. Ancak kabilenin lideri Tanis ile babası Palus bu güzeller güzelini nasıl elde edeceğimi bana gösteriyorlar.”

“Tamam, Thomas. Sen güzeller güzelini elde et bakalım. Herkesin zaman zaman bir fanteziye hakkı vardır. Bu arada, bilmem farkında mısın ama bizim burada bir sorunumuz var.”

Uçak dönüş yapmaya başladığında, Kara, New York’un si-
lütinden pek farklı olmayan Bangkok’un metropoliten silüe-
tine baktı. Bu oldukça modern ve çok egzotik şehir, sekiz mil-
yon kişiyi sardalyeler gibi sıkıştırmıştı. Öğle vaktiydi. Doğuda
Kamboçya yer alıyordu. Güneyde Tayland Körfezi ve birkaç
yüz mil karşısında da Malezya vardı.

Kara yavaşça, “Tüm bunların nasıl olduğunu bilmiyorum
ama beni korkutuyorsun, Thomas,” dedi.

Thomas başını salladı. “Ben de korkuyorum.”

Kara, Thomas’a yüzünü çevirdi. “Hayır, ben cidden kor-
kuyorum. Demek istediğim, bu bir rüya değil. Bildiğim kada-
rıyla diğeri de bir rüya değil, fakat bu realiteyi bir rüyaymış gibi
algılamana dayanamıyorum. Beni anlıyor musun? Bilmemen
gereken şeyleri biliyorsun—korkunç şeyler bunlar. Benim anla-
dığım kadarıyla, buna engel olabilecek tek kişi sen olabilirsin.”

Kara haklıydı. Haklı olmasının nedeni, aslında ne kadar
rüya hissi verirse versin, Thomas’ın bu Boeing 747’yi rüya gibi
görmesi değildi. Tam tersine, ilk başta Kara’yı buraya gelmeleri
hususunda ikna eden oydu. Bu yalnızca bir rüya olsa o böyle
davranır mıydı? Hayır.

Kara, “Alınma ama,” dedi, “oldukça bezgin görünmeye
başladın. Gözlerinin altında torbalar var, yüzün de sarkıyor.”

“Sarkıyor mu?”

“Yorgun görünüyorsun. Bu şey başladığından beri doğru

dürüst uyumadın.”

Evet, doğruydu. Kendisini hiç uyumamış gibi hissediyordu. “Tamam,” dedi. “Seni anlıyorum. Önerebileceğin bir fikrin var mı?”

“Aslına bakarsan, var. Sanırım, sana yardım edebilirim. Seni odaklanmış hâlde tutabilirim.”

“Ben zaten odaklanmış hâldeyim. Ben ısrar etmeseydim buraya gelmezdik.”

“Hayır, ben gerçekten de odaklanmayı kastediyorum. Sen bu rüyalar ve realiteler arasında gidip gelmeye devam ettikçe, kendini ihmal edeceksin, doğru mu?”

“Biraz. Belki.”

“Güven bana, biraz değil, çok. Şu anda büyük ihtimalle hâlâ renkli ormanda bir yerlerde uyuduğunu ve Bangkok’un Dünya tarihine dayanan bir rüya olduğunu düşünüyorsun. Pekâlâ, hem haklısın hem de yanılıyorsun. Ben de senin bunu idrak etmeni sağlayacağım.”

“Anlamadım.”

“İki realitenin de gerçek olduğunu farz edeceğim. Sonuçta bu da bir olasılık, değil mi? Alternatif evrenler, farklı realiteler, zaman bükülmeleri, işte her neyse. Şimdi bundan sonra iki realiteyi de tamamıyla gerçek olarak kabul edeceğiz. Renkli orman gerçekten de var ve orada gerçekten de bir kadın... İsmi neydi?”

“Rachelle.”

“Rachelle. Orada gerçekten de senin için yanıp tutuşan Rachelle adında güzel bir hatun var.”

“Ben öyle bir şey demedim.”

Kara, elini kaldırdı. “Her neyse. Demek istediğimi anlıyorsun herhâlde. Hepsi de gerçek. Orada kaderinde ne yapmak varsa onu yapacaksın, bu çılgıncasına âşık olmak dışında bir şey olmasa bile. Ben sana bu konuda yardımcı olacağım. Sana fikirler, tavsiyeler vereceğim. Belki de senin bu ateşli pilici elde etmene yardım edebilirim.”

“Tabii, benim bana ilk göz kırpan ateşli pilici elde etmekle ilgilendiğimi farz edersek. Sen beni ne sanıyorsun?”

“Tamam, ona ateşli piliç demeyeceğim. Bu yararlı olur mu? Asıl noktayı gözden kaçırıyorsun. Bu gerçek. Asıl nokta bu. Renkli orman gerçekten de var. Orada meydana gelen her şey olabileceği kadar gerçek. Ve ben senin bunu unutmama izin vermeyeceğim. Artık bundan böyle bunun bir rüya olduğuyla ilgili tek kelime edilmeyecek. Orası başka bir ülke ya da başka bir şeymiş gibi davranacağız. Tüylü yarasalar gerçek.”

Kara son cümleyi biraz yüksek sesle söylediği için, kır bıyıklı, uzun boylu ve siyah saçlı bir Avrupalı onlara doğru baktı. Kara da dönüp ona baktı.

“Yardımcı olabilir miyim?”

Adam yanıt vermeden kafasını çevirdi.

“Görüyorsun işte, elimize geçen bu olacak. İşte bu yüzden bunu birlikte yapacağız, çünkü biliyorsun, Thomas, bu dünya da gerçek.”

Kocaman uçak piste değdiğinde, yukarıdaki kutular inmenin gerilimiyle gıcırdadı.

“Gerçekten Bangkok’a indik, Raison Aşısı’nın da yarın

gerçekten halka tanıtımı yapılacak ve sen de gerçekten bununla ilgili bir şeyler biliyorsun.”

Thomas, “Yani iki realiteyi de yüzde yüz gerçek olarak alıyoruz.”

“Ben değil sen. Ben sadece sana bu konuda yardımcı olacağım.”

Bu, Thomas’ın son kırk sekiz saattir duyduğu en mantıklı şeydi. Kara’yı hemen oracıkta kucaklamak istiyordu. “Tamamdır.”

“Tamam.” Kara derin bir nefes aldı. “Şimdi Bangkok’a geldiğimize göre ne yapıyoruz?”

“Raison İlaçları ile ilgili öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenmeliyiz.”

“Tamam.” Kara, kafasını salladı. “Nasıl peki?”

Thomas, “Şehir dışındaki tesislerine gidelim,” dedi.

“Tamam. Peki, daha sonra?”

“Onların herhangi bir numune ya da ürün sevk etmelerine engel oluruz. Daha da iyisi, onların yarın bu bildiriği yapmalarına engel oluruz.”

Kara, “İşte bu noktada bu plan benim için odağını yitiriyor,” dedi. “Ben borsacı değilim ama pazara sürülen bir sürü yeni ilaç gördüm ve sana garanti ederim, böyle bir bildiriği iptal etmek borsada dibe batmalarına neden olur. Bu bildiri beklenmesiyle, hisseler şimdiden yüzde yüz tavan yapmıştır.”

Thomas başını salladı. “Biz de aşının bütün numunelerini yok etmeleri için onları ikna etmek zorundayız. Yapımında kullanılan malzemelerle birlikte.”

“Bu söylediklerin tümden belirsiz Şeyler. Giriş kapısından geĉeceėimiz bile Şüpheli. Orası yüksek güvenlikli bir tesis, değil mi?”

“Göreceğiz, bakalım.”

Kara iĉini ĉekerek başını salladı. “Bir daha diğer tarafa git-tiğinde, daha ĉok bilgi almalısın. Nokta. Bu arada burada, orada işine yarayabilecek herhangi bir Şey var mı?”

Kara ona gayet ciddi bir Şekilde bakıyordu.

“Sana söyledim, Thomas, ikisini de... onlara ne diyelim? Dünyalar mı? İki dünyayı da ya da her neyseler işte, gerĉekmiŐ gibi algılamalıyız. Ve doğrusunu istersen, öyle olmak zorunda-lar. Yani nasıl bizim burada bilgiye ihtiyaĉımız varsa, belki ora-da da senin bilgiye ihtiyaĉın olabilir.”

Thomas kafasını salladı. “Hayır, pek değil. Orada bir Şey olduğu yok. Yani kafam karışık, ben de pek bir Şey hatırlamıyo-rum, ama buradaki bir Şeyin bu sorunlar hakkında nasıl yararlı olabileceğini de bilmiyorum.”

“Bence orada bir Şeyin olmadığı doğru değil. Ya Şu güzel hatunu elde etme işi? Bu pilici elde etmek iĉin biraz tavsiyeye ihtiyaĉın yok mu?”

“Lütfen—”

“Tamam. O zaman gerĉek aşkı nasıl bulacaksın?”

“Yapma.”

“O zaman onun yanında gaz ĉıkarmamaya bak.”

“Sen bu konuyu ciddiye almıyorsun.”

“Aslında bilakis ciddiye alıyorum. Yüzlerce romana yete-cek kadar idealizmin var. İhtiyaĉın olan Şeyse pratik tavsiye.

Dişlerini fırçala, deodorant sür ve iç çamaşırını değiştir.”

“Teşekkürler, ablacığım. Paha biçilmez tavsiyeler bunlar.” Hafifçe sırttı. “Sanırım oldukça dindar birisi.”

“O zaman onunla birlikte kiliseye git. Sadece tarikat falan olmamasına dikkat et. Bir şeye körü körüne inanma.”

“Aslında hepimiz oldukça dindarız. Bu Elyon’un Tanrı olduğundan ben oldukça eminim.”

Kara, kaşını kaldırdı. “Sen Tanrı’ya inanmazsın, Thomas, unuttun mu? Babam Tanrı’ya inanır, bu da neredeyse hepimizin ölümüne yol açıyordu. Tanrı bu piliçle çizgiyi çektiğim yerde duruyor. Bu kızla. Dini ve politikayı bunun dışında tut. Ya da daha iyisi, başka bir kadın bul.”

—

Bangkok Uluslararası Havaalanı’nda işlerini halledip, Avis’ten küçük, yeşil bir Toyota kiralamaları bir saat sürdü. Thomas’ın elinde hâlâ Filipinler’den almış olduğu uluslararası sürücü izni vardı. Üçüncü Dünya trafiğinde araba kullanma düşüncesini de memnuniyetle karşıladı. Kara, haritayı kontrol panelinin üstüne açarak yol bulma görevini üstlendi, onun görevi muhtemelen daha zordu.

Kara, eliyle harita üzerindeki bir çizgiyi takip etti. “Tamam, Raison İlaçları şehir dışında, doğudaki Rama Royal Park’ın yanında. Güneyden Vibhavadi Rangsit yolundan Inthara kestirme yoluna gireriz, doğudan Inthara Ekspres yoluna, sonra da güneyden direkt olarak Phra Khanong bölgesine gideriz.” Thomas

trafikte durduğunda, Kara, kafasını kaldırıp baktı. “Bizi sağ salim ulaştır yeter. Burası Denver değil.”

“İnançlı ol.”

Bir korna çaldı ve Thomas birden başka tarafa yöneldi.

Kara, “Benim inancım yok, biliyorsun, değil mi?” dedi.

“Belki de şimdi inanmaya başlamak için iyi zamandır.”

Thomas’ın yine kornalara alışması gerekecekti—kornalar burada yol işaretleri kadar yaygındı. Ana yollarda uygun biçimde işaretler vardı, ama kısıtlayıcı olmaktan çok yol gösterici olarak işlev görüyorlardı. Bir arabanın pozisyonu ve kornasının ses hacmi, kanunların onda dokuzunu oluşturunuyordu: Yol hakkı ilk gelenin ve kornası en yüksek çalanındı. Nokta.

Thomas da şimdi bu fikre ısınmak için kornaya basıyordu. Yakınlardaki başka bir korna da sanki ona karşılık verir gibi çalıyordu. Hiç kimse umursamıyor gibiydi. Kara dışında.

“Evet?” dedi Kara.

“Evet. Ne güzel çalışıyor, değil mi?”

Thomas arabayı şehrin içine sürdü. Kahverengi bir pus şehrin ortasında yükselen gökdelenleri sarmıştı. Uzakta bir gökyüzü treni. Balya teliyle tutturulmuş döküntü taksiler ve Mercedes’ler, motosiklet taksiler ve taktaklarla—araba ve motosiklet arasında üç tekerlekli bir kırma—aynı caddede gidiyorlardı.

Ve bisikletler. Bir sürü bisiklet.

Taylandlılar günlük işlerine gidiyorlardı; bazıları kızartma stantları hâline gelecek bisiklet arabalarında iki yana sallanıyor, bazıları damperli kamyon kullanıyor, bazıları da turuncu keşiş giysileri içinde dolanıp duruyordu.

Thomas camı açtı. Akşam yaklaşıyordu—şehrin kokuları neredeyse her yeri kaplamıştı. Fakat Thomas için bunlar mest edici kokulardı. Egzoz, birazcık bayat su, kızartılmış erişte...

Burasının Filipinler'den bir farkı yoktu. Memleketinden yani. On yıl önce, yerlilerin arasına karışıp, bir büfenin yanında fıstık soslu et şiş yemek için duran caddedeki haytalardan biri o olabilirdi.

Thomas boğazında bir yumrunun yükseldiğini hissetti. Bu onun yıllardır gördüğü en güzel manzaraydı.

Düşüncelere dalmış hâlde, seslerini çıkarmadan yirmi dakika gittiler. Kara dalgın dalgın camdan dışarı bakıyordu. İkisi de bungun bir nostaljiye kapılmıştı.

Kara, “Bunu özlemişim,” dedi. “Sanki bir rüya gibi. Belki ikimiz de rüya görüyoruzdur.”

“Belki de. Egzotik.”

“Egzotik.”

Tam ikindi vakti Phra Khanong bölgesini geçip, deltaya doğru yola koyuldular. Şehrin sesleri arkalarında gitgide zayıflıyordu. Beton binalar yerini ağaç örtüsüne ve Mae Nam Chao Phraya deltası—*Asya'nın pirinç kâsesi*—olarak bilinen çeltik tarlalarına, böcek ve nadir görülen yaratıklarla istila edilmiş bereketli bitki örtülerine bırakmıştı.

Dünyanın şimdiye kadar gördüğü en öldürücü virüsün çıkacağı, başlangıçtan beri var olan bir çorba gibiydi.

Thomas, “Gerçekten burada olduğumuza inanmak çok zor,” dedi.

“Dünyanın diğer ucuna on iki saatte gidiyorsun. Jet çağı

gibisi yok. Buradan sola dönelim. Sonra bir mil daha olması lazım.”

Thomas, ağır bir orman örtüsüyle gizlenmiş bir alana giden özel bir yola saptı. Asfalt siyahtı, yeni dökülmüştü. Yolda başka araç yoktu.

Thomas, “Bu yolun doğru olduğundan emin misin?” diye sordu.

“Hayır. Sadece memurun talimatlarını izliyorum. Biraz... Tekin değil gibi sanki.”

Yerinde bir ifadeydi.

Tesis gece ortaya çıkan bir hayalet gibi, birdenbire deltada karşılarına çıkıverdi. Tam önlerindeki cengel temizlenmişti. Bir kapı vardı. İki üç güvenlik görevlisi. Bakımlı çimenler. Ve birkaç dönümlük alana yayılmış muazzam bir beyaz bina. Binanın arkasında cengel devam ediyordu.

Thomas arabayı ön kapıya yüz metre kala durdurdu. “Burası mı?”

“Raison İlaçları.” Kara, Thomas’ın fark etmediği sol taraftaki bir levhayı başıyla işaret etti.

Thomas kapısını açtı, bir ayağını dışarı çıkararak ayağa kalktı. Cengel etrafında acı acı bağıırıyordu—bir milyar ağustosböceği uyarır gibi vızıldıyordu. Nem soluk almayı güçleştiriyordu.

Thomas külçe gibi yerine oturdu; yavaşça kapıyı kapattı, arabayı tekrar çalıştırdı. Konuşmadan kapıya yanaştılar.

Thomas, “İşte bu,” dedi. Gri üniformalı, parlak tabancalı tam tekmil bir güvenlik görevlisi yanlarına yaklaştı. “Neden bu

‘kadar sessizsin?’”

“Söylemem gereken şey şu, ‘Haydi dönelim. Bu bana doğru gelmiyor. Lütfen aptalca bir şey yapma!’”

Thomas camı açarken, “Lütfen, karşında Thomas duruyor,” dedi.

“Kesinlikle.”

Güvenlik görevlisi araç plakasına göz atarak öne doğru yürüdü. “İşiniz nedir?”

“Buraya Monique de Raison ile görüşmeye geldik. Ya da Jacques de Rasion’la. Onlarla önemli bir konu hakkında görüşeceğiz.”

Adam not panosunu gözden geçirdi. “Programda bir görüşme yok. İsminiz neydi?”

“Thomas Hunter.”

Bir sayfayı çevirdi, panoyu indirdi. “Randevunuz var mıydı?”

Kara eğildi. “Tabii ki var. Az evvel Amerika’dan geldik. Hastalık Kontrol Merkezi’nde çalışıyoruz. Tekrar kontrol edin; ismimizin orada olması gerekiyor.”

“Sizin isminiz nedir?”

“Kara Hunter.”

“İkinizin ismi de listemde yok. Burası güvenli bir tesis. Listede ismi olmayan birinin girmesine izin veremeyiz.”

Thomas sabırla başını salladı. “Önemli değil. Bir arar mısınız? Hastalık Kontrol Merkezi’nden Thomas Hunter’in geldiğini söyleyin. Monique de Raison’la bugün mutlaka görüşmek zorundayım. Atlanta’dan buraya boşuna gelmedik.” Güç-

l kle sırtıttı. “Anlayacağınızdan eminim.”

Adam bir an tereddüt etti, sonra kulübeye girdi.

Thomas, “Ya içeri girmemize izin vermezse?” diye sordu.

“Böyle olacağını biliyordum.”

“Belki de bir Mercedes kiralasak daha inandırıcı olurduk.”

“İ te cevabın geliyor.”

Güvenlik görevlisi yaklaştı. “Bugün için ziyaretçi kaydımız yok. Yarın Sheraton Grande Sukhumvit’te bir etkinlik yapılacaktır. Onunla orada g r   ebilirsiniz.”

“Anladığınızı sanmıyorum. Onu yarın değil, bugün görmem gerekiyor. Bu çok kritik bir durum, ahabap. Dediğimi duyuyor musun? Kritik!”

Adam tereddüt edince, Thomas da bir an için doğru izlenim bırakmış olabileceğini d    nd . Adam telsizini kaldırıp alçak sesle konuştu. Güvenlik binasının kapısı açıldı ve ikinci bir güvenlik görevlisi yaklaştı. Diğerinden daha kısa boyluydu, ama gömleğinin kolları kabarık kaslarının üzerinde kıvrılmı tı. G ne  gözlüğü takıyordu.   t ne Sylvester Stallone’nin Rambo karakteri basılmış Amerikan ti  rtleri seven türde bir adamdı.

İlk güvenlik görevlisi, “Lütfen burayı terk edin,” dedi.

Thomas bir ona, bir de kaportanın yanında duran diğerine baktı. Camı kapattı.

“Bir  nerin var mı?”

Kara, tırnağını yiyordu. Ama geri çekilmelerini de teklif etmiyordu.

Kaportanın yanındaki adam arabayı geri döndürmesini i a-

ret etti.

Kara, “Onların bu bildirisine engel olmamız ne kadar önemli?” diye sordu.

“Tarihi gerçekten değiştirip değiştiremeyeceğimize inanmana bağlı.”

“Bunu çoktan aştık zaten,” dedi Kara. “Cevap evet. Odaklan, hatırladın mı? Bu gerçek. İşte bu yüzden biz buradayız.”

“O zaman bildiriye engel olmanın tarihi değiştirip değiştirmeyeceğine bağlı.” Güvenlik görevlisi hareketlenmeye başlamıştı. Thomas uzanıp arabayı kilitledi. “Aşırı yarın sevk etmeyi gerçekten planlayıp planlamadıklarına bağlı.”

“Başka bir varsayımda daha bulunabilir miyiz? Bu ilk seferde kaybedersek tekrar oynayabileceğimiz bir oyun değil.”

Camda bir yumruk tıkladı. Güvenlik görevlilerinin ikisi de şimdi epeyce hareketlenmişti. Kabarık pazıları olan, elini tabanca kılıfının üstüne koymuştu.

Thomas, “Bir Amerikan vatandaşını öldürmezler herhâlde, değil mi?” diye sordu.

“Bilmiyorum ama bence bu iş çığırından çıkıyor, Thomas. Gitsek iyi olur.”

Thomas homurdanarak direksiyona vurdu. Belki de tarihi değiştirecek güçleri yoktu. Belki de tarihi değiştirmeye kalkıp da Raison İlaçları’nın kapısında vurulacak iki şehit olacaklardı. Ya da belki de tarihi değiştirmek için olağanüstü yöntemler gerekiyordu.

“Thomas...”

Güvenlik görevlileri şimdi arabanın kaportasına vurmaya

başlamışlardı. “Durun!”

Thomas kapı kilidini açtı, kapıyı iterek açtı ve arabadan indi.

İki güvenlik görevlisi de silahlarına yöneldi.

“Hey!” Thomas ellerini kaldırdı. “Sakin olun. Sadece konuşmak istiyorum. Yalnızca tek bir şey söyleyeceğim, söz veriyorum. Birleşik Devletler’den resmî bir iş için geldim. İnanın bana, bana zarar vermek istemezsiniz.”

“Arabaya binin, efendim!”

“Arabaya bineceğim ama önce bir şey söylemek istiyorum. Hastalık Kontrol Merkezi yarın bu şirketin halka tanıtmayı planladığı aşının ölümcül bir kusuru olduğunu yeni öğrendi. Aşı aşırı ısı altında mutasyona uğruyor ve geniş kapsamlı etkileri olduğuna inandığımız bir virüs hâline dönüşüyor.”

Thomas kabarık pazıları olan, kısa boylu güvenlik görevlisine doğru yürüdü. “Beni dinlemek zorundasınız!” Yüksek sesle ve tane tane konuşuyordu. “Biz buraya bir felakete engel olmak için geldik. Siz ikiniz, Fong ile Wong, Amerikalılar Monique de Raison’u uyarmaya geldiklerinde kulak vermeyen iki embesil olarak sizin işiniz bitecek. Bunu Monique de Raison’a söylemek zorundasınız!”

İki güvenlik görevlisi de silahları ellerinde, dikkatle fakat açıkça Thomas’ın cüretinden gafil avlanmış vaziyette, geri adım atmaya başlamışlardı. Tuhaf olansa Thomas’ın onların silahlarından çok korkmamış olmasıydı. Evet, midesine sanki bir düğüm atmışlardı ama dehşet içinde geri çekilmiyordu. Bütün bu sahne ona Tanis ile Palus’un tepede verdikleri dersi hatırlatmış-

tı. Birkaç usturuplu tekmeyle yüz Shataiki'nin hakkından gelme dersini.

Thomas bir ona bir diğerine bakıyor, Tanis'ten öğrenmiş olduğu tekmeyle deneme dürtüsüne güçlkle karşı koyuyordu—ilk başta imkânsız gibi görünmüş olan, iki kez geriye atılan tekme. Thomas da bunu yapabiliirdi. Adamların konumları mükemmeldi. Thomas'ın ağzında tükürük birikti. Üstesinden gelebileceğini biliyordu. Aynen şöyle: bir, *küt*, bükül; iki, *küt*. Tam Tanis'in ona öğrettiği gibi. Onlar tepki bile veremeyeceklerdi.

Elbette, çılgıncaydı. Peki ya o yalnızca bir rüyaysa? Zihninde perendeler atacak ama gerçekte burada iki seksen yere yatacaktı.

Thomas, “Beni duyuyor musunuz?” diye sordu. “Biriyle konuşmak zorundayım.”

Güvenlik görevlileri her şeye hazır vaziyette pozisyonlarını koruyorlardı.

“Sizler Jet Li'yi sever misiniz?”

Pazılı olan, “Geri çekil!” diye bağırdı. “Geri çekil dedim sana!”

“Beni dinle!” Thomas ani bir öfke kriziyle bağırdı.

“Geri çekil, geri çekil, yoksa seni vururum!” Pazılı tiz bir sesle bağıırıyordu.

Thomas adamı anlamazdan geldi. Peki, Tanis bu duruma ne derdi acaba?

“Tamam. Sakin ol.” Arabaya binmek için geri döndü.

Mükemmel bir fırsattı.

Tam da şu anda, şu özel tekme için durum mükemmeldi.

Eğer ateş ederlerse birbirlerini vururlardı. Eğer o sadece...

Thomas sol elini kaportaya koydu, bacaklarını makas gibi havaya doğru açtı. *Küt*, silah; *küt*, kafa. Aynı hızla harekete devam et, tek ayak üzerinde dön.

Birinci görevliyi halletti. Diğeri gözleri fal taşı gibi açılmış hâlde ona bakıyordu.

Bir silah patladı.

Kurşun Thomas'ı iskaladı.

Küt, silah; *küt*, kafa.

Yere indi. Mükemmeldi.

Thomas az evvel yaptıklarından afallamış hâlde, kaportanın yanında duruyordu. İki güvenlik görevlisi de sırtüstü yatıyordu. Pazılı, silahı ateşlemiş ama tutturamamıştı. Bunu yapmış mıydı? Kalbi adrenalinden küt küt atıyordu. Thomas eğer mecbur kalsa, kendini bir alay adamla başa çıkabilirmiş gibi hissediyordu.

“Thomas!”

Bağırın Kara'ydı.

Thomas güvenlik binasına doğru koştu, kapıyı açan düğmeyi bularak üzerine bastı. Motorlar çalışmaya başladı ve kapı yavaşça açıldı. Thomas arabaya doğru koşturdu.

Kara, gözleri fal taşı gibi açılmış hâlde ona bakıyordu.

Thomas, “Sıkı tutun!” diye bağırdı ve vites kolunu itti. Arabayı kapıdaki açıklığa doğru sürdü. Güvenlik görevlileri beyaz binaya doğru haykırıyorlardı.

Anında başka bir problem baş gösterdi. Ön camda yuvarlak bir delik. Kurşun deliği.

Kara, yere çöktü. “Ateş ediyorlar!”

Ana binadan dört tane daha güvenlik görevlisi çıktı. Elle-
rinde tüfek vardı, ateş ediyorlardı.

Gerçek olanca şiddetiyle Thomas’a çarptı. Direksiyonu
sağa çevirdi, gaz pedalına sertçe bastı. Araba çakıllı yola girdi.
Geniş bir çember çizerek döndü. İki kurşun arka camı çatlattı.

“Sıkı tutun!”

Lastikler asfalt üzerinde çekiş gücü kazanır kazanmaz, To-
yota ileri fırladı. Kapıdan geçip gitti. Raison tabelasını geçtik-
lerinde saatte 120 km hızla gidiyorlardı.

Thomas kavşağa gelinceye kadar ayağını gaz pedalından
çekmedi. Ana yoldaki trafik hızını sınırlıyordu. Kalp atışları
ancak bir mil sonra yavaşladı.

Kara uzun bir soluk verdi. “O da neydi öyle?”

“Başlama şimdi. Çılgıncaydı, biliyorum.”

“Tamam, tartışmayacağım.”

Görünüşe göre iyi kaçmışlardı.

Kara, “Sen orada tam olarak ne yaptın?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Aslında peşlerinden öyle gitmeyi planlama-
mışım. Öylece oluverdi. İçeri girmek zorundaydık; bize engel
oluyorlardı. Sen galiba—”

“Hayır, ben şu tekmeden bahsediyorum. Ben senin böyle
bir şey yaptığını daha önce hiç görmemişim.”

Kara’nın söylediği bu şey son beş dakikadır Thomas’ın da
aklından çıkmıyordu zaten.

“Onun gibi bir şeyi daha önce yapmadım. Yani burada.”

“Burada yapmadım derken...?”

“Şey, aslında... O bana Tanis’in öğretmiş olduğu bir şeydi.”

“Diğer realitede mi?”

“İnsana neredeyse içgüdü gibi geliyor. Sanki beynim birkaç numara öğrenmiş ve onları otomatik olarak kullanıyor gibi. Tüm beyin gücümüzü kullansak duvarların içinden yürüyebileceğimiz söyleniyor, değil mi? Çılgınca, ha?”

Kara, dehşet içinde ileriye baktı. “Hayır, çılgınca değil. Aslında gayet mantıklı. Senin bu üşütük rüyalarında tabii. Ve biz onların ikisini de gerçek olarak kabul ediyoruz, unuttun mu?”

“Yani orada öğrendiklerimi burada kullanabilirim. Burada öğrendiklerimi de orada kullanabilirim.”

“Anlaşılan öyle. Sadece bilgileri değil becerileri de aynı şekilde.” Birkaç saniye ikisi de konuşmadı. “Şimdi ne yapıyoruz?”

“Şimdi Sheraton Grande Sukhumvit’te bir oda tutup, yarın da Monique de Raison üzerinde etkili olmayı ümit etmekten başka yapabileceğimiz bir şey yok.”

Kara, “Belki ona kur yapabilirsin,” dedi.

“Ona kur mu yapayım?”

“Boş ver.”

Thomas içini çekti. “Saçmalama.”

“Bizim ihtiyacımız olan şey senin uyuman. Ve rüya görmeyen.”

Thomas başını salladı. “Uyuyup, rüya göreceğim.”

16

“THOMAS! HAYDİ uyan. Aç ağzını.”

Thomas serin meyve suyunun boğazından aşağı aktığını hissetti. Birden doğruldu, anlaşılmaz bir şeyler söyledi ve ağzından topak hâlinde bir şey tükürdü.

“Rahatla, delikanlı.”

Tanis elinde sarı bir meyve, yanında durmuş sırtıyordu. Onun yanında Michal duruyordu.

Thomas, “Ne oldu?” diye sordu.

Tanis, “Kendinden geçtin,” dedi. “Ama meyveden ısırınca hemen kendine geldin.”

Michal, “Hâlsizsin; belki de kara ormandaki düşüşünün etkileri hâlâ devam ediyordur,” dedi. “Şimdi kendini nasıl hissediyorsun?”

“İyiyim.”

Thomas’ın kafası karışık gibiydi ama bunun dışında fena değildi. Rüyasında Bangkok’u görmüştü. İki güvenlik görevlisiyle dövüşmüştü. Daha sonra Kara ile birlikte Sheraton Grande Sukhumvit adında lüks bir otele gidip bir süit tutmuşlar, caddelerde yürümüşler, en sonunda da uçak yolculuğu sonrası hissettikleri sersemlik yüzünden yatağa çöküp kalmışlardı.

Thomas kafasını salladı.

“Ne kadar zamandır... baygınım?”

Tanis, “Birkaç dakika oldu,” dedi.

Oysaki rüyasında bir tam gün boyunca Bangkok’taydı.

Kafasında iki düşünce vardı. Bir, iki dünyayı da gerçekmiş gibi görmeliydi; iki, daha fazla bilgi almak zorundaydı.

Ki bu da ne olursa olsun, kara ormana gidişinin izini sürmek zorunda kalabileceği anlamına geliyordu. Tanis’ten yardım alarak. Tabii Michal’i yardım etmesi için ikna edemezse.

Neler düşünüyordu böyle? Kara ormana asla geri dönemezdi!

Tanis, Thomas’a meyveyi uzatarak, “Lütfen,” dedi, “biraz daha al.”

Thomas meyveden kocaman bir ısırık alır almaz, nektarın midesine aktığını hissetti. Sonra tekrar tekrar ısırdı ve birden kendini kaybettiğini fark etti. Çoktan meyveyi bitirmişti.

Tanis, “Rüya... gördün mü?” diye sordu.

“Rüya mı?” Thomas ayağa kalktı.

“Az evvel rüyada tarihi gördün mü?”

Thomas tüylü kaşını kaldırmış olan Michal’e göz ucuyla baktı.

Thomas, “Yalnızca birkaç saniye kendimden geçmişim,” dedi.

Tanis, “Rüyalarda zaman farklıdır,” dedi.

Tanis’ten bunu saklamak mümkün değildi.

“Evet, aslına bakarsan, galiba rüya gördüm.”

“Tarih kitaplarına bakıp, Napolyon hakkında bilgi edindin

mi?”

Bu muhabbet hakkında Michal ne düşünüyordu acaba? Tanis hiçbir şey saklamıyordu. Hayır, şüphesiz saklamıyordu. O tamamen saftı.

“Hayır,” dedi Thomas. “Neden böyle bir şey yapayım ki?”

“Unuttun mu, ahbap? Ben sana dövüşmeyi öğretecektim, sen de bana tarihi öğretecektin. Anlaşmamız böyleydi!”

“Öyle miydi?”

“Bunu ben önermiştim. Sen ne düşünüyorsun, Michal? Thomas Hunter tarihteki bilgileri alışılmadık bir biçimde elde edebiliyor, ben de çok yetenekli bir savaşçıyım. O yüzden bizim harika bir ekip olacağımızı düşündüm. Eğer kara ormana gidecek olursak, Thomas çok yararlı olabilir. Ne dersin?”

Roush düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. “Hımm...”

Thomas, Michal’in hemen karşı çıkacağını düşünmüştü ama Michal öyle yapmadı. Tanis’e bir şekilde boyun eğiyor gibiydi.

“İkinizin bir ekip olması ilginç bir fikir. Ama kara ormana gitmek, neresinden bakarsan bak aptalca bir fikir. Bu eğilip bakmak için bir uçurum aramaya benziyor. Düşüp düşmeyeceğini görmeye çok mu meraklısın?”

Tanis, “O zaman en azından, Thomas bana tarih hakkında biraz daha bir şeyler öğretebilir,” dedi. “Senin neden gelmeyeceğini anlıyorum. Dediğin gibi bize müdahale etmek senin işin değil. Tarihteki olaylar birbirini etkileyebilir, diyorsun. Anlıyorum. Ama Thomas Hunter bir Roush değil. Ve onun burada olup da bu rüyaları görmesi, Elyon’un bunu istemiş olduğu anlamına

gelir ancak. Belki de bunu sağlayan odur! Bu durumda bizim bu bağı oluşturmamız ise yalnızca doğal bir şey. Sen de benimle aynı fikirde değil misin?”

Belli ki adamın saflığı zekâsını etkilemiyordu.

Michal ihtiyatla, “Tarih kayıtlarının sözlü olmasının bir nedeni var,” dedi. “Ben olsam bu geleneği saptırmadan önce dikkatle düşünürdüm.”

Thomas öne adım attı. “Aslında...” Roush’a verdiği sözü hatırlayarak durdu.

Michal ona dikkatle baktı. “Evet, Thomas? Aslında ne?”

“Pekâlâ, tamamen dürüst olmak gerekirse, benim de tarih hakkında birkaç sorum olacaktı. Büyük Aldatmaca’dan hemen önceki belli bir zamana sıkışıp kalmış gibiyim. Rüyalarım da ablam ve ben virüsün yayılmasını önleyebileceğimizi düşünüyoruz. Bunun bizim amacımız olabileceğini düşünüyoruz. Belki siz bunu yapmamda bana yardımcı olabilirsiniz. Bu size mantıklı geliyor mu?”

Michal, “Hayır. Pek değil,” dedi. “Zaten olmuş bir şeyi nasıl durdurabilirsin ki? Gördüğün gibi, bu rüyaların bir yararı yok. Senin kafanı sürekli karıştırıyorlar. Aslında onlar senin iyileşmeyen amnezinin de *nedeni* olabilirler. Şimdi uzak geçmişteki ıvır zıvıra değil de başka şeylere odaklanmalısın. *Bu* sana mantıklı geliyor mu?”

“Haklısın, haklısın. Söylediklerin son derece mantıklı ama rüyalarım da bu o kadar da mantıklı değil.”

“Ve sen benim bu rüyaları teşvik etmemi mi istiyorsun? Ya sen, Tanis? Bu sana mantıklı geliyor mu?”

“Bence mükemmel. Ancak rüyalar devam ediyorsa başka bir amaçları da olabilir. Örneğin, nasıl silah yapılacağını öğretmek gibi.”

Michal, “Silahlar! Neden silahlara ihtiyaç duyuyorsunuz ki?” diye sordu.

“Shataiki’lerle savaşmak için elbette!”

Roush, “Onlarla yüreğinle savaşacaksın!” diye bağırdı. “Unut silahı! Şimdi size tarihten bir şey anlatacağım ve bundan sonra bir daha ikinize de tarihten bahsetmeyeceğim. Eskiden, bilmenizi istediğim bir deyiş vardı. O zamanlar pek kullanılmazdı, ama şimdi ikinizin de çok işine yarayacak. ‘Savaşma, seviş,’ derlerdi eskiden. Silah yapmak aklına geldiğinde, bunu bir düşün, Tanis. Savaşma, seviş.”

Tanis üzgün görünüyordu. Avuç içleri yukarıda, ellerini iki yana açtı. “Sen benim güdülerimi mi sorguluyorsun? Büyük Macera’da tanıdığın, benden daha deneyimli biri var mı? Yok! Elyon’un kurtardığı gibi kurtarıyorum ben de. Eğer kara yarasaların hakkından gelmek için bir silaha ihtiyaç duyuyorsam, bunu sorgulamak mümkün müdür? Söylediklerim içinde yanlış olan bir şey var mı?”

“Yok. Ve evet, sen Elyon’un büyük bir âşığıydın. Hiçbir zaman senin güdülerini ya da tutkularını sorgulamam, Tanis. Beni duyuyor musun? Hiçbir zaman!”

Tanis’in gözleri iyice parladı. Yumruğunu gökyüzüne doğru kaldırarak haykırdı. “Elyon, oh, Elyon, asla sana olan sevgimi yitirmem! Senin bağrına dalıp, yüreğinin derinliklerinden içerim! Senden asla vazgeçmem. Asla!”

Michal'ın gözleri sulandı. Thomas hep ifadesiz duran Roush'ta ilk kez böylesine bir duygusallık görüyordu ve bu onu şaşırtmıştı.

Tanis hızla bir ileri bir geri adımlamaya başladı. "Elyon için bir öykü yazmalıyım. Aşkımdan, Büyük Macera'dan ve ona ait olan her şeyi kurtarmaktan söz etmeliyim! Bana ilham geldi. Teşekkür ederim, ikinize de bunun için çok teşekkür ederim." Thomas'a döndü. "Genç çırağım, seninle sonra konuşacağız. Güzeller güzelini kazanmaya hazır mısın?"

Rachelle ile Thomas'ın arasındaki olası aşk macerasına dokundurması, Thomas'ın aniden kendini uçarı biri gibi hissetmesine neden olmuştu. "Evet, galiba. Galiba, hepsi de geri geliyor." Yavaş yavaş. Çok yavaş.

"İşte benim adamım!" Tanis, Thomas'ın sırtına vurdu. "Harika. Unutma, o seçer."

Thomas başını salladı. "O seçer. Anladım."

"O peşinden gider."

Bir duraklama oldu. Thomas'ın tekrarlaması bekleniyordu. "O peşinden gider."

"O kurtarır."

"O kurtarır."

"O elde etmeye çalışır."

"O elde etmeye çalışır."

"O korur."

"O korur."

"O bol bol verir."

"O bol bol verir."

“Bu fazladan oldu.”

Tanis yumruğunu sıktı. “O bol bol verir. Bu iyi bir örnek, bunu yazacağım öyküye koyacağım.”

Thomas da Tanis gibi yumruğunu sıktı. “O bol bol verir!”

“Ve sen de böyle yapacaksın.”

“Ve sen de böyle yapacaksın.”

“Hayır, ben. Sen ‘ben’ diyeceksin.”

Thomas, “Ve ben de böyle yapacağım,” dedi.

“Ben gittim. Bir öykü beni bekliyor!” Tanis ikisinin önünde başını öne eğdi. “Toplantı’da görüşürüz.” Birkaç metre koştu, sonra kafasını çevirdi.

“Ona senin beklediğini söyleyeyim mi?”

“Kime?”

“Güzeller güzeline! Rachelle’ye, delikanlı! Rachelle, güzeller güzeli!”

Şimdi mi? Thomas güzel bir kadını nasıl elde edeceğini bile bilmiyordu. Fakat özellikle şimdi, Michal’in önünde, Roush’un tavsiyesine uymak zorundaydı. Rol yapmalıydı.

Thomas, “Elbette,” dedi.

“Ha!” Tanis koşmaya başlamıştı bile.

Michal, Tanis’in koşmasını izledi. “Nefis, şahane, muhteşem.”

Thomas, “Onun hakkında kararını tam verememiş gibisin,” dedi.

“O bir insan! Bir insana hayranlık duymamak elimden gelmez.”

“Doğru. Evet, tabii ki.”

Tanis şimdiden ana yolda koşan küçük bir silüet hâline gelmişti. Büyük ihtimalle bir yandan bütün dünyaya, diğer taraftan gelen cesur ziyaretçinin tepede, güzel kadını Rachelle'ye kur yapmaya ve elde etmeye hazır olduğunu söylüyordu.

Michal bakışlarını vadiden çevirdi. "Büyük Macera. Toplantı. Senin sahip olduklarına sahip olmak için neler verirdim, bir bilsen." Birkaç metre boyunca hoplayıp zıpladı, sonra gözlerini özlemle ufka dikti. "Zaman zaman her şey çok fazla geliyor. Oturup seyretmeye zar zor dayanabiliyorum."

İşte bu. Thomas'ın böyle bir laftan sonra, Michal'in tarih hakkında konuşmama kararını sorgulamasına imkân yoktu. Bunların hepsi de saçmalıktı—

Thomas göz ucuyla aşağıdaki köyde birinin koştuğunu görünce, kalbi küt küt atmaya başladı. Bu Rachelle'ydi. Bu mesafeden yüzünü göremiyordu ama mavi elbisesini görmüştü. Dondurma kamyonunu yakalamaya çalışan bir çocuk gibi, kemerli köy girişine doğru hızla koşturuyordu.

Demek ki Tanis ona söylemişti.

Thomas birden iliklerine kadar panikledi. Nasıl bir şeye bulaşmıştı böyle? Bunların hepsi de fazla hızlı olmuyor muydu? Vadiye geleli daha bir gün bile olmamıştı. Aşk burada revaçta olan bir şey gibiydi. Doğal olarak, kötülük olmadan yüreklerini ortaya koymaları için öyle olması gerekirdi.

Ki bu onun da aşkla dopdolu olduğu anlamına geliyordu. Her şey geri gelecekti. İşler bu şekilde yürüyordu.

Rachelle girişte yavaşladı ve tepeyi dolana dolana tırmanmaya başladı. Ondan romantik davranmasını beklemeleri şöyle

dursun, birinin onunla buluşmak için bu kadar hevesli olduğuna inanmak bile zordu. Çok mu albeniliydi? Çekiciydi?

“Michal!” Boğazını temizledi. “Michal!”

Roush bir o yana bir bu yana sallanarak, tepeden aşağı bakıyordu.

“Michal, bana yardım etmek zorundasın.”

“İşin eğlencesini mi kaçırayım peki? Bu senin kalbinde, Thomas. Elde et onu!”

“Onu *nasıl* elde edeceğimi bilmiyorum! Nasıl yapacağımı unuttum!”

“Hayır, unutmadın; unutmadın, dedim sana! Bazı şeyler unutulmaz.”

“Buraya geliyor!” Thomas hızla adımlıyordu. “Benden ne beklediğini bilmiyorum.”

“Gerginsin; bu iyi. Bu iyiye işaret.”

“Öyle mi?”

“Bu senin gerçek duygularını açığa vuruyor!”

Thomas durup, gözlerini ona dikti. Doğru söylüyordu. Neden bu kadar gergindi? Çünkü tepeyi tırmanıp, ona doğru gelen bu nefis kadını etkilemeyi çok fazla istiyordu.

Bunun farkına varması, durumu yalnızca daha da kötüleştirdi. Çok daha kötüleştirdi.

“En azından bana bir tavsiye ver,” dedi. “Burada öylece durayım mı?”

“Tanis sana anlatmadı mı? Pekâlâ.” Michal kanadını kaldırdı, Thomas’ı tepenin üstünden ormana doğru yönlendirdi. “Tamam, deneyimlerime değil ama gördüklerime dayanarak ve

kuşkusuz ben çok bir şey görmedim, yukarıdaki ağaçların orada beklemeni öneririm.” Kanatları titredi. “Bence entrika ve gizem peşinde olmalısın. Aman Tanrım. Ben gitmeliyim. Rachelle yaklaşıyor. Ben gidiyorum.”

Michal paytak paytak yürüdü, iki kez hoplayarak havaya sıçradı.

“Michal!”

Ancak Michal çoktan gitmişti.

Thomas dönüp baktığında, Rachelle’nin elleri arkasında, lakayıt bir hâlde hızla tepeye çıktığını gördü. Rachelle’nin kendisini gördüğünü ve tepeye doğru koştuğunu çok iyi bilmesine rağmen, Thomas hızla hareket etti.

Thomas ağaçların arasında çok fazla ilerlediğini düşünmeye başlamıştı. Arkasında saklandığı büyük amber rengi ağacın onu çok iyi gizlediğini düşünüyordu. Rachelle onu bulamıyordu. Thomas neden saklandığından bile emin değildi. Bu güzel kadını kurtarmanın saklambaca benzer bir tarafı mı vardı acaba?

Ancak Thomas açıkta kollarını kavuşturmuş vaziyette, güçlü bir savaşçıymış gibi gösteriş yaparak kendini gösteremezdi. Diğer yandan Tanis böyle yapabiliirdi. Belki o da yapmıyordu.

Boynunu uzatarak ağacın etrafını kolaçan etti.

Rachelle’den bir iz yoktu. Orman göz kamaştırıcı bir renk

cümbüşü içinde parılıyordu. Bu bölümde kırmızı, mavi ve amber rengi vardı. Kuşlar yukarılarda cıvıldaşıyordu. Hafif bir esinti güllerin hoş kokusunu ona doğru savurdu.

Ama Rachelle'den bir iz yoktu.

Thomas aniden onu kaybettiğinden endişelenerek, ağacın arkasından çıktı. Bağırsa mıydı acaba? Hayır, bu yalnızca onu kaybettiğini iyice açığa vururdu. Rachelle seçilmek istiyordu ki bu da ormanda kaybolmuş korkmuş bir çocuk gibi bağırmaktan çok, onu arayıp bulmayı çağırıyordu. Endişesinin kısmen romantizme karşı bu arsız yaklaşımdan kaynaklandığı doğru olmasına rağmen, hakikaten Rachelle'ye karşı güçlü bir çekim duyuyordu. Belki de kısmetinde Rachelle vardı.

Birden yan tarafında mavi bir ışık çakınca, sağ tarafına döndü.

Yok olmuştu! Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Ancak az evvel yaklaşık elli metre ötede, iki kocaman ağaç arasında duran Rachelle'ydi.

Rachelle birdenbire açıklığa çıktı, durdu, doğrudan gözlerini Thomas'a dikti ve hiç gülümsemeden kayboldu.

Thomas beş saniye boyunca olduğu yerde çakılıp kaldı. *Ardından git, sersem! Koş hemen!*

Thomas bir ağacın etrafından koşturdu. Sonra çılgına dönmüş bir gergedan gibi çalılıkları ezip geçti.

Dur! Çok fazla ses çıkarıyorsun!

Bir ağacın arkasında durup, etrafına bakındı. Hiçbir şey yoktu. Rachelle'nin gitmiş olduğu yönde yürümeye başladı. Gel gör ki ortada hiçbir şey yoktu. Rachelle yer yarılmış, içine mi

girmişti?

“Pişt.”

Thomas döndü. Rachelle kollarını kavuşturmuş hâlde, bir ağaca yaslanmıştı. Dudaklarında kışkırtıcı bir gülümseme vardı. Göz kırptı. Sonra ağacın arkasına kayar gibi geçip kayboldu.

Thomas arkasından koşturdu. Ancak Rachelle yine gözden kaybolmuştu. Bu defa Thomas soluk soluğa ağaçtan ağaca koşturuyor, etrafa bakınıyordu.

Rachelle’nin tekrar ortaya çıkması ise geçen seferki gibi oldu; birdenbire ortaya çıkmış, rahat bir biçimde, Thomas’ın arkasındaki bir ağaca yaslanmış vaziyette duruyordu. Rachelle kaşını kaldırarak sıırttı. Sonra tekrar kayboldu.

O zaman Thomas’ın aklına, bu aşk macerasının kurtarma yönünü hiç dikkate almadığı geldi. Belki de bu yüzden Rachelle onu oyalyordu. Thomas peşinden koşarak onu seçtiğini göstermişti, ama Rachelle onun gücünü göstermesini bekliyordu. İnce eleyip sık dokuma zamanı geçmişti.

Tanis ile Palus’un sergiledikleri gösteri Thomas’ın zihninden hızla akıp geçti.

Aklına gelen ilk şeyi haykırdı. “Ne görüyorum böyle? Ağaçlarda siyah bir çizgi var!” Rachelle’nin kaybolduğu yönde koşturdu. “Gel buraya canım!” Bir yandan da çok fazla ilerlemediğini ümit ediyordu. “Gel de seni koruyabileyim!”

Gel de seni koruyabileyim mi? Tanis bu şekilde mi anlatmıştı?

“Aman Tanrım!”

Rachelle!

Rachelle sol taraftaki bir ağacın arkasından, gözleri fal taşı gibi açılmış, eli dudaklarında olduğu hâlde fırladı. “Nerede?”

Nerede? Thomas parmağını ters yönde uzattı. “Orada!”

Rachelle çığlık atarak ona doğru koştu. Koşarken mavi elbisesi kalktığı için, tozlukları görüldü. Rachelle, Thomas’ın omuzlarını kavrayarak arkasına saklandı.

Thomas ani başarısından öylesine afallamıştı ki bir an için kara yarasarlar aklından çıktı. Rachelle’nin şimdi ondan birkaç santim uzakta olan yüzüne gözlerini dikip baktı. Orman sessizleşti. Thomas onun nefesinin kokusunu duyabiliyordu. Leylak kokusu gibiydi.

Gözlerini kaldırıp Thomas’a baktı. Bir an bakıştılar.

“Bana böyle bakıp duracak mısın, yoksa yarasarlarla savaşacak mısın?” diye sordu.

“Oh, evet.”

Thomas hevesle sıçradı ve hayalet düşmanla, birkaç gösterişli vuruş ve tekmeyle kapışmak için kollarını hazır duruma getirdi.

“Sürüler hâlinde geliyorlar. Merak etme, hepsiyle başa çıkabilirim. Ha, ya!” Havaya zıpladı, sağ ayağıyla tekme attı, sonra tekrar sağa sola vurmadan önce üç yüz altmış derecelik bir dönüş yaptı.

Gücünü ve becerisini göstermek için ölçsüz bir arzu duyarak, düşünmeden atılmıştı. Ancak aslında havada tam bir dönüş yapması onu hayretler içinde bırakmıştı. Bunu nereden öğrenmişti?

Az önce öğrenmişti.

Thomas kendine duyduğu hayranlıkla kendinden geçmiş-ken, dengesini kaybederek küt diye yere düştü.

“Ah!”

Thomas sürünerek dizleri üstünde doğruldu, nefesi kesilmişti. Rachelle koşarak geldi, yanına diz çöktü.

“İyi misin?” Elini Thomas’ın omzuna koydu.

Thomas güçlkle soluyordu. “Evet.”

“Gerçekten mi?”

“Kesinlikle.”

Rachelle çabucak onu çekerek ayağa kalkmasına yardım etti. Rachelle’nin dudaklarında yavaş yavaş bir gülümseme belirdi. “Bazı... zor hareketleri unutmuşsun galiba,” dedi. Etrafına bakındı. “Gelecek sefer şöyle olabilir.”

Rachelle görünmeyen Shataiki’lerin yönünde eğildi. “Ha!” Bir tekme attı. İleri doğru atılan basit bir tekme değildi, ama sırtüstü düştüğünde, onu ikinci hareket için ideal pozisyona getiren mükemmel bir tekmeydi.

Rachelle arkaya döndü, göz kırttı. “Tanis bana öğretmişti.”

Sonra Thomas’ın nefesini ikinci kez kesen gösterişli hareketleri ardı ardına yaparak, düşmanın arkasından koşturdu. Thomas arka arkaya, geriye doğru üç perende saydı. Ve çoğu havada gerçekleşen bir sürü hareket.

Rachelle uçarken eteğinin açılmamasına dikkat ederek, bütün hareketleri bir dansçının zarafetiyle yapıyordu.

Bu hatun iyiydi. Hem de çok iyiydi.

Rachelle, Thomas’a yüzü dönük olarak, altı metre mesa-

fedede, gayet ciddi bir biçimde yere indi.

Rachelle, “Ha!” dedi, tekrar göz kırptı.

“Ha! Vay be!”

“Vay, vay!”

Thomas yutkundu.

Rachelle çabucak gardını indirerek, daha kadınsı bir duruşa geçti. “Merak etme, sen bunu yapmışsın gibi davranırız. Hiç kimseye söylemem.”

Thomas boğazını temizledi. “Tamam.”

Rachelle bir an onu inceledi. Gözleri parlıyordu. Oyun sona ermemiştii. Elbette bitmemiştii. Büyük ihtimalle daha yeni başlıyordu.

Ya da Thomas öyle olduğunu ümit ediyordu.

Seç, peşinden git, koru, elde etmeye çalış. Sözler Thomas’ın zihninde yankılanıyordu.

Thomas, “Sen çok güçlüsün,” dedi. “Yani zarif demek istedim.”

Rachelle ona doğru yürümeye başladı. “Ne demek istediğini anlıyorum. Hem güçlü hem de zarif olmak hoşuma gidiyor.”

“Şey, bir de çok iyisin.”

“Öyle miyim?”

“Evet, bence öylesin.”

Thomas ona güzel olduğunu söylemek istiyordu. Büyüleyici, hayat dolu ve çetin ceviz olduğunu. Ancak birden sözler ona çok fazla geldi. Hepsi de çok fazlaydı, çok hızlıydı. Bütün duyuları çalışır vaziyette olan bir adam için, bir kadına böyle

romantik davranmak doğal olabilirdi, ama hafızasını kaybetmiş biri olarak...

Rachelle bir kol mesafesinde durdu. Gözlerinin içine baktı.

“Bence harika bir oyundu. Sen esrarengiz bir adamsın. Bu hoşuma gitti. Belki sonra bunu yeniden yapabiliriz. Hoşça kal, Thomas Hunter.”

Arkasını dönüp, yürümeye başladı.

Böyle mi olacaktı? Öylece çekip gidemezdi, şimdi olmazdı.

“Dur!” Thomas yanına koştu. “Nereye gidiyorsun?”

“Köye.”

Rachelle’nin hevesi kırılmışı benziyordu. Belki de bu seçme ve kur yapma işi Thomas’ın düşündüğünden daha karmaşıktı.

“Seninle yürüyebilir miyim?”

“Elbette. Belki de yolda giderken birkaç şeyi hatırlamana yardımcı olabilirim. Hafızanın kesinlikle dürtülmesi gerekiyor.”

Thomas onun alaylı sözlerine cevap veremedi, büyük, beyaz bir hayvan ağaçların arasından çıkıp onlara doğru yürümeye başladı. Yeşil gözlü, bembeyaz bir kaplan. Thomas ansızın durdu.

Rachelle önce ona, sonra kaplana baktı. “Bu, mesela, beyaz bir kaplan.”

“Bir kaplan. Kaplanı hatırlıyorum.”

“Güzel.”

Rachelle, hayvana doğru yürüdü, boynuna sarılarak kulaklarını okşadı. Kaplan kocaman diliyle onun yanağını yaladı,

Rachelle burnunu onun burnuna sürttü. Görünüşe göre bu sıradan bir olaydı. Daha sonra Rachelle, Thomas'ın yanına gelip, kaplanın boynunu onunla birlikte kaşımamasını istedi. Eğer ortama aktif olarak dâhil olursa hatırlaması daha kolay olacaktı.

Thomas, Rachelle'nin yorumlarını nasıl okuyacağını kestiremiyordu. Rachelle her şeyi gülümseyerek ve açık bir samimiyetle söylüyordu, ama Thomas onun kendisini zorladığını ya da donuk romantizmi için azarladığını düşünmeden edemiyordu.

Ya da Rachelle oyunu zorlaştırıyor olabilirdi. Bu Büyük Macera'nın bir parçası mıydı acaba?

Diğer yandan Rachelle onun umduğu gibi çıkmadığına çoktan kanaat getirmiş olabilirdi. Belki de oyun sona ermişti. Daha önce seçtiğini artık seçmemek mümkün müydü acaba?

Yanlarında kaplanla birlikte yürümeye başladılar. Rachelle küçük yapraklı bir ağaçtan sarı bir meyve kopardı.

“Bu nedir?” diye sordu.

“Ben... Bilmiyorum.”

“Limon.”

“Limon, evet, elbette, bunu da hatırlıyorum.”

“Bu limonun suyunu bir yaranın üstüne sürersen, ne olur?”

“Yara iyileşir mi?”

Rachelle reverans yaparak, “Çok iyi,” dedi. Yürümeye devam ettiler. Rachelle geniş dalları olan kısa bir ağaçtan, kiraz büyüklüğünde mor bir meyve kopardı. “Ya bu?”

“Bu meyveyi bilmiyorum galiba.”

Rachelle elinde meyveyle Thomas'ın etrafında dönüyordu.

“Hatırlamaya çalış. Sana bir ipucu vereceğim. Tadı ekşidir. Bunu pek seven yoktur.”

Thomas sırtarak kafasını salladı. “Hayır. Hiç zil mil çalmıyor.”

“Yersen”—mükemmel şekildeki beyaz dişleriyle küçük bir ısırik alıyormuş gibi yaptı—“zihninin tepki verir.”

“Yok. Hâlâ hatırlamıyorum.”

“Rambutan. Uykunu getirir. Rüya bile görmezsin.” Meyveyi kaplana attı ama hayvan bir tepki vermedi.

Ormanın kıyısına gelmişlerdi. Köy huzur içinde vadide duruyor, büyük Esaret’in etrafındaki parlak renkli evleriyle göz kamaştırıyordu.

Rachelle tepeden aşağı gözünü dikerek, Thomas’a bakmadan konuşmaya başladı. “Seni seçtiğim zaman tahmin ettiğimden bile daha gizemli ve harika çıktın.”

“Öyle mi?”

“Evet.”

Onun da aynen kibarca karşılık vermesi gerekiyordu ama kelimeler aklına gelmiyordu.

“Hafızan üstünde çalışmak isteyebilirsin, elbette,” dedi.

“Aslına bakarsan, hafızam bazı alanlarda iyi çalışıyor.”

Rachelle ona döndü. “Öyle mi? Hangi alanlarım bunlar?”

“Rüyalarım. Rüyalarım tarihte yaşadığımı görüyorum. Ve hepsini de hatırlıyorum. Orası neredeyse burası kadar gerçek.”

Rachelle gözlerinin içine baktı. “Bu rüyalarında nasıl romantik davranılacağını da hatırlıyor musun?”

“Romantizm mi? Kız arkadaşım ya da ona benzer bir şeyim yok, eğer kastettiğin buysa. Fakat belki de bazı şeyleri biliyorumdur.” Kara’nın romantizm ile ilgili tavsiyeleri aklına geldi. Şimdi kur yapma bölümüne geçse iyi olacaktı. “Fakat buna benzer bir şey yok. Senin kadar güzel ve şahane bir şey yok. Tek bir dokunuşla ya da hafif bir gülümsemeyle kalbimi böylesine yerinden oynatan biri yok.”

Rachelle’nin ağzının köşesi hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Vay, vay! Hatırlıyorsun. İstedığın gibi rüya görebilirsin, canım.”

“Rüyamda seni bir görebilsem,” dedi.

Rachelle uzanarak onun yanağına dokundu. “Hoşça kal, Thomas Hunter. Seninle yakında görüşeceğiz.”

Thomas yutkundu. “Güle güle.”

Sonra Rachelle dönüp, tepeden aşağı yürümeye başladı.

Thomas vadiden görünmeyecek şekilde zirveden inişe geçti. Şu an istediği en son şey, bilgi almak için yanına koşarak gelecek olan Tanis veya Palus’tu.

Thomas istemesine rağmen, Rachelle’yi rüyasında görmeyeceğini biliyordu. Raison Tüürü hakkında son derece önemli bilgiler vermesinin beklendiği Bangkok’u görecekti.

Büyük yeşil bir ağacın yanında durdu, doğuya baktı. Kara orman bir saatlik yürüyüş mesafesindeydi. Birçok sorunun cevabı orada olabilirdi. Kara ormanda başına ne geldiğiyle ilgili soruların cevapları. Nereden geldiğinin. Tarihle ilgili soruların. Raison Tüürü’nün.

Oraya gitse ne olurdu? Kendini tatmin etmek için kısa bir

ziyaret yapabilirdi. Diğerleri onun yokluğunun farkına bile varmayabilirdi. Belki Michal farkına varabilirdi. Ancak bu imkânsız rüyalara ya da ilk başta kara ormana tam olarak nasıl geldiğini bilmemeye artık dayanamıyordu. Öyle ya da böyle, tam olarak başına ne gelmiş ya da gelmekte olduğunu öğrenmek zorundaydı. Tanis'in tatminini, ancak bir sefer düzenleyerek kara ormanda bulabileceği gibi, o da bu soruların cevaplarını orada bulabilirdi.

Fakat şimdi değil.

Yeşil ağaç gövdesine yaslanarak kollarını kavuşturdu. Bacakları erişte gibi lastiğimsi bir his veriyordu. Romantizmin bu kadar enerji gerektirdiğini bilmiyordu doğrusu.

17

THOMAS, “TABİİ Kİ benden hoşlanıyor,” dedi. Gecenin yarısı boyunca uyumuştı, ama kendini hiç mecali kalmamış gibi hissediyordu.

Kara, ferforje masanın karşısından ona bakıyordu. “Bence hüsnü kuruntu güzel başını gösteriyor, sevgili kardeşim. Bildiğin gibi, göz kırpmak ‘haydi yoluna’ anlamına gelir.”

Raison İlaçları’nın, ilgili kişiler gelir gelmez, büyük duyurusunu yapacağını avlunun bitişiğindeki kafede oturuyorlardı. Avlu bu önemli anı bekleyen bir sürü yerel görevli ve muhabirle kaynıyordu. Görenler onların başkanı karşılayacaklarını sanabiliirdi. Güneydoğu Asya’da insanlar tören için bahane ararlardı. Thomas kesilecek kurdele olmamasına şaşırılmıştı. Yine her vesileyle kurdele keserlerdi.

Thomas seçeneklerini tekrar düşünerek, belki yüzüncü kez kalabalığı inceden inceye gözden geçirdi. Monique de Raison’a ulaşmak sorun olmazdı. Onu ilaca ilave test yapılmasına ikna etmek de olanaksız görünmüyordu. Asıl zorluk zamanlamaydı. Duyurudan önce Monique’ye ulaşmak; aşî sevk edilmeden önce daha fazla test yapmaya onu ikna etmek zordu.

Thomas, “İçimde kötü bir his var,” dedi. Kendini yıpranmış deri bir ayakkabı tabanı gibi hissediyordu. Gözleri acıyor, şakakları zonkluyordu.

Kara, “İyi olduğundan emin misin?” diye sordu. “Sabahtan beri harikayım deyip duruyorsun ama gerçekten de korkunç görünüyorsun.”

“Yorgunum, hepsi bu. Bu işi halleder halletmez, bir hafta boyunca uyuyacağım.”

“Belki de uyuyamazsın.”

“Nasıl yani?”

“Rüyaları kastediyorum. Onlar gerçek, hatırladın mı? Belki de dinlenememenin nedeni *dinlenememendir*.”

“Çünkü ne zaman orada uyusam, burada uyanıyorum ya da tam tersi oluyor.”

Kara, “Bunu bir düşün,” dedi. “İki yerde de yorgunsun. Tepenin üzerinde vadiye bakıp da Büyük Macera üzerine kafa yorarken uyuyakaldın.”

“Hayır, ablamın baskısıyla kara ormana geri dönmek üzerine kafa yoruyordum.”

Thomas ön kapının oralarda bir gürültü patırtı duydu. Bir ziyaretçinin valizleri arabadan devrilmiş, birkaç belboy da çılgin gibi onları geriye atıyordu.

“Orada da buradaki kadar yorgun olduğum konusunda haklısın. Sürekli uyuyakalıyorum. Benzer olan tek şey bu. Diğer her şey farklı. Farklı giysiler giyiyorum; farklı konuşuyorum—”

“Nasıl konuşuyorsun?”

“Daha çok onlar gibi. Bilirsin, belagatli ve romantik. Yüzlerce yıl önceki gibi.”

Kara gülümsedi. “Büyüleyici.”

“Bir görsen, şaşar kalırdın.”

“Oh, canım kardeşim benim.”

Thomas yanaklarının yandığını hissetti. “Bunun aşırı romantik göründüğünü biliyorum ama orada her şey farklı.”

“Ayan beyan ortada zaten. Mesele şu ki; bu şekilde devam edemezsin. Yorgunluktan tükenmiş durumdasın, sinirlisin, terliyorsun ve tırnaklarını yiyorsun. Biraz dinlenmen lazım.”

Thomas parmağını ağzından çekti. “Terliyorum tabii, çünkü hava sıcak.”

“Burası değil ama.”

Thomas o zaman ilk kez fiziksel durumunu ciddi olarak düşündü. Ya Kara haklıysa ve o gerçek bir uyku çekemiyorsa? Siyah buklelerini düzeltmek için parmaklarını içgüdüsel olarak saçlarının arasından geçirdi. Kara’nın deyişiyle bu biraz yeni moda ya da “karışık” olan saç stilini yumuşatıyordu. Üzerinde Lucky kot pantolon, tüy gibi hafif siyah çizmeler ve Kara’nın pantolonun içine sokması için ısrar ettiği siyah tişört vardı. Tişörtün üzerinde beyaz harflerle şu şizoid yazı yer alıyordu:

Kendimi bulmak için gittim.

Ben dönmeden önce geri gelirsem, lütfen beni burada tutun.

Thomas, “Belki uyuyorum ama zihnim o kadar aktif ki iyi dinlenemiyorum,” dedi.

Aylak aylak dolaşan kalabalık aniden avluya doğru hücum etti.

Thomas birden sandalyesini devirerek yerinden fırladı. “O gelmiş!”

“Gergin olduğundan da bahsetmiş miydin?” diye sordu Kara. “Sakin ol ve kendini toparla, Thomas. Sakin ol ve toparlan.”

Thomas sandalyesini doğrulttu, ona ayak uydurmaya çalışan Kara ile birlikte girişe doğru hızla yürüdü.

“Yavaşla.”

Thomas yavaşlamadı.

Kapı açıldı, siyahlar içindeki iki iri yarı adam resepsiyon alanına adım attı. Ön kollarında *sak* dövmesi vardı. Tayland’da esas olarak iki çeşit dövme vardı: *Khawm* desenleri sevgi için güç çağırmak ve *sak* desenleri de ölüme karşı güç çağırmak anlamına gelirdi. Bu ikincisi tehlikeli bölgelerde çalışan erkekler tarafından yaptırılırdı. Besbelli bunlar korumalardı. Ama Thomas’ın umurunda değildi—nasıl olsa kadının üstüne atlamayı planlamıyordu. Adamlar hızla odayı incelediler.

Altın rengi direkler arasından sarkan iki kırmızı kordon, avluya doğru geçici bir yol oluşturuyordu. Adamlar son direk ile giriş arasındaki alanı kapattılar, kapıları iterek açtılar ve patronlarına yol göstermek için kollarını açtılar.

Sheraton Grande Sukhumvit’in lobisine ayak basan güçlü ve kendinden emin görünen bir kadın dikkatleri üzerine topladı. Ayaklarında pahalı görünümlü, lacivert topuklu ayakkabılar. Şekilli baldırlar. Lacivert bir tayyörün içinde beyaz, ipek bir

gömlek. Ucunda belli belirsiz yunusa benzeyen bir şey sarkan altın kolye. Işık saçan mavi gözler. Siyah, omuz hizasında saçlar.

Monique de Raison karşınızda.

Kara, “Vay canına,” dedi.

Flaşlar patladı. Konukların çoğu çiçekli egzotik bitkilerin arasına bir podyumun kurulmuş olduğu avluda bekliyordu. Monique odaya tek bir bakış attı, sonra canlı bir şekilde avluya doğru yürüdü.

Thomas iplere doğru atıldı. “Affedersiniz!” Onu duymamışlardı. Monique de hızlı yürüyordu zaten.

Thomas onları yakalamak için seğirtti. “Affedersiniz, Monique de Raison.”

Kara, “Thomas! Bağırma!” diye fısıldadı.

Monique ile kaşkavalları onu duymazdan geliyordu. Önden giden üç kişinin arkasından Raison İlaçları çalışanları lo-biye doluyordu.

Thomas, “Affedersiniz, sağır mısınız?” diye bağırdı.

Bu defa güvenlik görevlileri dönüp ona baktılar. Monique kafasını çevirip dik dik ona baktı. Siyah tişörtü ve kot pantolonuyla ona doğru çalımla yürüyen bir Amerikalı belli ki onu cezpetmemişti. Bakışlarını çevirdi, caddede merakla bakan bir köpeğin önünden geçiyormuş gibi yürüyüp gitti.

Thomas kalp atışlarının hızlandığını hissetti. “Ben buraya Hastalık Kontrol Merkezi’yle birlikte geldim. Valizlerimi kaybettim, o yüzden üzerimde uygun kıyafetler yok. Duyurunuzu yapmadan önce sizinle konuşmam gerekiyor.” Bu defa bağır-

mamıştı ama sesi yeterince yüksek çıkmıştı.

Monique durdu. Güvenlik elemanları saldırmak için can atan dobermanlar gibi öfkeyle bakarak, iki yana adım attılar. Monique ondan üç metre uzaktaydı. Gözleri Thomas'ın tişörtündeki yazıya takıldı. Belki de tişörtü ters çevirip giymeliydi. Kara ona yandan çarptı.

“Bu benim asistanım, Kara Hunter. Benim adım Thomas.” Öne doğru adım atınca, Monique'nin sağ tarafındaki koruma derhâl öne doğru hareket etti.

Thomas, “Sadece bir dakikaya ihtiyacım var,” dedi.

Monique, “Benim bir dakikam yok,” dedi. Ses tonu yumuşak ve alçaktı, hafiften bir Fransız aksanı vardı.

“Anladığınızı sanmıyorum. Aşıyla ilgili bir problem var.”

Thomas son kelime ağzından daha çıkmadan önce yanlış bir şey söylediğinin farkına vardı. Böyle bir iddia ya da böyle bir iddianın onaylanması Raison İlaçları'nın borsadaki değeri için zehir niteliğindeydi.

Monique'nin kaşı hafifçe kalktı. “Öyle mi?”

Şimdi artık geri dönüş yoktu. “Evet. Burada herkesin önünde bu sırrı açık etmemi istemiyorsanız, bir an, çok kısa bir an için durup, benimle konuşmanızı öneririm.” Kendine güveni tavan yapmıştı. Monique buna ne diyebilirdi ki?

Monique, “Daha sonra,” dedi ve topuklarının üzerinde döndü.

Thomas ona doğru uzun bir adım attı. “Hey!”

Yakınında duran güvenlik görevlisi elini kaldırdı. Thomas'ın aklına hemen oracıkta adamın hakkından gelmek gibi

delice bir fikir geldi. Bu adam onun iki misliydi ama Thomas da son zamanlarda birkaç yeni numara öğrenmişti.

Kara onun kolunu kavradı. “Daha sonra bizim işimizi görür.”

Monique’nin yanındaki insanlar merakla ona baktılar. Thomas bir gün önce kapıdaki olaydan ötürü birilerinin onu tanıyıp tanıyamayacağını merak ediyordu. Şüphesiz her şey güvenlik kameraları tarafından kayda alınmıştı.

“Tamam, daha sonra. Kafanı öne eğ. Birileri bizi tanıyabilir.”

“Sana tamamen katılıyorum. Bununla ilgili konuşmuştuk, hatırlıyor musun? Hadise çıkarma. Bangkok’a hapse tıkmak için gelmedim.”

—

Bildiri şaşırtıcı derecede kısa ve netti. Monique her şeyi deneyimli bir politikacı tavrıyla aktardı. Raison İlaçları, SARS ve HIV de dâhil olmak üzere, belli başlı dokuz virüse karşı koruma sağlamak için tasarlanmış, havayla taşınan yeni bir süper aşı geliştirmişti. Akabinde dünya sağlık camiası için madde madde ayrıntılı bir liste verildi. Monique bir kez bile dönüp Thomas’ın tarafına bakmadı.

Monique asıl bombayı sona saklamıştı.

Şirket Birleşik Devletler’de FDA onayını beklemesine rağmen, Afrika’dan yedi ve Asya’dan üç ülke aşı için sipariş vermişti ve Dünya Sağlık Örgütü de aşının ömrünü kısaltmak için

tasarlanmış sınırlamalar sayesinde, belli bir coğrafi bölgenin ötesine kendiliğinden yayılmayacağı konusunda güvence aldıkları sonra onay vermişti. İlk sipariş yirmi dört saat içinde Güney Afrika'ya sevk edilecekti.

“Şimdi, sorularınıza memnuniyetle yanıt verebilirim.”

Zihin tuhaf şekillerde çalışır. Thomas'ın zihni son birkaç gündür olabilecek en tuhaf biçimlerde çalışmıştı. Realitelere girip çıkmış, denizler aşmış, öncelikli durum ve krizlerde uyanmış ve uyumuştur. Ancak Monique de Raison'un son sözleriyle birlikte, her şey basit bir odak noktasına gelip dayanmıştı.

Bir Raison Aşısı vardı. Bu aşı, yanında SARS'ın bir kırk vakası gibi kalacağı bir virüse dönüşecekti. Şimdi bu aşı Güney Afrika'ya sevk ediliyordu. Colorado, Denver'dan gelen Thomas Hunter ve yine aynı yerden gelen Kara, dünya yüzünde bunu bilen iki kişiydi.

Şimdiye kadar her şey az çok bir rüya gibi görünmüştü. Şimdi ise elle tutulur bir hâl almıştı. Şimdi Monique'ye bakıyor ve milyonları öldürecek ilaç kutularının yüklenmeye hazır olduğunu işitiyordu. Hatta belki yüklenmiş bile olabilirlerdi. Belki de şimdi kızgın güneşin altında, bir nakliye uçağının arkasında mutasyona uğruyor olabilirlerdi.

İçinde bulunduğu bu zor durum onu sandalyesinden adeta itti.

“Thomas!”

“Söylediklerini duydun mu?”

“Otur yerine!”

Kara onun kolunu çekti. Thomas yerine oturdu. Muhabir-

ler Monique'ye sorular soruyorlardı. Flaşlar yanıp sönüyordu.

“Bu sevkiyata engel olmak zorundayız.”

Kara, dişlerinin arasından, “Bizimle *daha sonra* konuşacağını söyledi. Birkaç dakika daha sabret,” dedi.

Thomas, “Ya bizi dinlemezse?” diye sordu.

“O zaman biz de tekrar yetkililere gideriz. Tamam mı?”

Thomas, Monique'nin çatıdaki bir tuğla gibi olduğunu ve dudak bükeceğini düşünmüştü ama konuşmasına bakılırsa çok zeki görünüyordu. Thomas gerçekten de onun işbirliği yapmaya hevesli olacağından başka bir şey düşünmemişti. Rüyalarda bu şekilde oluyordu. Eninde sonunda her şey gerçekten yoluna girer. Ya da uyanırsın.

Birden Thomas iki olasılıktan da artık o kadar da emin olmadığını fark etti.

“Tamam mı, Thomas?”

“Tamam.”

Kara, “Bu ne demek oluyor?” diye sordu.

“*Tamam* demek oluyor.”

“Bunu söyleyiş biçimin hoşuma gitmedi—”

Avludan hafif bir alkış sesi duyuldu. Thomas ayağa kalktı. Monique konuşmasını bitirmişti. Müzik sesi arttı. Hepsi bu kaddı.

“Gidelim.” Thomas gözleri, podyumda kâğıtları düzelten Monique'nin üzerinde, öne doğru yöneldi. Üç güvenlik görevlisiyle aynı hizadaki bir ip, dağılan dinleyicilerle platformu birbirinden ayırıyordu. Birkaç muhabir platforma yaklaştıklarında süratle geri çevrildiler.

Monique, Thomas'la göz göze geldi, fark etmemiş gibi dalgın dalgın bakarak sağ tarafa yöneldi.

Thomas, "Monique de Raison!" diye bağırdı. "Mahzuru yoksa bir saniye bakar mısınız?"

Kafalar ondan yana çevrildi, curcuna biraz hafifledi.

İşte gene gidiyorlardı. Thomas direkt ona doğru yürüdü. Korumalardan biri engel olmak için hareketlendi.

Monique yavaşça, "Sorun yok, Lawrence. Onunla konuşacağım," dedi.

Thomas adama yan gözle baktı. Silah taşıyorlardı, bu adamın tabancası belindeydi. Thomas podyumun üstüne çıktı, Kara'nın da çıkmasına yardımcı olduktan sonra, Monique'nin durduğu yere doğru yürümeye başladı. Eğer taşkınlık yapmamış olsa, Monique'nin çoktan limuzine binip gideceğinden emindi. *Karate hocasının* söylediği gibi, bir rakibi etkisiz hâle getirmek için onu şaşırtmaktan daha iyi bir yol yoktu. Çoğu kişinin sandığı gibi ille de zamanlamayla değil ama yöntemle. Şok ve dehşetle.

Monique ne şok olmuş ne de dehşete kapılmış gibi görünmemesine rağmen, Thomas en azından onu tedirgin ettiğinin farkındaydı. Daha da önemlisi onunla şimdi konuşacaktı.

Thomas, "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," dedi. Şok ve dehşet zamanı artık geçmişti. Şimdi diplomasi zamanıydı. "Çok naziksiniz—"

"TIME dergisi büro şefiyle yapacağım görüşmeye geç kaldım. Ne söyleyecekseniz çabuk söyleyin, Bay..."

"Hunter. Kaba olmanıza gerek yok."

Monique içini çekti. “Haklısınız. Özür dilerim ama çok yoğun bir haftaydı. Bir adam çıkıp da yüzüme karşı yalan söylediğinde, ilk önce sabrımı kaybediyorum.”

“Basit bir test benim yalan söyleyip söylemediğimi kolayca gösterecektir.”

“HKM’yle birlikte çalışıyorsunuz, öyle mi?”

“Oh. Bu yalandı.” Yemin ediyormuş gibi bir elini omzuna doğru kaldırdı. “Beni yakaladınız. Sizin bir şekilde dikkatinizi çekmek zorundaydım. Bu, Kara, benim ablam.”

“Merhaba, Kara.” Kara’nın elini sıktı. Fakat Thomas’ın elini sıkmamıştı.

Monique, “Gerçekten gitmem gerekiyor,” dedi. “Lütfen, sadede gelelim.”

“Tamam, sadede gelelim. Aşırı sevk edemezsiniz. Yüksek ısı altında mutasyona uğrayarak, milyarlarca insanı öldüren bir virüs hâline geliyor.”

Monique hiç kıpırdamadan dik dik ona bakıyordu. “Oh! Hepsi bu mu?”

“Bunu tam olarak nasıl öğrendiğimi açıklayabilirim ama siz sonucu bilmek istediniz, işte bu da sonuç. Aşırı hiç yüksek ısıya maruz bıraktınız mı, Bayan de Raison?”

“Biyolojide ilk öğretilen şeylerden biri yoğun ısının öldürücü olduğudur. Raison Aşısı da bir istisna değildir. Aşımız 35 santigrat derecede bozulmaya başlıyor. Karşı karşıya kaldığımız en büyük zorluklardan biri, aşırı daha sıcak bölgesel iklimlerde dengede tutmaktı. Hiç bu kadar aptalca bir şey duymamıştım.”

Thomas’ın sırtını ateş bastı. “Demek ki aşırı yüksek ısıda

test etmediniz?”

Kara, “Biraz saygı göster, Monique,” dedi. “Biz Pasifik’i aşp da buraya dilenciler gibi kovulmak için gelmedik. Gerçek şu ki; Thomas haklı ve dinlemezsen sen de aptal durumuna düşeceksin.”

Monique zoraki gülümsedi. “Çok isterdim. Gerçekten. Ama gitmek zorundayım.” Başını çevirdi.

Thomas’ın kafasında gong gibi bir şey çalmaya başladı. Monique onları kovuyordu. “Durun!”

Monique bir saniye bile durmadı.

Thomas, arkasındaki Lawrence adlı korumaya yavaşça dönerek, ortalığı telaşa vermeden geçebilirmiş gibi tehditkâr bir tonda alçak sesle konuşmaya başladı.

“Eğer şu anda durmazsanız, gazetelere gideceğiz. Kayın-pederim *Chicago Tribune*’nin sahibidir. Hisse senedi fiyatlarınıızı yerden jiletle kazıyarak çıkarmak zorunda kalacaklar.”

Saçma bir laftı. Monique bir tepki vermedi. Yüzü kâğıt gibi bembeyaz olmuştu.

Thomas zihninin şu an ona yapmasını söylediği şeyi yapmanın hiçbir şekilde mazur görülemeyeceğinin farkındaydı. Kendi dünyası hariç. Raison Türü denen bir virüsün insanlık tarihini ebediyen değiştirmek üzere olduğu dünya.

Thomas’ın ilk karşılaştığı iki koruma Monique’nin çıkışına yardımcı olmak için yol açıyordu ama Lawrence’nin sırtı hâlâ dönüktü. Monique onun birinci sorumluluğu değildi.

Thomas ile korumanın sırtı arasında bir adımlık mesafe vardı. Tek bir hızlı hareketle, elini adamın ceketinin altına kay-

dırdı, silahı alarak aniden çıkardı. Adamın ellerinden uzağa, sağ tarafa zıpladı. Adam muhtemelen silahını bu kadar kolay kaybetmekten dolayı şaşkına dönerek, ağzı açık vaziyette bir an tereddüt etti.

Thomas öne doğru koşturarak, alarm verilmeden önce Monique'ye ulaştı.

Silahı Monique'nin sırtına dayadı.

“Üzgünüm ama beni dinlemek zorundasınız.”

Monique kaskatı kesildi. İki koruma da silahı aynı anda görmüştü. Silahlarını hemen çekerek çömeldiler. İnsanlar çığlık atıyorlardı.

“Thomas!”

Çığlıklara Kara'nınki de dâhildi.

Thomas sol kolunu Monique'nin beline doladı, çenesi onun sol omzunun üzerine gelecek şekilde iyice kendine çekti. Monique'nin kulağının dibinde kesik kesik nefes alıyordu. Silahı Monique'nin sırtında dayalı tutarak, bir çıkış işaretine doğru yan yan yürüdü.

“Hareket ederseniz ölür!” diye bağırdı. “Beni duydunuz mu? Bugün iyi günümde değilim! Çok ama çok sinirliyim ve hiç kimsenin aptalca bir şey yapmasını istemiyorum.”

İnsanlar çığlık çığlığa kapıya doğru kaçıyorlardı. Neden çığlık atıyorlardı acaba? Silahı onların sırtına doğrultmamıştı ki.

Monique soluk soluğa, “Lütfen,” dedi. “Kendine gel.”

Thomas, “Endişelenme,” diye fısıldadı. “Seni öldürmeyeceğim.” Yangın kapısı şimdi yalnızca üç metre uzaktaydı. Dur-

du, silahlarını ona doğrultmuş iki korumaya öfkeyle baktı.

“Silahlarınızı bırakın, ahmaklar!” diye bağırdı.

Monique kendini çekti. Thomas onun kulağının dibinde bağıırıyordu.

“Üzgünüm.”

Korumalar silahlarını yavaşça yere bıraktılar.

Thomas, Kara’ya doğru, “Sen!” diye bağırdı. “Seni de rehlin alıyorum. Çabuk buraya gel, yoksa kızı öldürürüm!”

Kara, dehşetten donakalmıştı.

“Sallanma!”

Kara telaşla koşturdu.

“Kapıya gel.”

Kara, sesini çıkarmadan koridora adım attı.

Thomas, Monique’yi kapının arasından çekti.

“Eğer polis ya da başka yetkili biri bizi izlerse, onu ölmüş bilin!”

Kapıyı ayağıyla çarparak kapattı.

18

PARADISE OTELİ sık sık sokak satıcılarının uğradığı, pirlerin kaynadığı ya da egzotik, her şey dâhil İnternet tatil sitelerinin vaatlerine kanan enayilerin toplandığı ya da bu durumda, çok inatçı bir Fransız kadınına meramını anlatabilmek uğruna onu kaçıran bir adamın geldiği bir batakhaneydi.

Monique tehdit altında onlara rehberlik etmişti. Kara, uygun bir şekilde, sürekli olarak Thomas'ın yaptığı bu şeyden duyduğu dehşeti dile getirmişti. Thomas ise bunun tek yol olduğu hususunda diretmişti. Eğer zengin Fransız züppe birkaç milyar hayatı umursamayı reddettiye, o zaman onu umursamaya ikna etmekten başka bir çareleri yoktu. Gerçek hayatta ikna böyle bir şeydi işte.

Yer altındaki garajdaki eskimiş, küflü asansör kapısı gıcırdayarak açıldı. Kara, elinde yeni aldığı oda anahtarlarıyla, hızla kiralık arabaya doğru yürüdü.

Thomas elindeki 9 mm'liği şov amacıyla Monique'ye sallayarak, "Tamam," dedi. "Sessizce yukarı çıkıyoruz. Seni öldürmeyeceğim dediğimde ciddiydim, ama eğer şımarıklık edersen küçük ayak parmağına bir kurşun sıkabilirim. Anlaşıldı mı? Silah benim belimde olacak, ama bu senin çılgılık atabileceğin

anlamına gelmiyor.”

Monique çene kasları kasılmış hâlde, ona sert sert baktı.

“Sesini çıkarmamanı kabul ettiğin şeklinde yorumluyorum. Haydi, gidelim.”

Kapıyı iterek açtı, elini sallayarak Monique’ye geçmesini işaret etti.

Kara, “En üst kata mı?” diye sordu.

“En üst kata. Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum, Thomas.”

“Bunu sen yapmıyorsun. Ben yapıyorum. Rüyalar gören benim. Bilmemesi gereken şeyleri bilen benim. Şu şımarık çocuğun kafasına biraz sağduyu sokmaktan başka bir çaresi olmayan benim.”

“Bağırman gerekmiyor.”

Bir arabanın burnu alana girdi.

“Özür dilerim. Tamam, asansöre girelim.” Beşinci katın düğmesine bastı, kapı kayarak kapandığında da rahat bir nefes aldı.

“Bu arada, senin derdin ne bu kadar, Fransız hanım? Dünyayı kurtarmaktan önce iş mi geliyor senin için?”

Monique, “Bunu benim sırtıma silah dayamış adam mı söylüyor?” diye sordu. “Ayrıca gördüğün gibi, ben Fransa’da yaşamıyorum. Babam ve ben onların politikalarını onaylamıyoruz.”

“Öyle mi?” Monique cevap vermedi. Thomas bu sözleri neden şaşırtıcı bulduğundan emin değildi. Monique’nin parfümünün kokusu küçük bölmeyi hemen sarmıştı. Mis gibi, çiçeksi

bir kokuydu.

“İşbirliği yaparsan buradan yarım saat içinde çıkabilirsin.”

Monique buna da yanıt vermedi.

Odaların, saf gezginlere muhtemelen söylendiği gibi görkemli olmaması sürpriz değildi. Turuncu halı kahverengiye dönmüştü. İki tane çift kişilik yatağın üzerinde çiçekli yatak örtüleri. Tazyikli suyla yıkayan bir makineyi bile eskitecek kadar kir bağlamış, hasırdan yapılmış bir şifoniyer. Televizyon çalışıyordu ama ekran yeşildi ve ses duyulmuyordu.

Thomas, Monique’ye, odadaki entipüften, tahtadan yapılmış tek sandalyeyi alıp, odanın uzak köşesine götürerek oturmasını emretti. Silahı yan tarafındaki şifoniyerin üstüne koydu, ablasına döndü.

“Pekâlâ. Bu çöplükten gizlice çıkıp, polisi bulmanı ve Jacques de Raison’la konuşmalarını rica etmeni istiyorum. Polise kaçtığını söylersin. Onlara benim deli falan olduğumu söylersin. Senin bu işten paçayı kurtarmanı istiyorum, anlıyor musun?”

“Bu sabah duyduğum en akıllıca şey bu.” Monique’ye baktı. “Babasına ne söyleyeyim?”

“Bizim bildiklerimizi söylersin. Ve eğer sevkiyatı durdurmayı ya da geri çağırmayı kabul etmezse, ateş açmaya başlayacağımı söylediğimi söylersin.”

Thomas yüzünü Monique’ye çevirdi. “Yalnızca küçük ayak parmaklarına, tabii ki. Tehditler savurmak hoşuma gitmiyor ama durumu biliyorsun işte.”

“Tabii. Hem de o kadar iyi biliyorum ki. Sen tamamen keçileri kaçırdın.”

Thomas başını salladı. “Görüyorsun ya, işte bu yüzden bu yedek plana ihtiyacımız var, Kara. Eğer o yelkenleri suya indirmezse, belki babası indirir. Daha da önemlisi, bu senin başını beladan kurtarır. Seni değil de kızını tehdit ettiğimi iyice anlamalarını sağla.”

“Peki, onlara senin nerede olduğunu söyleyeyim?”

“Onlara arabadan atladığını söyle. Nerede olduğumuza dair hiçbir fikrin yok.”

“Bu yalan.”

“Tehlikede olan çok şey var. Bu aşamada yalanlar affedilecektir.”

“Umarım, ne yaptığını biliyorsundur. Neler olup bittiğini nasıl öğreneceğim?”

“Jacques vasıtasıyla. Temasa geçmemiz gerektiğinde eminim kızından telefon gelecektir. Eğer beni araman gerekirse ara, ama önce güvenli olduğundan emin ol.”

Kara, yatağın yanına yürüdü, ahizeyi kaldırıp kulağına götürdü ve çevir sesini duyunca rahatlayarak, yerine koydu. Böyle şeyleri şansa bırakamayacak kadar Güneydoğu Asya’da uzun süre yaşamıştı.

Kara öne doğru adım attı, Thomas’ı kucakladı. “Bu çılgınlık.”

“Seni seviyorum, abla.”

“Ben de seni seviyorum, kardeşim.” Geri çekildi, Monique’ye son bir bakış atarak, kapıya yöneldi.

“Kur yapmada iyi şanslar,” dedikten sonra kapıyı ardından yavaşça kapadı.

Monique, “Evet, kur yapmada iyi şanslar,” dedi. “Arsız Amerikalı erkek kaslarını gösteriyor. Durum bu mu yani?”

Thomas silahı eline aldı, şifoniyere yaslanarak rehinesine baktı. Bunu yapmanın tek bir yolu vardı. Ona her şeyi anlatmak zorundaydı. En azından şimdi o da dinlemek zorundaydı.

“Bu benim aklımın ucundan bile geçmiyor, inan bana. İşin aslı şu ki; ben seninle konuşabilmek için gerçekten de okyanusu aşmış geldim ve bunu yaparak, gerçekten de kendimi ateşe atıyorum. Kaba bir Fransız kadınla konuşmak için neden bu kadar çok şeyi riske atayım ki, söyler misin? Çünkü ben eğer korkunç bir hata yapmıyorsam, korkunç bir şeyin olmasını engelleyebilmek için benimle birlikte çalışabilecek yaşayan tek insan sen olabilirsin. Sende bırakmış olabileceğim genel izlenimin aksine, ben aslında çok düzgün bir adamımdır. Ve tüm bu keskin kararlılığının altında, bence sen de çok düzgün bir kızsın. Sadece konuşmak istiyorum ve sadece senin beni dinlemen istiyorum. Çok yorgunum ve sınıra geldim. Bu nedenle bu durumu olması gerektiğinden daha da zorlaştırmayacağını umuyorum. Çok şey mi istiyorum?”

“Hayır. Ama bu şirkete yatırım yapmış binlerce hissedarı yakmamı bekliyorsan, çok beklersin. Sırf sen benim ayak parmağımı vuracağını söyledin diye, ben kasıtlı bir söylenti yaymam. Benim tahminime göre rakiplerimizden biri seni tutmuş. Bu rezalet bir komplo. Nasıl oldu da böyle bir işe girişebildin?”

Thomas ayağa kalktı, pencereye doğru yürüdü, dışarı baktı. Cadde, tepelerinden beş kat yukarıda gelişen heyecanlı olay-

lardan habersiz, koştururan binlerce Taylandlılarla kaynıyordu.

“Bir rüyayla,” dedi. Yüzünü ona çevirdi. “Aslında gerçek olan bir rüyayla.”

Carlos Missirian, Paradise Otelı’nin önündeki caddenin karşısında, Mercedes’in içinde sabırla bekliyordu. Birkaç saat içerisinde hava kararacaktı. İşte o zaman o da atağa geçecekti.

Bir et şiş satıcısı arabasını onun önünde sürüyordu. Carlos kapıdaki bir düğmeye bastı, renkli camın inmesini izledi. Sıcak hava arabanın serin havasına karıştı. Carlos bozukluk beş baht uzattı. Satıcı elinde, üzerinde et parçaları olan küçük bir tepsiyle koşturdu, bozuk paraları alarak ona et şiş uzattı. Carlos camı kaldırdı; ılık, baharatlı etten küçük bir dilim kopardı. Tadı hari-kaydı.

Babası ona sık sık iyi planların doğru uygulanmadığı takdirde yararsız olduğunu söylemişti. Ve doğru uygulama da başka herhangi bir faktörden daha çok iyi zamanlamaya bağlıydı. Kaç tane terörist planı kötü zamanlama yüzünden feci bir şekilde başarısız olmuştu? Birçoğu.

Basın toplantısı sırasında Amerikalı’nın birden ortaya çıkması onu gafil avlamıştı. Thomas Hunter, ondan iki koltuk önde toplantıyı izleyen, gözü dönmüş görünen manyak. Konferans-tan sonra asıl kendisi, Raison kadınına yaklaşarak, bir Associated Press adamından aldığı sahte bir kimliği kullanarak bir mülakat teklif etme niyetindeydi. Aslında daha direkt önlemler

almış olması gerekirdi, ama uzun zaman önce en iyi planın en aşikâr plan olduğunu öğrenmişti.

Amerikalı öne fırlayıp, inanılması güç marifetini ortaya koyduğunda, Carlos podyuma doğru birkaç adım atmıştı. Bir düşmanla uğraşmanın, elini kolunu sallayarak gidip, silah çalıp, dünyanın basın organlarının yarısının önünde, kadını güpegündüz kaçırmaktan daha aşikâr bir yolu olabilir miydi? Plan şaşırtıcı bir biçimde işe yaramıştı. Hatta daha da şaşırtıcı olan ise, kaçmış olmalarıydı. Eğer Carlos alışkanlık sonucu arabasını çabuk çıkabilecek bir yere park etmemiş olsaydı, onun elinden de kaçabilirlerdi.

Amerikalı'nın bu kadar ileri gitmesinin bir anlamı vardı. Bu, HKM'nin onu hiç kale almadığı anlamına geliyordu. Bu iyiydi. Bu, Amerikalı'nın sözde rüyalarına çok ama çok güvendiği anlamına geliyordu. Bu da iyiydi. Bu, Amerikalı'nın Raison İlaçları'nı ilacı çekmeye zorlamaya niyetlendiği anlamına geliyordu. Bu o kadar iyi değildi işte.

Ancak bu durum yakında değişecekti.

Carlos yeşil Toyota'yı buraya, Paradise Oteli'ne kadar izlemişti. Haberler adam kaçırmayı şu anda büyük bir hikâyeye dönüştürüyordu. Haberler Amerikan hatlarına çoktan ulaşmıştı. Bangkok'taki polis antenleri çılgın bir araştırmanın koordinasyonu ile meşguldüler, ancak çatlak Amerikalı'nın nereye kaybolduğu konusunda kimsenin elinde bir ipucu yoktu.

Carlos dışında, tabii ki.

Şişteki etleri dişlerinin arasına alarak, çubuktan başka bir parça daha sıyırdı. Amerikalı onun işini onun yerine yapıyordu.

Monique de Raison'u bir otel odasında güzel bir biçimde izole etmişti. Thomas'ın sarışın suç ortağı bir saat önce buradan ya-
yan gitmişti. Bu durum Carlos'un canını biraz sıkırmıştı ama di-
ğer ikisi hâlâ içerideydi. Bundan emindi. Bulunduğu yerden,
ara sokakta keşfedip hemen etkisiz hâle getirdiği acil çıkış ha-
riç, her çıkışı tam olarak gözetleyebiliyordu.

Kısmet mükemmel biçimde ayağına gelmişti. Durum o
kadar uygundu ki ikisinin birden aynı anda icabına bakabilirdi.
Şimdi iş yalnızca zamanlamaya kalıyordu.

Carlos dikiz aynasına baktı, yanağındaki yara izinden bir
kir parçasını tırnağıyla kazıdı, uzun ve tatmin edici bir nefes
alarak arkasına yaslandı.

Zamanlama.

Monique, Thomas'ın bir ileri bir geri yürümesini izliyor
ve son iki saattir uydurduğu masalın, her ne kadar mümkün gö-
rünmese de, tam bir saçmalıktan başka bir şey olmasının müm-
kün olup olmadığını merak ediyordu. Her zaman bu olasılık
vardı tabii ki. Monique imkânsız görünen yeni ilaçların araştır-
masına kendini tam olarak adanmıştı, çünkü matematiksel olarak
kanıtlanmadıkça imkânsızlıklara inanmıyordu. Teknik olarak
konuşmak gerekirse, Thomas'ın hikâyesi doğru olabilirdi.

Ancak yine teknik olarak konuşmak gerekirse, hikâyesi,
Amerikalıların hoşlandıkları bir söz olan atmasyondur.

Thomas beş dakikadır hiç konuşmadan, elinde silahı sal-

layarak, bir ileri bir geri yürüyordu. Monique onun daha önce hiç silah kullanıp kullanmadığını merak etti. İlk başta silahı tutuşuna bakarak, kullandığını düşünmüştü. Ama şimdi, onu dinledikten sonra, bundan artık o kadar emin olamıyordu.

Klima çok gürültü çıkararak çalışıyordu, ama sıcak havadan başka bir şey de üretmiyordu. İkisi de terden sırlıslıkla olmuşlardı. Monique ceketini yaklaşık bir saat önce çıkarmıştı.

Eğer Monique tüm bu saçmalıklar yüzünden adama bu kadar kızmamış olsaydı, ona acıyabilirdi. Doğrusu ona yine de acıyordu. Adam tamamen samimiydi, ki bu da kafasında bir problem olduğunu gösteriyordu. Belki de deliydi, ki bu da ayak parmaklarını vurabileceğine dair hiçbir sinyal vermemesine rağmen, birdenbire kopup, kurbanının başını kesen ya da buna benzer korkunç bir şey yapan türden biri olabileceğini gösteriyordu.

Monique, Thomas'ın gerekçesi ne olursa olsun, bu durumun üstesinden gelmenin bir yolunu bulmak zorundaydı.

Monique boğucu havadan derin bir nefes çekti. "Thomas, bir dakika benim bulduğum noktadan konuşabilir miyiz?"

"İki saattir benim ne yapmaya çalıştığımı sanıyorsun?"

"Sen kendi noktandan konuşuyordun. Sana hepsi de mükemmel derecede anlamlı gelebilir ama bana gelmiyor. Bu boğucu odada saklanmakla elimize geçen bir şey yok. Aşı çok büyük ihtimalle şimdiye kadar çoktan yola çıkmıştır, kırk sekiz saat içinde de tüm dünyada yüz kadar hastanenin eline geçecek. Eğer haklıysan, o zaman burada oturmakla sadece vakit kaybediyoruz."

“Sevkiyatları geri çağıracağını mı söylüyorsun?”

Monique ona yalan söylemeyi yüzlerce kez düşünmüştü, ama ona olan kızgınlığı yüzünden yapmamıştı. Hem Thomas ona inanmazdı.

“Sana evet desem, bana inanır mıydın?” diye sordu.

“Telefonu beraber açsak inanırdım. Monique de Raison’un *New York Times*’a açacağı bir telefon çok şeyi hallederdi.”

Monique içini çekti. “Bunu yapamayacağımı biliyorsun.” Bir yere varamıyorlardı. Monique onun güvenini kazanmak zorundaydı. Bu sorunu konuşarak halletmeliydi.

“Ancak sana sahiden inansaydım, yapardım. İçinde bulunduğum durumu anlıyorsun, değil mi?”

Thomas cevap vermedi, ki bu da bir cevap sayılırdı. Monique biraz daha bastırdı.

“Biliyorsun, ben Fransa’nın güneyinde bir üzüm bağında büyüdüm. Buradan çok daha serin olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim.” Thomas’ın hatırına gülümsedi. “Annemle ben yoksul bir aileden geliyoruz. Annem bağlarımızda hizmetçilik ederdi. Ailemin önceden ilaç değil de şarap yaptığını biliyor muydun?”

Thomas sesini çıkarmadan ona bakıyordu.

Monique devam etti. “Gerçek babamı hiç tanımadım; ben üç yaşındayken bizi terk etti. Jacques, Raison’un oğullarından biriydi. Ben on yaşındayken, Jacques anneme âşık oldu. Ben on iki yaşındayken de annem vefat etti. Annem vefat edeli on dört yıl oluyor. O zamandan bu yana babamla ben çok yol kat ettik. Benim UCLA Tıp Fakültesi’nde okuduğumu biliyor muydun?”

“Bana bütün bunları neden anlatıyorsun?”

“Muhabbet etmek için.”

Thomas, “Bizim muhabbet için zamanımız yok,” dedi.

“Sen beni dinlemiyor muydun?”

Monique elinden geldiğince sakın bir biçimde yanıtladı.

“Hayır, dinliyordum. Ancak sen benim bulunduğum noktadan konuşmuyordun. Hatırladın mı? Ben sana kim olduğumu anlatıyorum ki sen de bana, senin tuhaf davranışlarından korkmuş ve kafası karışmış bir kadın, gerçek, yaşayan bir kişi olarak hitap edebilesin.”

“Bundan daha fazla ne kadar açık olabilirim, bilmiyorum. Bana inansen da inanmasan da. Ama sen inanmıyorsun. İşte bu yüzden bir problemimiz var.” Elini kaldırdı. “Beni yanlış anlama, seninle burada oturup, babalarımızın bizi terk etmesiyle ilgili dertleşmek isterdim. Fakat şimdi değil, lütfen. Elimizde şu an çok daha acil konular var.”

“Baban seni terk mi etti?”

Thomas elini indirdi. “Evet.”

“Çok kötü.” Monique biraz ilerleme kaydediyordu. Çok değil, biraz. “Kaç yaşındaydın?”

“On altı. Filipinler’de yaşıyorduk. Ben orada büyüdüm. Babam din işleri subayıydı.”

Bu ifşası Thomas’ı yepyeni bir ışık altında gösteriyordu. Bir ordu çocuğu. Üstelik din işleri subayının oğlu. Filipinler’de yetişmiş. Monique de biraz Filipinler dilini biliyordu.

“Saan ka nakatira?” *Nerede oturuyordunuz?*

“Nakatira ako sa Maynila.” *Manila’da oturuyorduk.*

Uzun bir süre birbirlerine baktılar. Thomas'ın yüzü yumuşadı.

Thomas, "Bu işe yaramayacak," dedi.

Monique doğruldu. Thomas bu kadar çabuk mu geri çekiliyordu? "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Demek istediğim senin bu psikoloji jargonunu kullanarak bana yaklaşman işe yaramayacak."

"Bu..." Thomas geri çekilmesi için *onu* zorluyordu? "Sen benim çocukluğumu psikoloji jargonuna indirgemeye nasıl cüret edersin! Benimle konuşmak mı istiyorsun? O zaman beni bir pazarlık kozu olarak görmekten vazgeç de benimle bir insan olarak konuş!"

"Tabii ya. Sen, seni tutsak almış korkunç bir adamın yanında korkudan tir tir titreyen bir kadınsın. Sen umarsızca bir kahramana ihtiyaç duyan terk edilmiş, zavallı bir çocuksun. Eğer terk edilmiş, zavallı biri varsa burada, o da ancak *benim*, anladın mı? Kendimi nasıl bir duruma soktum. Bana bak!" Kollarını açtı. "Ben feleğin sillesini yemiş biriyim. Silahım var ama bu silah sende de olabilirdi. Sana dokunmayacağımı biliyorsun, öyleyse ben senin için nasıl bir tehdit olabilirim ki? Mümkün değil. Çılgınlık bu!"

"Pekâlâ, sen söyledin, ben değil. Kara yarasarlar, renkli ormanlar ve eski zamanlar hakkındaki tüm bu saçmalıklara sahiden de inanıyormuşsun gibi konuşuyorsun. Benim kimya doktoram var. Bazı çılgınca rüyaların sahiden de beni tir tir titreteceğini mi sanıyorsun?"

Thomas, "Evet!" diye bağırdı. "Evet, aynen bunu bekliyo-

rum! Şu kara yarasa senin ismini biliyorlar!”

Thomas’ın son sözleri Monique’nin karnında bir ürpertiye yol açtı. Thomas ona ters ters bakarak, silahı şifoniyerin üstüne attı ve tişörtünü kafasından çekip çıkardı.

“Burası çok sıcak!” Tişörtü yere fırlattı, silahı hızla kavradı, pencereye doğru yürüdü.

Thomas’ın sırtı güçlüydü. Monique’nin tahmininden daha güçlü görünüyordu. Sırtı terden parlıyordu. Sol omzundan kürek kemiğine büyük bir yara izi uzanıyordu. Kot pantolonunun altına mavi ekose bir şort giymişti—lastik bel bandındaki etikette Old Navy yazıyordu.

Monique, Thomas ona bir gün önce ön kapıdaki güvenlik kamerasının çektiği kayıta bulanık görünen kişinin o olduğunu söylemeden önce, ona saldırmayı düşünmüştü. Şimdi sırtı dönük hâldeyken bile ona baktığında, bu fikre itibar etmediğine memnun olmuştu.

Thomas birden perdeyi bırakarak döndü. “Bana aşırı anlat.”

“Anlattım zaten.”

Thomas aniden çok heyecanlanmıştı. “Hayır, daha fazlasını anlat.”

“Aşılardan anlamıyorsan anlatacaklarım sana bir şey ifade etmez.”

“Beni idare et artık.”

Monique içini çekti. “Tamam. Biz buna DNA aşısı diyoruz, ama gerçekte o aslında düzenlenmiş bir virüs. İşte bu yüzden—”

Thomas, “Aşınız bir virüs mü?” diye sordu.

“Teknik olarak, evet. Diğer bazı virüslere karşı, konağının DNA’sını değiştirerek konağına bağışıklık kazandıran bir virüs. Virüsü, konağının hücrelerini gasp ederek DNA’sını değiştiren küçük bir robot gibi düşün. Genellikle bu süreç hücrenin parçalanmasıyla son bulur. Bu virüsleri bize karşı değil de, bizim için çalışan araçlara nasıl çevirebileceğimizi öğrendik. Bunlar çok küçük ve dirençliler ve çok hızlı bir şekilde yayılabilirler—bu durumda, havadan.”

“Ama aslında o bir virüs.”

Thomas bu basit gerçeğe çoğu insanın tepki verdiği gibi tepki veriyordu. Bir virüsün insanlığın yararına kullanılabileceği fikri çoğu kişi için hâlâ tuhaf bir kavramdı.

“Evet. Fakat aynı zamanda, genellikle asıl hastalık organizmasının daha zayıf cinslerine dayanan, geleneksel aşılarla benzemeyen bir aşı bu. Her halükârda, yeterince dirençliler ama ters koşullar altında ölürler. Isı gibi yani.”

“Ama mutasyona uğrayabilirler.”

“Her virüs mutasyona uğrayabilir. Ancak bizim testlerimizdeki hiçbir mutasyon bir-iki nesil ötesine geçemedi. Hemen öldüler, ki bu normal koşullar altında oldu. Yüksek ısı altında—”

“Boş ver yüksek ısıyı. Bana hiç kimsenin bilmesinin mümkün olmadığı bir şey söyle—” Elini kaldırdı. “Hayır, dur. Söyleme.” Yatağa doğru yürüyor, sonra tekrar geri dönüyordu. Yüzünü Monique’ye çevirdi. Silah kolunun bir uzantısı hâline gelmişti; kondüktörün sopası gibi elinde çevirip duruyordu.

Monique, “Lütfen, şu şeyi nereye doğrulttuğuna dikkat

eder misin?” dedi.

Thomas silaha baktı, sonra yatağın üstüne attı. Ellerini kaldırdı.

“Yeni strateji,” dedi. “Eğer sana anlattığım her şeyin doğru olduğunu, aşınızın gerçekten ölümcül bir şeye dönüşeceğini kanıtlayabilirsem, o zaman onu durdurma emrini verir misin?”

“Sen nasıl—?”

“Sen sadece beni dinle. Aşının sevkiyatını durdurup, aşığı imha eder miydin?”

“Elbette.”

“Yemin eder misin?”

“Bunu kanıtlamanın bir yolu yok.”

“*Ya varsa? Ya varsa, Monique?*”

“Evet!” Thomas onun sinirlerini bozuyordu. “Yapacağım, dedim. Bazı insanların aksine ben alışkanlıktan dolayı yalan söylemem.”

Thomas onun iğnelemesini anlamazdan geldi. Monique de yaptığı kinayeden ötürü pişmanlık duydu.

Thomas’ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Pe-kâlâ. Şöyle yapacağız. Uykuya dalacağım, normalde bilmemin mümkün olmadığı bazı bilgiler edineceğim, sonra uyanıp, sana bu bilgileri vereceğim.”

Thomas’ın gözleri parlıyordu ama dâhiyane planı Monique’yi pek etkilemişe benzemiyordu. “Çok saçma.”

“İşin püf noktası da bu zaten. Saçma olduğunu düşünüyorsunuz, çünkü bana inanmıyorsun. İşte bu yüzden uyanıp da sana normalde bilmemin mümkün olmadığı bir şey söylediğimde,

bana inanacaksın! Bunun daha önce nasıl olup da aklıma gelmediğine şaşıyorum.”

Thomas sahiden de bu rüya dünyasına girebileceğine, tarihle ilgili gerçek bilgiler elde edebileceğine ve bunları ona anlatmak için dönebileceğine inanıyordu. Sahiden de deliydi.

Diğer yandan eğer o uyursa, o da...

“Tamam. Makul bir teklif bence. Uyu o zaman.”

“Gördün mü? Mantıklı, değil mi? Nasıl bir bilgi arayayım?”

“Ne?”

“Seni ikna etmek için nasıl bir bilgi getirebilirim?”

Monique düşündü. Abes bir şeydi. “Benim aşımındaki HIV”-le ilgili nükleotid baz çiftlerinin sayısı,” dedi.

“Nükleotid baz çiftlerinin sayısı. Tamam. Bunu öğrenememe ihtimalime karşı, bana başka bir şey daha söyle. Tarih kayıtlarında bu kadar spesifik bir şey yer almıyor olabilir.”

Monique onun bu hevesi karşısında biraz eğlendiğini gizleyemiyordu. Bu sanki Narnia’dan çıkıp gelmiş çocuklardan biriyle pazarlık etmek gibiydi. “Babamın doğum tarihi. Onlarda onun doğum tarihi vardır, değil mi? Sen onun doğum tarihini biliyor musun?”

“Hayır, bilmiyorum. Eğer istersen onun doğum tarihinden başka şeyler de öğrenebilirim.” Tabancayı eline aldı, tekrar pencereye doğru yürüdü.

“Neye bakıp duruyorsun?”

“Yolun aşağısında birkaç saattir duran beyaz bir araba var. Sadece kontrol ediyorum. Hava kararıyor.”

Thomas arkasına döndü. “Tamam. Peki, bunu nasıl yapacağız? Ben yatakta uyuyacağım.”

“Bu ne kadar sürer?”

“Yarım saat. Ben uykuya daldıktan yarım saat sonra beni uyandırırısın. Bu bana yeter. Buradaki zamanla oradaki zaman arasında bir bağlantı yok.”

Thomas yatağa doğru yürüdü, oturdu ve yatak örtüsünü çekerek, çarşafı yırttı.

“Ne yapıyorsun?”

Thomas çarşafı ikiye ayırdı. “Ben uyurken senin ortalıkta dolanmana izin veremem. Üzgünüm ama seni bağlamam gerekiyor.”

Monique ayağa kalktı. “Sakın ha!”

“Ne demek, sakın ha? Unuttuysan söyleyeyim, burada elinde silah olan benim, sen de benim tutsağımsın. Seni bağlayacağım ve eğer çılgılık atmaya kalkarsan uyanır, seni ayak parmaklarından vururum.”

Bu adam inanılmazdı. “Sen uyurken ben burada mı oturacağım? Bağlı olursam, seni nasıl uyandıracağım peki?”

Thomas yastıklardan birini aldı, klimanın yanına fırlattı. “Bu yastığı bana atarsın. Klimanın yanına yaklaş.”

“Beni klimaya mı bağlayacaksın?”

“Oldukça sağlam görünüyor. Tespit çubuğu seni tutar. Daha iyi bir fikrin var mı?”

“Ellerim bağlıyken yastığı nasıl atacağım?”

Thomas bunu düşündü. “İyi bir noktaya temas ettin. Tamam, seni öyle bir bağlayacağım ki ayağını yatağa uzatabile-

ceksin. Ben uyanıncaya kadar yatağı tekmellersin. Sakın bağıрма.”

Monique ona dik dik baktı. Sonra bakışlarını klimaya çevirdi.

“Bağıracağını zannetmiyorum zaten. Acele et. Ne kadar çabuk uykuya dalarsam, o kadar çabuk bu işin içinden çıkarız.” Silahını salladı. “Kıınılda.”

Thomas’ın çarşafı parçalayıp kısa bir ip yapması beş dakika sürdü. Yatağı olan mesafeyi ölçmek için Monique’yi sırtüstü yatağı yatırdı. Yatağı yetişebileceğine ikna olunca, ellerini arkasından bağladı. Sadece ellerini değil, parmaklarını da; böylece bir şeyleri çözmek için parmaklarını hareket ettiremeyecekti. Ve ayaklarını da, böylece ayağı kalkamayacaktı.

Thomas terli bedeninin Monique’nin ipek bluzunu lekelemesine aldırmadan, çabucak onu bağladı. Her şey son derece abesti. Ancak belli ki Thomas öyle düşünmüyordu. İş üstündeki bir sıçan gibi oradan oraya koşuşturuyordu.

İşini bitirdiğinde, yaptığı işe hayran kalarak şöyle bir durdu, silahı yatağı götürüp koydu ve kolları açık vaziyette, kendini sırtüstü yatağı attı.

Gözlerini kapattı.

Monique, “Bu saçmalığı inanamıyorum,” diye mırıldandı.

“Sesini çıkarma. Burada uyumaya çalışıyorum. Senin ağzını tıkamam mı gerekiyor?” Doğruldu, çizmelerini çıkardı.

Dişleri! Monique kumaştan yaptığı ipleri dişleriyle yırtabilirdi.

“Sahiden de bu şekilde uyuyabileceğini mi sanıyorsun?

Demek istediğim, sessiz olurum, söz veriyorum ama bu biraz gülünç bir şey değil mi?”

“Bence meramını iyice anlattın. Ve ben de aslında uyur muyum, bilmiyorum. Fakat yorgunluktan yere yığılmak üzereyim, o yüzden bence epey mümkün görünüyor.”

Kendini sırtüstü yatağa bırakarak, gözlerini kapadı.

Monique'nin ağzından birden, “Belki de sana bir ninni söyleyebilirim,” sözleri çıkıverdi. Böyle bir zamanda bunu söylemesi garipti.

Thomas kafasını çevirdi; klimanın altında, duvara yaslanmış vaziyette oturan Monique'ye baktı. “Söyler misin?”

Monique kafasını çevirip, duvara baktı.

Cesaretini toplayıp da tekrar Thomas'ın tarafına bakana kadar beş dakika geçti. Aynen en son gördüğü vaziyette yatıyordu; kolları iki yana açılmış, çıplak göğsü düzenli bir şekilde inip kalkıyordu. Vücudu yapılıydı. Saçları siyahtı. Çok hoş bir adamdı.

Ama tamamen çıldırmıştı.

Uyuyor muydu? “Thomas?” diye fısıldadı.

Thomas doğruldu, yataktan yuvarlandı ve eline bir çarşaf parçası aldı.

Monique, “Bu nedir?” diye sordu.

“Üzgünüm ama ağzını kapatmak zorundayım.”

“Ben konuşmuyordum ki!”

“Evet, ama dişlerini kullanmaya çalışabilirsin. Üzgünüm, gerçekten üzgünüm. Tamamen rahat olmadığım müddetçe uyuyamam. Anlıyorsun, değil mi? Ve bence çenesi güçlü biri bu

şeyi yırtabilir.” İpi ağzının etrafına dolayarak, kafasının arkasında bağladı. Monique itiraz etme zahmetine girmedi.

“Çenenin düşük olduğunu düşündüğüm için değil. Öyle demek istemedim. Aslında sesin hoşuma gidiyor.”

Thomas ayağa kalktı, yatağa gitti, kendini tekrardan sırtüstü yatağa bıraktı.

19

THOMAS, KÖYE bakan tepenin üzerinde irkilerek uyan-
dı ve hızla ayağa kalktı. Vadinin ağzına kadar güçlkle ilerledi.
Hava kararıyordu. İnsanlar çoktan vadiden göle doğru yola ko-
yulmuşlardı. Toplantı'ya gidiyorlardı.

Thomas'ın kafasında iki düşünce vardı. Bir, onlara katıl-
malıydı. Eğer koşarsa onlara yetişebilirdi. İki, kara ormana git-
mek zorundaydı. Hemen şimdi.

Kara ormanda uyandığından bu yana kaç kez rüya görmüş-
tü? Oysaki bir şeyler değişmişti. İlk kez bu Bangkok rüyasını,
kafasındaki bu ayan beyan uydurma şeyi gerçek gibi görme dür-
tüsüyle uyanmıştı. Bu artık yalnızca bilinçli bir seçim değildi,
kalbindeki bir şeydi. Sahiden de rüyalarını gerçek olarak kabul
etmek *zorundaydı*. İster biri ister ikisi birden gerçek olsun, o
ikisini de *gerçekmiş* gibi kabul etmeliydi.

Eğer Bangkok gerçekse, o zaman Monique'nin yardımına
ihtiyacı var demekti. Monique'den yardım almanın tek yolu da
ona bilgi götürerek kendisini kanıtlamasıydı. Kara ormanda bu-
labileceğini umduğu bilgiyi.

Thomas arkaya döndü, Shataiki'lere giden patikadan aşağı
koşturmaya başladı.

Hakikati öğrenmek zorundaydı. Büyük Aldatmaca, Raison Türü, Monique de Raison—neden bu rüyaları gördüğünü öğrenmek zorundaydı. Kara ormandan bir kez sağ salım çıkmayı başarmıştı; bir kez daha başarabilirdi.

Yavaş tempoda koşarken ayakları yere çarpıyordu. Patika kısa süre sonra belirsizleşti ama Thomas gideceği yönü biliyordu. Irmak. Direkt önündeydi. Ağaçlardan çıkan hafif parıltı ormanı aydınlatıyordu—gecenin kör karanlığında bile dönüş yolunu bulabilirdi.

Yavaşlayarak yürüyüş temposuna geçti ve biraz soluklandı. Sonra tekrar yavaş tempoda koşmaya başladı. Bu defa aslında kara ormana girmeyecekti. Seslenecekti. Peki, ya kara yarasalar yanıt vermezse? O zaman duruma tekrar bakardı. Ne olursa olsun, bazı cevaplar almadan geri dönemezdi.

Monique ondan ne öğrenmesini istemişti? HIV aşısındaki nükleotid baz çiftlerinin sayısını.

Thomas bir saatten bu yana gidiyordu herhâlde ama ne kadar zaman geçmiş olduğunu bilmesi mümkün değildi. Nihayet aniden açıklığa çıkınca, şifa gördüğü bu yeri hatırladı; nefes nefese durdu. Ormandan kısa bir uzantı şeklinde çıkarak ırmak kenarında son bulan çayır hemen önündeydi. Çayıra hızla adım atarak, ileri doğru ağır ağır koşmaya başladı. Bangkok'taki otel odasının bir enstantanesi zihninde yanıp söndü; çayır boyunca ve ormanın içinden, hızla akan ırmağa doğru zorlukla ilerledi.

Ağaçların arasından birdenbire ırmak kenarına çıktı. Bir an orman, sonra birden yalnızca otlar. Ve ırmak.

Manzara nefesini kesti. Arkaya, ağaçların olduğu güvenli

bölgeye sıçradı; kırmızı kocaman bir ağaca sırtını dayadı. Biraz bekledi, sonra aralıktan dikkatle yeşil ırmağın kıyısına baktı. Roush'un Geçit dediği köprü elli metre kadar yukarıda, yükselen ay ışığı altında beyaz rengiyle hafifçe pırıldıyordu. Irmak ağaçlardan çıkan renkli ışıklarla göz kamaştırarak, pırıl pırıl parlıyordu. Iрмаğın ilerisinde, düzensiz kara ağaç hattı karanlıkta uzayıp gidiyordu.

Thomas kara ormanın içine gözlerini dikerek baktı, titremeye başladı. Bu karanlığa tekrar girmesi kesinlikle mümkün değildi. Kara bariyerin hemen ilerisinde, boncuk gibi kırmızı gözlerin pusuda beklediğini hayalinde canlandırdı. Ya da yukarısında. Başını yavaşça kaldırarak ırmağın karşı tarafındaki ağaç tepelerine baktı, ancak orada yalnızca karanlık vardı. Iрмаğın sesini duymak için gecenin seslerine kulak verdi.

Birileri kıs kıs gülüyor muydu?

Daha sonra üst dallardan, karanlık bir gölgenin gözden kaybolduğunu fark etti. Kalbi kulaklarında güm güm atarken, hemen renkli ormanın korunağına çekildi. Bu bir Shataiki'ydi! Fakat kaçmıştı. Belki de Thomas'ı görmemişti.

Gözlerini kapayarak derin bir nefes aldı. Buradan gitmeliydi. Dönüp kaçmalıydı.

Fakat yapmadı. Yapamazdı.

Kızıl ağacın yanında yavaş yavaş cesaretini toplayarak, on dakika durdu. Irmak, bir şey olmamış gibi, kabarcıklar çıkarmaya devam ediyordu. İlerideki orman hiç kıpırtısız, öylece kapkara duruyordu. Değişen bir şey yoktu. Korkusu yavaş yavaş dağılmaya başladı.

Thomas ormandan çıktı, ay ışığı altında ırmak kıyısında durdu. Yarasa falan yoktu. Yalnızca sol tarafında köprü, ırmak ve ileride kurumuş ağaçlar vardı. Köprüye doğru birkaç adım daha attı. Hâlâ değişen bir şey yoktu. Irmak hâlâ hızla akıyordu, arkasındaki ağaçlar kayıtsızca kor gibi parlıyordu ve ilerideki zifiri karanlık da hâlâ aynı duruyordu.

Thomas derin bir nefes alarak köprüye doğru hızla yürüdü. Beyaz yapının korkuluğunu kavradı ve işte ilk kez o zaman, kara ormanın dışında görmüş olduğu tahtaların aksine, köprü-nün tahtasının parıldamadığını fark etti. Öyleyse köprü Shataiki'ler tarafından yapılmıştı? Duraksadı ve şimdi belli belirsiz, daha uzun görünen kara ağaçlara tekrar baktı. Buradan seslenebilirdi. Ne diyeceğini bilmiyordu. Merhaba? Ya da belki...

Aniden kırmızı bir benek sağ gözünün kenarında titreşti. Thomas kafasını hızla ışığa doğru çevirdi. Şimdi onları, ırmağın karşı kıyısındaki ağaç hattının az ötesinde dans eden kırmızı gözleri açıkça görebiliyordu. Korkuluğu sıkıca kavradı, nefesini tuttu.

Sol tarafındaki başka bir kırmızı titreşmeyi fark edince kafasını çevirdi ve bir düzine kadar Shataiki'nin ormandan çıkarak, ırmağın karşısında durduğunu gördü. Ve sonra, Thomas dehşet içinde izlerken, ışıldayan binlerce kırmızı göz gizlendikleri yerden ortaya çıktılar.

Thomas kendi kendine dönüp kaçmasını söylüyordu, ama ayakları yere çakılıp kalmıştı sanki. Shataiki'ler ormandan yavaşça boşanıp, görebildiği kadarıyla iki yana doğru uzanırlarken, Thomas büyük bir korku içinde onları seyrediyordu. Ya-

ratıklar uzun siyah burunlarının iki yanında mücevherler gibi duran boş kırmızı gözlerini ona dikerek, ağaç hattı boyunca nöbetçiler gibi çömeldiler. Ve sonra sanki yüz binlerce Shataiki büyük bir gösteriye tanıklık etmek için çağrılmış ve kara ağaçlar da onların tribünleriymiş gibi, ağaç tepeleri yine yarasalarla dolmaya başladı.

Thomas'ın bacakları titremeye başladı. Kükürdün keskin kokusu burun deliklerine dolunca nefesini tuttu. Bu baştan beri korkunç bir hataydı. Renkli ormana geri dönmek zorundaydı.

Tam önündeki Shataiki duvarı birden ayrıldı. Thomas, tek bir Shataiki'nin çorak toprak üzerinde parlak mavi kanatlarını arkasından sürükleyerek köprüye doğru yürüdüğünü gördü. Bu yarasa bir adamdan daha uzun görünüyordu, diğerlerinden ise çok daha büyüktü. Gövdesi altın rengiydi ve arasında kırmızılar titreşiyordu. Çarpıcı ve güzeldi. Büyük Shataiki, Geçit'e doğru bata çıka ilerlerken, gece karanlığı yüz binlerce Shataiki'nin gıdıklama ve çıtırtılarıyla dolmuştu. Shataiki yavaş hareket ediyordu. Ağırlığını sağ ayağının üstüne vererek çok yavaşça geliyordu.

Thomas hiç kımıldamadan seyrediyordu. Hayvanın yeşil gözleri üçgen yüzünde derinlere gömülmüştü ve gözlerini Thomas'tan hiç ayırmıyordu. Göz bebekleri yoktu, gözleri yeşil yeşil parlıyordu. Ürkütücü ama yine de garip biçimde rahatlatıcıydı. Cezbediciydi. Thomas, yaratık yavaş yavaş köprüyü tırmanırken, pençelerinin yıpranmış kalasalara sürtme sesini, kocaman kanatlarının hışırtısını duyabiliyordu. Shataiki ortaya gelince durdu.

Bir kanadını hafifçe kaldırdığında, arkasındaki kalabalık sustu.

Thomas'ın felç olmuş zihnindeki gerilerde bir yerde bir ses, bu Shataiki'nin kesinlikle zarar verme niyetinde olmadığını söylüyordu. Bu kadar güzel olan hiçbir yaratık ona zarar veremezdi. Konuşmaya gelmişti. Yoksa neden ormandan çıkıp da köprünün ortasına kadar gelecekti ki? Roush'un dediğine göre, hiçbir Shataiki köprüyü geçemezdi.

“Buraya gel.” Shataiki şarkı söyler gibi konuşuyordu. Sesi fısıltıdan fazla çıkıyordu.

Shataiki'lerin lideri ona gelmesini söylüyordu. Neden bunu düşünüyordu ki? Buradan da orada olduğu gibi rahatça konuşabilirdi.

Lider, “Buraya gel,” diye tekrar etti.

Bu defa Shataiki ağzını açarak konuşmuştu. Thomas onun pembe dilini gördü. Köprünün bu tarafında ve yaratığın ulaşamayacağı bu noktada kaldığı müddetçe güvende olacaktı. Öyle değil mi?

Thomas ihtiyatla köprünün üstüne adım attı. Shataiki yerinden kımıldamayınca, Thomas, Geçit'in üstünde bu hayvana doğru yürümeye başladı. Shataiki'ye beş metre kala durdu, doğrudan gözlerinin içine baktı. Gözleri ay ışığında dev zümrütler gibi parılıyordu. Thomas'ın sırtından aşağı bir ürperti indi. Herhâlde bu Teeleh'ti. Ancak Thomas'ın umduğu gibi değildi.

Yaratık omuzlarını indirdi ve kafasını hafifçe çevirdi. Pençelerini içeri çekti, kibarca gülümsedi.

“Hoş geldin, dostum. Ben de senin gelmeni bekliyordum.”

Şimdi dümdüz, müzik tınısı içermeyen bir sesle, alçak tondan konuşuyordu. “Tüm bunların sana biraz bunaltıcı geldiğini biliyorum. Fakat lütfen, onları dikkate alma. Onlar kafasız embesiller.”

Thomas, “Kimler?” dedi. Fakat sesi hırıltı gibi çıkmıştı, o yüzden tekrar sordu. “Kimler?”

“Arkamdaki hasta, kaçık yaratıklar.” Güzel yarasa, arkasından kırmızı bir meyve çıkararak Thomas’a sundu. “Buyur dostum, meyve al.”

Thomas meyveye baktı. Hayvandan meyve almak için uzanmak şöyle dursun, ona biraz daha yaklaşamayacak kadar dehşete kapılmıştı.

“Ama tabii ya. Hâlâ korkuyorsun, değil mi? Çok yazık. Bu en iyi meyvelerimizden biridir.” Shataiki gözlerini Thomas’tan ayırmadan meyveyi ağzına götürerek kocaman bir ısırık aldı. Meyve suları tüylü çenesinden akarak, ayağının altındaki tah-taların üstüne damladı. “Hatta büyük ihtimalle en iyisi. Kesinlikle en kuvvetlisi.” Ağzını şapırdattı. Meyveyi yutmak için çenesini kaldırdı, geri kalanını tekrar arkasına sokuşturdu.

Küçük bir torba çıkardı. “Susadın mı?”

“Hayır, teşekkürler.”

“Susamadın. Anlıyorum. Daha sonra yemek içmek için bol bol zamanımız olacak, değil mi?”

Thomas biraz rahatlamaya başlamıştı. “Ben buraya yiyip içmeye gelmedim.” Teeleh’in onun dostu olması mümkün müydü acaba? Yaratık kesin olarak diğer kara yarasa-ları tasvip etmi-yordu. “Benim geleceğimi nerden bildin?”

“Senin tahmin bile edemeyeceğin güçlerim var, dostum. Senin geleceğini bilmek hiçbir şey sayılır. Emrime amade ordularım var. Kimlerin gelip gittiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Bence sen beni hafife alıyorsun.”

Thomas, ırmağın karşı tarafındaki ağaçların içine gizlenmiş hayvanlara göz atarak, “Eğer böyle güçlerin varsa neden renkli orman yerine kara ağaçlarda yaşıyorsunuz?” diye sordu.

“Renkli orman mı diyorsunuz siz oraya? Akli başında hangi varlık renkli ormanda yaşamak ister ki? Onların meyvelerinin benim meyvelerimle yarışabileceğini mi sanıyorsun? Asla. Onların suları bizimkilerden daha mı tatlı? Hayır. Onlar köleden başka bir şey değiller.”

Thomas ayaklarının üzerinde hafifçe döndü. Burada yalnızca tek bir kural vardı. Ne olursa olsun, sudan asla içemezdi. Bu basit kurala uyduğu müddetçe tamamen güvende olacaktı.

Yarasa aniden, “Cebindeki nedir?” diye sordu.

Thomas elini cebine soktu; Johan’ın ona köyde vermiş olduğu parlayan, küçük oymayı çıkardı.

Teeleh geri çekildi. “Onu diğer tarafa at. At hemen!”

Thomas düşünmeden tepki verdi. Kırmızı aslanı köprünün kenarından attı ve dengesini kaybetmemek için korkuluğa tutundu.

Teeleh yavaşça kolunu indirdi; iri, yeşil gözlerini Thomas’a dikti.

Hayvan, “O bizim için zehirdir,” dedi.

“Ben bunu bilmiyordum.”

“Tabii ki bilmiyordun. Onlar seni kandırdılar.”

Thomas lafı değiştirdi. “Sana ne diyorlar?” diye sordu.

Hayvan, “Kim bana ne diyor?” diye sordu.

“Onlar.” Thomas başıyla yarasaları işaret etti.

Shataiki çenesini kaldırdı. “Bana Teeleh derler.”

“Teeleh.” O da öyle dşnmşt zaten. “Sen Shataiki’lerin liderisin.”

“Birtakım akılsızlar bilmedikleri şeylere istediklerini diyebilirler. Ancak ben gizem ve gücün egemen olduğu bir diyarda, binlerce ordunun hkmdarıyım. Buraya onlar kara orman derler.” Kara yarası, kanadını arkasındaki ormana doğru kocaman açtı. “Ama ben oraya krallığım diyorum. İşte bu yüzden ben seninle konuşmaya buraya geldim. Zihnini zgrleştirmek için. Bilmen gereken bazı şeyler var.”

Thomas’ın bu yaratığın ondan bir şey istediği gerçeğini görmezden gelmesi mümkün değildi. Bu g gösterisi keyfi olamazdı. Ancak Thomas onlara bir şey verme niyetinde değildi. O buraya yalnızca tek bir amaç için gelmişti: Tarih hakkında bazı bilgiler edinmek.

Thomas bu yaratığın asıl doğası konusunda yaşadığı karmaşaya rağmen, Teeleh’in üstünlüğü ele geçirmesine göz yummazdı.

Thomas, “Senin de bilmen gereken bazı şeyler var,” dedi. “Sizin suyunuzdan içmem yasak, benim de zaten böyle bir şey yapmaya niyetim yok. Lütfen zamanını boşa harcama.”

Teeleh’in gözleri parladı. “Yasak mı, dedin? Kim başka bir insanın bir şey yapmasını yasaklayabilir ki? Hayır, dostum. Hiç kimsenin edimleri o kimse bunu seçmediği müddetçe yasakla-

namaz.” Shataiki sanki bu konuyu binlerce kez tartışmış gibi akıcı konuşuyordu. “Bir insanın benim gücümü deneyimlemesini engellemenin, benim suyumdan içerse acı çekeceğini söylemekten daha iyi bir yolu olabilir mi? Bunlar yalan. Şüphesiz sen, bu tarz dar görüşlülüğün insanları yalnızca aptallık kafeslerine kilitlediğini, diğerlerinden çok daha iyi bilirsin. İnsanlar biat talep eden ve özgürlüklerini ellerinden alan bir Tanrı’yı takip ederler. Yasaklar mı? Kimin yasaklar koymaya hakkı var ki?”

Teeleh’in mantığı ikna ediciydi. Ama laf kalabalığıydı. Thomas sözlerini dikkatle seçti. “Ayrıca aramızdan bir kişi bile sizin suyunuzdan içerse, bütün bir diyarın senin verdiğin isimle hasta, kaçık yaratıklara dönüşeceğini ve bizim sizin köleleriniz olacağımızı da biliyorum.”

Ortalık aniden ağaçlardaki Shataiki ordusunun öfkeli hırıltılarıyla kaynamaya başladı. Bağırışlardan ürken Thomas geriye doğru bir adım attı.

Teeleh, “Susun!” diye gürledi. Sesi öylesine bir güçle yankılanmıştı ki Thomas içgüdüsel olarak sindi.

Hayvan başını öne eğdi. “Bağışla onları, dostum. Neler yaşadıklarını bilseydin eğer, onları suçlamazdın. Aldatmaca ve despotluğa maruz kalıp da, tüm bunlardan sonra ayakta kaldığında, bu zorbalığı hatırlatan en ufak şeye bile aşırı tepki verme eğiliminde olursun. Ve inan bana, benim bu arkamdakiler, yaşayan canların bildiği aldatmaca ve istismarın en kötüsünü gördüler.” Duraksadı ve tutulmuş boynunu yumuşatmaya çalışıyormuş gibi başını aniden oynattı.

Birçok yönden Shataiki’lerin hareketleri, istismar ve tutsak

edilmiş yaratıkların hareketlerine *uyuyordu*. Thomas'ın kalbi acıma hissiyle doldu. Teeleh gibi güzel bir yaratığın kara ormanda hapsedilmiş olması adil görünmüyordu.

Teeleh, “Şimdi gelgelelim,” dedi. “Sözünü ettiğin bu mitlerin renkli ormanın insanlarını kandırmak için uydurulduğunu bilmelisin—onların bağılıklarını kontrol altında tutmak için. Bildiğini sanıyorsun, ama sana söylenenler aldatmacaların en büyüğüdür. Ve ben tüm bunları sana anlatmak için geldim.”

Teeleh onun hafıza kaybı yaşadığını biliyor muydu acaba?

“Neden beni öldürmeye çalıştın?” diye sordu.

“Ben asla öyle bir şey yapmam.”

“Ben senin ormanına girmiştım, canımı zor kurtardım. Eğer Geçit'ten geçmeseydim, şimdi hayatta olmazdım.”

Hayvan, “Ama sen benim korumam altında değildin,” dedi. “Seni onlardan biri sandılar.”

“Onlar mı?”

“Sahiden de onlardan biri olduğuna inanmıyorsun, değil mi? Ne kadar garip. Ve zekice olduğunu da eklemeliyim. Aslında onlar senin hafıza kaybını sana karşı kullanıyorlar, değil mi? Tam da onlardan beklenebilecek bir şey. Her zaman kandırıyorlar.”

Demek ki hafıza kaybını biliyordu. Başka neler biliyordu acaba?

Thomas, “Hafızamı kaybettiğimi nereden biliyorsun?” diye sordu.

Yaratık, “Bana Bill söyledi,” dedi. “Bill'i hatırlıyorsun, değil mi?”

“Bill mi?”

“Evet, Bill. Seninle birlikte buraya gelen kızıl kafalı.”

Thomas geriye doğru bir adım attı. Önündeki yaratık odağından çıktı. “Bill *gerçek* mi yani?”

“Tabii ki, gerçek. Sen gerçeksin. Sen gerçeksen, o zaman Bill de gerçektir. İkiniz de aynı yerden geldiniz.”

Thomas’ın yepyeni bir anlayışın eşiğinde durduğu hissi konusunda yanılması mümkün değildi. O buraya tarih hakkında birkaç soru sormaya gelmişti ve bu soruları soramadan, daha yüzlercesi kafasında birikmişti.

Dönüp renkli ormana göz attı. Gerçekte ne biliyordu? Sadece başkalarının ona söylediklerini. Bunların dışında hiçbir şey bilmiyordu. Bildiği her şeyin yanlış olması mümkün müydü?

Kalbi göğsünde küt küt atıyordu. Hava birden solunamayacak kadar ağır geldi ona. Rahatla. Rahatla, Thomas. Cehaletini açık edemezdi.

“Tamam, demek ki Bill’i tanıyorsun. Bana ondan bahset. Nereden geldiğimizi söyle.”

“Hâlâ hatırlamıyor musun?”

Yarasaya dikkatle, sakınarak baktı. “Bazı şeyleri hatırlıyorum. Ancak bunları kendime saklayacağım. Sen bana bildiklerini anlat, bakalım benim hatırladıklarım tutuyor mu? Yanlış bir şey söylersen, yalan söylediğini anlarım.”

Teeleh’in dudaklarındaki gülümseme kayboldu. “Sen Dünya’dan geldin.”

“Dünya. Burası Dünya zaten. Daha ayrıntılı konuş.”

Teeleh ona uzun uzun, dikkatle baktı. “Hakikaten bilmiyorsun, değil mi? Hakkını teslim etmeliyim, gözü açık birisin, ancak bilmiyorsun işte.”

Thomas sesinin endişeli çıkmamasına dikkat ederek, “O kadar da emin olma, derim ben,” dedi.

“Gözü açık olduğundan mı emin olmayayım? Yoksa bilmediğinden mi?”

“Sen sadece anlat bana.”

Teeleh, “Sen ve senin yardımcı pilotun Bill, benim arkamdaki yerden yaklaşık bir mil mesafede yere çakıldınız,” dedi. “İşte ben bu yüzden buradayım. Geri dönüşünüz için bir yol bulmuş olabilirim.”

Thomas bu noktadan sonra kuşkularını saklamak için uğraşamazdı artık. Teeleh’in söyledikleri ne kadar da mantık dışıydı! Aslında bu sözler Thomas’ın gerilimini azaltmıştı. Eğer Teeleh onun bu kadar saçma bir yalana kanacağını düşünecek kadar aptalsa, Michal’in iddia ettiği gibi güçlü bir hasım değildi o zaman. Neyse ki yarasanın tarih hakkında bilgisi vardı.

Şimdilik sesini çıkarmayacak, yaratığın hikâyeyi ne kadar ileri götüreceğini görecekti.

“Demek Bill’i ve uzay gemisini biliyorsun. Başka neler biliyorsun?”

“Uzay gemisinin mantık dışı olduğunu düşündüğünü biliyorum, çünkü aslında hiçbir şey hatırlamıyorsun.”

Thomas gözlerini kırptırdı. “Öyle mi?”

“İşin aslı şöyle: Uzak bir gezegene düştün. Uzay geminiz *Discovery III* üç gün önce buraya düştü. Çarpışmadan dolayı

hafızanı yitirdin. Bu köprünün üstünde durmuş benimle konuşuyorsun, çünkü renkli ormandaki alıklara uyum sağlayamıyorsun ki bu da gayet doğal. Onlara uymuyorsun, o kadar.”

Thomas’ın kulakları yanıyordu. Bu yaratığın bunu da görüp göremeyeceğini merak etti.

Boğazını temizledi. “Daha başka?”

“Hakikati duymak güzel, değil mi? Renkli ormanın kandırılan acınası insanların aksine, ben sana yalnızca hakikati söyleyeceğim.”

“Güzel. Bana hakikati söyle o zaman.”

“Vay, vay, acız demek. Hakikat şu ki; benim renkli orman ve orada yaşayanlar hakkında bildiklerimi sen de bilseydin, onları hor görürdün.”

Shataiki kalabalığı sessizliğe olan riayetlerini unutmuşlardı. Nefes sesleri arasında, bir homurtu ve ciyaklama dalgası kabardı. Karanlıkta bir yerlerde, Thomas tiz sesli yaralarının yaptığı tartışmaların alevlendiğini duyabiliyordu.

Teeleh, “Biz bu ıssız ormana hapsedildik,” dedi. “Hakikat bu. Bir Shataiki’nin ırmağın karşısındaki toprağa dokunması, anında ölmesi demek. Bu zorbalık.”

Yarasa kalabalığı acı acı bağırıyordu.

Teeleh kanadını kaldırdı.

Sessizlik bir sis bulutu gibi ormanın üstüne çöktü.

Teeleh, “Beni hasta ediyorlar,” diye söylendi. Ordularının sorun çıkarmadığından emin olmak için arkaya baktı.

Thomas, “Ya tarih?” diye sordu. Buraya sormak için geldiği bu soru, bu yeni hakikat âleminde biraz dengesiz kaçıyor-

du.

“Tarih. Evet, tabii ya. Sanırım rüyanda tarihi görüyorsun, değil mi?”

“Onlar gerçek mi? Eğer burası Dünya değilse, o zaman nasıl olur da burada Dünya tarihi bilinebilir?”

Bu soru büyük yarasayı şaşırtmışa benziyordu. “Zekice. Çok zekice. Eğer biz Dünya üstünde değilsek, nasıl olur da Dünya tarihini bilebiliriz?”

“Peki, sen benim rüyamda tarihi gördüğümü nereden biliyorsun?”

“Rüyanda tarihi gördüğünü biliyorum, çünkü ben kara ormandaki sudan içtim. Bilgi suyundan. Dünya tarihi hakikaten Dünya’nın geleceğidir. Senin için onlar tarih, çünkü sen arkamdaki ormanda yetişen bazı meyvelerin tadına baktın. Geleceği görüyorsun.”

Söyledikleri çarpıcıydı. Thomas meyve yediğini hiç hatırlamıyordu. Belki de meyveyi kafasını kayaya vurmadan önce yemişti. Bir bakıma mükemmel derecede mantıklıydı. Ve bu iddiayı test etmenin bir yolu vardı.

Thomas, “Makul görünüyor,” dedi. “O zaman bu gelecekte neler olduğunu bana anlatabilirsin. Bana Raison Tüürü’nden bahset.”

“Raison Tüürü. Elbette. İnsanlığın en çarpıcı dönemlerinden biri. Büyük Felaket’ten öncesi. Genelde Büyük Aldatmaca diye bilinir. Ben ondan tarih olarak bahsedeceğim. Aşırı ısı altında virüse dönüşen bir aşıydı.”

Teeleh sevimli bir şekilde dudaklarını yaladı. “Kimsenin

bunu bilmesi mümkün değildi. Aşı aslında hiçbir zaman mutasyona uğramayacaktı, çünkü hiçbir doğal neden mutasyonu tetiklemeye yetecek kadar yüksek ısı üretemezdi. Gel gör ki ma-sum bir ahmak bu bilgiyi tesadüfen öğrendi. Bunu yanlış in-sanlara söyledi. Aşı çok... dengesiz insanların eline geçti. Bu insanlar aşırı iki saat boyunca tam olarak 179,47 Fahrenheit'ta ısıttılar ve böylece dünyanın en ölümcül, havayla taşınabilir virüsü doğdu.”

Teeleh'in söylediklerinde çok tuhaf bir şeyler vardı, ama Thomas bunun ne olduğunu tam çıkaramıyordu. Sonuçta yarattığın verdiği bilgiler onun rüyalarına uyuyordu.

Teeleh, “Yakına gel,” dedi.

“Yakına mı?”

“Aşı hakkında bilgi edinmek istiyordun, değil mi? Biraz daha yakına gel.”

Thomas yarım adım attı. Teeleh'in pençesi hiçbir uyarı olmadan aniden hareket etti. Thomas'ın korkuluğa tutunan başparmağına uç ucuna dokundu. Kolunda küçük bir şok yükselince elini hızla geri çekti. Başparmağındaki ince kesikten kan damladı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Öğrenmek istiyordun; öğrenmene yardım ediyorum.”

“Bu kesik benim öğrenmeme nasıl yardım edecek?”

“Lütfen, bu sadece bir sıyrık. Ben yalnızca seni sınıyordum. Bana bir soru sor.”

Bu olanların tümü son derece sıra dışıydı. Ancak Teeleh'le ilgili olan her şey zaten sıra dışıydı.

“HIV’deki nükleotid baz çiftlerinin sayısını biliyor musun?” diye sordu. “Yani Raison Aşısı’ndaki.”

Teeleh, “Baz çifti: 375.200. Ancak asıl yıkıma yol açanın Raison Türü olmadığını biliyorsun,” dedi. “Asıl yıkıma anti virüs yol açtı ki o da virüsü salıveren adamın ellerinde uygun bir şekilde son buldu. Adam dünyaya şantaj yaptı. Bu yüzden adı, Büyük Aldatmaca’dır.”

Thomas’ın kafası uğulduyordu. “Anti virüs mü?”

“Evet. DNA’yı beşinci gen ile doksan üçüncü gende kesip, uçları birbirine bağlayarak elde ediliyor.” Teeleh aniden durdu. Sesi yumuşadı. “Anlat onlara, Thomas. İki saat boyunca 179,47 derecede tutulması ve beşinci ile doksan üçüncü genin kesilerek birleştirilmesi gerektiğini anlat. Söyle bunu.”

“Sayıları mı söyleyeyim?”

“Öğrenmek istemiyor musun? Sayıları söyle.”

“İki saat boyunca, yüz yetmiş dokuz virgül kırk yedi derecede.”

“Evet, şimdi de beşinci gen.”

“Beşinci gen...”

“Evet, ve doksan üçüncü gen.”

Thomas, “Doksan üçüncü gen,” diye tekrarladı.

“Kesilip birleştirilecek.”

“Kesilip birleştirilecek.”

“Monique’nin arka kapısına da ihtiyacın olacak.”

“Arka kapısına mı?”

“Evet. Şimdi sana bunu söylediğimi unut.”

“Unutayım mı?”

“Evet, unut.” Teeleh biraz evvel teklif ettiği meyveyi tekrar çıkardı. “İşte. Bir ısırık al. Sana iyi gelir.”

“Hayır, alamam.”

“Bu hiç doğru değil. Bu kuralların bir hapishane olduğunu az önce kanıtladım. Sen ne kadar da kalın kafalısın böyle?”

Teeleh parmaklarında gevşekçe tuttuğu meyveyle kımıldamadan duruyordu. Biraz daha alçak sesle konuşmaya başladı. “Thomas, dostum, meyve senin önünde yepyeni dünyalar açacak. Ve su da senin yalnızca hayalini kurduğu irfan dünyalarını sana gösterecek. Renkli ormandaki dostlarının hakkında hiçbir şey bilmediği dünyaları.”

Thomas meyveye baktı. Sonra kafasını kaldırıp yeşil gözlerle baktı. Ya o ağaçların arkasında gerçekten de bir uzay gemisi varsa? Göz önüne aldığı başka senaryolar kadar muhtemel bir senaryoydu.

“Bunların hepsinin doğru olduğunu farz edersek, Bill nerede?”

“Bill’i görmek mi istiyorsun? Belki bunu senin için ayarlayabilirim.”

“Bizi geldiğimiz yere geri döndürecek bir yol bildiğini söylemiştin.”

“Evet. Evet, bunu yapabilirim. Geminizi tamir etmenin bir yolunu bulduk.”

“Bana onu gösterebilir misin?” Thomas soruyu sorarken kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Gemiye görmesi aklında şiddetli bir biçimde süregelen tartışmaya son verecekti ama Shataiki’lerin onu paramparça etmeyeceğinin bir garantisi

yoktu. Daha önce bir kez denemişlerdi.

“Evet. Evet, yapacağım. Ancak öncelikle senden bir şey istiyorum. Bence kolayca yapabileceğin basit bir şey.” Shataiki’lerin lideri sanki sormak için geldiği şeyi sormaya çekiniyormuş gibi yine duraksadı.

“Nedir?”

“Tanis’i buraya, köprüye getir.”

Sessizlik onları içine çekti. Orman boyunca sıralanmış Shataiki’lerden biri bile kımıldamıyordu sanki. Öfkeli gözler beklenti içinde Thomas’a çevrilmişti. Thomas’ın kalbi küt küt atıyordu. Şu anda aşağıda çağıldayan ırmağın dışında duyduğu tek ses kalbinin sesiydi.

“Onu getirirsem, o zaman sen benim gemime güvenli bir şekilde ulaşmamı garanti eder misin? Gemim tamir edildi, değil mi?”

“Evet.”

Thomas sendelememek için elini korkuluğa uzattı.

“Onu sadece köprüye getirmemi istiyorsun, değil mi? Köprüden geçmeyecek yani?”

“Evet. Sadece buraya, ırmağa getir.”

“Peki, ben gemime güvenli bir şekilde nasıl gideceğim? Bana nasıl bir garanti verebilirsin?”

“Gemiye de buraya, köprüye getireceğim. Ben Tanis’le konuşmadan önce, Shataiki’ler etrafta yokken, içine girebilirsin.”

Eğer Shataiki ona bu gemiyi, *Discovery III*’ü gerçekten de gösterebilirse, bu kanıt yeterli olurdu. Gösteremezse köprüyü geçmezdi. Bir zarar görmezdi.

Thomas ihtiyatla, “Mantıklı,” dedi.

Orman boyunca sıralanmış kara yaratıklardan oluşan canlı duvar şimdi hep birlikte, büyük bir ağustosböceği tarlası gibi tıslıyordu. Teeleh, Thomas’a gözlerini dikti, meyveyi ağzına götürdü ve tekrar kocaman bir ısırık aldı. Parmaklarının üstüne akan meyve suyunu ince uzun, pembe diliyle yaladı. Bu esnada gözünü hiç kırpmadan Thomas’a bakıyordu. Bu yaratığa güvenilir miydi? Söyledikleri doğruysa uzay aracını bulmak zorundaydı! Tek dönüş yolu buydu.

Shataiki’lerin lideri yalanmayı bıraktı. Meyveyi Thomas’a uzattı. Teeleh, “Anlaşmamızı mühürlemek için bu meyveyi ye,” dedi. “Bu en iyi meyvemizdir.”

Bunu daha önce bir kez yapmıştı zaten. Yaratığın söylediğine göre, bu yüzden rüya görüyordu. Thomas korkusunu bastırarak Shataiki’ye uzandı, pençesinden meyveyi aldı; geriye doğru bir adım attı.

Thomas önündeki gülümseyen yaratığa gözünü dikerek baktı. Yarıyı yenmiş meyveyi ağzına götürdü. Çılgık geceyi bölüğü sırada tam ısırarak üzereydi.

“Thomasssss!”

Thomas meyveyi ağzından atarak, sağ tarafına döndü. Bill miydi? Ses geveler gibi ve cırlak geliyordu.

Sonra Thomas kızıl kafalıyı gördü. Bill ormandan çıkmış, bir sürü Shataiki’nin pençelerine karşı güçsüzce mücadele ediyordu. Giysileri üzerinden tamamen sıyrılmıştı ve çıplak vücudu, acı çılgınlık atarak onu parçalayan kara Shataiki karmaşası içinde, şimdi şok edici biçimde beyaz görünüyordu. Kızıl kafa-

lının saçları kandan keçeleşmişti. Kanlar bitkin yüzünden yol yol akıyordu. Adamın soluk cildini bir sürü kesik ve bere kaplamıştı. Hırpalanmış bir cesede benziyordu.

Thomas'ın kanı çekildi. Midesine birden bulantı girdi.

Teeleh dönüp baktı, Thomas'ın onun gözlerinde daha önce görmediği bir öfkeyle gözleri alev alev yanıyordu. Thomas'ın parmakları gevşedi, elindeki meyve küt diye tahta döşemeye düştü.

Teeleh, "Çekin ellerinizi onun üzerinden!" diye haykırdı. Kanatlarını açarak başının üstüne kaldırdı. "Bana baş kaldırmaya nasıl cüret edersiniz!"

Thomas şaşkınlıktan ağzı bir karış açık vaziyette, olan biteni seyrediyordu. Shataiki'ler Bill'i hemen serbest bıraktılar.

"Onu güvenli bir yere götürün. Hemen!"

İki yarasa Bill'i ellerinden çekti. Bill ağaçlara doğru sendeledi.

Teeleh yüzünü Thomas'a çevirdi. "Gördüğün gibi, Bill sahidin de gerçek. Onu elimde tutmam gerekiyor. Senin Tanis'le birlikte döneceğinin bir teminatı o benim için. Fakat sana söz veriyorum, o daha fazla zarar görmeyecek."

"Thomas!" Bill'in çılgılığı ağaçlardan geliyordu. "Bana yardım et..." Sesi kesildi.

Teeleh, "Tamamen gerçek, dostum," dedi. "Bill son zamanlarda biraz hengâme yaşadı ve diğerlerinin ona olan davranışlarından pek memnun değil, ama sana onun tümüyle benim korumam altında olacağına dair söz veririm."

Thomas gözlerini Bill'in kaybolduğu, ağaçların içindeki

aralıktan alamıyordu. Bu gerçek miydi? Bill gerçektir. Kafası karışmıştı.

Thomas arkasında aniden acı bir ıglık duydu. Kafasını çevirdiğinde, beyaz Roush'un ağaç tepelerinden aşağı süzöldüğünü gördü. Bu Michal'di!

“Thomas! Koş! Çabuk ol!”

Thomas arkaya döndü, ormana doğru fırladı. Bir ağaca çarptı, soluklanmak için arkasına geçti. Teeleh kocaman yeşil gözlerini Thomas'ın üzerine dikmiş, ifadesiz bir yüzle köprünün üstünde duruyordu.

Michal, “Çabuk ol!” diye bağırdı. “Hemen gitmeliyiz!”

Thomas gözlerini kara ormandan çevirdi ve Michal'in ardından ormana daldı.

20

ODAYI BULMA işini, resepsiyoniste yüz dolar verip, sarışın Amerikalı kızın birkaç saat önce hangi odayı tuttuğunu sorarak kolayca halletmişti. Büyük ihtimalle gün boyunca giriş yapan tek Amerikalı oydu.

Resepsiyonist, “Oda no 517,” dedi.

Carlos beşinci katın koridoruna adım attı; temiz olduğunu görünce, hızla sola doğru yürüdü. 515, 517. Kapının yanına geldi, kapı tokmağını kontrol etti. Kilitliydi. Doğal olarak.

Boş koridorda kulağını kapıya dayayarak, üç dakika daha durdu. Uğuldayan klima dışında oda tamamen sessizdi. Uyuyor olabilirlerdi ama bundan şüpheliydi. Ya da gitmişlerdi. O da pek olası değildi.

Elini cebine soktu, sivri bir şey çıkardı ve çok dikkatlice kilidin içinde çevirdi. Girişinin duyulmasını önlemeye yetecek beyaz gürültüden fazlası vardı. Amerikalı’nın silahı vardı ama o bir katil değildi. Yüzüne bakar bakmaz Carlos bunu anlamıştı. Ve otel lobisinde 9 milimetreliği tutuşuna bakılırsa, silahlara çok da aşina değildi.

Hayır, söz konusu Amerikalı çılgın, gözü pek ve hatta belki de değerli bir hasımdı, ama bir katil değildi.

Eğer düşmanın güçlüyse ezmelisin.

Eğer düşmanın sağırsa bağırmalısın.

Eğer düşmanın ölümden korkuyorsa katletmelisin.

Bu temel terör kampı düsturuydu.

Carlos boynunu çevirip çıtlattı. Üzerinde siyah bir ceket, tişört, pantolon, marka deri ayakkabılar vardı. Akdenizli bir iş adamının giysileri. Ancak dış görünüş zamanı geçmişti. Ceket onun hareketlerine engel olmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Susturucu takılmış silahı göğüs cebinden yavaşça çekti, keme-rinin altına geçirdi. Ceketini çıkardı. Ceketini sol koluna astı, silahı eline aldı. Sol eliyle kapı tokmağını çevirdi.

Carlos derin bir nefes aldı ve herhangi bir güvenlik aletini koparacak kadar güç vererek kapıya yaslandı.

Bir zincir pat diye gerildi. Carlos aradan silahını uzattı.

Güç ve hız. Sadece icraatta değil, anlayış ve hüküm vermede de önemliydi. İçeri atacağı ilk adımından önce görmesi gerekenleri gördü.

Kadın klimaya bağlanmış, ağzı kapatılmıştı. İpler çarşaftan yapılmıştı.

Amerikalı yatakta üstü çıplak vaziyette yatıyordu. Uyuyordu.

Kadın bir tepki veremedi Carlos odanın yarısını geçmişti. Sonra yalnızca boğuk bir cıyıklama duyuldu. Kadının gözleri iyice açılmış, ateş saçıyordu. Ama elinden bir şey gelmezdi.

Bundan sonraki tek problemi Amerikalı'ydı. Adamın yana çekilme ihtimaline karşı, omzuna bir kurşun yerleştirmek üzere silahını sağa çevirdi.

Gereksiz hiçbir harekette bulunmadan, hızla hareket ediyordu. Ancak zihninde her şey inanılmayacak kadar yavaş ilerliyordu. Bu şekilde kusursuz bir biçimde yüzlerce görevin üstesinden gelmişti. Basit bir hareketi birçok parçaya ayır. Sonrasında her parçaya tesir edebilir; düzeltmeler, değişiklikler yapabilirsin. Sonuçta bu becerisi onun en büyük avantajıydı.

Carlos dört adımda kıza ulaştı. Sağ dizinin üstüne çöktü, kızın şakağına kuvvetle bir yumruk attı. Tüm bunları yaparken silahı Amerikalının üstüne doğrultmuştu.

Kadın inleyerek çöktü. Bilincini kaybetmişti.

Carlos içinden üçe kadar sayarak pozisyonunu korudu. Amerikalı'nın göğsü inip kalkıyordu. 9 milimetrelik tabanca yatağın üstünde, parmaklarının yanında duruyordu.

Kolaydı. Aşırı kolaydı. Neredeyse hayal kırıklığı yaratacak kadar kolay.

Ayağa kalktı, Amerikalı'nın silahını aldı, kapıya koşturdu. Kapıyı yavaşça kapadı. Yatağa döndü ve silah elinden sarkarken durumu gözden geçirdi. Neresinden bakarsan bak, beklenmedik bir şanstı. Amerikalıların dediği gibi tek fiyatına iki taneydi. Bilincini kaybetmiş bir kadın ve ayaklarının dibinde uyuyan, savunmasız bir adam.

Adamın göğsünde birkaç yara izi vardı. Vücudu kaslıydı, gayet yapılıydı. İnce uzun parmakları vardı. Mükemmel bir savaşçı vücuduna sahipti. Belki de bu adamı hafife almıştı.

Thomas Hunter'i güdüleyen neydi? Rüyalar mı? Yakında öğreneceklerdi, çünkü ikisini de buradan götürecekti. Dünya Monique de Raison'u kaçıran çılgın Amerikalı'yı arıyor olacak,

şu anda ikisinin de üçüncü bir tarafın elinde olduğundan asla şüphelenmeyecekti. Svensson altına işeyecekti bu defa.

Sol tarafındaki klima uğuldayıp duruyordu. Dışarıda cadde gece işleriyle kaynıyordu. Diğer kadın her an dönebilirdi.

Carlos kadına doğru yürüdü, ağzını açtı. Cebinden bilye büyüklüğünde bir top çıkardı. Kendi yaptığı bir şeydi. Dokuz parçası yüksek patlayıcı, bir parçası uzaktan patlatıcı. Bunu üç olayda başarıyla kullanmıştı.

Kadını oturma pozisyonuna getirdi, ağzını açmak için yanaklarını sıkarak topu ağzına koydu. İstem dışı soluk almasını sağlamak için, sol elini kullanarak soluk borusunu yeterli güçle sıktı. Kadının ağzı açıkken, topu işaret parmağıyla boğazından aşağı itti.

Kadın kusacak gibi oldu, yutkundu. Carlos elini kadının ağzına bastırınca, kadın kendine gelerek onunla mücadele etmeye başladı. Carlos onun topu tam olarak yuttuğundan emin olduğunda, şakağına bir yumruk attı.

Kadın yere düştü.

Monique de Raison içinde şimdi, tek bir düğmeye dokunuşla bağırsaklarını dışarı çıkaracak kadar patlayıcı taşıyordu. Eğer patlatılmazsa, patlayıcı top sindirim sisteminden yaklaşık yirmi dört saatte çıkardı, ama o zamana kadar elli metrelik bir alanda Monique onun tutsağıydı. Bu hem onu hem de Amerikalı'yı işbirliğine ikna etmenin tek yoluydu. Monique belli nedenlerden ötürü onun emirlerine uyacaktı. Ve Carlos, Amerikalı hakkında yanılmadıysa, o da kızı korumak için uyacaktı.

“Ne—” Amerikalı'nın kafası uykusunda aniden hareket etti.

Sayıklıyordu. “Ne?”

Carlos yatağın yanına geldi. Adamı, omzuna bir kurşun sıkarak uyandırmayı düşündü. Fakat bodruma inip, arabaya kadar yürümeleri gerekiyordu. Kanayan bir omuzun yol açacağı kargaşayı ve zaman kaybını göze alamazdı.

Hunter, “Söyle onlara?” diye mırıldandı. “Söyle onlara... 179.47 derece iki saat boyunca... beşinci ile doksan üçüncü gen kesilip birleştirilecek. Ayrıca arka kapı var.”

Bu ahmak neler sayıklıyordu böyle?

“... Şimdi unut...”

Amerikalı’nın uykusunda kafasını sağa sola sallayıp, sayıklaması ilginç bir manzaraydı. Rüyalarında. Beşinci gen, doksan üçüncü gen, kesilip birleştirilecek. Arka kapıya ihtiyacın olacak. Anlamsız sözlerdi. Carlos sırf alışkanlıktan bu bilgileri hafızasına kaydetti.

Silahlı kaldırarak Amerikalı’nın göğsüne nişan aldı. Tek bir vuruşla adam ölürdü. Cidden baştan çıkarıcıydı. Ancak mümkünse ona canlı ihtiyaçları vardı. Bu ona başka bir Amerikalı’ya suikast düzenlediği bir anı hatırlattı; Svensson’un yolundan çekilmesini istediği bir ilaç şirketinin sahibine.

Carlos bir şey yapmadan öylece durdu.

—

Michal ağaç tepelerinin aşağısında uçuyor, zaman zaman hiç konuşmadan arkaya göz atıyordu. Thomas zihni uyuşmuş hâlde, öne doğru atılıyordu. Az önce çok önemli bir şey olmuş-

tu. Köyden gizlice çıkmış, Teeleh'le karşılaşmıştı. Bu öyle bir şeydi ki ne zaman zihin gözüyle yarattığı görse sırtından aşağı bir ürperti boşalıyordu. Aslına bakılırsa, ihanet etmeye razı olmuştu.

Hayır, ihanet değil. O asla bunu yapmazdı.

Ama yapmıştı işte!

Ve yardımcı pilotu olan, neredeyse ölü hâldeki kızıl kafalı Bill'i görmüştü. Tüm bu olan bitenin dehşeti sabit mürekkep gibi zihnine sızıyordu. Kendini Manila sokaklarında sürten bir çocuk gibi hissediyordu.

Thomas en sonunda umutsuzluğa kendini bıraktı ve kendi ayak seslerinde kayboldu.

Nihayet vadinin tepesine vardıklarında, Michal, Thomas'ın beklediği gibi, aşağıdaki aydınlık köye doğru yönelmedi. Geniş yolun tepeyi aşınca gözden kaybolduğu vadiye döndü. Thomas nefes nefese kalmıştı; elleri dizlerinin üstünde, gece havasını güçlükle soluyarak eğildi. Roush, Thomas'ın durduğunu fark etmeden önce yüz metre kadar uçtu. Kanatlarını çırparak döndü, tepeden aşağı süzüldü.

“Şimdi yürüsek daha mı iyi olur?” diye sordu.

Thomas köyü işaret etti. “Gidiyor muyuz?”

Michal, “Bu gece Elyon'la görüşeceğiz,” diye yanıtladı.

Thomas telaşlanarak doğruldu. “Elyon mu?”

Roush döndü, patikaya doğru yürümeye başladı.

“Michal! Lütfen. Lütfen, bir şey öğrenmem gerekiyor.”

“Oh, öğreneceksin, Thomas. Öğreneceksin.”

“Bill. Onu gördün mü? Shataiki onun benim yardımcı pi-

lotum olduğunu söyledi. Biz düşmüştük...”

Michal geriye döndü ve onu süzdü. “Sahtekâr sana böyle mi dedi?”

“Evet. Ben onu gördüm, Michal. *Sen* de gördün!”

“Ben sana ne gördüğümü söyleyeceğim, ama bunu asla unutmamalısın. Beni anlıyor musun? Asla!”

“Tabii ki!” Thomas’ın hissettiği duygulardan göğsü sıkışmıştı. Kafasını umarsızca toparlamaya çalışarak, avuç içlerini şakaklarına koydu. “Lütfen, bana mantıklı bir şeyler söyle.”

“Ben yalanlar dışında hiçbir şey görmedim. Teeleh bir sahtekârdır. Seni tuzağına düşürmek için söylemeyeceği şey yoktur. Sana söylediklerinden hemen şüpheyi düşeceğini çok iyi bildiği için, sana senin şu Bill dediğin kızıl kafalıyı gösterdi.”

“Fakat ya Bill gerçekse—”

“Bill gerçek değil! Senin gördüğün o şey hayal gücünün bir ürünü! O canavarın bir yaratımı! O baştan beri seni kandırmak için ayarlanmış bir şeydi.”

“Ama... Bill beni uyardı! Ormandan kaçıp bana bağırdı!”

“Teeleh’in onun gerçek olduğuna seni ikna etmesinin bundan daha iyi bir yolu olabilir miydi peki? Diğerlerine ihanet edeceğine dair onunla yaptığın anlaşmaya büyük ihtimalle uymayacağını biliyordu.” Michal sözlerini bitirince ürperdi. “Ancak o şimdi bu gösteriyi yaptı, sen de gerçek olsun olmasın, bu Bill’in dost olduğunu düşünecek şekilde kandırıldın ve geri dönme ihtimalin de daha fazla. En sonunda sen dönene kadar bu mesele senin kafandan çıkmayacak.”

Roush ona öyle bir baktı ki Thomas’ın içinden ağlamak

geldi.

“Asla!” dedi. “Eğer bu doğruysa, asla oraya dönmem!”

Michal hemen yanıt vermedi. Döndü, tepeden aşağı paytak paytak yürüdü.

“Şimdi bile şüphe ediyorsun,” dedi.

Thomas birdenbire Roush’un hem haklı hem de haksız olduğundan emin olmuştu. Shataiki’nin aldatması konusunda haklıydı, geri döneceği konusunda haksızdı. Nasıl dönebilirdi ki? O tarihte yaşamıyordu; Dünya adındaki uzak bir gezegenden değildi. O buralıydı ve burası da Dünya’ydı.

Teeleh haklı değilse tabii.

Roush’u epeyce arkadan takip etti. Tepeyi aşip ikinci bir vadiye girdiler. Şimdi gözlerinin önünde yeni bir manzara açılmıştı. Tepelerin hafif yuvarlaklığı, yerini arkalarındaki ağaçlardan çok daha uzun ağaçlarla kaplı dik yokuşlara bırakmıştı.

Thomas manzaraya hayretle bakakaldı. Dik yokuşlar uçurum hâline geliyor ve ağaçlar daha da büyüyordu. Ağaçların saçtığı ışık o kadar parlaktı ki kanyonu neredeyse gün ışığı gibi aydınlatıyordu. Görünüşe göre her dalda meyve vardı. Esaret’in muazzam sütunları bu ormandan kesilmiş olmalıydı. Yakut, safir, zümrüt ve altın renginde parlayan kusursuz sütunlar patikayı öyle bir aura ile aydınlatıyordu ki Thomas bunu neredeyse hissedebiliyordu.

Burası onun yuvasıydı. Hafızasını kaybetmişti ama bu inanılmaz yer onun yuvasıydı. Adımlarını hafifçe hızlandırdı.

Büyük yapraklı kırmızı ve mavi çiçekler, zümrüt rengindeki sık bir çimen örtüsünü kaplamıştı. Kayalıklar tek parça

büyük, beyaz bir inciden kesilmiş gibi görünüyordu. Ağaçlardan çıkan ışığı yansıtıyorlar, böylece bütün vadi gökkuşağı renklerinde kor gibi parlıyordu. Thomas hızla akan ırmağın gürlemesini duyabiliyor; ırmak arada kıvrılıp patikaya yeterince yaklaştığında, yeşil, parlak suyunu görebiliyordu.

Burası onun yuvasıydı. Thomas bundan şüphelenmiş olduğuna inanamıyordu. Rachelle de yanında olsa, bu özel patikada onunla birlikte yürüse ne iyi olurdu.

Yürümeye başladıklarından bu yana on dakika geçmemişti ki Thomas ilk kez uzaktan gelen o gürlemeyi duydu. İlk başta ırmağın sesi olduğunu düşünmüştü ama hayır, bu ırmaktan fazla bir şeydi.

Thomas tatlı bir ürperti hissetti. Gürleme arttı. Tekrar adımlarını hızlandırdı. Michal de sekerek ve dengesini korumak için kanatlarını açarak hızla gidiyordu. Thomas'ı çeken şey her neyse onu da çekiyordu.

Aniden sol taraftaki çalılıklardan bir hışırtı gelince, Thomas durdu. Küçük bir at büyüklüğünde, ama bir aslana benzeyen beyaz bir hayvan ona merakla bakarak, patikaya adım attı. Thomas geriye doğru bir adım attı. Ancak aslan yüksek sesle mırılarak yürümeye devam etti. Thomas, hiç durmadan yoluna devam eden Michal'e yetişmek için koşturdu.

Şimdi diğer canlıları da görebiliyordu. Çoğu ilk gördüğüne, diğerleri ata benziyordu. Thomas büyük, beyaz bir kartalın bir aslanın sırtına inmesini izledi. Thomas patikadan sendeleyerek yürürken kartal gözlerini ondan ayırmadı.

Gürleme arttı; alçak, derinden gelen ve toprakta hafif bir

sarsıntı oluşturmaya yetecek kadar güçlü bir gürlemeydi. Michal hoplayıp zıplayıp kaymayı bırakmış, tekrar havalanmıştı.

Thomas, Roush'un ardından hızla koştu. Toprakdan titreşimler yükseliyordu. Thomas kalbi küt küt atarken, eğilerek koşturuyordu.

Ve sonra patika son buldu. Ansızın.

Thomas kayarak durdu.

Önünde kara ormanı da içine alan zümrüt rengi suyla parıldayan, kocaman dairesel bir göl uzanıyordu. Gölün etrafında, beyaz kumlu bir kıyıdan kırk adım geride, parıldayan kocaman ağaçlar eşit aralıklarla sıralanmıştı. Hayvanlar gölün etrafını sarmıştı, uyuyor ya da suyundan içiyorlardı.

Uzak kenarda kule gibi yüksek, inci bir kayalık yakut ve topaz renklerinde pırıldıyordu. Yeşil ve altın renginde titreşen muazzam bir şelale, kayalıktan yüz metre aşağıdaki suyun içine gürül gürül boşalıyordu. Yükselen pus, renklerin gölün kendisinden çıktığı izlenimini vererek, ağaçlardan yayılan ışığı zapt ediyordu. Burada, gündüz ile gece arasında pek fark olması mümkün değildi. Thomas'ın patika boyunca görmüş olduğu ırmak sağ tarafta gölden çıkıyordu. Michal göl kıyısına inmiş, şapır şupur sudan içiyordu.

Thomas tüm bunları göz açıp kapayana kadar hafızasına kaydetti.

Kıyıya doğru kararsızca birkaç adım attı, sonra ayakları kuma gömülü vaziyette durdu. Su kenarına koşarak, Michal'in içtiği gibi o da kana kana sudan içmek istiyordu, ama hareket edebileceğinden o kadar da emin değildi.

Aşağıda Michal su içmeye devam ediyordu.

Thomas'ın sırtından aşağı, ense kökünden ayak tabanına kadar bir ürperti indi. Açıklaması mümkün olmayan bir korku onu yuttu sanki. Gölden serin bir rüzgâr esmesine rağmen, üstünden ter boşandı.

Yanlış olan bir şey vardı. Tümüyle yanlıştı. Zihni mantıklı bir şey bulmaya çalışırken, geri adım attı. Ancak korku, yerini dehşete bıraktı birden. Döndü ve bayır yukarı koşmaya başladı.

Bayırın tepesine ulaşır ulaşmaz, korku gevşemiş prangalar gibi üzerinden döküldü. Geriye dönüp baktı. Michal hâlâ doymak bilmez bir hâlde sudan içiyordu.

İşte o anda, Thomas sudan içmek *zorunda* olduğunu anladı.

Kumsalda, ayakları yayılarak beyaz yumuşak kuma iyice gömülmüştü. Ellerini sımsıkı yumruk yapmıştı. Thomas'ın zihni dağılmıştı sanki.

Dudaklarından dökülen mırıldanmanın belli belirsiz farkına vardı, dökülen suyun sesi arasından kendi sesi güçlükle duyuluyordu. Hayvanlar avare avare dolanıyorlardı. Michal aşağıda kana kana su içiyordu. Ağaçlar tüm heybetleriyle dikiyorlardı. Şelale coşmuştu. Manzara zamanda donmuştu, Thomas da yanlışlıkla onun katları arasına hapsolmüştü.

Şelale birden biraz daha sertçe çarpmaya başladı sanki ve gölden büyük bir serpinti dalgası yükseldi. Pus, Thomas'a doğru sürüklendi. Geldiğini görebiliyordu. Kıyının üzerinde buram buram yükseliyordu. Pus yüzüne çarptı, hafif bir nem serpintisinden başka bir şey değildi, ama küçük bir nükleer silahın şok

dalgası da olabilirdi aslında.

Thomas soluk soluğa kaldı. Elleri kuma düştü. Gözleri iyice açıldı. Dehşet gitmişti.

Şimdi sadece arzu kalmıştı. Ağrıyan kalbini mutlak vakumun gücüyle çeken katıksız, umutsuz bir arzu.

O sırada onu seyreden biri bir sonra yapacaklarını hiç tahmin edemezdi. Thomas o anda ne yapması gerektiğini bilerek—en çok istediği şey—ayaklarını kumdan çekti, su kenarına doğru hızla koşmaya başladı. Diğerlerinin yaptığı gibi kıyıda durup, içmek için eğilmedi. Eğilmiş vaziyette duran Michal'in üzerinden balıklama atlayarak, parıldayan sulara daldı. Boyuna çığlıklar atıyordu.

Thomas'ın vücudu suya değer değmez, kuvvetle sarsıldı. Gözlerinde mavi bir ışık patladığında öleceğini anladı. Yanlış bir hevesin kurbanı olarak, yasak bir havuza girdiğini ve şimdi bunu hayatıyla ödeyeceğini anladı.

Ilık su onu içine çekti. Kıpırtılar vücudunun içinde hafifçe dalgalanarak, ciğerlerinden gelen nefesi vuran bir kaynama noktasına püskürdü. Bu şok onu öldürebilirdi.

Fakat ölmedi. Aslında onun vücuduna eziyet eden ölüm değil hazdı. Haz! Duygular kemiklerinden büyük, amansız dalgalar hâlinde akıyordu.

Elyon.

Bundan nasıl bu kadar emin olduğunu bilmiyordu. Ama biliyordu; Elyon bu gölde onunla birlikteydi.

Thomas gözlerini açtığında, gözlerinin yanmadığını fark etti. Yanında altın bir ışık sürükleniyordu. Suyun hiçbir bölümü

diğer bölümlerinden daha koyu değil gibiydi. Tüm yön duygusunu kaybetmişti. Yukarısı neresiydi?

Su vücudunun her santimetrekaresine, acı yerine hazla yanan bir asit kadar yoğun bir şekilde basınç yapıyordu. Gitgide suya batarken, şiddetli sarsılması hafif bir titremeye dönüştü. Ağzını açtı ve güldü. Daha fazla istiyordu, çok daha fazla istiyordu. Suyu içine çekip içmek istiyordu.

Düşünmeden bunu yaptı. Büyük bir yudum aldı, sonra gayri ihtiyari içine çekti. Sıvı ciğerlerine vurdu.

Thomas panikleyerek durdu. Öksürerek ciğerlerini temizlemeye çalıştı. Ancak içine daha çok su çekti. Sağa sola döndü, yüzey olabileceğini düşündüğü yöne doğru elini uzattı. Boğuluyor muydu acaba?

Hayır. Nefessiz kaldığını hissetmiyordu.

Dikkatle içine biraz daha su çekti, sonra yavaşça dışarı verdi. Sonra tekrar, derinden ve kuvvetle. Su yumuşak bir vınlama sesiyle dışarı çıktı.

Suyu içine çekiyordu! Göğsünü kuvvetle şişirerek gölün mest edici suyunu içine çekiyordu.

Thomas katıla katıla gülüyordu. Suda bacaklarını yuvarlanabileceği kadar yakına çekerek taklalar atıyor, sonra bacaklarını onu kuşatan renklere doğru uzatıp öne doğru hücum ediyordu. Dibe doğru dimdik düşerken, bükülerek ve yuvarlanarak gitgide daha içerilere yüzüyordu. Bu gölün içerdği güç şimdiye kadar hayal ettiği her şeyden çok ama çok daha büyüktü. Kendini güçlülükle kontrol edebiliyordu.

Aslında kendini kontrol edemiyordu; hazla çılgılık atıyor ve

derinlere yüzüyordu.

Sonra o üç kelimeyi duydu.

Bunu ben yarattım.

Thomas donakaldı. Hayır, konuşan sözler değil müzikti. Bir kitabın içerebileceği anlam kadar anlamlı, kalbinin ve aklının içine işleyen saf tınılar. Müziğin kaynağını bulmak için sağa sola döndü.

Suda bir kıkırdama dalgalandı. Şimdi ses bir çocuk sesi gibiydi.

Thomas aptalca sırtarak, kendi etrafında dönmeye başladı. “Elyon?” Sesi boğuktu, insan sesine çok az benziyordu.

Bunu ben yarattım.

Sözler Thomas’ın içine işledi, Thomas tekrar titremeye başladı. Bunun gerçek bir ses mi, yoksa bir şekilde kafasında kurduğu bir şey mi olduğundan emin olamıyordu.

“Sen nesen? Sen neredesin?” Işıklar süzülüyordu. Haz dalgaları ona çarpmaya devam ediyordu. “Sen kimsin?”

Ben Elyon’um.

Ve seni ben yarattım.

Sözler zihninde başladı ve yayılan bir ateş gibi vücudunu sardı.

Hoşuna gitti mi?

Evet! dedi Thomas. Normal ses tonuyla söylemiş de olabilirdi, bağırmış da olabilirdi, tam bilemiyordu. Tek bildiği bu kelimeyi bütün vücudunun haykırmış olduğuydu.

Thomas etrafına bakındı. “Elyon?”

Ses şimdi farklı geliyordu. Sözler vardı. Müzik gitmişti. Basit, masum bir soru.

Benden şüphe mi ediyorsun?

O anda korkunç aptallığı ona olanca ağırlığıyla bir balyoz gibi çarptı. Bunda nasıl şüphe edebiliyordu?

Seni görüyorum, Thomas.

Seni ben yarattım.

Seni seviyorum.

Kelimeler, sanki ona kan nakli yapılmış gibi, bütün damarlarından akarak, gizli bütün sinirlerini okşayarak, onu iliklerine kadar sarstı.

Peki, o zaman, neden şüphe ediyorsun?

Şimdi zihnine dolan rüyalarındaki–bilinçaltındaki–Thomas’tı. Sadece şüpheden fazlası vardı. Bu oydu, değil mi?

“Üzgünüm. Çok üzgünüm.” Bütün bu olanlardan sonra

ölebileceğini düşündü. “Üzgünüm. Çok üzgünüm,” diye inledi. “Lütfen...”

Üzgün mü? Neden üzgünsün?

“Her şey için. Şüphelendiğim... için. Umursamadığım için...” Thomas durdu, başka nasıl gücendirdiğini tam olarak bilmiyordu ama gücendirdiğini biliyordu.

Sevmediğin için mi?

Ben seni seviyorum, Thomas.

Sözler bütün gölü doldurdu, sanki suyun kendisi bu sözler hâline gelmiş gibiydi. Thomas hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Ayaklarının etrafındaki su birdenbire kaynamaya başladı. Thomas gölün onu daha derinlere çektiğini hissetti. Soluk soluğa kaldı, güçlü bir akım onu çekiyordu. Daha sonra aynı akım onu döndürerek tepesi üstü itti. Thomas onu bekleyen her neyse ona teslim olarak, gözlerini açtı.

Tam önünde girdap gözü gibi, karanlık bir tünel açıldı. İçine doğru koşturduğunda, ışık azaldı.

Acı ona şahmerdan gibi vurunca soluksuz kaldı. İçgüdüsel olarak, panik içinde sırtını geriye attı ve tünelin girişine doğru uzandı ama giriş kapanmıştı.

Çılgılık atmaya başladı; suyun içinde sağa sola sallanıyor, karanlık tünelin derinlerine hızla sürükleniyordu. Acı tüm vü-

cludunda şiddetle devam ediyordu. Sanki eti düzgünce fileto yapıp, tuzlanmış, bütün organları yanan kömürlerle doldurulmuş, kemikleri delinip erimiş kurşunla doldurulmuş gibi hissediyordu.

Thomas hayatında ilk kez umarsızca ölmek istiyordu.

Sonra yanından akıp giden imgeleri görünce nerede olduğunu anladı. Geçit'ten, rüyalarından gelen imgeler onun görebileceği şekilde dizilmişti.

Babasının yüzüne tükürdüğü anın imgesi. Din işleri subayı babasının.

Kendinin, “*Bırak öleyim!*” diye feryat ettiğini duydu. “*Bırak öleyiim!*”

Su gözlerini açması için onu zorladı, yeni imgeler zihnine hücum etti. Ağlayan annesi. Şimdi imgeler daha hızlı geliyordu. Hayatından resimler. Karanlık, korkunç bir doğa. Kırmızı yüzlü bir adam, aralık ağzından bir yılanın dili gibi çıkıp duran uzun diliyle, müstehcen şeylere tükürüyordu. Dili ne zaman başka birine değse, o kişi bir kemik yığını hâlinde yere devriliyordu. Gördüğü onun yüzüydü. Yaşayanların hatıraları ölüp gitmişti, fakat şimdi buradaydılar ve hâlâ ölüyorlardı.

Thomas işte o zaman kendi ruhuna girdiğini anladı.

Thomas'ın sırtı geriye o kadar büküldü ki kafası neredeyse topuklarına değiyordu. Omurgası kopma noktasına kadar gerildi. Çıglıklarına engel olamıyordu.

Tünel ansızın aşağıda açılarak onu bungan bir kırmızı suyun içine püskürttü. Kan kırmızı. Kızıl suyu içine çekti, bitkin ciğerlerini doldurdu.

Göl çukurunun derinlerinde bir yerlerden bir inilti başladı,

yavaş yavaş Thomas'ın çığlıklarını bastırıyordu. Thomas sesin nereden geldiğini bulmak için sağa sola dönüyordu, ama tek bulduğu yoğun kan kırmızısıydı. İnilti güç kazandı, önce bir feryat, sonra bir çığlık hâlini aldı.

Elyon acı içinde çığlık atıyordu!

Thomas ellerini kulaklarına bastırarak, diğeriyle birlikte çığlık atmaya başladı. Şimdi bunun karanlık tünelden de daha kötü olduğunu düşünüyordu. Vücudu ateşler içinde yanıyor, her hücresi sese baş kaldırıyormuş gibiydi. *Ve zaten öyle olmalı,* bir ses kafasının içinde fısıldıyordu. *Onları yaratan acı içinde çığlık atıyordu!*

Sonra birden bitti. Gölün kırmızısından yeşiline geçtiğinde, ellerini hâlâ sınıksız kulaklarına bastırıyordu. Thomas sanki kendi zihninin içinden geliyormuş gibi hissettiği sözleri duydu.

Seni seviyorum, Thomas.

Acı derhâl gitmişti. Thomas ellerini başından çekerek suyun içinde hafifçe uzattı. Suyun içinde süzülüyordu, tepki vermeyecek kadar afallamıştı. Sonra göl bir şarkıyla doldu. Bütün şarkılardan çok daha şahaneydi, yüz binlerce melodi tek bir şarkının içine dokunmuştu.

Seni seviyorum.

Seni seçiyorum.

Seni kurtarıyorum.

Sana değer veriyorum.

“Ben de seni seviyorum!” Thomas çılgınca bağıırıyordu. “Seni seçiyorum; sana değer veriyorum.” Hıçkırarak ağlıyordu ama ağlamasının nedeni hissettiğı sevgiydi. Bu duygu çektiğı acıdan daha yoğundu.

Akım aniden, onu renklerin arasından sürükleyerek, tekrar çekti. Vücudu tekrar hazla titredi, suyun içinde hızlanırken güçsüz bir şekilde sallanıyordu. İçinden konuşmak, çığlık atmak, bağırarak ve tüm dünyaya evrendeki en şanslı adam olduğunu söylemek geliyordu. Ve Elyon’un onu, kendi yarattığı bir gölde sevdiğini söylediğini.

Ancak sözler ağzından çıkmıyordu.

Gölün akımları arasında ne kadar zaman yüzdüğünü bilmesi mümkün değildi. Maviliklere dalmış, vücudunu Novocain gibi uyuşturan derin bir huzur havuzu bulmuştu. Bileğini döndürerek, rotasını altın rengi bir akıntıya çevirdi ve büyük güç ve bollukla gelen mutlak güven dalgalarıyla titredi. Sonra kafasını döndürdü, büyük bir hazla fokurdayan kızıl suyun içine doğru koşturdu, bir kez daha gevşediğini hissetti. Elyon gülüyordu. Thomas da gülüyordu, bükülüp dönerek derinlere daldı.

Elyon tekrar konuşmaya başladığında, sesi mırılayan bir aslanın sesi gibi nazik ve derinden geliyordu.

Beni asla terk etme, Thomas.

Beni asla terk etmeyeceğini söyle.

“Asla! Asla, asla, asla! Ben her zaman senin yanında olacağım.”

Başka bir akım onu arkadan yakalayarak, öne doğru itti. Suyun içinde hızla sürüklenirken kahkahalar atıyordu. Kıyıdan on metre kadar uzakta yüzeye çıktığında, bu arada epeyce zaman geçmiş gibi gelmişti.

Kumlu zeminde dikeldi, şaşkına dönmüş Michal'in önünde, ciğerlerinden epeyce su öğürdü. İki kez öksürdü, suda bata çıka ilerlemeye başladı. "Üf, neydi o be!" Yaşadıklarını tanımlayabilecek kelimeler aklına gelmiyordu. "Vay canına!"

Michal küçük ağzını iyice açmış, sırtıyordu; "Elyon," dedi. "Pekâlâ, pekâlâ. Bu şekilde dalmak biraz sıra dışıydı."

"Ne kadar zamandır suyun içindeydiniz?"

Michal omuz silkti. "Bir dakikadır. Daha fazla değil."

Thomas sahile çıktı, dizlerinin üstüne çöktü. "İnanılmazdı."

"Hatırlıyor musun?"

Şelaleye dönüp baktı. Hatırlıyor muydu?

"Neyi hatırlıyor muyum?"

"Köyünü. Kim olduğunu," dedi Michal.

Hatırlıyor muydu?

"Hayır," dedi Thomas. "Kara ormanda düştüğümünden bu yana olan biten her şeyi hatırlıyorum. Bir de rüyalarımı."

Aklından nerede uyuyor olduğu geçti. Uyanmayı beklediği. Ancak burada uyuyuncaya kadar orada uyanmayacağını biliyordu. Burada iki gün, orada ise bir saniye geçmiş olabilirdi. Bu şekilde oluyordu.

Bir daha rüya göreceğini farz edersek tabii. Kesinlikle rüya görmek istemiyordu. Göl onu tamamen canlandırmıştı. Bir haf-

ta boyunca uyumuş gibi hissediyordu.

Sırtüstü yattı, gözlerini aya dikerek kumsala iyice uzandı.

21

MONIQUE GÖZLERİNİ kırptıstırdı. Başı zonkluyordu. Yan yatmıştı. Görüşü bulanıktı. Yanağı halıya dayanmıştı. Üç metre ilerideki yatağın altını görebiliyordu. Uyumuş muydu?

Sonra birden hatırladı. Nabzı aniden hızlandı. Thomas uyurken birisi gizlice içeri girmişti! Kasırğa gibi içeri dalmış, o bir şey yapamadan kafasına yumruk atmıştı. Bir şey daha olmuştu ama ne olduğunu hatırlayamıyordu. Boğazı acıyordu; kafası kazan gibiydi.

Fakat yaşıyordu ve hâlâ odadaydı.

Thomas'ı uyandırmak zorundaydı!

Monique yatağın ucunun altındaki ayakkabıları gördüğü sırada, kafasını kaldırmak üzereydi. Sonra ayakkabıların yukarısındaki pantolonu fark etti. Yatağın ucunda biri ayakta duruyordu.

Nefesini tuttu, kımıldayamadı. O hâlâ buradaydı! Thomas'ın nefesi hırıltılı geliyordu. Yaralanmış mıydı? Ya da uyuyordu.

Monique gözlerini kapattı, kafasını toparlamaya çalıştı. Kolları ve ayakları hâlâ çarşaftan yapılma iplerle bağlıydı. Fakat ağzı... O adam ağzını açmıştı. Neden? Bu adam onun kur-

tarıcısı mıydı? Onu kurtarmak için polis mi gelmişti? Eğer öyley-se adam neden ona vurarak, onu bayıltmıştı?

Hayır, bu onun güvenliğini düşünen biri değildi. Bildiği kadarıyla, tam da şu anda elinde bıçak, başladığı işi bitirme niyetiyle hedefine doğru gidiyordu.

Gözlerini iyice açtı. Ayakkabılar hareket etmiyordu. Ona saldırıyı biraz olsun görebilmek için, gözlerini yuvarlayabildiği kadar yukarı yuvarladı.

Siyah tişört. Yanağında uzun bir yara izi vardı. Kolunu uzatmıştı. Elinde bir silah vardı. Silahı Thomas'a doğrultmuştu.

Monique panikledi. Yapabildiği kadar hızla doğrularak çığlık attı. "Thomas!"

Adam gözleri fal taşı gibi açılmış hâlde, silahını Monique'ye doğrultarak hızla döndü. Thomas ipin ucundaki kukla gibi, yatağın üzerinde dimdik doğruldu. Adam tek dizinin üstünde eğildi, silahını tekrar Thomas'a çevirdi.

"Kımıldama!"

Fakat çok geçti. Thomas çoktan harekete geçmişti.

Kendini sol tarafa attı. Silahtan çıt sesi geldi. Bir yastıktan kuş tüyleri fişkırdı. Monique, Amerikalı'nın yataktan düşüp, diğer tarafta yere çarptığını gördü. Halıdan sekmiş gibi, yıldırım hızıyla hareket etti.

Sonra birden havalandı, karalara bürünmüş saldırganın üstüne doğru uçuyordu.

Piuvt! Silah yine çıtırdayarak karyola başlığında bir delik açtı. Thomas, gol için hazırlanan bir futbol oyuncusu gibi, bir röveşataya girdi. Ayağı adamın eline çarptı.

Çat!

Silah odanın diğer ucuna uçarak, Monique'nin kafasının üzerinden duvara çarptı. Sonra Monique'nin yanına yere düştü.

Monique onu yerden alabilecek durumda değildi. Ancak üstünü kapatmak için bacaklarını döndürdü.

Thomas attığı tekmeden sonra yatağın üzerinde yuvarlanıp, parçalanmış yastığın yanında ayağa kalkmış; saldırgana bildik bir hazır ol vaziyetinde yüzünü çevirmişti.

Adam önce ona, sonra Monique'ye baktı. Dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Çok güzel. Demek ki seni hafife almışım," dedi. Akdenizli aksanı. Eğitilmiş. Haydut değil. Monique, başı ağrıdan çatlamasına rağmen, kendini zorlayarak doğruldu.

Thomas, "Kimsin sen?" diye sordu. Gözlerini iyice açmıştı ama bunun dışında şaşırtıcı derecede sakindi. "Kimseye zarar vermek istemiyorum."

"Öyle mi? Öyleyse belki de seni hafife almışımdır."

Thomas, "Sen aşırı isteyen adamsın," dedi.

Adamın sol gözü belli belirsiz kısıldı. Bu, Monique'nin adamın heyecanlandığını anlamasına yetmişti.

Thomas, "Nasıl öğrendin?" diye sordu.

"Ben aşırıyla ilgilenmiyorum." Adamın gözleri kapının yanında yerde duran bir cekete kaydı. Thomas da ceketi fark etti.

Thomas, "Sana tüyo verdim, değil mi?" diye sordu. "Kimseye bir şey söylememiş olsam, sen de burada olmazdın. Doğru değil mi?"

Adam omuz silkti. "Ben yalnızca ne için tutulduysam onu

yapıyorum. Senin neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.” Ön kapıya doğru yavaş yavaş yürüyordu. Ellerini birbirine sürttü, teslim olma göstergesi olarak kaldırdı. “Beni kızı babasına götürmem için tuttular ve sana söylemem lazım, tamı tamına bunu yapmak niyetindeyim. Seninle ilgilenmiyorum.”

Thomas kafasını salladı. “Sana inanmıyorum. Monique, 375.200 baz çifti. HIV aşısı. Doğru mu?”

Monique ona bakakaldı. Bu bilgiyi henüz yayımlamamışlardı. Nasıl olur da—

“Doğru mu?” diye sordu.

“Evet.”

“O zaman beni dinle.” Thomas önce ona, sonra saldırgana baktı. Gözlerine yaşlar doldu. Umutsuz görünüyordu. “Bana neler oluyor, bilmiyorum. Kimseyi incitmek istemiyorum. Gerçekten istemiyorum, beni anlıyor musun? Ancak bu adama engel olmak zorundayız. Onlar gerçek, Monique. Rüyalarım gerçek. Bana inanmak zorundasın!”

Adam kapıya doğru bir adım daha atmıştı. Monique, Thomas’la aynı fikirde olduğunu göstermekten ziyade, onu sakinleştirmek için yanıtladı. “Evet, tamam. İnanıyorum. Onu izle, Thomas! Ceketine doğru gidiyor.”

Thomas, “Ceketi bırak,” dedi.

Adam bir kaşını kaldırdı. Eğleniyor gibiydi.

“Saçmalık bu,” dedi. “Gerçekten de benim istediğimi yapmamı engelleyebileceğini mi sanıyorsun? Silahsızsın.” Gayri ihtiyari elini cebine sokup, bir sustalı çıkardı. Sustalı birden açıldı. “Ben değilim. Olsaydım bile bana karşı bir şansın olmazdı.”

“Sahiden mi?”

“Benim şey yapmamı mı istiyorsun–”

“Senin değil! Onun. Sen bana inanıyor musun, Monique? Bana inanman gerekiyor.”

Konuşması Monique’nin tereddüt etmesine yol açmıştı.

“Bunun sonu kötü olabilir, Monique. Gerçekten de burada neler olup bittiğini anlamam gerekiyor.”

Monique, “Sana inanıyorum,” dedi.

Adam aniden ceketine doğru atıldı.

Monique o zamana kadar hiç kimsenin Thomas kadar hızlı hareket ettiğini görmemişti. Thomas sıçramadı; adım atmadı. Bir kurşun gibi patladı. Doğruca ceketin durduğu yatak ve ön kapı arasındaki yere doğru.

Bir kez yuvarlandı, zıplayarak ayağa kalktı ve karalara bürünmüş adama iki eliyle birden yandan vurdu.

—

Carlos çıplak elle birçok adam öldürmüştü. Yıllarca süren en iyi eğitimleri sırasında bile, hiçbir adamın bu Amerikalı kadar hızlı hareket ettiğini görmemişti. Ceketteki vericiye bir ulaşabilse, dövüş falan olmayacaktı. Thomas Hunter’in, Fransız kadının korkunç ölüm ihtimaliyle karşı karşıya kaldığında, teslim olacağından şu anda emindi.

Carlos, Hunter’in yere çarpıp, yuvarlandığını gördüğünde, niyetinin ne olduğunu tam olarak biliyordu. Hatta Hunter’in yer çekiminden yararlanarak kazandığı şeyin, kendisi cekete ulaş-

madan Hunter'in kendisine ulaşabileceği anlamına geldiğini bile biliyordu. Fakat bir karar vermek zorundaydı, bu noktada cekete uzanma girişiminden vazgeçmeye karar verdi. Bu kesin olarak Thomas Hunter'in ölümüyle sonuçlanacak bir dövüşü engellemenin tek yoluydu.

Gerçek şu ki; o Hunter'i sağ istiyordu. Onun başka neler bildiğini öğrenmeleri gerekiyordu.

Adam ona çok çabuk ulaştı. Carlos, Hunter'in vuruşunu karşılamak için yön değiştirdi. Amerikalı ona sol kolundan sertçe vurdu. Ancak bu vuruş onun ayaklarını yerden kesecek kadar sert değildi.

Carlos bıçağı onun sağ elinden vücuduna doğru hızla çaprazlamasına çekti. Bıçak etine girdi. Amerikalı karın üstü düştü. Ceketin üzerinden yuvarlanıp, hazır vaziyette ayağa kalktı. İki ön kolundaki kesiklerden de kan damlıyordu.

Ceketi odanın diğer ucuna fırlattı. Ayakları üzerinde iki kez zıplayarak, ayakları önde olmak üzere, kendini Carlos'un bitişiğindeki duvara attı.

Bu defa tekmesini doğrultmadan önce adamın gideceği yönü biliyordu. Adam bıçağına doğru gidiyordu.

Carlos yana sıçradı; Hunter'in topuğu geldiğinde tutup, bıçağı sapladı. Bıçak etine girdi.

Hunter homurdandı ve bacaklarını bükerek, Carlos'un elinden bıçağı düşürmeye çalıştı. İki ayağı üstüne indi. Bıçak sağ baldırına iyice girmişti. Bıçağı çıkarıp eline aldı, bıçak elinde hazır vaziyette Carlos'a baktı.

Durum tamamen beklenmedik bir hâl almıştı. Sinir bozu-

cuydu. Bu kadar yeterdi—Carlos'un zamanı tükeniyordu.

Carlos sola gider gibi yaptı, yere eğildi ve aniden geriye sıçradı. Bu hareketi, beklendiği gibi Thomas'ın bıçakla ileri atılmasına yol açtı. Carlos hâlâ topukları üzerindeyken, tek eli üstünde geriye düştü ve sağ ayağını kaldırıp tüm gücüyle döndürdü. Ayakkabısı Hunter'in bileğine çarptı. Bileğini keskin bir çatlama sesiyle kırdı. Bıçak odanın diğer ucuna savruldu.

Sağ ayağının ardından sol ayağıyla Amerikalı'nın karın boşluğuna tekme attı.

Hunter soluksuz kalarak, geriye doğru sendeledi.

Telefon çaldı.

Carlos'un işi çok uzamıştı. Öncelikle ilgilenmesi gereken kişi kızdı. Aşıya giden anahtar oydu. Telefon bir daha çaldı. Arayan sarışın mıydı? Ya da belki resepsiyondan arıyorlardı. Amerikalı'yı yanında götürmesi artık bir seçenek değildi.

Bu işi şimdi bitirmek zorundaydı.

—

Thomas'ın midesine bulantı girdi. Telefon çalıyordu. Arayanın Kara olabileceği aklına geldi. Telefonun çalması saldırıganın biraz sinirini bozmuşa benziyordu, ama artık bunun bir önemi olduğundan emin değildi. Yüzünde yara izi olan adam Monique'yi alıp gidecekti.

Thomas'ın iki kolu da kanıyordu. Bileği kırılmıştı ve sağ bacağı uyuşuyordu. Adam hiç ter bile dökmeden onu etkisiz hâ-

le getirmişti. Panik bastırmaya başlamıştı.

Adam aniden sola döndü, Monique'ye doğru sıçradı. Monique onu engellemek için son bir gayretle, iki ayağını birden ona çevirdi.

“Benden uzak dur, seni—”

Adam onun ayaklarına vurarak yan tarafa savurdu ve silahı aldı. Rahat bir biçimde döndü, silahı Thomas'a doğrulttu.

Thomas'ın seçeneği kalmamıştı. Şimdi artık mesele sadece hayatta kalmaktı. Doğruldu. “Sen kazandın.”

Adamın elindeki silah hafifçe eğildi ve ateş aldı. Bir kurşun Thomas'ın uyluğunu yarıp geçti. Thomas donakalmış hâlde geri sendeledi.

Adam, “Ben her zaman kazanırım,” dedi.

“Thomas!” Monique dehşet içinde bakıyordu. “Thomas!”

Adam, “Yatağa yat,” diye emir verdi.

“Ona zarar verme.”

“Kapat çeneni, yatağa yat.”

Thomas öne doğru topalladı. Zihni çoktan bulanmaya başlamıştı bile. Bir şeyler söylemek istiyordu ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Şimdi artık adamın ona ne yaptığı da umurunda değildi. Ancak Kara vardı, Monique vardı, annesi vardı ve hepsi de öleceklerdi.

Ve babası vardı. Babasıyla konuşmak istiyordu.

Yatağın üstüne düşerken kendisinin inlediğini duydu.

Piuvt! Bir kurşun karnına girdi.

Piuvt! İkinci kurşun göğsünü deldi.

Oda soldu.

Karardı.

—

Dışışleri Bakan Yardımcısı Merton Gains şemsiyenin altından eğilip çıkarak, Lincoln'un içine girdi. Arizona'dan Washington'a taşındığından bu yana, sağanak yağmurlara alışmıştı. Aslında sağanakları canlandırıcı buluyordu.

“Üf, gerçekten bardaktan boşanırcasına yağıyor,” dedi.

Şoför koltuğundaki George Maloney kafasını salladı. “Evet, öyle, efendim.” İrlandalı adam hiçbir duygu belirtisi göstermedi. Hiçbir zaman göstermezdi zaten. Gains artık onunla uğraşmaktan vazgeçmişti. Ona araba kullanması ve koruması için para veriliyordu.

“Havaalanına gidelim, George. Dünya'nın daha kuru bölgelerine gidelim.”

“Baş üstüne, efendim.”

Miranda en azından kışları Tucson'daki evlerinde oturmaları konusunda ısrar etmişti, ama iki yılın sonunda, Washington'daki hayatın tadı kaçmıştı ve Miranda sıcak aylarda bile eve dönme konusunda mazeretler bulur olmuştu. Doğrusunu söylemek gerekirse, seçme şansı olsa Merton da aynısını yapardı. İkisi de çölde, çöle uygun bir şekilde büyümüşlerdi. Hikâye bu kadardı işte.

Yağmur kesintisiz biçimde camlara vuruyordu. Trafik neredeyse durmuştu.

“Perşembe günü dönecek misiniz, efendim?”

Gains içini çekti. “Bugün Tucson’dayım, yarın California’da, perşembe günü de dönüyorum; doğru.”

Göğüs cebindeki cep telefonu titredi.

“Çok iyi, efendim. Belki de yağmur o zamana kadar dıner.”

Gains telefonu çekip eline aldı. “Yağmur hoşuma gidiyor, George. Her şeyi temiz tutuyor. Bu buralarda her zaman yararlanabileceğimiz bir şey, değil mi?”

Gülümsemedi. “Evet, efendim.”

Telefonu açtı. “Ben Gains.”

“Bay Gains, Bob Macklroy sizinle konuşmak istiyor. Önemli olabileceğini söylüyor.”

“Bağla onu, Venice.”

“Bağlıyorum.”

Washington zaman zaman Gains’e üniversite mezunlarının toplantısı gibi gelirdi. Blair başkan seçildikten bu yana, Princeton mezunlarının bu kadar çok iş bitirmiş olması şaşırtıcıydı. Hepsi de nitelikli insanlardı, elbette; şikâyet edemezdi. Princeton oranını artırma konusunda o da kendi payına düşeni çoğunlukla tavsiyeler vererek yapmıştı. Bob’u ele alalım mesela, o tam olarak bir Washington’lu değildi, ama zaman zaman Uluslararası Narkotik ve Kanun Uygulama için Büro’da yardımcı sekreter olarak çalışıyordu, çünkü Dışişleri Bakan Yardımcısı Merton Gains’le basketbol oynamıştı.

“Merhaba, Bob.”

“Merhaba, Merton. Cevap verdiğin için teşekkür ederim.”

“Ne zaman istersen, adamım. Tim sana orada iyi davranı-

yor mu?”

Bob soruyu direkt olarak yanıtlama zahmetine girmedii. “Tim birkaç günlüğüne Sao Paulo’ya gitti. Senin bu konuda tam olarak doğru kişi olduğundan emin değiliz. Bu biraz sıra dışı bir şey, biz de bunu nereye sunmamız gerektiğinden pek emin değiliz. Tim FBI’ın—”

“Bana anlat istersen. Elinizde ne var?”

“Şey...” Bob tereddüt etti.

“Söyle haydi. Biraz yüksek sesle konuş, dışarıda çok yağmur yağıyor. İçeride bir tren varmış gibi sanki.”

“Tamam, fakat her şey çok garip. Sana sadece bildiklerimi anlatabilirim. Senin Gains Harekâtı’ndaki işine uygun gibi görünüyor.”

Gains biraz doğruldu. Bu kaçamak davranış pek Bob’un tarzı değildi. Sadece sesinde değil, Merton’un iki yıl önce senatörken sunduğu, kıl payı kaybedilmiş yasa önergesinden bahsedisinde de bir şeyler vardı. Şimdi önerge tekrar gündemdeydi, bazı değişikliklerle ve onun adı hâlâ üstünde olarak. Yasa önergesi yeni aşılarda çok kapsamlı birtakım testlerden geçmesini talep ederek, akın akın pazara sürülmelerine sert kısıtlamalar getiriyordu. En küçük kızı Corina’ya yeni bir AIDS aşısı yanlışlıkla verilip de kızı otoimmün bir hastalıktan öldükten bu yana iki yıl geçmişti. FDA aşığı onaylamıştı. Gains o aşığı yasaklatmayı başarmıştı ama diğer aşılarda her ay pazara giriyordu ve kayıplar da artıyordu.

“Eğer şimdi baklayı ağzından çıkarmazsan, seni zorla konuşturmak için oraya kaba kuvvet göndereceğim,” dedi. Bu laf

ancak, bir zamanlar üniversite balosunda en iyi üç sayılık atışı başarmış, soyunma odası şaklabanı Bob gibi bir adama söyleyebileceği bir şeydi. Hepsi de Merton Gains'in kaldırımında karının üstüne basmamak için yolunu değiştirecek biri olduğunu bilirdi.

“Kapımı kilitli tutacağım,” dedi Bob. İçini çekti. “Birkaç gün önce Thomas Hunter adında biri beni aradı, tuhaf tuhaf konuştu. O—”

Gains, “Bu Bangkok’taki olaya karışan Thomas Hunter mi?” diye sordu. Olay bugün erken vakitlerde kucağına düşmüştü. Uçuş kayıtlarından Thomas Hunter olarak teşhis edilen bir Amerikan vatandaşı, Monique de Raison’u ve kimliği belirlenemeyen başka bir kadını Sheraton’ın lobisinden kaçırmıştı. Fransızlar ayaklanmışlardı. Taylandlılar ise aracılık talep ediyorlardı. Hatta borsa bile tepki göstermişti. Raison ilaçları epeyce tanınan bir şirketti. Zamanlama bundan daha kötü olamazdı—yeni aşılarının tanıtımını daha yeni yapmışlardı.

Gains’in kafasında ise zamanlama aşağı yukarı doğruydü. Bob, “Evet, sanırım olabilir,” dedi.

“Seni mi aradı? Ne zaman?”

“Birkaç gün önce. Denver’dan. Raison Aşısı’nın ölümcül bir virüse dönüşüp, dünya nüfusunun yarısını ortadan kaldıracığını söylemişti. Deli saçması işte.”

Belki de değildi. “Tamam, Tayland’a uçup, Jacques de Raison’un kızını kaçırmayı başarmış bir kaçık var elimizde. Bu kadarını bütün dünya biliyor. Başka bir şey söyledi mi?”

“Aslında, evet. Bugün haberlerde ismini görene kadar üze-

rinde durmamıştım. Senin de dediğin gibi: Deli saçması, değil mi?”

“Doğru.”

“Şey, bana Kentucky Derbisi’ni kazanan atın Joy Flyer olduğunu söylemişti.”

“Yani? Derbi üç gün önce yapılmadı mı?”

“Evet. Ama o beni yarıştan önce aramıştı. Bu bilgiyi rüyalarından almış, ki Raison Aşısı’nı da aynı yerden—”

“Sana gerçekten yarıştan önce kazanacak atın adını söyledi mi?”

“Ben de bunu diyorum işte. Çılgınca, biliyorum.”

Gains yan camdan dışarı baktı. Camdan aşağı süzülen su akıntılarından bir şey göremiyordu. Kendi zamanında bazı çılgınca şeyler duymuştu, ama bu haber birinci sınıf bar muhabbeti olmaya adaydı.

“Bahis oynadın mı?”

“Maalesef, bugün tekrar onun ismini görene kadar telefon görüşmesini aklımdan tamamen çıkarmıştım. Ama kontrol ettim. Kardeşi Kara Hunter yarıştan 300.000 dolar kazanmış. Atlanta’da HKM’ye giderek birazcık olay çıkarmışlar.”

Burada kesinlikle doğru olmayan bir şeyler vardı. “O zaman iki tane kaçıgımız var. Ben kardeşinin profilini görmedim.”

“Hemşireymiş. Onur belgesiyle mezun olmuş. Görebildiğim kadarıyla zeki bir kız. Senin tipik kaçık tanımına uymuyor.”

“Bu çocuğun bir şeyler bildiğini düşünmüyorsun herhâl-

de?”

“Ben sadece Joy Flyer’in kazanacağını söylediğini ve sonuçta haklı çıktığını sana söylüyorum. Ve bu Raison Aşısı hakkında da bir şeyler bildiğini söylüyor. Benim diyeceklerim bundan ibaret.”

“Tamam, Bob. Yalnızca şu kadarını söyleyeyim ki Thomas Hunter iyiden iyiye kandırılmış—Amerika’da sokak köşeleri benzer tiplerle dolu; genelde tabelalar taşıyıp, dünyanın sonu hakkında bağıra çağıra atıp tutan tipler bunlar. Bu iyi bir şey. En azından motivasyonumuz var. Yine de haklısın, bu konu CIA ile FBI’ı ilgilendiriyor. Bununla ilgili rapor hazırladın mı?”

“Elimde.”

“O zaman elinden çıkar. Profil çıkaranlar bununla altın çağlarını yaşarlar herhâlde. Bana bir kopyasını fakslar mısın?”

“Fakslarım.”

“Ve bana bir iyilik yap. Tekrar ararsa NBA’i kimin kazanacağını sor.”

Bob kıkırdayarak karşılık verdi.

Gains telefonunu katladı, bacak bacak üstüne attı. Ya Thomas Hunter Kentucky Derbisi’ni kimin kazandığından başka bir şeyler daha biliyorsa? İmkânsızdı, elbette, ama Kentucky Derbisi’ni kimin kazanacağını bilmek de imkânsızdı.

Hunter, Atlanta’dan uçmuştu. HKM’nin ana merkezi Atlanta’daydı. Bu anlamlıydı işte. Hunter bir virüsün dünyayı kasıp kavuracağını düşünüyor, HKM’ye gidiyor ve onlar da onun saçma sapan iddialarına güldüklerinde, direkt olarak sözde virüsün kaynağına gidiyor.

Bangkok'a.

Enteresan. Sözü'nün eri bir kaçık. Zırdeli.

Kaldı ki hangi kaçıklık size at yarışında 300.000 dolar kazandırır?

22

“THOMAS.”

Şeker gibi tatlı bir ses onun ismini söylüyordu. Thomas.

“Thomas, uyan.”

Bir kadın sesi. Kadının eli Thomas’ın yanağındaydı. Thomas uyanıyordu, ama hâlâ tam olarak uyanık olduğundan emin değildi. Yanağındaki eli rüyasında görüyor olabilirdi. Bir an için Thomas kendini bu rüyaya bıraktı.

Bu rüyanın tadını çıkardı. Yanağındaki el Monique’nin eliydi. Onun sahiden öldüğünü zannedip dehşete kapılan dik kafalı Fransız kadının. “*Thomas!*” diye bağırmıştı. *Thomas!*

Yok, yok. Bu Monique değildi. Bu Rachelle’ydi. Evet, bu daha iyiydi. Rachelle yanında diz çökmüş, eliyle yanağını okşuyordu. Üzerine eğilmiş, ismini fısıldıyordu. *Thomas*. Rachelle’nin dudakları onun dudaklarına değmek için uzandı. Yakışıklı prensi uyandırma zamanıydı.

“Thomas?”

Birdenbire gözlerini açtı. Masmavi gökyüzü. Şelale. Rachelle.

Soluk soluğa doğruldu. Hâlâ geceleyin uyuyakalmış olduğu kumsaldaydı. Etrafına bakındı. Görünürde hayvanlar yoktu.

Roush'lar yoktu. Sadece Rachelle vardı.

Rachelle, "Hatırlıyor musun?" diye sordu.

Hatırlıyordu. Gölü. Derinlere daldığını. Kendinden geçtiğini. Burada şelalenin sesinde, hepsi hâlâ canlı bir şekilde duyuyordu.

"Evet, hatırlamaya başladım," dedi. "Saat kaç?"

"Öğlen oldu. Diğerleri hazırlanıyorlar."

Thomas ayrıca Geçit'i ve Teeleh'in onun gemisinin yere çarptığı iddiasını da hatırladı. "Ne için hazırlanıyorlar?"

"Bu geceki Toplantı için." Bunu Thomas'ın zaten bilmesi gerekiyormuş gibi söylemişti.

"Tabii ya." Göl boyunca uzanan berrak sulara baktı, canı tekrar yüzmek istedi. Ne zaman canı çekse dalabilir miydi acaba? Güçlkle dizlerinin üstünde doğruldu. "Aslına bakarsan, daha her şeyi hatırlamıyorum."

"Neyi hatırlamıyorsun?"

"Şey... Bilmiyorum. Bilseydim, hatırlardım. Ancak sanırım Büyük Macera'yı anlıyorum. Büyük Macera, Elyon hakkında."

Rachelle'nin gözleri parladı. "Evet."

"Sevgiyi seçmek, kurtarmak ve kazanmak hakkında, çünkü bunlar Elyon'un yaptığı şeyler."

Rachelle, "Evet!" diye bağırdı.

"Bunlar bizim de yaptığımız şeyler, çünkü biz bu yönlerden Elyon'a benziyoruz."

"Beni seçmek istediğini mi söylüyorsun?"

"Öyle mi söylüyorum?"

Rachelle tek kaşını kaldırdı. “Şimdi de öyle yapmıyormuşsun gibi davranarak, oyun oynamaya çalışıyorsun. Hâlbuki sen aslında benim sevgime muhtaçsın ve benim de senin sevgine muhtaç olmamı istiyorsun.”

Thomas, Rachelle’nin kesinlikle haklı olduğunu biliyordu. Bunu ilk defa kendine itiraf edebilirdi, ama bu sözleri duyduğunda, göl kıyısında yanında diz çökmüş bu kadına âşık olduğunu anladı. Thomas’ın ona kur yapması gerekiyordu ama Rachelle ona kur yapıyordu.

Rachelle onun bir şeyler söylemesini bekliyordu.

Thomas, “Doğru,” dedi.

Rachelle zıplayarak ayağa kalktı. “Gel haydi!”

Thomas ellerini koyup doğruldu, kucağındaki kumları silkti. “Ne yapacağız?”

Rachelle gözlerinde muzip bir pırıltıyla, “Ormanda yürüyelim,” dedi. “Hatırlamana yardım ederim.”

“Ormanı hatırlamama mı?”

Yokuş yukarı çıkmaya başladılar. “Kafamda başka şeyler var. Ama bu da fena fikir değil.”

Rachelle geriye dönüp durdu. “Bu nedir?”

Thomas onun bakışlarını takip ettiğinde, neye baktığını gördü. Uyuduğu yerdeki beyaz kumların üzerinde büyük, kırmızı bir leke vardı.

Kan.

Thomas gözlerini kırptırdı. Rüyası? Otel odasındaki dövüş, kafasında şimşek gibi çıktı.

Yok, bu mümkün değildi. O yalnızca bir rüyaydı. Hiç ya-

rası *yoktu*.

“Bilmiyorum,” dedi. “Gölün içindeyken kızıl suların içinde yüzmüştüm, ondan olabilir mi?”

Rachelle, “Elyon’la birlikteyken neler olacağını asla bilemezsin,” dedi. “Sadece şahane olacağını bilirsin. Gel haydi.”

Gölden ayrıldılar. Ancak kumların üzerindeki kırmızı leke Thomas’ın kafasını meşgul etmeye devam etti. Her ne kadar uzak bir ihtimal olsa da, kendisinin Rachelle’den farklı olma ihtimali vardı. Aslında buralı olmama ihtimali. Rachelle’nin göründüğü gibi olmayan birine âşık olma ihtimali.

Teeleh’in haklı olma ihtimali.

Bir saat sonra bu düşünceler kafasından gitmişti.

Gülüşerek yürüdüler. Rachelle birtakım hoş yollarla onun zihniyle oyunlar oynadı ki bunlar Thomas’ın onu kazanma kararlılığını daha da güçlendirdi. Yavaş yavaş gülüşmeyi bir kenara bırakıp, daha derin bir şeyleri kucaklamaya başladılar.

Rachelle, Tanis’in ona öğretmiş olduğu üç yeni dövüş hareketi gösterdi; iki tanesi havada, diğeri de dövüşürken yere düşme ihtimaline karşı, yüzükoyun pozisyonda uygulanıyordu. Thomas üçünü de yaptı ama Rachelle’nin sergilediği incelikte değil. Bir hareket sırasında dengesini yitirip Rachelle’nin üzerine düşmek üzereyken, Rachelle onu yakaladı.

Rachelle onu kurtarmıştı. Thomas onun bu davranışını son derece çekici bulmuştu.

Thomas yüz kadar görünmez Shataiki ile savaşarak, onun bu iyiliğinin karşılığını hemen ödedi. Onun bu hareketi de Rachelle’nin aklını başından almıştı. Tanis ile Palus’un aksine, Tho-

mas yere düşmedi. Bu epeyce bir başarıydı ve Thomas da kendi hakkında çok iyi hissetmeye başlamıştı.

Rachelle ellerini arkasında birleştirmiş hâlde, dalgın dalgın yanında dolanıyordu.

Rachelle ona bakmadan, “Bana biraz daha rüyalarından bahset,” dedi.

“Onlar hiçbir şey. Saçmalıktan başka bir şey değil.”

“Öyle mi? Tanis böyle düşünmüyor ama. Bana biraz daha anlatmanı istiyorum. Onlar ne kadar gerçek?”

Tanis onun rüyaları hakkında mı konuşuyordu? Thomas’ın şu anda dünya üzerinde yapmak istediği en son şey rüyalarından bahsetmektir. Özellikle de Rachelle’ye. Ama ona yalan söyleyemezdi zaten. “Epeyce gerçek görünüyorlar. Ama onlar tarihte geçiyor. Tümüyle farklı bir realite.”

“Evet, söylemiştin. Yani gerçekten tarihten yaşıyormuşsun gibi mi oluyor?”

“Rüya görürken mi? Evet.”

“Burası hakkında ne düşünüyorsun?”—ağaçları işaret etti—
“rüyalarında?”

Sorabileceği en kötü soru buydu doğrusu. “Aslına bakarsan, ben rüya görürken burada değil oradaymışım gibi oluyor.”

“Fakat sen oradayken, burayı hatırlıyor musun?”

“Tabii ki. Bir... Bir rüya gibi.”

Rachelle kafasını salladı. “Yani ben bir rüya gibi miyim?”

“Sen bir rüya değilsin.” Thomas battığını hissedebiliyordu.

“Sen tam benim yanımda yürüyorsun ve ben seni seçtim.”

“Senin bu rüyalarından hoşlandığımdan emin değilim.”

“Ben de öyle.”

“Bu rüyalarında anne baban var mı?”

“Evet.”

“Anıların, tutkuların ve bizi insan yapan her şeyle birlikte, tam bir hayatın var, öyle mi?”

Bu kesinlikle iyi bir şey değildi.

Thomas cevap vermeyince Rachelle patikada durdu. “Rüyalarında neler yapıyorsun?”

Thomas bir noktada ona anlatmak zorundaydı. Meseleyi epey zorlamıştı. “Gerçekten bilmek istiyor musun?”

“Evet. Her şeyi bilmek istiyorum.”

Thomas onun anlayabileceği şekilde, en iyi nasıl anlatacağını düşünerek adımlıyordu. “Tarihte, Büyük Aldatmaca’dan önce yaşıyorum. Raison Türrü’ne engel olmaya çalışıyorum. İnan bana, bu korkunç bir şey, Rachelle. O kadar gerçek ki! Sanki gerçekten oradaymışım, burası da tamamen bir rüyaymış gibi! Rüya olmadığını biliyorum, elbette, fakat oradayken de *oranın* gerçek olduğunu biliyorum.” Bu şekilde anlatması iyi miydi acaba? Bunu anlatmanın iyi bir yolu olduğundan da şüpheliydi.

Rachelle başka bir soru soramadan, Thomas devam etti. İtiraflarının yönünü kontrol etmesi daha iyiydi.

“Ve evet, rüyalarımda tam bir geçmişim var. Anılar, bir aile, gerçek yaşamın tüm özellikleri.”

Rachelle, “Çok saçma,” dedi. “Gerçek bir yaşamın detayları kadar çok detayı olan bir hayal dünyası yaratmışsın. Hatta daha da fazlasını, çünkü rüyalarında hafızanı kaybetmemişsin.

Orada senin bir geçmişin var, burada ise yok. Öyle mi?”

“Aynen!”

“Bu çok mantıksız!”

“Bu duruma güç bela katlanabiliyorum. Bu beni deli ediyor. Sen beni gölün yanındayken uyandırmadan hemen önce, beni öldürmeye çalışan bir adamla dövüşüyordum. Galiba o beni öldürdü! Vücuduma üç kurşun sıktı.” Thomas göğsüne hafifçe vurdu.

“Sahiden mi? Bir silahla mı? Sanırım, bir tür hayal ürünü bir silahla. Peki, neden bu adamla dövüşüyordun?”

Thomas düşünmeden cevap verdi. “Monique’yi kaçırmaya çalışıyordu.”

“Monique. Bir kadın mı?”

“Benim için hiçbir anlamı olmayan bir kadın!” Hayır, bu yanıt tam dürüstçe değildi. “Romantik bir şekilde yani.”

“Rüyalarında başka bir kadına mı âşıksın?”

“Tabii ki değilim. Onun adı Monique de Raison ve o Raison Türü’nü durdurmanın anahtarı olabilir. Ona yardım ediyorum, çünkü benim dünyayı kurtarmama yardım edebilir, yoksa onun güzel olduğundan falan değil. Sen onu rüyalarımda görmemi istemiyorsun diye onu yok sayamam ki.”

Çok fazla bilgi vermişti.

Rachelle’nin gözlerinde ani bir parıltı gördüğünden emindi. Açıkçası kıskançlık Elyon’un damarlarından akan bir duyguydu. “Sanki rüyaların realiteden daha önemliymiş gibi konuşuyorsun. Buradaki herhangi bir şeyin gerçekliğinden şüphe mi ediyorsun?” Tekrar ormanı göstermek için elini salladı. “Be-

nim gerçek olduğumdan? Aramızda yaşananların gerçek olduğundan?”

“Asla. Sadece rüya görürken.”

Onu tamamen kaybetmeden önce durmak zorundaydı.

Rachelle uzun bir süre gözlerini ondan ayırmadı. Thomas çenesini kapalı tutmaya karar verdi. Konuşması onun hayrına değildi. Rachelle kollarını kavuşturup, uzaklara baktı.

“Senin bu rüyaların hoşuma gitmiyor, Thomas Hunter. Gerçekten bu rüyalara engel olmanı isterdim.”

“Eminim bir gün sona erecektir. Bu rüyalar benim de hoşuma gitmiyor.”

“Sen buradasın. Benimlesin. Yalnızca bir saat önce göl kıyısında uyurken seni seyrettim. Sana bir adamla dövüşmediğini ve öldürülmediğini söylediğimde bana inan. Vücudun buradaydı! Seni çimdiklesem hemen uyanırdın.”

“Doğru. Hem Monique de yoktu. Bu sadece bir rüyaydı, biliyorum. Ben burada, seninle birlikteyim.”

Rachelle’nin çehresi yumuşadı. “Belki de rüyaların büyüleyici bir keşiften başka bir şey değildir. Ancak senin kollarındayken, rüyanda başka bir kadını görmem konusunda kendimi nasıl hissedeceğimden emin değilim. Beni anlıyor musun?”

“Kesinlikle.”

Rachelle tam olarak ikna olmuşa benzemiyordu. “Dünyayı kurtarmak dışında, tarihte neler yapıyorsun?”

“Şey... Galiba ben bir yazarım. Ama korkarım pek de iyi bir yazar değilim.”

“Öykücü! Sen bir öykücüsün. Belki de bu yüzden rüya gö-

rüyorsundur. Kafanı vurdun, hafızanı kaybettin ve köyünde yaptığın gibi öyküler anlatmayı unuttun. Ancak senin bilinçaltın unutmadı. Rüyalarında muazzam bir öykü yaratıyorsun!”

Haklı olabilirdi. Aslında, bu oldukça olasıydı.

“Belki. Bu konuda Tanis neler diyor?”

“Senin tarihle ilgili rüyalarından elde ettiğin bilgilerden yararlanarak, kara ormana bir keşif gezisi yapabileceğinizden bahsediyor. Bence bu yalnızca bir öykücünün kuruntusu, ama o çok heyecanlı.”

Thomas’ın kafasında alarm çanları çaldı. Belli ki Michal’-in uyarıları Tanis’i etkilememiştir.

“Öyle mi söyledi?”

“Evet. Michal senin burada olduğunu söylediğinde, yalnız gelmek için ısrar etmeseydim, o da gelecekti. Seninle paylaşacak yeni fikirleri olduğunu söylüyor.”

Thomas bu konuyu açıklığa kavuşturuncaya kadar bu adamdan kaçmaya karar verdi.

“Yalnız gelmene sevindim,” dedi.

“Ben de.”

“Ve rüya görmemeye çalışacağım.”

“Ya da daha iyisi, rüyanda beni gör.”

—

Korku ve şüpheleri silip süpüren gecenin anısı Thomas’ın zihninde kaybolmamıştı. Son on beş dakikanın yarısında seslerini çıkarmadan, göle giden patikada hızla yürümüşlerdi. Tho-

mas gölün sağ tarafındaki beyaz kum öbeğine doğru koşturdu. Kırmızı lekenin gitmiş olduğunu gördü.

Hatırladığı kadarıyla, bu onun ilk Toplantısı'ydı.

Şelaleden gelen ılık bir pus grubun arasına yayılmıştı. İnsanların çoğu ellerini gürül gürül akan suya doğru uzatmış hâlde, çoktan yüzükoyun kumlara yatmıştı.

Thomas kalbi heyecandan küt küt atarak dizlerinin üstüne çöktü. Çok uzun, aşırı uzun bir süre geçmişti. Yüzüne aniden ılık bir pus çarptı. Gözlerinin önünde kırmızı bir ateş topu patladı. Thomas soluksuz kalarak, ciğerlerine biraz daha pus çekti.

Elyon.

Thomas dilini gıdıklayan ıslaklığın farkına vardı. Şekerlerin en tatlısı bir parça kirazla birlikte ağzına doldu. Yutkundu. Gardenya çiçeğinin hoş kokusu burun deliklerine yayıldı.

Elyon'un suyu çok nazikçe ve zihnini etkilememeye çalışarak onu içine çekti. Gayet incelikli bir şekilde.

Kırmızı ateş topu aniden koyu mavi bir ırmak hâline geleerek Thomas'ın ense köküne aktı; sinirlerini ayrı ayrı okşayarak, omurgasından aşağı kıvrıla kıvrıla indi. Ani bir haz Thomas'ın kol ve bacaklarına giden bütün sinir yollarına vurdu. Vücudu epeyce sarsılırken karın üstü düştü.

Elyon.

Şelalenin çarpış hızı arttı. Thomas dermansız bir hâlde sırtüstü yatarken, pus durmaksızın üstüne dökülüyordu. Görüntü, renk, koku ve duygularla konuşan Yaratıcısı'nın gücü altında Thomas'ın başı dönüyordu.

Sonra ilk notayı duydu. Nota kulaklarından uçarak zihnine

girdi. Bir roketin altından gürleyen milyonlarca tonluk yakıtın uğultusundan daha düşük, alçak bir nota. Gürleyen tını birden bir oktav arttı, bir forteye yükseldi ve Thomas'ın kafasında bir ezgi oymaya başladı. Sözleri duyamıyordu, yalnızca müzik vardı. Başta tek bir ezgi vardı, sonra ona başka bir ezgi daha katıldı; tamamen eşsiz olmasına rağmen ilkiyle de uyum içindeydi. İlki kulaklarını okşuyordu; ikincisi gülüyordu. Ve hazla çığlık atan üçüncü bir ezgi ilk ikisine katıldı. Sonra dördüncü ve beşinci katıldı. Bu durum Thomas'ın her biri eşsiz, her biri bağımsız yüzlerce ezginin kafasının içinde dalgalandığını duyana dek devam etti.

Hepsinin toplamı, Elyon'dan gelen tek bir sestten daha fazla değildi.

Seni seviyorum, diye bağırان bir ses.

Thomas şimdi güçlkle soluyordu. Kollarını öne doğru uzattı. Göğsü ılık kumların üzerinde inip kalkıyordu. Cildi ona değen minik pus damlacıklarıyla ürperiyordu.

Elyon.

Ben de! Ben de! Demek geliyordu içinden. *Ben de seni seviyorum.*

Bunu bağırarak dile getirmek istiyordu. Elyon'un sularında şimdi hissettiği tutku kadar büyük bir tutkuyla bunu haykırmak istiyordu. Ağzını açtı, inledi. Hiçbir şey söylemeyen sessiz, budalaca bir inilti ama yine de Elyon'la konuşuyordu.

Ve sonra zihninde çığlık atan kelimeleri oluşturdu. "Seni seviyorum, Elyon," diye usulca fısıldadı.

Zihninde anında yeni bir renk cümbüşü patladı. Altın, mavi

ve yeşil, kafasına çağlayan gibi dökülüp, beyninin her kıvrımını hazla doldurdu.

Thomas yana yuvarlandı. Yüzlerce ezgi binlerce oldu—omurgası boyunca bangır bangır çalan ağır bir çalgı teli gibiydi. Leylak, gül ve yaseminin keskin kokularından burun delikleri yandı, gözleri sulandı. Pus vücudunu sıırılsıklam etmişti, cildinin her santimi hazla uğulduyordu.

Thomas bağırdı, “Seni seviyorum!”

Kendini muazzam bir enginliğin kıyısındaki açık bir menfezde durmuş; yüzünde bir bora gibi patlayan, renk, görüntü, ses ve kokulardan yapılma saf duygularla yanıyormuş gibi hissediyordu. Sanki Elyon dipsiz bir okyanus gibi akıyormuş, ancak Thomas da yalnızca başıboş bir damlayı tadabiliyormuş gibiydi. Thomas sanki milyonlarca çalgı aleti tarafından icra edilen bir senfoni gibiydi ve tek bir notanın gücü onun ayaklarını yerden kesmeye yetiyordu.

“Seni seviyorummm!” diye haykırdı.

Gözlerini açtı. Uzun renk kurdeleleri gölün yukarısındaki pus boyunca akıyordu. Şelaleden tüm vadiyi öğle vaktiymiş gibi aydınlatan bir ışık dökülüyordu. Bütün grup yüzükoyun yatmıştı, pus vücutlarını yıkayıp temizliyordu. İnsanların çoğu gözle görülür şekilde sarsılıyordu, ama şelalenin yukarısından duyulabilen bir ses çıkarmıyorlardı. Thomas kafasını tekrar kumların üstüne koydu.

Ve sonra Elyon’un sözleri zihninde yankılandı.

Seni seviyorum.

*Sen benim için değerlisin.
Sen tamamen bana aitsin.
Bana tekrar bak ve gülümse.*

Thomas'ın içinden çılgılık atmak geliyordu. Thomas kendini kontrol edemediği için, kelimeler ağzından sel gibi dökülüyordu.

“Ben *her zaman* sana bakacağım, Elyon. Sana tapıyorum. Senin soluduğun havaya tapıyorum. Üstünde yürüdüğün toprağa tapıyorum. Sensiz hiçbir şeyin anlamı yok. Sensiz ben bin kez ölürüm. Seni terk etmeme asla izin verme.”

Kıkırdayan bir çocuğun sesini duydu. Sonra sesi tekrar duydu.

*Seni seviyorum, Thomas.
Kayalığa tırmanmak ister misin?*

Kayalık mı? Suyun üzerinden döküldüğü inci kayalıkları fark etti.

Gölün üzerinden bir ses duyuldu. “Bizi kim yarattı?” Tanis dikişmiş, bağıırıyordu.

Thomas güç bela ayağa kalktı. Diğerleri de güçlkle kalıyorlardı. Gümbür gümbür akan şelalelerin yukarısına doğru, hep birlikte bağırdılar, “Elyon! Elyon bizim yaratıcımız!”

Renkler havai fişek gösterisi gibi zihninde genişlemeye devam etti. Bir an afallayarak bakakaldı. Kimse ondan tarafa bakmıyordu. Onların gösterisi sevgiye basit bir teslimiyetti, her-

hangi bir bağlamda aptalca ama burada tamamen sahiciydi.
Çocuğun sesi yine aniden zihninde yankılandı.

Kayalığa tırmanmak ister misin?

Thomas kayalığın orada son bulan ormana döndü. Kaya-
lığa tırmanmak mı? Arkasındaki diğerleri göle doğru koşmaya
başlamışlardı.

Yine kıkırdıyordu.

Benimle oynamak ister misin?

Thomas açıklanamaz bir biçimde çekildiğini hissederek,
sahilden yukarı kayalıklara doğru koşturdu. Diğerleri fark etti-
lerse bile bir tepki vermediler. Kısa süre sonra, yalnızca onun
hızlı hızlı soluması, gürleyen şelaleye eşlik ediyordu.

Ormana daldı, huşu içinde kayalıklara yaklaştı. Bu kaya-
lıklara nasıl tırmanabilirdi ki? Geri dönüp diğerlerine katılmayı
düşündü. Fakat o buraya çağrılmıştı. Kayalıklara tırmanmaya.
Oynamaya. Koşmaya devam etti.

Kayalıkların dibine geldi, yukarı baktı. Pürüzsüz taş duvarı
tırmanmasının hiçbir yolu yoktu. Ancak kayalığa yakın bir ağaç
bulabilirse ve ağaç da yeterince yüksekse, dallarından tepeye
ulaşması mümkün olabilirdi. Örneğin, tam sağındaki ağaç gibi.
Ağacın parlayan kızıl gövdesi yüz metre sonunda kayalığın ke-
narına ulaşıyordu.

Thomas ilk dala sıçrayıp, tırmanışına başladı. En fazla bir-

kaç dakika içinde ağacın tepesine, kayalığın yukarısına tırmanmıştı. Daldan aşağıdaki taş zemine atladı. Sol tarafında şelalenin kenardan akarken gürleyişini duyabiliyordu. Ayağa kalktı, yukarı baktı.

Önünde, kayalığın kenarından en fazla yirmi adım uzakta, su kıyıya usul usul çarpıyordu. Bu başka bir göldü. Gölden çok daha büyüktü, bir denizdi. Beyaz bir kum şeridiyle düzgün bir şekilde sınırlanmış pırıl pırıl yeşil sular ufka uzanıyordu. Beyaz kumlar, yeşil bir gök kubbe ile taçlanmış, mavi ve altın renklerinde yüksek bir ormana sokulmuştu.

Thomas bir adım geri gitti ve derin bir nefes aldı. Zümrüt suları sınırlayan beyaz kumlu şeridin üzerinde, ayakta duran veya çömelmiş garip hayvanlar sıralanmıştı. Hayvanlar aşağıdaki beyaz aslanlara benziyorlardı, ama bunlar pastel renklerde parıldıyor gibiydiler. Ve göz erimi boyunca sahilde eşit aralıklarla sıralanmışlardı.

Şelaleye dönüp baktığında, kayalıktan dökülen suyun yukarısında uçuşan, en az yüz tane, dev yusufçuğa benzeyen yaratıklar gördü. Thomas arkasındaki bir kayaya doğru yavaş yavaş geriledi. Onu görmüşler miydi? Saydam kanatlarıyla uçuşan yaratıkları inceledi. Ne yapıyorlardı acaba?

Demek bu Elyon'un suyuydu. Göz alabildiğine uzanan bir deniz. Belki daha da ileriye uzanıyordu.

“Merhaba.”

Thomas arkasına döndü. Ondan en fazla üç metre uzakta bir çocuk kıyıda duruyordu. Thomas sendeleyerek geriye doğru iki adım attı.

Çocuk gülümseyerek, “Korkma,” dedi. “Demek kaybeden sensin?”

Küçük çocuğun boyu Thomas’ın beline geliyordu. Sapsarı kısa saçlarının altında iri iri açılmış parlak yeşil gözleriyle dimdik bakıyordu. Sıksa omuzlarının altındaki ince kolları iki yandan sarkıyordu. Üstünde yalnızca küçük, beyaz bir peştamal vardı.

Thomas yutkundu. “Evet, sanırım,” dedi.

“Güzel, gördüğüm kadarıyla oldukça maceraperestsin. Senin bu kayalıklardan çıkan, kendi türünden ilk kişi olduğunu sanıyorum.” Çocuk kıkır kıkır güldü.

İnanılmazdı. Böylesine küçük ve çelimsiz bir çocuğa göre, çok daha yaşlı birinin güveniyle kendini frenledi. Thomas onun on yaşlarında olduğunu tahmin etmişti. Kesinlikle on yaşında bir çocuk gibi konuşmamasına rağmen.

“İsmin Thomas mı?” diye sordu çocuk.

Benim adımlı biliyor. Başka bir köyden mi acaba? Belki de benim köyümdendir? “Bunda bir sorun yok, değil mi? Benim buraya gelmemde?”

“Evet. Kesinlikle bir sorun yok. Ancak diğerlerinden hiçbirinin kayalıklardan tırmanabilmek uğruna, gölün oradan buraya geleceklerini sanmıyorum.”

Thomas, “Başka bir köyden misin?” diye sordu.

Çocuk ona memnun bir hâlde baktı. “Başka bir köyden gibi mi görünüyorum?”

“Bilmiyorum. Pek değil aslında. Peki, ben başka bir köyden miyim?”

“Sanırım soru bu, öyle değil mi?”

“O zaman beni kimin çağırdığını biliyor musun?”

“Evet. Seni Elyon çağırdı. Benimle tanışman için.”

Çocukta bir şeyler vardı. Beyaz kumlara ayaklarıyla çok az basarak duruşunda bir şeyler vardı. İnce parmaklarının kıbarca kıvrılışında bir şeyler vardı; göğsünün düzenli olarak inip kalkışında ve gözlerinin iki kusursuz zümrüt gibi parıldayışında bir şeyler vardı. Çocuk gözlerini kırptırdı.

“Sen Roush... gibi bir şey misin?”

“Ben Roush gibi miyim? Şey, evet, öyle de diyebiliriz. Ama gerçekte değil.” Çocuk uçuşan yusufçuk böceklerine bakmadan, kolunu o yöne doğru kaldırdı. “Onlar Roush gibiler, ama beni nasıl istiyorsan öyle düşünebilirsin.” Başını, aslana benzer hayvanların sıralandığı deniz kenarına çevirdi. “Onlara Roushium denir.”

Thomas çocuğa dikkatle baktı. “Sen... Sen daha ulusun, öyle değil mi? Senin irfanı daha fazla.”

“Ben kendi zamanımda gördüğüm kadarını bilirim.”

Çocuk kesinlikle küçük bir çocuk gibi konuşmuyordu. Thomas, “Peki, ne kadardır?”

Çocuk ona bir an merakla baktı. “Ne, ne kadardır?”

“Ne kadardır yaşıyorsun?”

“Uzun zamandır. Fakat bu kendi zamanımda yaşayacaklarımı yaşamaya başlamak için bile çok çok kısa.”

Çocuk başının tepesini eliyle kaşıdı. Gözlerini denize dikerrek, tekrar konuşmaya başladı. “Elyon’u bu kadar uzun süredir görmezden geldikten sonra, Elyon’a gelmek nasıl bir şey?”

“Bunu biliyor muydun? Bunu nereden biliyorsun?”

Çocuğun gözleri parladı. “Yürümek ister misin?”

Çocuk beyaz kumlu sahile döndü ve arkaya bakmadan rahat rahat yürümeye başladı. Thomas etrafına bakındı, sonra onu takip etti.

Thomas aslında gece olduğunu bilmesine rağmen, ortalık gündüz gibi aydınlıktı.

Çocuk, “Suyun ilerisine baktığını gördüm. Bu denizin büyüklüğünü biliyor musun?” diye sordu.

“Oldukça büyük görünüyor.”

Çocuk, “Sonsuza kadar uzanıyor,” dedi. “Bu bir şeyler ifade ediyor mu sana?”

“Sonsuza kadar mı?”

“Bu hayli zekice, değil mi?”

“Elyon bunu yapabilir mi?”

“Evet.”

“Şey, bu... Bu epeyce zekice.”

Çocuk durdu, su kenarına doğru yürümeye başladı. Thomas çekinerek onu takip etti. Çocuk, “Sudan biraz al,” dedi.

Thomas eğildi, elini ılık yeşil suya dikkatle soktu; parmakları suyun yüzeyine değer değmez suyun gücünün kolunda yükseldiğini hissetti—kemiklerinden vızıldayarak geçen düşük voltajlı bir elektrik şoku gibiydi. Sudan biraz eline aldı, parmakları arasından dökülmesini izledi.

“Çok muntazam, değil mi? Ve sonu da yok. Merkezine doğru ışık hızından çok daha hızlı gidebilirsin ama hiçbir zaman oraya ulaşamazsın.”

Herhangi bir şeyin sonsuza dek uzanması inanılmazdı. Uzay olabilir, belki. Ama bir su kütlesi? Thomas, “Mümkün görünmüyor,” dedi.

“Bunu kimin yarattığını anladığında mümkün görünür. Tek bir sözle oluştu. Elyon ağzını açabilir ve bunun gibi yüz milyarlarca dünya iki dudağının arasından dökülür. Belki de sen onu hafife alıyorsun.”

Thomas birden kendi aptallığından utanarak uzaklara baktı. Onu hafife mi almıştı? Bu kadar yüce birini kim zaman zaman hafife *alamazdı ki?*

Çocuk çelimsiz elini uzatıp, Thomas’ın elini tuttu. “Kendini kötü hissetme,” dedi usulca.

Thomas parmaklarıyla çocuğun küçük elini sardı. Çocuk başını kaldırıp iri yeşil gözleriyle ona baktığında, Thomas hayatında daha önce hiç arzulamadığı kadar, eğilip çocuğu kucaklamayı arzuladı. Şimdi el ele, tekrar yürümeye başladılar. Thomas, “Anlat bana,” dedi. “Merak ettiğim bir şey var.”

“Nedir?”

“Birtakım rüyalar görüyorum. Kara ormanda düşüp hafızamı kaybettiğimden bu yana, rüyalarımda tarihi görüyorum.”

“Biliyorum.”

“Biliyor musun?”

“Haberler çabuk yayılır.”

“Hiç olmazsa bana neden bu rüyaları gördüğümü söyleyebilir misin? Dürüst olmam gerekirse, bunun biraz saçma görüldüğünü biliyorum, ama bazen de rüyaların sahiden gerçek olup olmadığını merak ediyorum doğrusu. Ya da *burasının* bir rüya

olup olmadığını. Hangi realitenin gerçek olduğunu kesin olarak bilebilsem, bunun bana çok yararı dokunurdu.”

“Belki de ben sana bir soruyla yardımcı olabilirim. Yaratıcı, bir kuzu mu, yoksa bir aslan mıdır?”

“Anlamadım.”

“Bazıları Yaratıcı’nın bir kuzu olduğunu söyler. Bazıları da onun bir aslan olduğunu söyler. Bazıları ise her ikisi de olduğunu söyler. Gerçek şu ki; o ne kuzu ne de aslandır. Bunlar kurmacadır. Mecazdır. Buna rağmen Yaratıcı hem kuzu hem de aslandır. Bunların ikisi de doğrudur.”

“Evet, anlıyorum. Mecazlar.”

Çocuk, “Bunların hiçbirisi Yaratıcı’yı değiştirmez,” dedi. “Yalnızca bizim onunla ilgili düşünce biçimimizi değiştirir. Benim gibi. Ben bir çocuk muyum?”

Thomas küçük çocuğun elini hissediyordu ve yüreği erimeye başladı, çünkü çocuğun söylediklerini anlamıştı. Konuşmadı.

“Çocuk, aslan, kuzu. Sen beni bir de dövüşürken görmelisin. O zaman bir çocuk, aslan *ya da* kuzu görmezdin.”

Tek bir söz söylemeden beş dakika geçti. Yalnızca yürüdüler, bir adam ve bir çocuk, el ele. Fakat böyle değildi. Hem de hiç değildi.

Ve sonra Thomas rüyalarla ilgili sorusunu hatırladı.

“Ya benim rüyalarım?”

“Belki de aynı şey senin rüyaların için de geçerlidir.”

“İkisi de gerçek mi?”

“Bunu senin çözmen gerekiyor.”

Yürümeye devam ettiler. Üzerinde yürüdükleri kum değil de bulut olabilirdi ve öyle olsa bile Thomas aradaki farkı bilebileceğinden emin değildi. Başı dönüyordu. Yürüdükçe eli de sallanıyordu. Elinin içinde çocuğun eli vardı. Parmaklarına bir titreme girdi, fakat çocuk fark ettiğini belli etmedi.

Şüphesiz fark etmişti.

Thomas, “Ya kara orman?” diye sordu. “Ben oradaydım. Suyundan içmiş olabilirim. O yüzden mi rüyalarımda tarihi görüyorum?”

“Eğer sen Teeleh’in suyunu seçmiş olsaydın, bunu herkes bilirdi.”

Evet, bu mantıklıydı doğrusu.

“O zaman belki de sen bana başka bir şeyi açıklayabilirsin. Elyon nasıl olup da kötülüğün kara ormanda varlığını sürdürmesine izin veriyor? Neden Shataiki’leri yok etmiyor?”

Çocuk, “Çünkü kötülük yaratımını bir seçimle yapar,” dedi, sanki bu kavram aslında çok basitmiş gibi. “Ve yine o olmadan sevgi de olmazdı.”

“Sevgi mi?” Thomas durdu.

Çocuğun eli onun elinden kaydı. Kaşını kaldırmış vaziyette döndü.

Thomas, “Sevgi kötülüğe mi bağlı?” diye sordu.

“Ben öyle mi söyledim?” Çocuğun gözlerine muzip bir pırıltı doldu. “Hakiki bir seçim yoksa orada nasıl sevgi olabilir? İnsanların sevme kapasitelerinden sıyrılmalarını bekleyebilir misin?”

Bu Büyük Macera’ydı. Ne pahasına olursa olsun sevmek.

Çocuk denize doğru döndü, gözlerini dikti.

Çocuk, “Eğer birisi Elyon’un suyu yerine Teeleh’in suyunu tercih ederse neler olacağını biliyor musun?” diye sordu.

“Michal, Shataiki’lerin serbest kalacağını söyledi. Ve ölüm getireceklerini.”

“Ölüm. Ölümünden fazlası. Yaşayan bir ölüm. Teeleh onlara sahip olur; anlaşma böyle. Akıllarına ve yüreklerine. Onların ölümlerinin kokusu ise Elyon için katlanılmaz olurdu. Ve kısıkanlığının da korkunç bir bedeli olurdu.”

Çocuğun yeşil gözleri arkasında flaşlar patlamış gibi parladı. “Elyon’a haksızlık yapılmış olacak ve bu durumda yalnızca kan onu tatmin edecektir. Hayal edebileceğinden çok daha fazla kan.”

Bu sözleri o kadar sakince söyledi ki Thomas onun bunları yanlışlıkla söyleyip söylemediğini merak etti. Ancak çocuk bir şeyi yanlışlıkla söyleyecek birisi değildi.

Yine zihnine pat diye bir kelime girdi: Güruh. Bu işin içinden nasıl çıkacağını bilmiyordu, o yüzden yüksek sesle söyledi.

“Güruh. Sana bir şey ifade ediyor mu?”

Çocuk bir an tereddüt etti. “İçinde bulunduğumuz zaman Güruh’tan öncesi. Ya da nasıl baktığına bağlı olarak sonrası diyebiliriz. Bunun şu anda senin için hiçbir anlamı yok.”

Thomas bu kelimeye duyduğu merakın kaybolduğunu hissetti. Renkli ormanda yaşayan insanlar için duyduğu endişe geri geldi.

“İnsanlar Teeleh’in olurlarsa, onları geri kazanmanın bir çaresi var mı?” diye sordu.

Cevap gelmedi.

Thomas, “Ne olursa olsun, birilerinin burayı deęiřtirdięini ya da terk ettięini dūřünemiyorum,” dedi.

“Terk etmek zorunda değilsin, biliyorsun.”

“Rüya gördüğüm zaman hariç.”

Çocuk, “Öyleyse rüya görme,” dedi.

Bu fikir aniden Thomas’ın gözüne çok basit bir çözümmuş gibi göründü. Eğer rüya görmesine engel olursa, artık Bangkok falan olmayacaktı?

“Bunu yapabilir miyim?”

“Yapabilirsin. Rüyalarına son verebilecek bir meyve var.”

“Yani onu yersem tarih falan olmayacak, öyle mi?”

“Evet. Fakat soru şu ki; gerçekten de bunu yapmak istiyor musun? Karar vermen gerekecek. Seçim sana kalmış. Her zaman bu seçeneğin olacak. Sana söz veriyorum.”

Çocuk nihayet Thomas’ı kayalıklara geri götürdüğünde sabah olmuştu. Çocukla sıkı bir kucaklaşmadan sonra Thomas kırmızı ağaçtan indi, köye geri döndü ve Palus’un evindeki yatağına sessizce girdi.

Yanılmış olabilirdi, ama uykuya dalarken çocuğun şarkı söyleyen sesini duyabildiğinden emindi.

23

“THOMAS.”

Şeker gibi tatlı bir ses ismini söylüyordu. *Thomas*.

“Thomas, uyan.”

Bir kadın sesiydi. Kadının eli yanağındaydı. Uyanıyordu ama tam olarak uyanık olduğundan emin değildi. Yanağının üstündeki eli rüyasında görüyor olabilirdi. Bir an için Thomas kendini bu rüyaya bıraktı.

Bu rüyanın tadını çıkardı. Yanağındaki Rachelle’nin eliydi. Ona sürekli dövüş numaralarını öğreten dik kafalı kadın.

“Thomas?”

Gözleri birden açıldı. Kara. Thomas soluk soluğa birden fırladı.

“Thomas, iyi misin?” Kara, yüzü bembeyaz, yatağa gözlerini dikerek geriledi. “Nedir bu?” Fakat Thomas’ın gözleri, yuvarlanmış beyaz çarşafların kesilip, Monique’nin serbest bıraktığı klimanın üzerindeydi. O gitmişti.

“Thomas! Konuş benimle!”

“Ne oldu?” Kara’ya baktı. “Ne—” Çarşaflar ıslaktı. Kırmızı bir şeyle sıırıslıklam olmuştu. Kan mıydı?

Thomas sürünerek yataktan kalktı. Kendi kanıyla sıırıslık-

lam olmuş çarşafların üzerinde yatıyordu. Ona saldıran adamın ateş eden görüntüleri zihninde çakınca, göğsünü ve karnını elle-di. İki sessiz vuruş. *Piuvt! Piuvt!*

Evet, bunlar vardı ama daha da önemlisi, göl ve çocuk vardı. Başını kaldırıp Kara'ya baktı.

“Tanrı gerçek,” dedi.

“Ne?”

“Tanrı. O... Vay canına!” Gölün hatırası başını döndürüyordu. İçinden delice sırtıtmak geçiyordu, ama aklı hâlâ tüm kaslarıyla tam bir işbirliği içinde çalışmıyordu.

“Şey, en azından rüyamda onun gerçek olduğunu gördüm,” dedi. “Sadece gerçek değil, vay canına, gerçekten varmış gibi ama... O gerçek, onunla konuşabiliyorsun. Demek istediğim, belki de dokunabiliyorsun.”

Kara, “Çok hoş,” dedi. “Bu arada, burada, benim yaşadığım bu yerde, senin kanına bulanmış bir yatağın tam yanında duruyoruz!”

“Vurulдум,” dedi.

Kara şüpheli bir tavırla gözlerini ona dikti. “Emin misin? Nerenden?”

“Tam buramdan. Ve buramdan.” Ona karnını ve göğsünü gösterdi. “Yemin ederim, vuruldum. Biri içeri girdi; dövüştük; beni vurdu. Ve sonra da Monique’yi alıp gitmiş olmalı.”

“Seni aradım. Ondan önce miydi, sonra mıydı?”

“Sen önce aradın. Sen aradığında o buradaydı.” Birdenbire Bangkok gölden daha anlamlı gelmeye başlamıştı. “Aslında galiba senin araman onu sinirlendirdi. Mesele şu ki...” Sahi, me-

sele neydi?

“Mesele ne?”

“Ben ölmedim.”

Kara onun karnına baktı. Sonra gözlerine. “Anlamıyorum. Rüyalarında iyileştirildiğini mi söylüyorsun?”

“Bu ilk kez olmuyor.”

“Ama vurulmuştun, değil mi? Vurulup ölmüştün. Bu nasıl olabilir ki?”

“Öldürüldüm mü bilmiyorum. Şuurumu kaybettim. Fakat orada, rüyalarımda göl kıyısında yatıyordum. Hava şelaleden gelen pusla doluydu. Su. Asıl iyileştiren su. Muhtemelen ölmeden önce şifa buldum.”

Çarşafı yataktan çekti, şilteyi elledi. Ters çevirdi. Kara, bakışlarını ondan ayırmıyordu.

“Sen gerçekten de ciddisin.”

Kara uzaklara baktı, yatağın ucuna kadar adımladı. Geriye dönüp baktı. “Bunun ne demek olduğunu anlayabiliyor musun?”

“Bilmiyorum, öyle değil mi?” Thomas çabucak kendi yaptığı ipleri klimadan çözdü. “Anlamadığım çok şey var. Ama emin olduğum bir şey varsa o da Monique’nin gitmiş olduğu. Onu götüren adam sıradan bir haydut değildi.”

Kara’nın aklı hâlâ Thomas’ın iyileşmesindeydi. Thomas durdu.

“Bak, ben yok edilemez biri değilim, eğer düşündüğün buy-
sa. Bu mümkün değil.”

“Peki, nereden biliyorsun?”

“Çünkü senin haklı olduğunu düşünüyorum—iki realite de gerçek, en azından bazı yönlerden. Belli ki burada vurulur, sonra uykuya dalar ve ölmeden önce orada üzerime su dökülürse iyileşiyorum. Fakat eğer burada öldürülür ve orada beni iyileştirecek bir su olmazsa, o zaman ölebilirim.”

“Şimdi sen Wolverine gibi ya da ona benzer bir şey misin? Kafanı vuruyorsun ya da göğsünden vuruluyorsun ve üzerinde bir çizik bile yok! Bu inanılmaz bir şey!”

İnanılmazdı. Fakat fazlası vardı, değil mi? Diğer yerdeki şu yarasa Teeleh’le konuştuğundan bu yana aklından çıkmayan şu basit bilgi kırıntısı. Detaylar beyninde vızıldamaya başlayınca, panik belirtilerini de yavaştan hissetmeye başladı.

“Hepsi bu değil,” dedi. “Evvela, beni vuran ve Monique’yi kaçıran adamın, dünyaya Raison Törü’yle ilgili şantaj yapacak adam olduğundan oldukça eminim.”

Thomas bir ileri bir geri yürümeye başladı. Kanlı çarşafı sarıp sarmalamış, sağ eline almıştı.

“Ya da en azından bu adam bütün bunları kim planlıyorsa onun için çalışıyor. Hepsi bu değil. Onların Raison Aşısı’nın ölümcül bir virüse dönüşme potansiyeli olduğunu *bilmelerinin* tek nedeninin ise, benim bu sırrı birine açık edip, onun da onlara söylemesi olduğundan neredeyse eminim.”

“Bu mümkün değil. Bu, sen olmasan mutasyonun olmayacağı anlamına mı geliyor? Sen kendinin bu şeyin *nedeni* olduğunu mu söylüyorsun?”

“Evet, aynen bunu söylüyorum. Rüyalarımda Raison Törü hakkında bir tarih meselesi olarak bilgi ediniyorum, birine, ‘Hey,

şunlar şunlar olacak,’ diyorum ve onlar da şunlar şunların gerçekten oldurulmasına karar veriyorlar. Kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet gibi. Eğer çenemi kapalı tutup, Dışişleri Bakanlığı’na ya da HKM’ye söylememiş olsaydım, hiç kimse Raison Tüürü’nün mümkün olup olmadığını bile bilmeyecekti.”

Kara bunun üzerinde bir an düşündü. “Yani sen tam da durdurmaya çalıştığın şu virüse neden mi oldun? Bu bir hata.”

“Bu çarşafı nereye saklayabiliriz?”

“Yatağın altına.” Çarşafı yatağın altına tıktılar.

Kara, “Fakat bu doğruysa,” dedi, “ Diğer olacakları bozacak bir şeyi değiştiremez misin? Tarihe geri gidiyorsun, X-Y-Z’nin olduğunu öğreniyorsun, sonra dönüyorsun ve bunun olmamasını sağlıyorsun.”

“Belki öyle. Belki de değil. Artık tarih hakkında bu kadar kolayca bilgi edinmem.”

“Ya kara orman?”

“Ben kara ormana daha önce gittim! Tekrar gitmeyeceğim, tamam mı? Asla!”

“Peki, ya o bir rüyaysa? Ve bizim buradaki kurtuluşumuzu sağlarsa?”

“Fazlası var.” Thomas, Teeleh’le yaptığı konuşmayı hatırlayarak, yavaşça döndü. Fakat o konuşmada gözden kaçırdığı bir şeyler vardı, bundan emindi. Monique’ye kendini kanıtlamak için oraya gitmiş ve bunu başarmıştı. Ancak anti virüsle ilgili de bir şeyler öğrenmişti.

Anti virüsü tekrarlamıştı.

“Ya...” Omurgasından aşağı bir ürperti kıvrıla kıvrıla indi.

Aklına gelen düşünce karşısında afallayarak Kara'ya döndü. “Ya farkında olmadan onlara nasıl yapılacağını söylemişsem?”

“Virüsün mü?”

“Hayır, onu biliyorlar. Aşırı ısıyla. Bunu çözebilirler. Fakat bunun kimseye bir yararı olmaz. Virüsü havaya verirsin, üç hafta içinde de herkes ölür. Onu salıveren kişi de dâhil olmak üzere. Ancak elinde virüse karşı bir anti virüs, bir tedavi ya da aşı varsa, o zaman bunu—”

“Kontrol edebilirsin,” diye Kara tamamladı. “Güç tehdidiyle. Dünyadaki tek nükleer cephaneliğe sahip olmak gibi bir şey bu.”

“Ve galiba ben de bunu onlara vermiş olabilirim.”

“Nasıl?”

“Teeleh yüzünden. Beni kandırdı. Bana bilgiyi vermeden hemen önce, bana bir kesik attı.” Sanki kendi kendiyile konuşuyormuş gibi, şaşkınlık içinde konuşuyordu. “Yemin ederim bunu yüksek sesle söylediğimi duyabiliyordum.”

“Öyleyse o bilgi sende de var. Eğer anti virüs sendeyse, virüs onların ne işine yarayacak ki?”

“Bende var mı?” Başını kaldırdı. Hatırlayamıyordu. “Ben... şu anda bunu düşünemiyorum.”

“Bu olanların hepsini anlıyormuş gibi davranmayacağım ama buradan çıkmak zorundayız. Polis benim hikâyeme inandı, Monique'nin babasıyla konuştum. Seni, aradım çünkü babası yüklemeleri durdurmayı kabul etti. Sen telefona cevap vermedince de buraya görünmeden geleyim derken neredeyse ölüyordum. Sanırım Raison'la görüşmek için bizi içeri sokabilirim

ama babası küplere binmiş durumda. Monique'nin tekrar kaçırıldığını öğrendiğinde de..."

Kara içini çekti.

Odadan ayrıldıklarında, oda içinde yaşanmış ama katliam yapılmamış gibi görünüyordu.

—

“Sen ne diyorsun?”

Jacques de Raison'un köşeli yüzündeki dik burnu kızarmıştı ve bunun iyi bir nedeni vardı. Topu topu sekiz saat içinde kızını kaybetmiş, sonra bulmuş, sonra yeniden kaybetmişti.

Thomas, “Onu ben kaybetmedim,” diye karşı çıktı. “Onu kaçırdılar. Onu kaybedeyim diye mi alıp götürdüğümü sanıyorsunuz?” Bakışlarını siyah saçlı Raison'dan Kara'ya, sonra tekrar Raison'a çevirdi. Durumu tekrar kontrol altına almak zorundaydı.

“Lütfen, oturursanız eğer, size açıklamaya çalışacağım.”

Uzun boylu, otoriter ve istediğini elde etmeye alışmış türde bir adam olan Jacques ona sert sert baktı. Gözleri Thomas'ın üzerinde olduğu hâlde, masasının yanındaki berjer koltuğa oturdu.

“Size beş dakika veriyorum. Sonra yetkilileri çağıracağım. Üç tane hükümet sizi arıyor, Bay Hunter. Sizin hakkınızdan çabucak geleceklerinden hiç şüphem yok.”

Thomas otelden Raison ilaçları'na kadar araba kullanmıştı. Kara, renkli ormanda neler olup bittiğini öğrenmek istemişti.

Kara'nın birazcık teşvikiyle de Thomas ona her şeyi anlatmıştı. Geçit'te Teeleh'le karşılaşmasını, gölü, çocuğu anlatmıştı. En sonunda bunların hiçbirinin Tanrı'nın gerçekten var olduğunu kanıtlamadığına dair fikir birliğine vardılar, ancak Thomas yaşadıklarını mantıkla bağdaştırmakta zorluk çekiyordu. Thomas konuyu değiştirerek, Kara'ya Rachelle'den bahsetti.

Dünya Thomas'ın istemeden de olsa neden olduğu bir krizle karşı karşıyayken, o Rachelle'ye kur yapmanın incelikleriyle uğraşıyordu. Kara bunun yakışık almadığını söylemişti.

Kapılardan geçip, Jacques de Raison'u görmek için içeri girmeleri bu defa Thomas açısından gösterişli ayak oyunlarını gerektirmemişti. Üç hırslı koruma, Raison İlaçları'nın itibarlı kurucusu içeri girip de tüfeklerini indirmelerini söylemeden önce, avluda neredeyse kafalarını uçuruyordu. Korumalar başlarını öne eğip gerilediler.

Jacques de Raison onları, içinde yüksek kitap rafları ile uzun bir maun masanın etrafına yerleştirilmiş, yüksek arkalıklı siyah deri sandalyelerin olduğu bu kütüphaneye getirmişti. Şimdi onun ve Kara'nın bu adamı asıl düşmanının Thomas Hunter değil de, Raison Türü olduğuna ikna etmek gibi fevkalade bir görevleri vardı.

Jacques'in gözleri Thomas'ın Lucky kot pantolonunun cebindeki büyük kan lekesine takıldı. Vurulduğu sırada üstünde olmayan tişörtü kıyımdan kurtulmuştu.

Thomas derin bir nefes aldı. "İşin aslı şu ki Bay Raison; kızınız ve ben saldırıya uğradık. Ben vurulup ölüme terk edildim. Monique zorla götürüldü."

“Ölüme terk edilmişsiniz,” dedi adam. “Bunu görebiliyorum.”

Thomas onun alaycı sözlerini duymazdan geldi. “Ben çabuk toparlanırım. Beni vuran adam ilk başta kızınızı ondan korumaya çalıştığım adamdı. Potansiyel bir problem olduğunu biliyordum. Kızınızı ikna etmeyi denedim, o reddedince de onu kaçırdım.”

“Söyledikleriniz son derece saçma.”

“Beş dakikam daha dolmadı. Beni burada sadece bir dakika dinleyin. Bu hoşunuza gitmeyebilir, ama kızınızı kurtarabilecek tek kişi de ben olabilirim. Lütfen beni dinleyin.”

Kara sakın bir biçimde, “Lütfen, Bay Raison,” dedi. “Size daha önce söylemiştim, bu Thomas ya da Monique’yi çok aşan bir şey.”

“Evet, tabii ya; Raison Aşısı mutasyona uğrayıp, milyonlarca insanı zehirleyecek.”

“Hayır,” dedi Thomas. “Milyarlarca.”

“Sizi temin ederim, Monique aşığı en amansız testlere tabi tuttu.”

Thomas, “Ancak ısıya tabi tutmadı,” dedi. “Bunu bana kendisi söyledi.”

Raison, “Gerçek şu ki; bunların hiçbirinin doğruluğunu ispat edemezsiniz,” dedi. “Silah zoruyla kızımı kaçırdınız ve şimdi de benim bunu onun iyiliği için yaptığınıza inanmamı bekliyorsunuz. Şüphelerimi bağışlayın ama, sanırım şu anda kızımı sizin saklamış olmanız daha olası görünüyor. Her an suç ortağınız bana telefon açıp, para talep edebilir.”

“Yanılıyorsunuz. Biri size telefon açıp, ancak bilgi ya da aşırı numunesi talep edebilir. Siz kendiniz test edin. Aşırı ısı altında virüs mutasyona uğruyor. Bunu doğrulamak ne kadar sürer?”

Thomas’ın söyledikleri içinde, Jacques’in kafasına yatan ilk şey buymuş gibi görünüyordu.

“O benim tek evladım,” dedi. “Ondan daha çok sevdiğim bir şey yok. Bunu anlıyor musunuz? Onu eve güvenle getirebilmek için ne gerekiyorsa yapacağım.”

Thomas, “Ben de,” dedi. “Aşırıyı test etmek ne kadar sürer?”

“Gerçekten buna inanıyor musunuz? Bu akıl almaz bir şey.”

“Öyleyse testler benim yanıldığımı gösterecektir. Eğer haklıysam, o zaman çok büyük bir problemimiz olduğunu göreceğiz. Ne kadar sürer?”

Raison, “Normal koşullar altında iki hafta,” dedi.

“Normali unutun.”

“Bir hafta. Birçok değişken var. Tam sıcaklık, maruz kalma süresi, diğer dış unsurlar.”

“Bir hafta çok uzun, çok çok uzun!” Thomas uzun maun masanın diğer tarafına geçti, arkasına döndü. “Eğer haklıysam, farz edelim ki onlar bu mutasyonu tam olarak nasıl başlatacaklarını biliyorlarsa, kullanılabilir bir virüs yaratmaları ne kadar sürer?”

“Bilemem—”

“Aşağı yukarı, Jacques. En iyi durum senaryosu, ne kadar sürer?”

Jacques, Thomas'ı süzdü. "Birkaç saatte olabilir."

"Birkaç saat. Bir an evvel bana inanmanızı ya da testlere başlamanızı tavsiye ederim, çünkü eğer haklıysanız, Tanrı hepimizin yardımcısı olsun."

"Haftalarca sürebilir. Buna inanmak mümkün değil."

Raison'un masasındaki telefon çaldı.

"O zaman biraz vicdan muhasebesi yapsanız iyi olur, çünkü Monique'nin hayatı sizin inanabilmenize bağlı."

Adam ayağa kalktı, ahizeyi kaldırdı. "Evet." Beş saniye boyunca sesi çıkmadı. "Kiminle görüşüyorum? Kim..." Sesizlik. Adamın gözlerinden korku yayılıyordu. "Ben nasıl bileceğim... Alo?"

Ahize elinde sallanıyordu. "Elimizdeki... elimizdeki aşıyla ilgili tüm araştırmaları ve numuneleri teslim etmek için bana yetmiş iki saat mühlet verdiler, aksi takdirde kızımı öldüreceklermiş."

Thomas başını salladı. Boğazında bir yumru toplandı. "Bu tesisi dev bir test laboratuvarına dönüştürseniz iyi olur. Yedi gün, yirmi dört saat. Ve virüsten çok daha fazlasına ihtiyacınız olacak. Yeni bir anti virüse ihtiyacınız olacak."

24

KIZI MONIQUE'YE yönelik bu son tehdit Jacques de Raison'u güçten düşürmüşse benziyordu. Onun direktmesi sonucunda Bangkok yetkilileri Thomas'ı gözaltına almayı ertelemeyi kabul ettiler. Thomas'ın teslim olacağı konusunda söz verdiler. Hem Fransızlar hem de Amerikalılar başlarına dikilmişlerdi. Başka bir tarafın baskın düzenleyerek Monique'yi kaçırdığını ve Thomas'ın yardımcı olabileceği hususundaki ısrarını göz önüne alarak, Thomas'ı Raison İlaçları'ndaki malikânede ev hapsinde tutacaklardı.

Thomas, Kara'yla birlikte seçeneklerini gözden geçirerek bir saat geçirdi. Tüm bu karışıklık için en belirgin çözüm, görünüşe göre Thomas'ın, Teeleh'in ona rüyalarında söylemiş olduğu anti virüsü hatırlamasıydı. Fakat yarım saat boyunca Kara'nın merakla bakması ve Thomas'ın bir on dakika daha başını mecazi bir duvara vurması da sonuç vermemişti. Detaylar konusunda Thomas'ın aklı tek kelimeyle boştu. En sonunda sadece bir plan ikisine de biraz mantıklı geldi.

Thomas, Raison'un ofisinin dışında, "Onunla konuşmam gerekiyor," dedi.

Güvenlik görevlisi, “Meşgul,” dedi.

“Geçen gün kapınızda iki güvenlik görevlisini döven adamın bandını gördün mü?”

Güvenlik görevlisi duraksadı. “Beni tehdit mi ediyorsunuz?”

“Hayır. Sadece görüp görmediğini merak ediyordum. Fakat evet, o adam benim. Lütfen, hakikaten onunla konuşmam gerekiyor.”

Adam Thomas’ı süzdü. “Bir dakika.” Kafasını kapıdan içeri soktu, bir soru sordu, sonra kapıyı iterek açtı.

Thomas içeri girdi. Jacques de Raison masasından başını kaldırıp baktı, bitkin ve dalgın görünüyordu.

Thomas, “Bir gelişme var mı?” diye sordu.

“Sana bir hafta dedim! Yetmiş iki saat mi? Bunun çok daha basit bir çözümü var. Eğer onlara istediklerini veririm, bana Monique’yi verecekler. Onlarla daha sonra uluslararası mahkemeler yoluyla uğraşırız.”

Thomas, “Haklıysam eğer,” dedi. “Elindeki her şeyi onlara verdiğinde, Raison Türü için bir çare üretme girişimine ciddi biçimde zarar verirsin.”

Raison yumruğunu masaya vurdu. “Raison Virüsü diye bir şey yok!”

“Monique’yi bulduğumuzda, o sana farklı bir şeyler anlatacak. O zamana kadar da çok geç olacak.”

“Öyleyse ben de onlara istediklerini verip, aşığı yeniden üretmek için ihtiyacım olan şeyleri elimde tutacağım.”

“Eğer onlara istediklerini verersen, bu seni yavaşlatır. Rai-

son Virüsü üç haftada yapacağını yapar.”

Birbirlerine baktılar. Thomas kendini tuhaf bir biçimde uysal hissetti. Şu anda yapabileceği yalnızca iki şey vardı: aşının sebep olabileceği karışıklıktan bir çıkış yolu bulabilecek tek kişi olan Monique’i bulmak veya dünyayı Raison Tüürü’ne hazırlamak. Thomas şu ya bu şekilde ikisini de yapmak zorundaydı.

“Bay Raison, bir şeyi göz önüne almanızı istiyorum. Onların taleplerini karşılasanız bile, onların yakın zamanda Monique’yi bırakmaya niyetleri olduğunu hiç sanmıyorum. Monique onlar için çok değerli. Sağ olarak. Haklıysam eğer—”

“Haklıysam eğer, haklıysam eğer-kaç defa daha senin haklı olduğunu farz edeceğim?”

“Ne kadar gerekirse. Haklıysam eğer, Monique’nin güvenle geri getirilmesinin tek yolu onun arkasından gitmektir.” Thomas adamın karşısındaki deri sandalyelerden birine oturdu. “Bu yüzden yardıma ihtiyacımız var. Ve yardım almamızın da tek bir yolu var.”

“Param var, Bay Hunter. Eğer sorun kas gücüyse—”

“Yok, burada biraz kas gücünden fazlasına ihtiyacımız var. Her yere göz kulak olunmasına ihtiyacımız var. Ve hızlı hareket edebilmemiz gerekiyor. Bunun için de hükümetlere ihtiyacımız var. Haklıysam eğer—evet, biliyorum, yine söylüyorum—önümüzdeki birkaç gün içinde her şey gözler önüne serilecek. Şimdi baskıyı biraz hafifletmemizi ve bazı ortaklarla çalışmamızı öneriyorum.”

Bu sözleri neredeyse tamı tamına Kara’yla birlikte prova

ettikleri şekilde söylemişti. Aslında, biraz zamanı ve iyi bir eğitimi olsa, oldukça iyi bir diplomat olabilirdi. Bunu Tanis'te uygulasa iyi olurdu.

“Benim ne yapmamı istiyorsun peki, bütün dünyaya aşımın aslında ölümcül bir virüs olduğunu mu söyleyeyim? Bu şirketimin sonu olur. Onların taleplerini karşılamam daha iyi bir seçenek.”

“Sizin dünyaya böyle bir açıklama yapmanızı önermiyorum. Şu anda değil.” Thomas, önündeki bezgin adama bakarken o anda kararını verdi. “Benim önerim şu: Birkaç anahtar oyuncuyla ben gizlice konuşayım.”

“Şirketimin geleceğini senin ellerine teslim etmemi mi istiyorsun?”

“Şirketinizin geleceği zaten benim ellerimde. Haklıysam eğer, gelecekte zaten şirket falan olmayacak. Yanılıyorsam eğer, iddialarım bir manyağın zırvaları olarak görülecek ve sizin şirketiniz de zarar görmeyecek. İşte bu yüzden sizin değil de benim birkaç liderle temas kurmam gerekiyor. Telefon açıp aşımın öldürücü olabileceğini kabul ederseniz, o zaman onlar da harekete geçmek zorunda kalabilirler. Raison İlaçları sabaha kadar ölüp, gömülmüş olur. Diğer yandan ise benim daha çok özgürlüğüm var. Ben resmî olarak Raison İlaçları'nı temsil etmiyorum.”

Adam Thomas'ın önerisi üzerinde düşünüyordu. “Ne istediğini tam olarak anlayamadım.”

“Sizden dış dünyayla temas kurmama izin vermenizi—yardımcı olmanızı—istiyorum. Siz olmadan benim elim kolum bağ-

11. Burada esaret altındayım. Raison Türü'nün dünyaya verebileceği zarar hakkında bırakın da konuşayım. Bu onlara Monique'yi bulmak amacıyla bazı kaynakları hızla harekete geçirmek için bir neden verecektir. Doğru insanları teşvik etmek için virüs gibisi yoktur.”

Thomas, Jacques de Raison'un bakışlarından bu fikre sıcak baktığını anladı. Raison, “İnandırıcı bir yadsınırlığım olur,” dedi.

“Evet. Resmî onayınız olmadan telefon görüşmeleri yapacağım. Yardım isterken bile bu sizi olayın dışında tutar.”

Kusursuz bir fikirdi. Thomas aslında politikaya atılmalıydı.

“Sadece telefon etmek için mi izin istiyorsun? Dünya devletlerine öylece telefon açıp da cevap vermelerini bekleyemezsin.”

“Kişisel irtibatlarınızı kullanmak istiyorum. Sadece sizin onayladıklarınızı, elbette. ABD Dışişleri Bakanlığı, Fransız ve İngiliz hükümetleri. Belki de Endonezya–buralarda epey Endonezyalı var. Mesele şu; kaynakları olan birkaç kişiyi kızınızın kaçırılmasının endüstriyel bir casusluktan fazlası olduğuna ikna etmemiz gerekiyor. Kendi ulusal güvenlikleriyle ilgili risk olasılığını düşünmeleri ve Monique'yi bulmamıza yardım etmeleri gerekiyor.”

“Sen sahiden de benim bunu yapmana izin vereceğimi mi düşünüyorsun?”

“Başka bir seçeneğiniz olduğunu sanmıyorum. Bütün mesele bunun bir şekilde ayyuka çıkması. Bu bize doğru insanları

uyarmak ve Monique'yi bulmak konusunda bir şans verir.

—

Jacques de Raison, Thomas'ın irtibatlarını ve telefonunu kullanmasına izin vermekten biraz daha fazlasını yaptı. Sekreteri Nancy'yi ödünç verdi.

“Bir saat içinde sekreterine bağlamazsa, benim...” Thomas duraksadı. “Neyse. Ona bir atom bombası ya da başka bir şey ateşleyeceğimi söyle. Bu insanların hiçbiri burada birazcık bile başımızın belada olabileceğini hiç *düşünmüyorlar* mı?”

Kara, kardeşi bir ileri bir geri yürürken onu seyrediyordu. Beş saattir uğraşıyorlardı ve sonuçlar bundan daha kötü olamazdı herhâlde. Kara'nın düşüncesine göre, Fransızlar sadece umutsuz vaka değil düpedüz kabaydılar. Kara, Raison'un memleketinden daha çok işbirliği beklerdi. Belli ki şu anki yönetim, evvela Raison İlaçları'nın Fransa'dan gitmiş olmasından dolayı pek memnun değildi. Bu kaçırılma olayını iyi sonuçlandırmakla ilgileniyor gibi görünüyorlardı, ama iş bir politikacıyı programını bölüp de on dakikalığına Thomas'la telefonda görüştürmeye gelince, bütün ilgileri uçup gidiyordu. Bunun yasal bir mesele olduğunu söylüyorlardı.

İngilizler biraz daha anlayışlıydı. Ancak sonuç aşağı yukarı aynıydı. Almanlar, İtalyanlar, hatta Endonezya hükümeti bile—hiç kimse Bangkok'ta kadın kaçırmış çatlak bir kâhinin atıp tutmalarını dinleyecek havada değildi.

Kara, kardeşine doğru yürüdü. Sabah saatin üçü olması da

işleri pek kolaylaştırmıyordu. Thomas neredeyse uykusunda yürüyor gibiydi. Kaldı ki eğer haklıysa ve bu bir rüyaysa, o zaman gerçekten uykusunda *yürüyordu*.

“Thomas.” Kardeşinin sırtını sıvazladı. “İyi misin?”

Thomas gülümsemeye çalıştı. “Pek değil. Bir kuyruklu yıldızın geliştinden dehşete kapılmış hâldeyken, şimdi artık kuyruklu yıldızın geldiğine kimsenin inanmamasından dolayı dehşete kapılmış durumdayım.”

“Ne bekliyordun ki? İki bin yıldır her yıl gelen bir kuyruklu yıldız var. Bir türlü çarpmıyor. Şimdi de kot pantolonlu yirmi beşlik bir genç rüyalarında yaşadığını ve oradan dünyanın sonunun yaklaştığını öğrendiğini iddia ediyor. Kral ona inanmazsa şatoyu havaya uçurmakla tehdit ediyor. Neden Dışişleri Bakanı, Pers prensiyle olan toplantısını senin telefonuna cevap vermek için bölsün ki?”

“Moral verdiğin için teşekkürler, ablacığım.”

“Bak, eğer kimse kulak asmayacaksa bunların hiçbirinin bir önemi olmadığını biliyorum, ama başka bir yol daha var, biliyorsun.”

Thomas, Kara’nın yüzüne dikkatle baktı. Masadan uzaklaştılar. “Yani geri dönüp...”

“Pekâlâ?” dedi Kara. “Bu noktada uyumanın yanlış bir şeymiş gibi görüldüğünü biliyorum, ama neden olmasın? Her şeyden önce, yakın zamanda uyumazsan zaten komaya gireceksin. Dahası daha önce işe yaradı, değil mi? Ya Monique’nin nerede olduğunu bulabilirsen?”

Thomas kafasını salladı. “Bu farklı ama. Diğer bir tarih

meselesiydi. Bu çok özel. Ve dediğim gibi, kara ormana geri dönmek istemiyorum ki bilgi alabileceğimi düşündüğüm tek yer de orası.”

Thomas bu sözleri çok inanarak söylemişti. Sahiden de sürekli rüyalarının farkındalığı içinde yaşıyordu. Ve değişiyordu.

Kara'nın tanıdığı Thomas her daim konuşkan biri olmuştu, ama o şimdi kendisini daha yüksek bir amaçla taşıyordu. Daha otoriter konuşuyordu. Otoritesi Fransızları ve İngilizleri ikna etmeye yetmemişti, ama her şeye olduğu gibi diplomasiye de olan arsız yaklaşımı sayesinde, sepetlenmeden önce oldukça güçlü birtakım insanlarla biraz çene yarıştırmıştı.

Kardeşi her nasılsa seçilmişti. Nasıl ve neden olduğunu anlamıyordu ve doğruyu söylemek gerekirse, henüz her şeyi enine boyuna düşünmeye hazır değildi. Şu var ki daha birkaç gün önce Denver'da Java Hut'ta çalışan bu adamın şimdi çok ama çok önemli biri olmaya başladığı gerçeğini görmezden gelemezdi.

“O zaman sen de kara ormana tekrar gitme. Ancak senin rüyaların ile burada olanlar arasında bir bağlantı var, Thomas. Neticede senin rüyaların bütün bunlara neden oldu. Daha çok bilgi edinmenin bir yolu olmalı. Git uyu bence; zaten burada da bir şey olduğu da yok.”

Thomas içini çekti. “Haklısın, uyumam gerekiyor.”

“Anti virüsü hâlâ hatırlayamıyor musun?”

Kafasını salladı. “Hayır.”

“Keşke beni de götürebilmenin bir yolu olsaydı.”

“Seni oraya götürmemin mi? Aslında ben bir yere gitmi-

yorum, öyle değil mi?”

“Hayır. Zihnin gidiyor. Belki benim zihnimi de seninle birlikte oraya götürmenin bir yolu vardır.” Gülümsedi. “Çılgınca, ha?”

“Ya, çılgınca. Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum.”

Kara, “Gölün içinde nefes almak da öyle,” dedi.

“Efendim!”

Thomas döndü. Raison’un sekreteriydi, elinde telefon tutuyordu.

“Telefonda Birleşik Devletler Dışişleri Bakan Yardımcısı Merton Gains var. Sizinle konuşmayı kabul etti.

—

Dışişleri Bakan Yardımcısı Merton Gains konferans masasının sonunda oturmuş; ufuktaki başka bir bütçe krizi hakkında, odadaki diğer kişilerin birçok farklı şekilde görüşlerini açıklamalarını dinliyordu. Paul Stanley hâlâ şehir dışındaydı ama Dışişleri Bakanı müsait olmadığı zamanlarda, Gains’i hengâmenin içine atmakta hiçbir zaman tereddüt etmemişti.

Kabinenin yarısı mevcuttu, Savunma Bakanı Myers hariç ileri gelenlerin çoğu oradaydı. Bir sürü emir kulu. Başkan Robert Blair Gains’in karşısında aşağı tarafta oturuyordu, danışmanları farklı olması konusunda yalvardığı için arkasına yaslanmıştı. Konu yine vergi kesintileriydi. Kesmek ya da kesmemek. Uğraşmak ne kadar zordu. Ekonomik çöküş ya da kazanç, politik çöküş ya da kazanç. Bazı şeyler hiç değişmiyordu, ver-

giler üzerine yapılan tartışmalar da onlardan biriydi.

Gains'in kafasını meşgul eden kısmen buydu. Geri kalanında ise Thomas Hunter vardı.

Gerçek: Eğer kızı iki yıl önce bir aşından ölmemiş olsaydı, yeni aşıların tetkikini artıran yeni yasaya asla önayak olmayacaktı.

Gerçek: Eğer yasa tasarısını yazmamış olsaydı, arkadaşı Bob Macklroy'un aklına Thomas Hunter'le ilgili onu aramak asla gelmeyecekti.

Gerçek: Eğer Hunter, Bob'u arayıp, Kentucky Derbisi'ni Joy Flyer'in kazanacağını söylememiş olsaydı, Gains, Hunter'-in telefon görüşmesini kabul etmeyecekti.

Gerçek: Hunter'in tahmini doğru çıkmıştı.

Gerçek: Hunter HKM'ye gitmiş, potansiyel salgını bildirmişti. Ve kafası oldukça doldurulmuştu.

Gerçek: Hunter iddiasına göre, ilk başta virüsü yüklemeyerek virüse engel olabilecek tek insanı, Monique de Raison'u kaçırmıştı.

Gerçek: Monique de şimdi Raison Aşısı'nı isteyen başka biri tarafından tekrar kaçırılmıştı.

Burası gerçeklerin Hunter'in iddialarıyla kaynaşmaya başladığı yerd.

İddia: Monique'yi kaçıran tarafın kaçırma nedeni, Thomas gibi onların da aşının öldürücü bir silaha dönüşebileceğini bilmeleri ve istediklerini baskı yoluyla almayı ummalarıydı.

İddia: Bu taraf ayrıca ilaca erişebilirdi.

İddia: Eğer dünya toptan attan inip eşeğe binmez, Moni-

que'yi bulup, bir ilaç geliştirmezse, bütçe krizinin, yanında domino oyunu gibi kalacağı çok kötü günler eli kulağındaydı.

Thomas Hunter'in hikâyesini dinlerken, Gains elinde olmadan birkaç kez iliklerine kadar ürperdi. Bunun senatoya birçok kez sunduğu senaryolardan pek farkı yoktu. Ve işte şimdi karşısındaydı, ya tamamen kandırılmış ya da bilmesi gereken kişilerden çok daha fazla şey bilen küstah bir adamın iddiaları olarak tam yüzüne bakıyordu. Thomas'ın samimiyetinde, onu daha fazlasını dinlemesi için çeken bir şeyler vardı. Ve o da dinledi.

Çok daha fazlasını.

Hatta Monique de Raison konusunda yapabileceği bir şey varsa yardım etmeye söz verdi. Ya doğruysa? Ya doğruysa? Belli ki eski toprak Raison onu kulağından tutup atmamıştı.

“... Merton?”

Gains boğazını temizledi. “Hayır, sanmıyorum.” Başını kaldırıp baktı. Başkan ona şu uyuşuk aklından-geçenleri-okuyabiliyorum bakışıyla bakıyordu. Hiçbir anlamı yoktu ama onun başkanlık yarışını kazanmasını sağlamıştı.

“Tek bir şey,” dedi Gains. “Tahminime göre hepiniz dün Bangkok'taki şu kaçırılma olayını duymuşsunuzdur: Raison İlaçları'nın kurucusu Jacques de Raison'un kızı Monique de Raison'un kaçırılması.”

Başkan Blair, “Sakın söyleme,” dedi. “Militan çocuklarımızdan biriydi.”

“Hayır.”

CIA Müdürü Phil Grant, “Benim anladığıma göre, ilk baş-

taki adamı üçüncü taraf gafil avlamış, şimdi de kadını ellerinde tutuyorlar,” dedi. “Yardım etmek için bazı malların yerini değiştiriyoruz. Yeni bir gelişme olduğundan haberdar değildim.”

“Yok zaten. Fakat elime tesadüfen bazı bilgiler geçti. Bunları senin ofisine devredeceğim, Phil. Bu adam kaçırmanın asıl nedeni olan Raison Aşısı’nın güvenilirliği ile ilgili bir soru işareti var gibi. Pazara bugün girmesi beklenen çok amaçlı, havayla taşınabilir bir aşı bu. Haydi şöyle diyelim; Bangkok’taki şu olay, ne kadar az olursa olsun, aşının güvenilir olmayabileceği olasılığını açığa çıkardı.”

Sağlık Bakanı, “Bununla ilgili bir şey duymadım,” dedi. “Bildiğim kadarıyla FDA bu aşıyı önümüzdeki hafta onaylamaya hazırdı.”

“Hayır, bu yeni haber ve bunun söylenti olduğunu da ilave edebilirim. Sadece bir uyarı.”

Kimseden ses çıkmıyordu.

Başkan, “Pek anladığımı söyleyemeyeceğim, Merton,” dedi. “Senin aşılara özel bir ilgin olduğunu biliyorum ama bunun bizimle ne ilgisi var?”

“Bunun Gains Yasa Tasarısı ile bir ilgisi yok. Muhtemelen bizi etkilemez. Şu var ki; eğer Hunter’in iddialarında biraz da olsa gerçeklik payı varsa ve havayla taşınabilir dengesiz bir aşı ölümcül bir virüs hâline dönüşüyorsa, o zaman elimizde çok önemli bir sağlık sorunu var demektir. Sadece bunu burada belirtmek istedim.” Yanlış zaman, yanlış yer. Bir kabine toplantısında ayağa kalkıp da, ülkenin liderlerine gökyüzünün yakında çökebileceğini söyledikten sonra ifadesiz suratlar beklemezsi-

niz. Kafa karışıklıkları biraz devam edecekti.

“Neyse, hepinize bu raporu vereceğim. En azından sağlık ve finansmanı etkileyebilir. Belki de yurtiçi güvenliğini. Eğer bununla ilgili bir sızma olursa, ülke kötü biçimde tepki verebilir. İnsanlar virüsler konusunda çok endişelenirler.”

Bir anlık sessizlik oldu.

“Yeterince net görünüyor,” dedi Başkan. “Başka konuşmak isteyen var mı?”

25

THOMAS KULÜBENİN dışından gelen heyecanlı bağırışlar yüzünden uyandı. Geçişten dolayı yaşadığı kafa karışıklığı sadece bir an sürdü. Artık alışıyordu. Ne zaman uyansa, birinden diğerine geçmesi gerekiyordu; bu defa da Dışişleri Bakan Yardımcısı Merton Gains ile yaptığı bir görüşmeden geliyordu. Gerçekten ilerleme kaydediyorlardı. Tuniği üstüne geçirdi, koşarak evden çıktı.

Gözlerini selamlayan manzara, Bangkok'la ilgili tüm düşüncelerini ve Merton Gains konusundaki başarısını silip süpürdü.

Gökyüzünden yere yarı mesafede, renkli ormanın karşısında asılı duran, parlak dev gibi bir ışık vardı. Şaşırtıcı olan ise gökyüzünde asılı duran parlak ışık değildi—güneşler de böyleydi zaten. Ormanın da yukarıda olması farklı bir meseleydi.

Kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı. Yalnız yukarıda gökyüzü yoktu. Yukarıda yeşil orman vardı!

İnsanlar, sanki dünyalarının aniden altüst olması harika bir şeymiş gibi, köyün ortasına akın etmişler; heyecanlı bir şekilde çene çalıyor, sevinç içinde dans ediyorlardı.

Thomas döndü; ağzı açık vaziyette, değiştirilmiş manza-

raya baktı. Ormanlar bulundukları yerden yükselmiş, daha önce gökyüzünün bulunduğu yukarıya doğru kavis yapmışlardı. Thomas çok yukarılarda çayırları görebiliyordu. Ve orada, hemen sağında, üç kilometreden daha fazla gözüken bir yükseklikte, dikey bir çayırdaki dörtmala koşan bir at sürüsü gördüğünden emindi.

“Her şey baş aşağı dönmüş!”

“Evet, öyle.”

Thomas dönüp baktığında, Michal’in yanında çömelmiş; yeni dünyalarına gülümsediğini gördü.

“Neler oluyor böyle? Ne oldu?”

Roush çocuksu bir sırıtmayla, “Hoşuna gitti mi?” diye sordu.

“Ben... Ben bunun ne olduğunu bilmiyorum.”

Michal, “Elyon oyun oynuyor,” dedi. “Aslında bunu sık sık yapar.” Sonra döndü ve Esaret’e koşan diğerlerinin ardından havaya sıçradı. “Gel haydi. Göreceksin.”

Thomas, Michal’in ardından koştu, neredeyse bahçede açılmış bir hendeğe düşüyordu. “Bunun normal bir şey olduğunu mu söylüyorsun? Bir sorun yok mu?”

“Elbette. Gel haydi. Kendi gözlerinle gör.”

Sanki manzaranın tümü dev bir kürenin içine boyanmış gibiydi. Yer çekiminin etkileri nasılsa tersine çevrilmişti. Hemen tepelerinde, göle giden yol gölü karşılayacak şekilde yukarı doğru kavis yapmıştı, göl yukarı doğru meyletmişti ve şelale de yatay olarak gürül gürül akıyordu. Eksik olan tek şey kara ormandı.

Nesnelerin ölçeği de çarpıcı biçimde değişmişti; gökyüzü de aynı şekilde, aslında yüzlerce mil yukarılarında olması gerekirken çok daha yakın görünüyordu. Diğer taraftan, görünmesi gereken diğer köyler görünmüyordu. Thomas tarlalarda yaptıkların imkânsız açılarda koştüğünü görebiliyordu. On binlerce kuş çılgınca pike yapıyordu. Thomas'ın görebildiği kadarıyla, Roush'ların neredeyse yarısı, dev halkalar hâlinde bükülerek, dönerek ve uçarak havada dalıyorlardı. Bunlar ona Gabil'i hatırlattı. Gördüklerinin bir sirkten farkı yoktu.

Esaret'e vardıklarında, tıpkı Thomas'ın gözleri gibi şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış gözlerle, önlerindeki manzaraya bakan diğerlerine katıldılar.

Havanın da değişmiş olduğunu ilk fark eden Johan oldu. Aslında o kadar değişmişti ki, Johan sıçradığında normalde sıçradığından daha uzun süre havada kalabiliyordu. Thomas küçük çocuğun sanki yavaş çekimdeymiş gibi sıçradığını gördü.

“Bana bak, Thomas. Gördün mü?” Johan bu defa biraz daha ileri sıçradı.

Üç metre kadar havalandı ve orada asılı kaldı.

“Thomas!” diye bağırdı. “Ben uçuyorum!”

Johan hakikaten daha yükseğe uçuyordu, yerden yaklaşık otuz metre yukarıdaydı; hafifçe duraksıyor, kahkahalarla çığlıkları birbirine karışıyordu. Üç çocuk daha havada Johan'a katıldı. Sonra hava, hayallerindeki çocuklar gibi havaya sıçrayan diğerleriyle dolmaya başladı.

Michal, “Thomas,” dedi. Thomas gördüklerinden ötürü donup kalmıştı. “Thomas, sen de dene.”

Thomas, Michal'e kaygıyla baktı. "Uçabilir miyim?"

"Elbette. Elyon dünyayı bizim için değiştirdi. Şimdi yap-san iyi olur, çünkü bu sonsuza dek sürmeyecek, biliyorsun. O oyun oynuyor. Sen de dene."

Thomas içgüdüsel olarak uzandı, dengesini kaybetmemek için Michal'in kafasındaki tüyleri kavradı. Çekinerek sıçradı ve ne kadar hafiflediğini fark edince şaşırdı. Gülümsedi, daha fazla güç sarf ederek bir kez daha sıçradı. Bu defa yerden birkaç metre uçtu. Üçüncüsünde tüm gücüyle sıçradı ve havada dengesiz bir biçimde hızla yükseldi.

Johan neşeyle haykırıyor, hızla hareket ediyordu. Görünüşe göre manevra yapmayı öğrenmişti. Thomas vücut ağırlığının yönünü değiştirerek hız kazanabildiğini keşfetti. İleriye doğru hareketi sağlamaya yetecek kadar yerçekimi vardı.

Dakikalar sonra Thomas da diğerleriyle birlikte uçuyordu. Çok geçmeden Rachelle, Johan ve Michal de ona katıldılar ve yeni dünyalarını keşfetmek için yola koyuldular. Çocuklar gibi kahkahalar atıp çene çalarak, tersine çevrilmiş kürenin zirvesine kadar uçup, çok aşağılarda kalan köye baktılar. Bir çayıra indiler, çayırdaki çiçekler baş aşağı sallanıyor, aşağıda şimdi zar zor görülebilen köyün üzerine sarkıyordu. Kalpleri kelebekler gibi pır pır ederken, bu garip açıda dikkatle adım atarak baş aşağı yürüdüler. Sonra çimenlerden zıpladılar, gölün yanındaki ağaçlara neredeyse değecek kadar alçaktan uçarak, gölün zümrüt rengi sularına daldılar.

Işıkla dolmuş ılık yeşil suların her yerinde, derin, gürleyen bir kıkırdamadan tutun da yüksek ve delici bir gülüşe kadar her

tür neşeli kahkahayı duyduklar. Ve diğerlerinin de bunları duyup duymadığını görmek için etrafa iyice bakındıkları sırada, daha ilk kıkırdamada bunun Elyon olduğunu anlamışlardı. Onlar bu şaşırtıcı serüven alanında kendilerinden geçmişse, Elyon da bunu onlara getirirken kendinden geçmiş demekti. Ve onlar da onunla birlikte güldüler.

Saatler akıp gitti. Eğlence parkındaki çocuklar gibi oynadılar. Hiçbir sınır yoktu ve bütün yollar açıktı. Uçtular, keşfettiler, büküldüler ve döndüler. Ancak gün ortasından sonra dünya kendini yeniden şekillendirmeye başladı.

—

Bir saat içinde her şey normale döndü.

Thomas da Bangkok'u hatırladı.

Rachelle genizden gelen kahkahalar atarak ona yaklaştı. “İşte, sevgili Thomas, bu benim müthiş zaman geçirmek dediğim şeydir!” Kollarını hemen Thomas'ın boynuna dolayarak, onu sıkıca sardı.

Thomas o kadar şaşırmıştı ki kucaklamasına karşılık vermeyi akıl edemedi. Rachelle kendini geri çekti ama onu bırakmamıştı. Sol ayağını arkasında kaldırdı, Thomas'ın gözlerinin içine baktı.

“Beni öpmek ister misin?”

“Öpmek mi?” Thomas onun tatlı nefesinin kokusunu duyabiliyordu.

“Hafızanın yerine gelmesinde sana yardım ediyorum, yok-

sa bunu da mı unuttun?”

“Hayır.” Thomas yutkundu.

“Öyleyse öpmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamana yardım etmek istiyorum. Sana bunu göstermem gerekecek, tabii ki.”

“Daha önce hiç birini öptün mü? Demek istediğim, başka bir erkeği?”

“Hayır. Ama nasıl yapıldığını gördüm. Zihnimde çok net. Eminim tam olarak nasıl yapıldığını sana gösterebilirim.” Rachelle’nin gözlerinde bir ışık parladı. Dilini dudaklarının üzerine gezdirdi. “Belki de önce dudaklarını ıslatmalısın; dudakların epey kuru görünüyor.”

Thomas dudaklarını yaladı.

Rachelle öne eğilerek, dudaklarını yavaşça onun dudaklarına değdirdi.

Thomas gözlerini kapattı. Bir an için her şey durmuş gibi oldu. Fakat aynı anda, yeni bir dünya ortaya çıktı.

Hayır, yeni bir dünya değil. Eski bir dünya.

Thomas bunu daha önce yapmıştı.

Rachelle dudaklarını çekti. “İnan bana, canım, sen bir rüyada değilsin. Bakalım bu hafızanı canlandıracak mı?”

Thomas’ın boynundan aşağı bir sıcaklık yayıldı. Bunu daha önce yapmıştı. Daha önce bir kadını öpmüştü! Bundan emin-di.

Afallamış görünüyordu herhâlde, çünkü Rachelle ona hoşnut bir hâlde gülümsedi. Rachelle’nin öpüşünün onun nefesini kestiği doğruydı ama dahası vardı. Bir şeyi geri getirmişti.

Rachelle, “Tanis seninle konuşmaya gelecek,” dedi. “Hâlâ dövüş sanatlarında senin onun çırağın olduğunu iddia ediyor, ama bence o daha çok tarihle ilgileniyor.” Parmağını Thomas’ın dudaklarına koydu. “Onların sadece rüya olduğunu unutma. Kendini kaptırma.”

Rachelle döndü, yoldan aşağıya yürümeye başladı; kayıtsız görünmek için epeyce çabalamasına rağmen hoşnut ve son derece kendinden emin görünüyordu.

Thomas’ın aklı birdenbire, Rachelle onu tarihle ilgili uyarırken kafasında beliren yeni bir düşünceye takılmıştı. İki realitenin de yalnızca gerçek değil, aynı zamanda birbiri içine de girdiğini farz etsek? Tepedeki gölde çocuğun söylediği gibi, aslan ve kuzu, ikisi de gerçektir. İki imge de aynı gerçeğe aitti.

Aynı realite.

Ya...

“Rachelle?”

Rachelle dönüp baktı. “Evet?”

Eğer iki realite birbirine geçmişse, belki onun iki realitede de amacı kurtarmaktır. Burada Rachelle’yi, orada Monique’yi. Rachelle onu Monique’ye götürebilir miydi?

Rachelle, “Bana dik dik bakıyorsun,” dedi. “Bir sorun mu var?”

Thomas, “Çok harikaydı,” dedi. *Çok harika mı?*

Rachelle göz kırptı. “Öyle olması gerekiyordu zaten.”

“Sana bir soru sorabilir miyim?”

“Elbette.”

“Eğer kurtarılmak istediğin bir yer olsaydı, bu neresi olur-

du?”

“Beni kurtarmak senin işin.”

Thomas kafasını meşgul eden olasılığa iyice kapılarak öne doğru seğırtti. “Evet, ama diyelim bir yer olsaydı. Diyelim sen orada tutuluyorsun, benim de seni kurtarmam gerekiyor. Bu yer neresi olurdu? Lütfen, bilmem gerekiyor, böylece seni kurtarabilirim.”

“Şey, ben aslında bir öykücü değilim. Ama...” Yüzünü ormana çevirip, soruyu düşündü. “Ben...” Thomas’a doğru döndü. “Şişelerle dolu büyük, beyaz bir mağarada olurdum. Bir nehir ile ormanın birleştiği yerde.”

“Sahiden mi? Hiç böyle bir mağara gördün mü?”

“Hayır. Hem neden göreyim ki? Bunu senin için, öykücülerin yaptığı gibi uyduruyorum.”

“Burada, bu ormanda mı, yoksa uzaklarda bir yerde mi?”

Rachelle bir an düşündükten sonra, “Yakınlarda,” dedi.

“Peki, ben bu mağarayı nasıl bulabilirim?”

“Nehri takip ederek, tabii ki.”

“Peki, buradan hangi yöne gitmeliyim?”

Rachelle detaylar için bu kadar üstelemesinde bir mahzur görüyormuş gibi, merakla ona baktı. Sağ tarafı göstererek, “Şu yönden,” dedi. “Doğu.”

“Doğu.”

“Evet, doğu. Eminim. Mağara doğuya doğru, bir günlük yürüyüş mesafesinde.”

Thomas başını salladı. “Öyleyse seni kurtaracağım.”

Rachelle de tam bir ciddiyet içinde, “Sen beni kurtardı-

ğında, ben de senden başka bir öpücük isterim,” dedi.

“Bir öpücük.”

“Evet. Gerçek bir öpücük, senin aptalca rüyalarından gelen bir şey olmasın. Sana deli gibi âşık olmuş gerçek bir kadın için gerçek bir öpücük, sevgili prensim.”

Döndü ve patikadan aşağı yürüdü.

—

Thomas hızlı hızlı yürüyordu, bunun tek nedeni de hızlı düşünmesiydi.

Rachelle’nin öpücüğü yepyeni bir olasılık zincirini ortaya çıkarmıştı. Bu zincir şu düşünceden çıkmıştı: Ya iki realite birbirlerinin içine geçmelerinin yanında, aynı zamanda birbirlerine *bağlılarsa*?

Ya Bangkok’ta olanlar onun burada yaptıklarına bağlıysa? Ve ya burada olanlar Bangkok’ta olanlara bağlıysa? Zaten burada şifalandırıldığında, Bangkok’ta da şifa bulunduğunu biliyordu. Ve burada öğrendiği becerileri Bangkok’ta da kullanabildiğini. Ancak realitelerin birbirlerine *bağlı* olabileceğini düşünmek...

Bu afallatıcı bir düşünceydi. Buna rağmen birçok yönden mantıklıydı. Aslında Bangkok’tayken de aynı sonuca vardığından oldukça emindi. Başka bir yol olsaydı eğer, çocuk bunu söylerdi. Elyon onun rüyaları konusunda hevesini kırardı. Ancak yapmamıştı. Seçimi ona bırakmıştı.

Tanrı, kuzu, aslan ya da çocuk değildi. Eğer öyle olmayı

seçerse o hepsiydi. Ya da hiçbiriydi. Onlar hakikatin mecazlarıydı.

Hakikat. Tek bir hakikat. Hakikatin iki yüzü. Aslan ile kuzu. Renkli orman ile Bangkok. Mümkün müydü?

Thomas hangi realitenin gerçek olduğundan hâlâ emin değildi, ama şimdi iki realitedeki *hakikatin* de gerçek olduğuna daha çok ikna olmuştu. Ve ikisini de gerçekmiş gibi ele alma hususunda çok dikkatli olmak zorundaydı.

Kara böyle söylemişti.

Tabii ki bu sırf Rachelle'yi sevdiği için, Monique'yi sevmenin de kaderinde olduğu anlamına gelmiyordu. Ancak Monique'yi kurtarmanın kaderinde olma olasılığı çok fazlaydı. İşte bu yüzden bu Büyük Macera'da Rachelle'yi nasıl kurtaracağını öğreniyordu.

Öyle olmak zorundaydı. Ve eğer öyleyse, onu nasıl kurtaracağını az evvel keşfetmiş olabilirdi. Ya da en azından onu nereden kurtaracağını. Hemen uyumalı, rüyasında Bangkok'u görerek, bu teoriyi test etmeliydi.

Thomas birden durdu. Eğer kaderinde geçmişte Monique'yi kurtarmak varsa ve eğer bu realite de onun rüyalarına bağlıysa, o zaman burada ne yapması gerekiyordu?

Thomas yine durdu. Eğer Monique gerçekse Bill'in de gerçek olması olası değil miydi? Teeleh'in iddia ettiği gibi, gerçekten bir uzay gemisiyle yere çarpmaları?

Ya tek realite buysa?

Belki de diğer her şey sadece bir rüyaydı. Belki o gerçekten Dünya'dan geliyordu ve bu tuhaf gezegenden aşırı derecede

etkilenmişti. Midesi altüst oldu. Bu olasılık aniden gözüne çok güçlü göründü. Bu her şeyi açıklıyordu.

Bu olasılığı elemek zorundaydı. Bunu öğrenmenin tek yolu kara ormana geri dönmekti. En azından o şeyi düşünebilirdi—

“Thomas! Thomas Hunter, sonunda buldum seni!”

Tanis ormandan koşarak çıktı, sağ elinde eğri, kırmızı bir dal sallıyordu. “Seni aramadığım yer kalmadı. Bu sabahki değişiklik hoşuna gitti mi?”

Thomas, “İnanılmazdı,” dedi. “Muhteşem!”

Tanis, “O geçen defa gezegeni ikiye ayırmıştı,” dedi. “Unutmuş olabilirsin, çünkü bu dediğim sen hafızanı kaybetmeden önce olmuştu. Yıldızları hem aşağıda hem yukarıda görebiliyorduk. Sonra çatlak yarıya kadar suyla doldu, biz de daldık. Dalmamız bile bir saat sürdü.” Tanis kıkırdayarak başını salladı.

Thomas, “Bu çok şaşırtıcı,” dedi.

“Bu mu?” Tanis elindeki dalı salladı. “Beğendin mi?”

“Hikâyen çok şaşırtıcı demek istemiştım—bir saat boyunca düşmeniz. Bu nedir?”

“Şey, tarihten hatırladığım bir şeye dayanarak yaptım. Belki sen buna ne dendiğini biliyorsundur.” Elindeki dalı gururla yukarı kaldırdı.

Ucu bir kanca gibi şekillendirilmiş ve eğilmiş bir daldı.

Thomas kafasını salladı. “Hayır, tanıdık gelmedi. Ne işe yarıyor?”

Tanis, “Bu bir silah!” diye bağırdı. Sarsak bir silahşor gibi dalı havaya doğru sapladı. “Hayvanları korkutup kaçırarak bir

silah!”

“İşe yarayacağını nereden biliyorsun?”

“Bilmiyor musun? Shataiki’ler renkli ormandan çok korkarlar. Bu renkli ormandan gelme bir silah. Bu da bu silahtan da çok korkacakları anlamına gelir. Yapacağımız seferde bu silahları kullanabiliriz.”

Thomas aleti eline aldı. Tarihteki kılıç çeşitlerinden birine benziyordu. Ama çok basit görünüyordu. Ancak renkli tahtadan yapılmış olması bazı ilginç uygulamalara elveriyordu. Thomas, Johan’ın verdiği, renkli tahtadan yapılmış küçük bir parçaya Teeleh’in verdiği tepkiyi unutamıyordu.

Thomas kılıcı salladı. Kılıcı eline almak, içinde sıkıntılı bir his uyandırmıştı. Tanis’e baktığında, onun onu ilgiyle seyrettiğini gördü.

“Buna kılıç denir. Ama kenarını keskinleştirmeyi unutmuşsun.”

Tanis öne doğru zıpladı. “Göster bana.”

“Pekâlâ, bu kenarının düz, diğer kenarının da keskin olması gerekiyor ki kesebilsin.”

Tanis kılıca uzandı. “Alabilir miyim?”

Thomas kılıcı ona verdi. Adam elleriyle çalışmaya koyuldu. O bir zanaatkâr değil öykücüydü, ama tahtayı daha çok kılıca benzeyecek kadar şekillendirebilecek becerisi vardı. Thomas şaşkına dönmüş vaziyette onu izliyordu. Rachelle ona süreci açıklamıştı, ama o kendi denemelerinde hep feci hâlde başarısız olmuştu. Parmaklarıyla molekülleri şekillendirmek belli ki tekrar öğrenmesi gereken bir şeydi.

“İşte!” Tanis kılıcı uzattı.

Thomas kılıcı eline aldı, parmaklarını düzleşmiş ve keskin kenar boyunca gezdirdi. Şaşırtıcıydı. Birkaç dakika içinde yapmıştı. Tanis uygun rehberlikle başka neler yapabilirdi acaba?

Thomas ihtiyatlı olması gerektiğini hissetti.

“Asla işe yaramaz.” Kılıcı Tanis’e geri uzattı. “Hatırladın mı? Ben kara ormana gitmiştim. Bir milyon Shataiki’ye karşı küçük bir kılıç—hiç şansın yok. Tahtadan korksalar bile.”

“Doğru!” dedi Tanis. “Asla işe yaramaz.” Kılıcı ormana fırlattı. Kılıç bir ağaca çarpıp yere düştü.

“Şimdi, tarih hakkında—”

Thomas, “Şu anda tarih hakkında konuşmak istemiyorum,” dedi.

“Rüyaların seni yoruyor mu? Sana tamamen hak veriyorum. O zaman biraz daha çalışalım. Çırağım olarak bütün dikkatini bu işe vermelisin, Thomas Hunter. Çabuk öğreniyorsun, bunu ilk kez benim çift-geri hareketimi denediğinde gördüm, ama doğru bir çalışmayla sen bir usta olabilirsin! Rachelle sana bazı yeni hareketler öğretmiştir. Göster bana.” Ellerini iki kez çırpı.

“Hemen burada mı?”

“Köy meydanında yapmayı tercih etmiyorsan.”

Thomas etrafına bakındı. Küçük bir çayırdaydılar. Kuşlar cıvıldıyordu. Topaz mavisini uzun bir ağacın yanında uzanmış olan beyaz bir aslan, yattığı yerden tembel tembel onları seyrediyordu.

“Tamam.” Thomas iki uzun adım attı, havaya sıçradı, bü-

küldü ve öne doğru bir perende attı. Dimdik vaziyette, sırtı hayali bir rakibe dönük hâlde, ayaklarının üstüne indi. Bu hareketi bu kadar kolaylıkla yapabilmesi şaşırtıcıydı.

“Bravo! Harika. Buna ters hareket diyorum, çünkü rakibin senin perende atarken topuğunun döndüğünü asla göremez. Kara bir yarasaya vurup, sersemletebilirsin. İşte, sana daha çok hareket serbestliği vermesi için tuniğini uyluk kısmından yırt istersen.”

Thomas onun dediği gibi yaptı. Genelde giydikleri deri pantolonlar böyle bir zorluk çıkarmazdı ama tunikler sert tek-meler sırasında kısıtlayıcı olabilirdi.

“Güzel. Bana başka bir hareket daha göster.”

Thomas ona beş hareket daha gösterdi.

Tanis öne doğru adım atarak, “Şimdi,” dedi. “Bana vur!”

“Sana vuramam! Neden sana vurmak isteyeyim ki?”

“Çalışıyoruz, çırağım. Savunma çalışıyoruz. Sen bir yaraysamışsın gibi farz edeceğim. Sen elbette yarasadan daha büyüksün, o yüzden seni üst üste konmuş üç yaraysamışsın gibi farz edeceğim. Şimdi, sen bana doğru gel, bana vurmaya çalış, ben de sana kendini nasıl koruyacağını göstereyim.”

Thomas, “Dalaşmak,” dedi.

“Ne?”

“Tarihte buna dalaşmak denirdi.”

“Dalaşmak! Buna bayıldım! Haydi biraz dalaşalım.”

Uzun bir süre, en az birkaç saat dalaştılar. Thomas, Tanis’in geliştirmiş olduğu dövüş metotlarının hepsini ilk kez görüyordu ve rüyalarındaki dövüş sanatlarıyla kıyaslama yaptığında,

rüyalarındakilerin daha basit olduğunu düşündü.

Doğru, havada yapılan bütün hareketler burada daha kolaydı, büyük ihtimalle kısmen havadan kaynaklanıyordu. Ancak Thomas hareketlerin metot nedeniyle de daha kolay olduğu kanaatindeydi. Göğüs göğse yapılan dövüş, kas gücünden çok daha fazla akılla alakalıydı ve Tanis'te her ikisinden de bol bol vardı. Thomas hareketlerini yaparken Tanis'in yakınına gelmesine rağmen, bir kez bile ona vuramamıştı.

Thomas'ın kuvveti garip bir biçimde neredeyse hiç tükenmiyor gibiydi. Günden güne güçleniyordu. Kara ormandaki düşünden bu yana kendini toparlıyordu.

Thomas en sonunda, "Yeter," dedi.

Tanis parmağını kaldırdı. "Bu günlük yeter. Ancak hayret verici bir hızda geliyorsun. Sana çırağım demekten gurur duyuyorum. Şimdi"—elini Thomas'ın omzuna koyarak, onu ormana doğru döndürdü—"konuşmamız gerekiyor."

Tarihten bahsedecekti. Bu adam ıslah olmazdı.

"Söyle bana, sence ne tür silahlar Shataiki'lere karşı işe yarayabilir?"

"Tanis, sen hiç Shataiki'lerle karşılaştın mı? Hatta hiç nehir kıyısında durup onları izledin mi?"

"Evet, onları belli bir mesafeden izledim. Pençeleriyle kafa koparabilecekmiş gibi duran kara yarasalar onlar."

"Eğer sana zarar vermek amacıyla nehri geçemeyeceklerini biliyorsan, neden daha yakınlarına gitmedin?"

"Bunun ne anlamı var ki? Onlar kurnaz hayvanlar; sen de kesin bunu fark etmişsindir. Bence onlarla konuşmak bile ölüm-

cül olabilir. Sularından içmen için her tür numarayı yapacaklardır. Doğruyu söylemek gerekirse, senin sağ kalmana çok şaşırdım.”

“Eğer bütün bunları biliyorsan neden bir sefer yapma konusunda bu kadar kararlısın? Bu intihar olur!”

“Pekâlâ, onlarla konuşmam! Hem sen hayatta kaldın! Ayrıca sen güç dengesini değiştirebilecek birçok şey biliyorsun. Bunun hakkında birçok öykü yazmış olmama rağmen, sen bize gelmeden önce, ciddi olarak bir saldırıda bulunmayı pek düşünmezdim. Senin bildiklerin sayesinde o hayvanları yenebiliriz, Thomas! Bunu biliyorum!”

“Hayır! Yenemeyiz! Onlar değersiz kılıçlara karşı değil yüreklere karşı savaşıyorlar!”

“Benim bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Fakat söyle bana, tarihte kara ormanı bir anda tamamen yerle bir edebilecek bir alet olduğu doğru değil miydi?”

Nükleer bomba. Şüphesiz nükleer silah kullanımı tarihe kaydedilen bir dönüm noktasıydı.

“Doğru. Ona nükleer bomba deniyordu. Böyle bir aletin tarihte ne zaman kullanıldığını biliyor musun?”

Tanis, “Tam olarak değil,” dedi. “Hatırladığım kadarıyla birkaç kez. Fakat çoğunlukla Büyük Aldatmaca’dan sonra. Felaketler zamanında. Böyle bir aletle bile Shataiki’leri yok edemeyeceğimizi mi söylüyorsun?”

Thomas bunu düşündü. Kara ormanın karanlıklar içinde beklediği doğuya baktı. Michal ne demişti? Bu realite ve tarih arasındaki en önemli fark, burada her şeyin fiziksel realitede bir

karşılığının olmasıydı. Elyon'un suyunun içine girerek, adeta ona dokunabiliyordunuz. Kötülüğü Shataiki'lerde görebiliyordunuz. Belki de Tanis bir şeyler biliyordu. Belki de kötülük doğru silahlarla ortadan kaldırılabilirdi.

Thomas kafasını salladı. Bütün bunlar ona yanlış geliyordu. Tamamen yanlış.

Tanis, "Bu nükleer bombayı önermiyorum," dedi. "Ama mim koyuyorum. Senin deyimimle ateşli silahlara ne dersin? Yeterli silahla onları ırmaktan uzaklaştıramaz mıyız?"

Ateşli silah. Thomas omuz silkti. "Ateşli silah yalnızca basit bir alettir. Daha büyük boyutlarda olanları da var ama... Bu çok saçma. Nasıl ateşli silah yapılacağını öğrensem bile yapmazdım."

"Ama yapabilirsin, öyle değil mi?"

Bu mümkündü. Tabii ki buraya bir silah getiremezdi. Rüyalarında fiziksel olan hiçbir şey onu takip etmemişti. Ancak bilgi...

"Belki."

"O zaman bunu bir düşün. Yararsız bir fikir olabileceğini kabul ediyorum. Ama bu kara yarasaların çoğunu darmadağın etmek, hoş bir düşünce. Bende senin görmen gereken başka bir şey var, Thomas. Gel benimle."

Thomas'ı ormana yönlendirdi. Thomas'ın onun fikirlerini reddetmesinden dolayı, biraz da olsa ne keyfi kaçmış ne de cesareti kırılmıştı.

"Şimdi mi? Nerede?"

"Hemen burada, gölden çıkan ırmağın yanında. Bir şey

icat ettim. Denememiz için senin yardımına ihtiyacımız var.”

Ormana yöneldi, Thomas da onu yakalamak için ardından seğırtti. Thomas, “‘Biz’ dediğin kim?” diye sordu.

“Johan. O benim ilk acemi erim. Senin gibi maceraperest birinin takdir edebileceğı bir şey yaptık. Acele et. Johan bizi orada karşılayacak.” Tanis koşmaya başladı.

—

Kara ormandaki ırmaktan biraz daha küçük bir ırmağın kıyısına geldiler. Johan daha önceden yere devirmiş oldukları kocaman sarı bir kütüğün üzerinde oturuyordu. Fırlayarak ayağa kalktı, Thomas’a doğru koşturdu.

“Thomas! Önce uçtuk, şimdi yüzüyoruz.” Thomas’ın beline sarıldı. “Tanis’in yaptığı çubuğu gördün mü? Çubuk nerede, Tanis?”

Tanis, “Ormana fırlatıp attım,” dedi. “Thomas bunun berbat bir fikir olduğunu söyledi, ben de ona hak verdim. Asla işe yaramazdı.”

“O zaman biz nasıl—”

Tanis, “Kesinlikle!” diye gürledi. Parmağını kaldırdı. “Yapmayacağız!”

“Shataiki’lere saldırmak için kütüğümüzü ırmaktan aşağı yüzdürmeyecek miyiz?”

Thomas, “Planladığınız şey bu muydu?” diye sordu. Ağaca baktığında, ağacın yarısını oymuş olduklarını fark etti. Bunlardan birini rüyasında görmüştü. Bu bir kanoydu.

Tanis, “Bu bir fikirdi,” dedi. “Dün bundan söz ettik, yüzebileceği şekilde bu kütüğe şekil verdik ama kılıç kötü bir fikirdi, sen kendin söyledin. Sakın bana bir tane daha yapmamı söyleme, çünkü benim de gerçekten şimdi bu konuda şüphelerim var. Ancak ırmağın aşağısına bu kütüğün içinde bir bomba gönderirsek olur.”

İkisi de yeşil gözlerini iyice açarak Thomas’a baktı. Çok masumlardı. Ama yine de arzu doluydular. Yaratma, romantizm, yeme, içme, Elyon’un göllerinde yüzme arzusu.

Doyum ve arzu arasındaki gerilim kesinlikle tuhaftı. Doyumsuzluk iyiliğe olduğu kadar kötülüğe de götürebiliyordu.

Thomas, Johan’a baktı. “Bu kanoyu suyun üstüne mi götürmek istiyorsun?”

Johan’ın gözleri parladı. “Evet.”

“Peki, bunu yapmazsak üzülür müsün?”

Johan boş boş baktı. “Üzülme mi?”

Tanis, “Sen neden bahsediyorsun be adam?” diye gürledi. “Bilmece gibi konuşuyorsun. Bu bir zekâ oyunu mu?” Bu fikre kendini epeyce kaptırmış görünüyordu.

“Hayır, bu bir oyun değil. Sadece benim hatırladığım bir şey. Her şeyin nasıl olduğunu hatırlamama yardımcı olan bir yöntem. Sevinç var, öyleyse üzüntü de var. İyilik var, öyleyse kötülük de var. Ben sadece kayıgı suya itmezsek Johan’a üzülüp üzülmeyeceğini sordum.”

“Doğru, kötülük var ve biz sürekli olarak onun icabına bakıyoruz. Ve sevinç varsa, o zaman *üzüntü* de olmalı. Dediklerini anlayabiliyorum. Yarasalara kızıyorum elbette, ama üzülme?

Sen beni düğümledin, Thomas Hunter. Çıkmama yardım et.”

Thomas onların doyumsuzluk hissi duymaksızın arzu duyduklarını düşündü. Olabilecek en iyi şeydi.

Diğer yandan o doyumsuzluk hissediyordu. Ya da en azından hoşnutsuzluk. Bunun nedeni belki de kara ormana gitmiş olmasıydı. Suyundan içmemiştii ama orada bulunmuştu, zihni de nasıl olmuşsa etkilenmişti.

Nedeni ya buydu ya da o buralı değildi. Bir uzay gemisiyle buraya gelmişti.

Thomas, “Sadece bir hikâye, Tanis,” dedi. “Sadece bir fikir.”

Tanis çocukla bakıştı. Sonra tekrar Thomas’a baktı. Bir fikir.

“Öyleyse deneyelim mi?”

Johan sevinç içinde zıplamaya başladı. İcatları büyük bir olaydı. Thomas elini kanonun üstünde gezdirdi.

“Bunu nasıl götüreceksiniz?”

Tanis, “Kılıçla,” dedi. “Ama sanırım iyi bir çubuk da aynı işi görür.”

“Peki ya ağacı nasıl devirdiniz?”

“Her zaman yaptığımız gibi. Ellerimizle.”

“Tamam, deneyelim o zaman.”

Bir asmayı önce kütüğün baş tarafına, sonra kıyıdaki bir ağaca bağladılar. Thomas kendini hazırladı. “Hazır mısınız?”

Hep birlikte kanoyu büyük bir güçle fırlattılar ve parıltıyan sarı kanonun gürül gürül akan suyun üstüne kayarak geçmesini izlediler. Tanis, “İşe yarıyor!” diye bağırdı. Yüzü sevinç-

le parlıyordu. Ancak daha neredeyse bunu söyler söylemez, kayık batmaya başladı. Birkaç saniye içinde çağlayan yeşil suların altında gözden kayboldu.

Thomas kaşlarını çatarak, “Aşırı ağırdı,” dedi.

Tanis ile Johan yüzeye çıkan kabarcıklara bakakaldılar. “Başka bir hikâye daha batıyor,” dedi Tanis.

Johan bunu o kadar komik bulmuştu ki kahkahalar atarken, önce dizlerinin üstüne, sonra da sırtüstü düştü. Tanis de ona katıldı ve kahkaha krizlerini çabucak bir çeşit oyuna dönüştürdüler: Nefes almadan en uzun süre kim kahkaha atabiliyor oyunu.

Onların ısrarıyla Thomas da denedi ve şık bir biçimde kaybetti.

En sonunda Tanis, “Tamam, o zaman,” dedi, “yarın bir kez daha denesek mi dersiniz?”

Thomas, “Bence başka bir şey bulalım,” dedi. “Aslında ben kara ormana ırmak üstünden gitmenin pek müthiş bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Belki de haklısın.”

“Tanis?”

“Evet?”

“Rachelle bana çok derin uyutup, rüyalarını hatırlamamanı sağlayan bir meyveden söz etti.”

“O kadar derin uyursun ki rüya bile görmezsin,” dedi. “Senin için biraz bulmamı ister misin?”

“Hayır. Hayır, rüya görmem gerekiyor. Peki, sadece uyumanı sağlayan başka bir meyve yok mu?”

“Rüyalarına engel olmayacak?”

“Evet.”

“Tabii ki, var!”

Johan, “Nanka!” diye bağırdı. “Biraz ister misin?”

Harika bir fikirdi. İstedğinde rüyalarına girebilecek ya da onları kapatabilecekti.

“Evet. Evet, isterim. İkisinden de birer tane olabilir.”

26

“NE?” THOMAS kanepede doğruldu.

Kara, “Kusura bakma, sen beş saat demiştin, ama ben de uyuyakalmışım,” dedi. “Sekiz saat olmuş.”

“Saat kaç?”

“Öğlen oluyor. Ne oldu? Hayalet görmüş gibi duruyorsun.”

Thomas’ın başı dönüyordu. “*Ben* hayalet miyim?”

Kara soruyu duymazdan geldi. “Bir şey buldun, değil mi? Ne buldun?”

Thomas kanepenin üzerinden yuvarlanıp ayağa kalktı. “Galiba rüyalarım son verebilirim,” dedi.

“Tamamen mi?”

“Evet, tamamen. Burada değil. Orada. Burasını rüyamda görmeyi durdurabilirim.”

“Bunun sana ne yararı olacak peki? Bu çok önemli bir şey.”

“Bu beni de çok meşgul ediyor. Hayatımı hatırlamaya çalışıyorum, sürekli bununla uğraşıyorum.”

“Yani öylece uykuya dalıp, orada uyanacak ve bir daha burasını rüyanda görmeyeceksin, öyle mi? Öylece her şey... kay-

bolacak?”

“Evet, sanırım öyle olacak.”

“Pekâlâ, sakın rüyalarına son vermeye kalkına, Thomas. Neler olabileceğini bilmiyorsun. Başka ne öğrendin?”

Rüyasının geri kalanı imge yağmuru hâlinde geldi, Rachelle’nin nerede kurtarılmak istediğini söylemesiyle son buldu.

Thomas gözleri fal taşı gibi açılmış hâlde Kara’ya döndü. “İşte bu!”

“Nedir o?”

“Bir harita. Raison uyanık mı?” Kapıya doğru koşturdu. Dönerek, “Bir harita, Kara!” dedi. “Bir harita bulmak zorundayız.”

Kara, “Neler oluyor?” diye sordu.

“Sanırım o bana Monique’yi nerede bulabileceğimi söyledi. Jacques uyanık mı?”

“Evet.” Kara da Thomas’ın arkasından koşturarak kapıdan çıktı. Onu ofise kadar takip etti. “Sana kim söyledi?”

“Rachelle!”

“Rachelle nereden biliyor?”

“Bilmiyorum. Uyduruverdi işte. Belki de bilmiyordur.” Thomas, şaşkına dönmüş bir güvenlik görevlisinin yanından geçerek, hızla kapıyı açtı. Yaşlı adam masasında oturuyordu. Gözlerinin altında mor halkalar göze çarpıyordu. Telefonda heyecanlı heyecanlı konuşuyordu.

Thomas, “Galiba buldum!” diye bağırdı.

Raison telefonu yerine koydu. “Monique’nin nerede olduğunu biliyor musun?”

“Belki. Evet, galiba biliyorum. Bir haritaya ve bu bölgeyi bilen birine ihtiyacım var.”

“Nasıl öğrendin?”

“Rachelle söyledi bana. Rüyalarımda.”

Adamın yüzü gözle görülür ölçüde çöktü. “Ne kadar da umut verici.”

Thomas sabrının taştığını hissetti. “Pekâlâ, öyle olmalı. Bildiğim kadarıyla *sen* bir rüyasın!” Parmağını Jacques’e doğrulttu. “Hiç bunu düşünmüş müydün? Bu kadar da... kendini beğenmişlik fazla ama.” Dün gece diplomaside daha iyiydi.

Raison, “Şimdi ben bir rüyayım,” dedi. “Çok ama çok umut verici bir durum bu. Bay Hunter, eğer siz benim—”

“Ben sizin bir şey yapacağınızı sanmıyorum. Kızınızı bulmama yardım etmek dışında. Ya ben haklıysam?”

“Haklıysam eğer’ler yine başladı.”

“Monique’nin nerede olduğunu biliyorum!” diye bağırdı.

Kara öne doğru adım attı. “Ben olsam onu dinlerdim, Bay Raison. Şimdiye kadar yanıldığını sanmıyorum.”

“Tabii ya, şimdi de abla konuşuyor. Kızımı kaçırıp sonra da kurtarıcısı kesilenler konuşuyorlar. Rüyalarındaki küçük insanlar onlara kızımın nerede olduğunu söylemişlermiş. Hadi o zaman helikopteri çalıştırıp, onu kurtaralım, ne duruyoruz?”

Thomas, Raison’un küstahlığından neredeyse küçük dilini yutacaktı. Jacques aşırı strese girmişti. Bir şoka ihtiyacı vardı.

Thomas arkaya döndü, kapıya doğru uzun adımlarla yürümeye başladı. “Güzel. O zaman bırakalım da hücresinde çürüsün.”

Kara son bir atış yaptı. “Benimle nasıl alay edersin, yürüyen öküz? Ne kadar korkunç bir hata yaptığının farkında değilsin!”

Raison cevap veremedi onlar kapıya ulaştılar.

“Özür dilerim. Bekle.”

Thomas dönerek, “Bekle mi?” dedi. “Şimdi de masaya oturup beklemek mi istiyorsun?”

“Sen meramını anlattın. Bana onun nerede olabileceğini söyle.”

Thomas bir an tereddüt etti. Üstünlük ondaydı; bunu devam ettirmek niyetindeydi. Adama Monique’nin nerede olduğunu söylemek—neydi o, ırmak ve ormanın kesiştiği yerde, şişelerle dolu büyük beyaz bir mağara mıydı? Bir günlük yürüyüş mesafesinde? İşe yaramazdı.

“Bana bir haritayla, güney Tayland’ı iyi bilen birini bulun. Sonra da Dışişleri Bakan Yardımcısı Merton Gains’le telefonda görüşmek istiyorum. Ondan sonra size Monique’nin nerede olduğunu söyleyeceğim.”

“Yine bir şeyler mi istiyorsun? Sadece yerini söyle—”

“Harita istiyorum, Jacques! Hemen.”

—

Konferans masası üstünde, Tayland ile körfez ülkelerinin büyük bir haritası vardı. Jacques yöreyi yeterince iyi bildiği hususunda diretti ama Thomas o yörenin yerlisini istedi. Odaya topallayarak giren iriyarı Taylandlı güvenlik görevlisi, Tho-

mas'ın o günkü güvenlik görevlisi zayıatlarından biri  ıktı.

Adı Muta Wonashti'ydi. Thomas elini uzattı. "Taga saan ka?" *Nerelisin?*

Adam Thomas'ın onun dilini kullanması üzerine biraz duraksadı. "Penang."

"Takıma hoş geldin. Geçen gün için özür dilerim."

Adam do rulur gibi oldu. Haritaya doğru yaklaştı, toplamaması şimdi geçmişti.

Jacques ters ters baktı. "Tatmin oldun mu?"

"Gains'i ba ladınız mı?"

Nancy elinde telefonla  ne adım attı. "Hatta."

Jacques, "Eğer yanılıyorsan, bunun ne kadar utanç verici olacağı konusunda hiçbir fikrin yok," dedi. "Senin için bir sürü şey harcadım."

"Benim için değil, Jacques. Kızın için." Thomas telefonu eline aldı.

"Gains'le mi g r   yorum?"

Gains'in tanıdık sesi, "Evet, benim," dedi. "Anladığıma göre elinizde bazı yeni bilgiler var."

Thomas, "Doğru," dedi. "Her seferinde kendimi ispatlamaya çalışmam, Bay Gains. Bu bizi yava latıyor."

Bir an sessizlik oldu.

"Gördünüz m ? Daha bana inanıp inanmadığınızı bile bilmiyorsunuz. Sizi su ladığımı söylemiyorum; her gün biri çıkıp da size bir virüsün dünyayı ortadan kaldırmak üzere olduğunu s ylemiyordur. Söyleyenler biliyordur, çünkü rüyalarında görmüşlerdir."

Gains, “Seni sonuna kadar dinlediğimi sana hatırlatmak isterim,” dedi. “Ve bu durumdan başkana da söz ettim. Bizim dünyamızda bu senin için kendimi ateşe attığım anlamına gelir, evlat. Çılgın rüyalar gören, adam kaçırان birisi için kendimi ateşe atıyorum.”

“İşte bu yüzden ben de sizi arıyorum. Sadede gelirsek: Bir rüya gördüm ve bu rüyada Monique de Raison’u nerede tuttuklarını öğrendim. Önümde şu anda bir harita var. Eğer Monique’nin nerede olduğu konusunda haklı çıkarsam, o zaman beni benim şartlarıma göre kabullenmeye başlamanızı istiyorum sizden. Sizce uygun mu?”

Gains bunun üzerine düşündü.

“Haklıysam eğer, bir virüs varsa, o zaman birkaç tane inanan insana ihtiyacımız olacak. İçeriden birilerine ihtiyacım var.”

“O da ben oluyorum.”

“Şu anda başka gönüllü yok.”

“Rüyalarında Monique’yi nerede tuttuklarını öğrendiğini söylüyorsun. Başka bir şey öğrenemedin mi?”

“Hakiki, yüzde yüz rüya. Başka bir istihbarat yok.”

Gains, “Yani onu gerçekten bulursan, bunun senin rüyalarının geçerli olduğunu kanıtlayacağını ve rüyalarının ciddiye alınmaları gerektiğini düşünüyorsun,” dedi.

“İlk kez haklı çıkmayacağım. Bir müttefike ihtiyacım var.”

“Tamam, evlat, seninle anlaşalım. Bana Bay Raison’u verir misin?”

Thomas, “Bana bir özel kuvvet timi ayarlayamazsınız, değil mi?” diye sordu.

“Mümkün değil. Ama Tayland’da iyi insanlar vardır. İşbirliği yapacaklarından eminim.”

Thomas, “Benim hâlâ adam kaçıran biri olduğumu düşünüyorlar,” dedi. “Burada pek işbirliği gerçekleşmiyor diyebiliriz.”

“Onları yumuşatmaya çalışırım.”

“Teşekkür ederim, efendim, buna pişman olmayacaksınız.” Telefonu sabırsızlıkla bekleyen Raison’a uzattı. Raison dinledikten sonra görüşmeyi kibar bir selamlaymayla sonlandırdı.

“Şimdi lütfen söyle bana. İstedğin her şeyi yaptım.”

Thomas haritanın üzerine eğildi. “Doğuya doğru bir günlük yürüyüş mesafesinde, bir ırmak ve ormanın kesiştiği yerde, şişelerle dolu büyük beyaz bir mağara,” dedi. “Bu yer nerede?”

“Bu nedir?”

Thomas başını kaldırdı. “Kızınız orada tutuluyor. Bunun ne anlama geldiğini çözmemiz gerekiyor.”

Adamın yüzü değişti. “Bu senin... hepsi bunun için miydi? Şişelerle dolu beyaz bir mağara mı?”

“Evet, ama Rachelle bir laboratuvarın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Şişelerle dolu beyaz bir mağaranın laboratuvar olması lazım, öyle değil mi? Onu buradan doğuya bir günlük yürüyüş mesafesinde, bir ırmağın ormanla kesiştiği yerdeki bir yeraltı laboratuvarına götürdüler. Bu yaklaşık yirmi mil eder.”

İz sürücü, “Kaç kilometre?” diye sordu.

“Aşağı yukarı otuz.”

“Burada Phan Tu Irmağı geçidi var.” Bodur dövüşçü par-

mağını haritanın üzerindeki mavi bir ırmak çizgisi üstünde gezdirdi. “Burada cengelde son buluyor. Otuz kilometre doğuda. Laboratuvar yok. Beton sadece. Artık kullanılmıyor.”

Thomas adama dik dik baktı. “Beton bir tesis mi? Orada mı?”

“Evet.”

Jacques de Raison ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Bunun doğru olduğunu nereden biliyorsun? Ve nasıl—”

Thomas, “Sizin bir helikopteriniz var, Bay Raison,” dedi. “Pilotunuz burada mı?”

“Evet, ama bu kesinlikle yetkililerin işi. Sen onların—”

“Bence o otel odasında bize saldıran her kimse, Tayland ordusunun apar topar ayarlayabileceği bir timden daha kurnaz. Bence *onlar* Tayland hükümetinin bir kurtarma harekâtı yapmasını bekliyorlardır ve adamakıllı hazırlanmışlardır. Ve bence Bay Raison, siz kızınızı tekrar sağ görmek için her şeyi ama her şeyi yapabilirsiniz. Burada gözden kaçırdığım bir nokta var mı?”

Raison anında yanıt verdi. “Haklısın.”

“Ben bir telsiz ve rehberle oraya gideyim, Muta olabilir örneğin, bizi birkaç mil ilerisinde bırakırsınız; biz de en azından onun yerini belirleyebiliriz, belki de daha fazlasını yapabiliriz. Bu noktada, benim rüyalarımın birine dayanarak hareket ediyoruz; bu da Birleşik Devletler ordusunu buraya getirmeye yetmiyor. Bir şeyler elde edebilirsek, yepyeni bir hikâyemiz olacak.”

Adam gözlerini kısmış, kafasını kaşıyarak adımlıyordu.

“Ve sen oraya girebileceğini düşünüyorsun?”

“Birkaç numara biliyorum.”

Kara, kaşını kaldırdı. “Sahiden de biliyor.”

“Ben aslında cengelde büyüdüm.”

“Sen ev hapsindesin. Bu uygun değil—”

Thomas haritayı masaya çarptı. “Hiçbir şey uygun değil, Bay Raison. Hiçbir şey! Ne benim rüyalarım ne virüs ne de kızınızın kaçırılması. Burada zaman kaybediyoruz. Eğer kızınızı kurtarabilecek biri varsa o da benim. Bana güvenin. Benim sizin kızınızı kurtarmam *gerekiyor*.”

27

CARLOS, SVENSSON beton basamaklardan inerken onu bekledi. Sakat ayağıyla merdivenlerden inmesi neredeyse imkânsızdı. İsviçreli gece boyunca uçmuş, bir saat önce eski laboratuvara gelmişti. Carlos ondaki gibi bir fanatikliği daha önce hiç kimsede görmemişti.

Svensson çelik kapının yanında, “Aç şunu,” dedi.

Carlos sürgüyü çekti, kapıyı iterek açtı. Beyaz laboratuvar iki sıra flüoresan ışığı altında parılıyordu. Svensson bu gibi acil durumlar için, dünyanın dört bir yanında buna benzer iki düzine laboratuvarı ya yaptırmış ya da binaları laboratuvara dönüştürmüştü; olası bir virüs keşfi için. Eğer bir virüs Güney Afrika’da ortaya çıkarsa orada olmaları gerekiyordu. Sonuçta elbette, Alpler’deki çok daha büyük laboratuvarlara ve üretim tesislerine döneceklerdi, ama yalnızca ihtiyaç duyduklarını iyice sağlama aldıktan ve virüsün geldiği ortam adamakıllı analiz edildikten sonra bunu yapacaklardı.

Burada, Güneydoğu Asya’da altı tane laboratuvarları vardı. Raison İlaçları’nın Fransa’dan Tayland’a taşınması, bu özel binanın yapımını hızlandırmıştı. Burası da şimdi karşılığını ödüyordu.

Laboratuvar, soğutma ve ısıtma tesisleri dâhil, orta ölçekte endüstriyel bir laboratuvarın sahip olması gereken tüm ekipmanlarla donatılmıştı. Monique köşede oturuyordu; ağzı yapışkan bantla kapatılmış, gri bir sandalyeye bağlanmıştı. Carlos onun canını yakmamıştı. Henüz. Ama onunla uzun uzadıya konuşmuştu. Ancak Monique'nin ona homurdanmaktan başka bir tepki vermemesi, kısa zamanda onun canını yakmak zorunda kalacağı konusunda Carlos'u ikna etmişti.

Svensson beyaz fayans zeminde yavaşça hareket ederken, “Dünyanın yaygara kopardığı kadın bu, öyle mi?” dedi. Monique'den bir metre uzakta durdu. “Işığı henüz görmemeyi tercih eden kişi mi?”

Carlos, Svensson'un önünde ellerini kavuşturmuş hâlde duruyordu. Yanıt vermedi. Bir yanıt vermesi beklenmiyordu. Yanıtlamazdı da zaten. O üstüne düşeni yapmıştı; şimdi sıra Svensson'daydı.

İsviçreli büyük sıksa elini birden çıkararak, Monique'nin yanağına şiddetli bir tokat attı. Kadının kafası yan tarafa savruldu ve yüzü kıpkırmızı oldu ama hiç sesini çıkarmadı.

Svensson gülümsedi. “Beni gördün. Ve belli ki beni tanıyorsun. Hatta iki yıl önce Hong Kong'taki ilaç sempozyumunda bir kez karşılaştığımızı sanıyorum. Eğer biraz kurcalarsan baban ve benim aslında yakın arkadaş olduğumuzu görürsün. Buradaki problemi görebiliyor musun?”

Monique yanıt vermedi. Veremezdi.

“Bandı çıkar, Carlos.”

Carlos öne doğru adım attı, Monique'nin ağzından gri ya-

pışkan bandı çekti.

Svensson, “Problem şu ki; ben sana ne düşündüğümü söyledim,” dedi. “Sen şimdi beni ele verebilirsin. Senin beni tanımanı dert etmeyeceğim zaman gelene kadar, seni kilit altında tutmak zorundayım. Sonra da, senin şimdi bana nasıl davrandığına bakarak, ya yaşamana izin vereceğim ya da seni öldürteceğim. Bunu anlıyor musun?”

Monique delici bakışlarını onun yüzüne dikti, hiçbir şey söylemedi.

“Güçlü bir kadın. Bütün bunlar bittiğinde senden faydalanabilirim. Yakında, çok yakında.” Svensson bıyıklarını sıvazlayarak, Monique’nin önünde adımlıyordu. “Sizin şu Raison Aşısı’nızın 179,47 dereceye ısıtılıp, iki saat bu sıcaklıkta tutulduğunda, ne hâle geldiğini biliyor musun?”

Monique’nin gözleri bir an kısıldı. Carlos onun bildiğini sanmıyordu. Aslında *onların* da kesin olarak bildikleri bir şey yoktu.

Svensson, “Hayır, tabii ki bilmiyorsun,” dedi. “Aşırı hiçbir zaman böyle ters koşullarda test etmedin; buna gerek yoktu. O nedenle sana bir önermede bulunayım: Şu mucizevî ilacınıza bu ısıyı uyguladığınızda, mutasyona uğruyor. Mutasyona uğrayabileceğini biliyorsun, çünkü içerideki kaynaklarımıza göre aşı daha düşük bir ısıda da mutasyona uğruyor, ama mutasyon asla bir-iki nesilden daha fazla devam etmiyor.”

Monique’nin gözleri kısa bir an için iyice açıldı. Az önce laboratuvarında bir casus olduğunu öğrenmişti. Belki de şimdi artık onları ciddiye alacaktı. Carlos, Svensson’un ona bu kadar

çok şey anlatmasına şaşırılmıştı. Belli ki onun bunları anlatacak kadar yaşamasını beklemiyordu.

“Evet, doğru, çok kaynağımız var. Mutasyonlar hakkında bilgimiz var ve ayrıca daha yoğun ısı altında oluşan çok daha tehlikeli mutasyonların dayandığını da biliyoruz. Sizin Raison Aşı’nız benim Raison Türü’m hâline geliyor; son derece bulaşıcı, üç haftalık bir kuluçka süresi olan havayla taşınır bir virüs.” Svensson gülümsedi. “Daha insanlarda herhangi bir belirti görülmeden, bu hastalık bütün dünyaya bulaşmış olabilir. Anti virüsü kontrol eden adamın eline geçecek fırsatları bir düşünün.”

Monique’nin yüzüne bir titreme girdi. Bu şüphesiz Svensson’un kalbini gümbür gümbür attıracak türden bir tepkiydi. Svensson, Monique’nin blöfüne meydan okumuş, parçalarını daha yeni bir araya getirdikleri inanılmaz bir olasılıktan bahsetmişti. Monique’nin tepkisi de dehşete düşmek olmuştu.

Monique de Raison’un yüzü cevabını haykırıyordu. Ve başka hiçbir cevap bundan daha iyi olamazdı. Monique de tüm bunları biliyordu. Ya da en azından kanının yüzünden çekilmesine yetecek kadar bundan şüphelenmişti. Rüyacı Thomas Hunter’le tek başına birkaç saat geçirmiş ve her nasılsa aşısının gerçek bir risk teşkil ettiği konusunda ikna olmuştu.

“Evet, AIDS virüsünün aşısında 375.200 baz çifti var... Thomas’ın sana söylediği bu değil miydi? Haklıydı da. Ağzı açık, ayran budalası bir Amerikalı için çok fazla bir bilgi bu. Onun da elimizde olmaması çok kötü. Ne yazık ki o öldü.”

Svensson döndü, kapıya doğru yürümeye başladı.

“Umarım, babacık, kızı Monique’yi seviyordur. Gerçekten

öyle olmasını umut ediyorum. Önümüzdeki günlerde bazı harika şeyler yapacağız, senin de bize yardımcı olmanı isteriz.”

Yavaşça topallıyor, sağ ayağı betonda gıcırdayıyordu. Svensson kendi oyunu içindeydi.

Carlos vericiyi çıkardı. “Karnındaki patlayıcıyı unutma,” dedi. “Sana söylediğim gibi, bu düğmeye basarak onu patlatabilirim. Ancak elli metreden fazla uzaklaşırsan, sinyali kaybettiğinde kendi kendine de patlar. Bunu prangan olarak düşün. Kimsenin senin için geleceğini düşünme. Eğer gelirlerse, tek yaptıkları seni öldürmek olur.”

Monique gözlerini kapadı.

Belki de sonuçta Carlos onun canını yakmak zorunda kalmayacaktı. Böylesi daha iyiydi.

—

Helikopter kullanıma hazır bekliyordu; dört çekerli ve pistonlu, göz boyayan, ama işe yaramaz, köhne bir şeydi. Thomas ile rehberi, beton tesisin üç mil güneyindeki bir çeltik tarlasına inerek, sağ taraftaki cengele doğru ilerlediler. Külüstür helikopter kalktı, yan yatarak geri döndü. Şimdi artık telsizlere, Muta'nın burnuna ve Thomas'ın numaralarına kalmışlardı.

Suyun içinden ilerleyip toprağa çıktılar, sonra yavaşça koşturarak ağaç sırasını izlediler. İkisinde de pala vardı ve ayrıca Muta arkasında bir 9 milimetrelik taşıyordu. Bitki örtüsü onları, asmalar ve çalılıklar arasından dalları keserek yollarını bulmaya zorladığı için yavaşlatıyordu. Üç millik yol tam bir saat sürdü.

“Orada!” Muta palasını ilerideki açık alana doğru uzattı. Çeşitli derecelerde bozulmuş altı tane beton bina. Beton plakalar arasında büyüyen kocaman çimen öbekleriyle kaplı, aşırı büyük bir park alanı. Burnu havaya doğru kalkmış paslı bir konveyör.

Bir yeraltı işini gizleyecek kadar büyük olan tek bir bina vardı. Eğer Monique’yi orada yer altında tutuyorlarsa, sol taraftaki ilk bina en iyi ihtimalmiş gibi görünüyordu. Şu anda tüm ihtimaller çok zayıf görünmesine rağmen.

Thomas gözünü budaktan sakınmadan konuşmuş, atıp tutmuştu, ama burada cengelin kıyısında ağustosböcekleri dört bir yandan cırlar, yakıcı öğle güneşi omuzlarına vururken, bu metruk beton tesiste dünya çapında bir virüs saldırısının kaynağının saklandığı fikri, ona saçma gelmeye başlamıştı.

Ya yanılıyorsa? Bu soru, bir saat önce helikopter onları bıraktığından bu yana, kafasını kurcalıyordu. Ancak şimdi tek bir dev sıçrayışla, yalnızca sorudan, rahatsız edici bir kesinliğe dönüşmüştü. Yanılıyordu. Burası terk edilmiş beton bir tesisten başka bir şey değildi.

Muta, “Terk mi edilmiş?” dedi.

O da biliyordu.

Thomas girişten ana binaya dokuz metre uzaklıkta küçük bir yapıyı işaret ederek, “Barakanın arkasına geç,” dedi. “Beni silahınla koru. İyi ateş edebilirsin, değil mi?”

Muta gücenmişti. “Sen çok iyi tekme atıyorsun; ben senin tekme atışından daha iyi ateş ederim. Ordudayken bir sürü silah kullandım. Kimse benim kadar iyi ateş edemez!”

Thomas, “Alçak sesle konuş,” diye fısıldadı. “Sana inanıyorum. Bu mesafeden kapıdaki bir adamı vurabilir misin?”

Adam yüz metre uzaktaki kapıya dikkatle baktı. “Çok uzak.”

Güzel. Demek ki dürüsttü.

“Tamam, sen beni koru. Ben girişi temizler temizlemez, sen koşarak gel, benim ardımdan içeri gir.” Elindeki palaya baktı. Dövüş becerilerinin çoğu yumruk ve ayak marifetlerinden ibaretti, ama böyle bir yerde göğüs göğse bir dövüşün ona ne yararı olacaktı ki? Doğru, birtakım numaraları vardı ama asıl numarası uyuyup, sonra sağlıklı olarak geri dönmekti. Kesinlikle çok havalı bir numaraydı, ama tam anlamıyla bir dövüşteki nakavt vuruşu gibi değildi.

“Hazır mısın?”

Muta tabancasındaki emniyeti açtı, bir kez kontrol etti ve silah kullanmadaki maharetini göstermek amacıyla hızla yerine koydu. “Sen git; ben seni izlerim.”

Bu tam olarak bir Birleşik Devletler özel tim baskını değildi.

“Git hemen!”

Thomas banketin üzerinden atladı, palasını uzatmış hâlde eğilerek koşturdu. Muta arkasından koşturuyor, ayakları rap rap yere vuruyordu.

Thomas içinde şüpheler ciddi olarak yığılmaya başladığında, yarı yola kadar gelmişti. Eğer otelde dövüştüğü adam bu binanın içindeyse, o zaman o şüphesiz mermileri sıkacaktı. Bir pala ıslak bir erişteden daha az yararlı olabilirdi. Ancak göğüs göğse

dövüş de söz konusu değildi; adam çok hünerli ve güçlüydü.

Thomas kayarak durdu; sırtını duvara dayadı. Kapı solundaydı. Muta barakada durdu, silahını uzatmıştı.

Thomas kapı kolunu yokladı. Kilitli değildi. Çekti. Çabucak bakıp geri çekildi. İçerisi karanlıktı. Boştu.

Boştu, çok ama çok boştu. Yutkundu, elini sallayarak Muta'ya ilerlemesini işaret etti. Adam silahı elinde sallanır vaziyette koşturmaya başladı.

Thomas binaya adım attı.

—

Carlos monitöre dikkatle bakarak, “İçeri girdiler,” dedi.

Svensson, “Bırak gelsinler,” dedi. “Sen buradan ayrılır ayrılmaz, babasına bir mesaj yolla. Öne sürdüğümüz şartlara uymadığından dolayı, şimdi zamanı bir saate indirdik. Ona yeni talimatları ver. Havaalanını kullan.”

Svensson kapıya doğru uzun adımlarla gitti. “Kadını dağa getir,” dedi. “Bunun son pürüz olacağına inanıyorum.”

Alıcılar gelen çifti çevrede algılar algılamaz, onları görmüşlerdi. Hatta adamları içeri almak için emniyet sürgülerini bile serbest bırakmışlardı. Fareleri kapana çeker gibi.

Raison'un bu yeri nasıl bulduğunu Carlos tahmin edemiyordu. Neden yalnızca iki adamı gönderdiği ise daha da esrergizdi. Ne olursa olsun, Carlos hazırlıklıydı. Bu ikisine ne olacağı çok önemsizdi. Ancak laboratuvarın gizliliği tehlikeye girmişti. Svensson o sakat ayağıyla bile, birkaç dakika içinde tü-

nellerden gitmiş olacaktı. Aşırı alır almaz, Carlos da onu takip edecekti.

Carlos ayağa kalktı. “Kadını yirmi dört saat içinde getireceğim. Evet, bu son pürüz olacak.”

Svensson gitmişti.

Carlos derin bir nefes alarak, monitöre baktı. Belki böylesi daha iyiydi. İsviçre’deki dağ kompleksinde çok daha büyük bir laboratuvar vardı. Zaten tüm operasyon güvenli bir başka bir laboratuvardan başlatılacaktı. Şimdiden katılmayı kabul etmiş altı lider, Svensson başarabildiyse üsle bağlantılar kurmuşlardı. Pürüz değiştirecekti-

Carlos monitöre şaşkınlıkla baktı. Öndeki adamın yüzü ilk kez tam görüntüye girmişti. Bu ya Thomas Hunter ya da Thomas Hunter’in ikiziydi.

Oysa o Thomas’ı öldürmüştü. Bu imkânsızdı! Adam göğsüne yediği kurşundan sonra sağ kaldıysa bile, cengelde koşacak durumda olması hiçbir şekilde mümkün değildi.

Buna rağmen oradaydı.

Carlos görüntüye gözünü dikerek, seçeneklerini gözden geçirdi. Farenin kapanına girmesine izin verecekti, evet. Ancak onu bu defa öldürecek miydi?

Buna acele karar vermeyecekti. Zaman onun tarafındaydı. En azından şimdilik.

—

Boş. Tamamen boş ve çok karanlık.

Sağ tarafta, merdiven basamakları karanlığa iniyordu.

“Orada.” Palayı merdiven boşluğuna doğru salladı.

Merdivenlere doğru koştu; adımlarını görmek için aralık kapıdan sızan ışığı kullanarak, hemen indi. Aşağıda çelik bir kapı vardı. Tokmağı yokladı. Açıktı. Kapı dönerek karanlık bir koridora açıldı. İki yanda da kapılar vardı. En sonda, başka bir kapı.

En uzaktaki kapının altından ince bir ışık sızıyordu. Thomas’ın kalp atışları hızlandı. Palasını iki eliyle birden hizaladı. Öne doğru dikkatle iki adım daha attıktan sonra, birden destek kuvvetini hatırladı. Muta.

Yavaşça arkaya döndü, merdivenlere göz attı. Muta yoktu.

“Muta?” diye fısıldadı.

Muta yoktu. Belki Muta ön kapıya göz kulak olmak için geri gitmişti. Belki de götürülmüştü. Belki de...

Thomas paniklemeye başladı. Karanlıkta gizlenmiş hâlde, yavaş yavaş nefes aldı. Bu bir kâbustu ve o da karanlık, metruk koridorlarda arkasında hayaletlerin kovaladığı, kalbi güm güm atan yalnız bir kaçaktı. Şu var ki hayaletinin bir silahı vardı ve Thomas da şimdiye kadar onun birkaç kurşunundan nasibini almıştı.

Bu merdivenlerden çıkıp geri dönmesi artık mümkün değildi. Eğer yukarıda bekleyen biri yoksa.

Koridorun sonundaki kapıya doğru koştu. Ayakkabısının lastik tabanları ayak seslerini yutuyordu. İki yandaki kapıların önünden hızla geçiyordu. *Vuuş, vuuş*, terk edilmiş pencereler gibi. Dehşete açılan kapılar. Daha hızlı koştu. Aniden bu koşu,

ışıklı kapıya girme yarışı hâline geldi.

Açık olmasını deli gibi arzulayarak, kapıya çarptı. Kapı açıktı. İçeri daldığında ışıktan gözleri kamaştı. Kapıyı çarparak kapattı. Sürgüyü itti, biraz soluklandı.

“Thomas?”

Thomas döndü. Monique, üzerinde şişeler olan bir sıra beyaz masanın ilerisinde, bir köşede bir sandalyeye bağlanmıştı. Bu oda Rachelle’nin kurtarılmak istediği odaydı, neredeyse aynen Thomas’ın tahmin ettiği gibiydi. Ama bu Rachelle değil Monique’ydi.

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve yüzü kireç gibiydi. “Sen... Sen ölmüştün,” dedi. “Seni vurduğunu gördüm.”

Thomas odanın yarısına kadar ilerledi, başı dönüyordu. Monique gerçekten de buradaydı. Thomas şu anda onu ağlatmaklı yapan şeyin ani bir rahatlama hissi mi, yoksa bir tür delilik mi olduğunu bilemiyordu.

Aniden dosdoğru ona doğru tekrar koşmaya başladı. “Sen buradasın!” Monique’nin arkasına kayarak geçti, ellerini sandalye ayaklarına bağlayan yapışkan bantları çıkardı. “Rachelle bana burada olacağını söylemişti; şişelerin olduğu beyaz bir mağarada; işte buradasın.” Bu karmaşanın içinde kontrol edilemeyen hıçkırıklar da vardı, ama Thomas kendini çabuk toparladı. “Bu inanılmaz; bu kesinlikle inanılmaz.”

Tir tir titreyen Monique’yi çekerek ayağa kaldırdı, kollarını onun vücuduna sararak, onu içtenlikle kucakladı. “Tanrı’ya şükür, güvendesin.”

Monique gergin duruyordu ama bu normaldi. Zavallı kadın

silah zoruyla kaçırılmış ve—

“Thomas?” Hafifçe onu itti. Göz ucuyla kapıya baktı.

Thomas bir adım geriye gidip, onun bakışını takip etti. Kapı bu taraftan kilitlenmişti. Monique kurtulduğu için ters perende falan atmıyordu ve Thomas da nedenini merak etti.

Thomas, “Seni kurtarmaya geldim,” dedi. Birdenbire ne yaptığı, nerede olduğu aklına geldi. Gözlerini kırıştırdı.

“Thomas, bir sorunumuz var.”

“Buradan çıkmak zorundayız!” Monique’nin elini yakalayıp çekti. Sonra yere bıraktığı palayı almak için geri döndü. “Haydi!”

“Gelemem!” Monique elini hızla çekti.

“Tabii ki gelebilirsin! Bu doğru, Monique, hepsi de doğru. Ben AIDS çiftini, Raison Törü’nü, seni nasıl bulacağımı biliyordum. Ve buradan çıkmazsak, ikimizin de senin tahmin edebileceğinden çok daha fazla sorunumuzun olacağını da biliyorum.”

Monique elleri karnının üzerinde, yarı yarıya fısıltı hâlinde çabucak konuştu. “Bana zorla patlayıcı bir alet yutturdu. Eğer ondan elli metreden fazla uzaklaşırsam, patlayıcı beni öldürecek. O yüzden gidemem!”

Thomas onun ızdırap çeken yüzüne, karnının üstünde titreyen ellerine baktı. Bir anda kafası boşaldı.

“Buradan çıkmak zorundasın, Thomas. Özür dilerim, çok özür dilerim, seni dinlemediğim için. Sen haklıydın.”

“Hayır, bu senin hatan değil. Ben seni kaçırdım.” Thomas ona yaklaştığında, o bir an için, kurtarılmak için yalvaran Rac-

helle oldu. Thomas neredeyse uzanıp, alnından saçlarını kaldırıyordu.

Monique köşeye göz atarak, “Şimdi sen buradan çıkıp, onlara her şeyin doğru olduğunu söylemelisin,” dedi.

Thomas küçük kamerayı görünce donup kaldı. Tabii ki izleniyorlardı. Muta’yı alıp götürmüşlerdi, çünkü Monique’yi kaçıran adam onları gelirlerken baştan beri görmüştü. Thomas’ın bu kapana yürümesine ses çıkarmamışlardı. Dışarı çıkamayacaktı!

Monique ona yaklaştı, iyice kendine çekti. Dudaklarını kulağına bastırdı. “Bizi dinliyorlar; izliyorlar. Birbirimizi uzun zamandır tanıyormuşuz gibi, yüzümü, kulaklarımı, saçlarımı öp.”

Monique onu beklemeden dudaklarını hemen yanağına bastırdı. Onları kim izliyorsa, ona kafasını meşgul edecek bir şey veriyordu.

Monique yüksek ama çok da yüksek olmayan bir sesle, “Onlarda yanlış sayılar var,” dedi. “Yalnız sen.”

“Yalnız...”

“Hişt, hişt,” diye onu susturdu. Sonra çok yumuşak bir sesle, “Adı Valborg Svensson. Babama söyle. Niyetleri Raison Aşısı’nı kullanmak. Ona 179,47 derecede iki saat kaldıktan sonra, mutasyona uğradığını söyle. Unutma. Yüzüğü parmağımdan dikkatle çıkar ve fırsatın varken buradan çık,” dedi.

Thomas onun saçını öpmeyi bıraktı. Yüzük eline gelince çekerek çıkardı.

“Beni öpmeye devam et.”

Thomas öpmeye devam etti.

Thomas, “Seni burada bırakamam,” dedi.

“Bana ihtiyaçları var. Senin de onların ihtiyaç duyduğu bilgilere sahip olduğunu düşünürlerse, seni öldürmezler.”

“Öyleyse ben virüs konusunda haklıyım.”

“Haklısın. Senden şüphelendiğim için üzgünüm.”

Thomas boğazını garip bir panik hissinin sardığını hissetti. Onu burada bırakıp gidemezdi! Onu kurtarması gerekiyordu. Öyle ya da böyle, onun anlayışının ötesinde, Monique bu çılgınlığı çözecek anahtardı. Monique, Büyük Macera’nın kalbindeydi; bundan emindi.

“Ben kalıyorum. Bu adamla dövüşebilirim. Ben—”

“Hayır, Thomas! Çıkmak zorundasın. Çok geç olmadan babama söylemelisin! Git haydi.”

Monique ona bu defa dudaklarından son bir öpücük verdi. “Dünyanın sana ihtiyacı var, Thomas! Sen olmadan ellerinden bir şey gelmez. Koş hemen!”

Thomas gözlerini ona dikti, haklı olduğunu biliyordu, ama onu bu şekilde bırakıp da gidemiyordu.

Monique, “Koş!” diye bağırdı.

“Monique, Seni bırakamam—”

“Koş haydi! Koş, koş, koş!”

Thomas koştu.

—

Her şey o kadar hızlı, o kadar beklenmedik bir şekilde olmuştu ki Carlos hazırlıksız yakalandı. Bir an uzun koridorun

sonundaki laboratuvarda ikisini de kapana kısıtırmıştı. Hemen arkasından Monique, Hunter'ın hâlâ onların bilmediği bir şey bildiğini öne sürmüştü. Belki de kadın ve Hunter bunu birlikte planlamışlardı.

Sonra bir baktı, Hunter koşuyordu.

Carlos tepki veremedi Amerikalı koridora ulaşmıştı.

Onunla birlikte gelen güvenlik görevlisinin vücudu üzerinden sıçramış, kapıyı çarparak açmış ve koridora fırlamıştı. Carlos silahını çıkaramadan Hunter ona yandan vurdu. Sonra adam geçip gitti, hızla merdivenlere doğru koştu.

Carlos çarpmanın şiddetiyle vücudunun kaçan adama doğru dönmesine göz yumdu. Silahını uzatıp sırtına nişan aldı. İki seçeneği vardı.

Omurgasına kolay bir atışla onu şimdi öldürmek.

Onu yaralayıp canlı götürmek.

İkinciye seçti.

Carlos tetiği çekti. Ancak Thomas bunu tahmin etmişti ve sol tarafa sıçradı. Hızlıydı, çok hızlıydı.

Carlos sola kayarak tekrar ateş etti.

Ancak mermi çelik kapıya çarpıp, kıvılcımlar saçtı. Adam kapıdan geçerek merdivenlere tırmandı. Carlos bir an afalladığını hissetti. Sonra kendine geldi. Adamın arkasından hızla koştu.

“Koş!” Kadın arkadan bağıırıyordu.

Kadın, hapishanesinin kapı aralığında duruyordu.

Carlos onu umursamadan basamakları üçer üçer koşarak çıktı. Hunter gitmiş miydi? Carlos kapıya ulaştı, hızla dışarı

çıktı.

Amerikalı barakanın oradaydı. Arkaya doğru koşuyordu. Carlos hızla ateş ederek, Hunter'in kafasının tam üzerindeki köşeden kocaman bir beton parçası düşürdü. Açıklığa saparak, ağaç sırasına doğru koşturdu.

Carlos, barakanın adamı vurmak için mükemmel bir destek sağlayacağını bilincinde olarak, takibine başladı. Yalnızca bir adım atmıştı ki durdu.

Eğer o ve kadın birbirlerinden elli metreden fazla ayrılırlarsa, kadının belindeki patlayıcı yaşamına son verecekti. Ona canlı ihtiyaçları vardı. Monique bunu biliyordu, o yüzden takip etmiyordu.

Adamla aralarındaki mesafe açılıyordu.

Carlos vericiyi bırakabilirdi, fakat kadın da takip etmeye karar verip, vericiyi bulabilir ve vericiyi alıp kaçabilirdi. Kadın onun prangasıydı.

Carlos soluk soluğa küfür etti, kapı çerçevesine dayanarak, silahını sabitledi. Adam cengelden yalnızca yirmi metre uzaktaydı, silahın görüş mesafesinde kırpışan bir leke hâlindeydi.

Tetiği sıktı. Bir daha. Sonra ardı ardına iki tane daha.

Küt!

Son kurşun adamın kafasının tam arkasına isabet etmişti. Carlos, adamın kurşunun etkisiyle ileri doğru savrulduğunu, kanın fışkırdığını gördü. Hunter uzun otların arasında kayboldu.

Carlos silahını indirdi. Ölmüş müydü? Kimse böyle bir vuruştan sağ kurtulamazdı. Kadın serbest ve verici de cebinde olduğu müddetçe, kontrol etmek için buradan ayrılamazdı. Lakin

Thomas'ın da bir yere gittiği yoktu.

Bir kıpırdanma.

Otlar. Emekliyor muydu?

Hayır, ayağa kalkmıştı; oradaydı, ağaçların yanında. Koşuyordu!

Carlos hızla silahını doğrulttu, son şarjörü de üç atışta boşalttı. Hunter ağaçların arasında kayboldu.

Carlos gözlerini kapattı ve içinde yükselmekte olan büyük öfkeyi bastırdı. Bu imkânsızdı! Adamı kafasından vurduğundan emindi.

İki defadır adam direkt ateşten yakayı sıyrınıyordu. Bir daha asla. Asla!

Kadının böylesine bir pratik zekâsı olduğunu tahmin etmemişti. Aslında hayranlık uyandırıcıydı.

Carlos merdivenlerden aşağı indi; kollarını kavuşturmuş hâlde, kapı aralığında dikelen Monique'ye dik dik baktı. Az kal-sın kadının bacağına bir kurşun sıkacaktı. Bunun yerine koridor sonuna yürüdü, karnına okkalı bir yumruk attı.

Belki de bütün bu olanlardan sonra, onun canını yakmak zorunda kalacaktı.

28

THOMAS HÂLÂ kurşunun etkisiyle yanarken, olaylar hafızasına üç bölüm hâlinde kazındı. Yaylım ateşinden kaçıyor, ormana doğru hızla koşuyordu; ilk ağaca yalnızca birkaç adım kaldığı sırada kaçmayı başardığından şüphesi yoktu. Bölüm bir.

Sonra bir kurşun kafatasına isabet etti. Sanki kafasının arkasına bir balyozla vurulmuş gibi oldu. Başı önde, öne doğru, yere paralel vaziyette uçar gibi gidiyordu. Etrafındaki her şey acı içinde çığlık attı, sonra her şey karardı. Bölüm iki.

Yere düştüğünü hatırlamıyordu. Yere düşmeden önce ya ölmüş ya da bilincini kaybetmişti. Ancak kendini yerde bulduktan sonra yuvarlandığını iyi hatırlıyordu. Sonrasında ise nefes nefese yerde yatıyor, mavi gökyüzüne bakıyordu.

Ölmemişti. Bilincini kaybetmemişti. Ve kafasını hızla yokladıktan sonra, yaralı bile olmadığını gördü. Sadece soluksuz kalmıştı. Bölüm üç.

Cengele doğru güçlkle ilerledi ve kafası, son birkaç mermiden çok, ona az önce neler olduğuna dair düşüncelerle dolu hâldeyken, ağaçların arasına koştu.

Kafasından vurulmuştu. Ölmeden önce bilincini kaybetmişti. Ancak ölmeden önceki son anda renkli ormanda uyan-

mıştı ve hatırlayamamasına rağmen, bir meyve ya da sudan şifa bulmuş olduğunu biliyordu. Bildiği kadarıyla, yolculuğun tümü sadece bir saniye sürmüştü.

Cengele geri döndüğünde, üsle tekrar bağlantı kurup, iniş bölgesine ulaşmak ve helikopterle geri dönmek iki saatini almıştı. Düşünme zamanıydı. Monique'yi kurtarmak için yerleşkeye hızlı bir dönüş yolculuğunu tasarlama zamanıydı. Ya da Muta'yı bulup getirmek için.

Ancak ikisinin de orada olmayacağını biliyordu.

Thomas'ın tasarladığı avdan önce, bir polis helikopteri orayı kontrol etti ve şüphelerini doğruladı. Orada hiç kimse yoktu.

Monique orada olsaydı bile onu alıp götüremezdi. Thomas sıra dışı öldürücü vuruşlara dayanıyor olabilirdi, ama Monique dayanamazdı. Thomas kendini hem yok edilemez hem de aciz hissetti, tuhaf bir duygu karışımıydı.

Belki de vurulmamıştı. Geride otların üzerinde kan var mıydı? O sırada geriye dönüp bakamayacak kadar telaş içindeydi. Her şey biraz belli belirsizdi. Sadece üç bölüm.

Sağ, ölü, sağ.

—

“Ne yaptım dedin?”

Jacques de Raison, “Verdim,” dedi.

Thomas ofise girdi, büyük şaşkınlık içindeydi. Tulumu çamurla kaplanmış, dönüşte yaptığı üç millik koşudan tişörtü yırtılmıştı. Çizmeleri Raison'un ofisinde iz bırakıyordu.

“Onlara sahiden aşığı verdin mi?”

“Bana bir saat verdiler, Bay Hunter. Kızımın hayatı tehlikede—”

“Bütün dünya tehlikede!”

“Benim için bu yalnızca kızım demek.”

“Elbette, peki ya telsizle verdiğim bilgi?”

“Süre dolmuştu. Bir seçim yapmak zorundaydım. Aşının bir numunesi ile ana araştırma verilerinin kopyasının olduğu bir dosyayı, havaalanından iki mil uzaklıktaki bir arabanın içine bırakmamızı istediler. Monique iki gün içinde serbest bırakılacak. Bunu yapmak zorundaydım.”

Thomas elini cebine soktu, yüzüğü çıkardı. Ortasında, dört tırnaklı bir yuvaya yerleştirilmiş yakut taşı olan altın bir yüzük. Yüzüğü Raison’a attı.

“Nedir bu?”

“Bu yüzüğü benim doğruyu söylediğime seni inandırmak için kızın verdi. Aşığı 179,47 dereceye ısıtıp, bu sıcaklıkta iki saat tutarsan mutasyona uğruyor. Bunu bilen adamın adı Valborg Svensson. Ayrıca tek anti virüs de onda olabilir.”

Jacques de Raison’un yüzü değişti. Dalgın dalgın yüzükle oynadı. “Neden kızımı kurtarmadın?”

“Sen beni dinliyor musun? Stresli olmanı anlıyorum ama kendini toparlamak zorundasın. Aynen daha önceden dediğim gibi, onu buldum. Eğer yüzüğe inanmıyorsan, onları bulduğum için Svensson’un anlaşmayı değiştirmesi inanman için yeterli olmalı.”

Adam külçe gibi kendini sandalyeye bıraktı.

“Şimdi aşı ellerinde?” Thomas elini saçlarının arasında gezdirdi. Bu olabilecek en kötü şeydi. Yaptığı hiçbir şeyin bu olaylar dizisinde gerçek bir etkisi yoktu. Belki de bu tarih meselesine engel olmanın hiçbir yolu yoktu.

Kara, koşarak içeri girdi. “Thomas! İyi misin?”

“Ben iyiyim. Aşı ellerinde. Monique ellerinde; aşı ellerinde; mutasyonu tam olarak nasıl gerçekleştireceklerini biliyorlar; anti virüs de ellerinde olabilir.”

“Ama senin rüyan. O gerçektir.”

“Evet.”

“Evet, Peter, test parametrelerini değiştirmeni istiyorum. Aşırı 179,47 dereceye ısıt, iki saat boyunca bu ısıda tut.”

Jacques de Raison sersemliğini üzerinden atmış gibiydi. Telefonda laboratuvarla görüşüyordu. “Mutasyonları izle, bana hemen geri dön.”

Ahizeyi yerine bıraktı.

“Beni bağışlayın, Bay Hunter. Şu iki gün çok zor geçti.” Şimdi kendini tamamen işe vermiş gibi görünüyordu. “Sana inanıyorum. Her halükârda, testlerin sonucu iki saat içinde çıkacak. Bu esnada yetkililerle temasa geçmemizi öneriyorum. Valborg Svensson’u tanıyorum.”

“Ve?”

“Ve bu doğruysa, eğer oysa gerçekten...” Yumuşak mavi gözlerinin ardında noktalar birleşiyordu. “Tanrı yardımcımız olsun,” dedi.

“Oymuş,” dedi Thomas. “Monique öyle söyledi. Dışişleri Bakan Yardımcısı Gains’le hemen görüşmek istiyorum.”

Jacques de Raison başını salladı. “Nancy, Gains’i bağla.”

—

Merton Gains tek başına masasında oturmuş; hafif bir şok hâlinde, birkaç dakikadır Jacques de Raison’u dinliyordu. Altı saat önce Thomas Hunter’in kendini kanıtlamak için tasarladığı testi dinlerken, bu fikir fantastik görünmüştü. Şimdi Hunter bunu gerçekten başarmıştı, Gains açıkça cesaretinin kırıldığını hissediyordu.

Bob Macklroy’un, Hunter’in Kentucky Derbisi’nin sonucunu önceden bildirmesiyle ilgili açıklamasını dinlemişti. Thomas’la konuşmuş, kabine toplantısında Raison Aşısı’na ilişkin olası problemleri anlatmıştı. Hatta Hunter’in rüyalarını sınamayı bile kabul etmişti. Ancak şimdiye kadar müsamaha gösterdiği şeyler oldukça zararsız görünüyordu.

Thomas Hunter uykuya yatmış, Monique de Raison’un yerini öğrenmiş, sonra oraya gitmiş ve virüsün aslında geliştirilmekte olduğuna dair resmî olmayan kanıtlarla geri dönmüştü.

“Sizinle konuşmak istiyor.”

Gains, “Bağlayın,” dedi. “Thomas? Nasılsın?”

“Pek iyi değilim, efendim. Daha önce mutabakata vardığımız gibi, sizin artık makul davranmanızı bekliyorum.”

“Şimdi dur bakalım, evlat. Benimle biraz ağırdan alman gerekiyor.”

“Neden? Svensson besbelli ağırdan almıyor.”

Haklıydı. “Çünkü her şeyden önce, aslında henüz ortada

bir virüs olup olmadığını bilmiyoruz. Öyle değil mi? Testler yapılabildiği kadar bekleyeceğiz.”

“Öyleyse Raison Törü’nün varlığı tamı tamına iki saat içinde ispatlanacak demektir. Ben size bir avantaj verdim. Svensson’u durdurmak zorundasınız!”

“Bu Valborg Svensson’un nerede olduğunu bile bilmiyoruz ki!”

“Sakın bana hiç kimsenin bu adamı bulamadığını söylemeyin. Kesinlikle tanınmayan biri değil.”

“Onu bulacağız. Fakat elimizde hiç geçerli sebep yok—”

“Ben size geçerli bir sebep verdim! Monique bana onun virüsü kullanmayı planladığını söyledi; daha neye ihtiyacınız var ki?”

Merton Gains’in zihninde iki kelime çaktı. *Ya doğruysa?* Ya doğruysa, ya doğruysa, ya doğruysa? Ya Hunter haklıysa ve durdurulması mümkün olmayan bir salgına yalnızca günler kalmışsa? Herkes eninde sonunda teknolojinin, insanların şartlarını iyileştirmekten başka bir şey için kullanılacağını biliyordu. Masasının yukarısındaki vantilatörün verdiği serin hava birden çok soğudu. Kapısı kapalıydı ama koridordan geçen birinin belli belirsiz ayak seslerini duyabiliyordu.

Amerika, dillere destan ana yolunda, gürül gürül çalışan bir kamyon gibi yoluna devam ediyordu. Bankaların milyarlarca dolarlık işlem hacmi vardı; Wall Street durmaksızın bir sürü hisse senedi değiş tokuş ediyordu. Başkan iki saat içinde, yeni vergi planıyla ilgili bir konuşma yapmak üzereydi. Ve Dışişleri Bakan Yardımcısı Merton Gains de telefonda, beş bin mil

uzaklıktaki birinin üç haftada dört milyar insanın öleceğini söylemesini dinliyordu.

Gerçek üstü. İmkânsız.

Fakat ya doğruysa?

“Her şeyden önce, biraz yavaşlaman gerekiyor. Ben senin tarafındayım, tamam mı? Sana senin tarafında olacağımı söylemiştim ve öyleyim de. Ancak işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Eğer birilerinin bize kulak vermesini istiyorsak, kesin kanıtlara ihtiyacım var. Bu uğraştıklarımız inanılmaz iddialar. Bana en azından bunu verebilir misin?”

“Ben size kanıt getirene kadar çok geç olacak.”

“Senin benimle birlikte, benim hızımda çalışmana ihtiyacım var. Öncelikle ihtiyacımız olan şey, o testlerin sonuçları.”

Thomas, “Fakat sen en azından Svensson’u bulabilirsin,” dedi. “Lütfen bana bu adamı bulabileceğini söyle. CIA mi, yoksa FBI mı bununla ilgilenir?”

“Bu iki saat içinde bir şey yapamayız. Topu yuvarlarını, ama hiçbir şey o kadar hızlı olmaz. Bağdat’ın üstünde dönüp duran B2’miz varsa bir saat içinde bomba atabiliriz, fakat havada B2’lerimiz yok, hatta hangar dışında bile yok. Hatta bu işte biz Bağdat’ın nerede olduğunu bile bilmiyoruz; beni anlıyor musun?”

Hunter içini çekti. “Bakın ne diyeceğim, Bay Gains. O zaman yandık demektir. Beni duyuyor musunuz? Ve Monique...” Sesi zayıfladı.

Ya doğruysa? Ya doğruysa?

Gains telefonu iyice kulağına bastırarak ayağa kalktı, bir ileri bir geri yürümeye başladı. “Ben hiçbir şey yapamayız de-

miyorum—”

“O zaman *bir şeyler* yapın!”

“Seninle konuşmam biter bitmez, CIA’nin başkanı Phil Grant’le görüşeceğim. Eminim onlar bununla çoktan uğraşmaya başlamışlardır. Bildiğimiz kadarıyla, Tayland polisi paketi alanı gözaltına almış. En azından arabayı. Kaçırılma olayı şimdi en telaşlı zamanında, ama virüs büsbütün farklı bir mesele. Şimdiye kadar sen ve belki Raison hariç, herkes bunu şirket casusluğu gibi görüyordu.”

“Güneydoğu Asya’da adalet tekerleklerinin ne kadar yavaş döndüğünü bilemezsiniz. Bizi arkamızdan vuracak olan da virüs, şirket casusluğu değil.”

“Bazı yerlere telefon edeceğim. Ama kanıta ihtiyacım var!”

“Bu arada ben de zaman mı öldüreyim peki?”

Gains bunun üzerine düşündü. “Ne yapıyorsan onu yapmaya devam et. Son birkaç gündür çok şaşırtıcı şeyler yaptın. Neden şimdi durasın ki?”

“Monique’nin arkasından gitmemi mi istiyorsun? Bu beni biraz aşmıyor mu?”

“Bence bu herkesi aşıyor. Rüyalar gören sensin. O yüzden rüya görmeye devam et.”

“Rüya. Öyle mi? Rüya göreyim?”

“Rüya gör.”

—

Üç bölüm—sağ, ölü, sağ—hâlâ Thomas’ın beyninde çılgın

gibi vızıldıyordu. Bununla ilgili konuşamıyordu. Bu onu dehşete düşürüyordu.

Kara, “Ne dedi?” diye sordu.

“Beklememi söyledi.”

“Öylece beklemen mi? Bekleyecek zamanımız olmadığını anlamıyor mu?”

“Ve rüya görmemi söyledi.”

Kara, kanepenin etrafından yürüdü. “Öyleyse sanà inanıyor.”

“Bilmiyorum.”

“En azından rüyalarının bir anlamı olduğuna inanmaya başlıyor. Haklı da—sen rüya görmek zorundasın. Hemen.”

“Şöyle—”parmaklarını şaklattı—mi, ha?”

“Seni yere sermemi mi istiyorsun? Dışışleri Bakan Yardımcısı biraz haklı. Yalnızca rüya görmek değil, aynı zamanda rüyalarında doğru şeyleri de yapmak zorundasın. Ki bu da Raison Tüürü ile ilgili daha fazla bilgi edinmek için ne gerekiyorsa yapman anlamına geliyor.”

Thomas, “Kara orman,” dedi.

“Eğer gereken buysa.”

Thomas’ın şimdi kara ormana geri dönmek için, her biri bir realite için olmak üzere, iki tane çok zorlu nedeni vardı. Buradaki durum kritik bir hâl almıştı—tarihle ilgili gerçekleri ortaya çıkarmak için daha fazla risk almak zorundaydı. Ve renkli ormanda, yanlış hatırlamıyorsa, gerçekten uzay gemisiyle yere düşüp düşmediğini merak etmeye başlamıştı.

“Belki tekrar Rachelle’yle konuşabilirim. Tekrar nereden

kurtarılmak istediğini öğrenebilirim. Daha önce bir kez işe yaramıştı, değil mi?”

“Evet. Peki, bu tam olarak ne anlama geliyor? O bir şekilde Monique mi? Rüyalarında Monique’yle mi konuşuyorsun?”

İçini çekti. “Hiç bilmiyorum. Pekâlâ. Beni yere ser bakalım.”

Kara, elini cebine daldırıp, ona üç tablet uzattı.

29

THOMAS DOĞRULDU. Sabah olmuştu. Rachelle'nin evindeydi.

Uzun bir süre Bangkok'taki rüyasından gelen düşüncelerin yayılım ateşi altında donup kalmış hâlde, orada oturdu. Durum kritik bir hâl almıştı—Raison Tüürü'yle ilgili gerçeği açığa çıkarmak zorundaydı.

Tabii, hepsi bir rüya değilse.

Ancak başka bir nedeni daha vardı, değil mi? Teeleh'in Bill ve uzay gemisinin gerçek olduğuna dair iddiasının doğru olup olmadığını öğrenmek zorundaydı. Kafa karıştırıcı olasılıkları elimine etmeliydi, yoksa hiçbir zaman hakikati bulamayacaktı.

Dün de Tanis ona, kara ormana küçük keşif gezisini nasıl yapabileceğini göstermişti. Renkli kılıç. Bu Teeleh için zehir demekti.

Yataktan zıplayarak kalktı, yüzüne su serpti, üstüne giysilerini geçirdi. Dün Johan ile Tanis'ten ayrıldıktan sonra, Thomas'ın niyeti Johan'ın ona getirdiği nankayı yiyip uykuya dalmaktı. Fakat belli ki uyumak için henüz yardıma ihtiyacı yoktu. Köye varıncaya kadar neredeyse Toplantı vakti gelmişti. Top-

lantı'yı kaçıramazdı.

O akşam gölün suları içindeyken ona garip bir şey olmuştu. Bakış açısında anlık bir değişim. Hayalinde kafasından vurulduğunu görmüştü ama görüntü yok olup gitmişti.

Thomas Toplantı'dan döndüğünde, ilk gece yaptıkları gibi meyve ziyafeti çektiler. Johan şarkı söyledi, Rachelle, Karyl ile dans etti ve Palus muhteşem bir öykü anlattı.

Peki, Thomas'ın yeteneği neydi?

Rüyasında hikâyeler görmek. O da bu hikâyeleri onlara anlattı. Rachelle gibi dans edemiyor, küçük Johan gibi şarkı söyleyemiyor ve Palus ile Tanis gibi öyküler anlatamıyordu, ama şüphesiz rüyalarında öyküler görebiliyordu.

O da öyle yaptı. Rüyasında Bangkok'u gördü.

"Günaydın, uykucu rüyacı." Rachelle kapıya yaslanmıştı. Güneş ışınları arkasından vuruyordu. "Rüyalarında biz ne yaptık? Hım, söyle bakalım? Öpüştük mü?"

Thomas ona baktığında güzelliğinden gözleri kamaştı. Kırkırdayan kadınların sesleri dışarıdan içeriye sızıyordu.

"Evet, gülüm, galiba rüyamda seni gördüm."

Rachelle kollarını kavuşturarak, başını yukarı kaldırdı. "Belki de senin bu rüyaların benim düşündüğümünden daha çok şeye imkân veriyordur."

Aslında rüyasında Rachelle'yi görmüştü. Ya da en azından Rachelle'yi rüyasında görmesiyle ilgili konuşmasını rüyasında görmüştü. Onunla sanki o Monique'ymiş gibi konuşabilir miydi?

Thomas ona yaklaştı, duvara yaslandı. "Sen tutsak edilmiş

olsan ve benim seni kurtarmamı istesen, nerede—”

Rachelle, “Bunu biz daha dün yapmıştık,” dedi. “Yine unutmaya mı başladın? Beni içinde şişeler olan mağaradan hâlâ kurtarmadın.”

“Şey, hayır... Seni kurtarmak mümkün değildi.”

Rachelle, “Hiç denemedin,” dedi.

Thomas dalgın dalgın ona baktı. Şüphesiz o kadar basit değildi.

“Sanırım ormana gidip, bunu nasıl yapacağım konusunda bir düşüneneceğim,” dedi.

Rachelle yana çekildi. “Nasıl istersen.”

Rachelle’nin yanından geçip günüşiğine çıktığı sırada, gülüşmelerini duyduğu kadınlar patikanın ilerisindelerdi. Kendi aralarında fısır fısır konuşarak, dönüp baktılar.

“Pekâlâ, geri geleceğim.”

Rachelle, “Uzun sürmesin,” dedi. “Neler tezgâhladığını bilmek istiyorum. Hoş detayların hepsini.”

“Anlaştık.”

“Tamam.”

Thomas yolda iki kez durdurulduktan sonra, köyden çıkmayı başarabildi. Çok şükür ki, onu durduranlar Johan ya da Tanis değildi. Hatta çok çok şükür ki, Michal ya da Gabil değildi. Şu anda oyalanmaması ya da herhangi bir caydırma girişimine maruz kalmaması gerekiyordu. Dikkatini görevine yoğunlaştırmalıydı ve eğer Rachelle, Monique ile ilgili rüyalarını aydınlatmayacaksa, kararlılığını yitirmeden önce kara ormana gitmeliydi.

Bir gün önce, Tanis’le karşılaştığı açık alanı bulması bir saatini aldı. Kılıç orada, altı metre solunda yerde yatıyordu. Tanis bunun için geri dönmüş olsa, hiç şaşırılmazdı. Ancak dönmemişti.

Kılıcı eline aldı. Kılıcı elinde kabadayı gibi sallayarak, hayali Shataiki’lere sapladı, onları savuşturdu. Bunun verdiği his olağan dışıydı. Çubuğun pek kabzaya benzer bir yeri yoktu, ama mükemmel şekilde kavrayabilmişti. Kılıç arkasını gösterecek kadar şeffaftı ve keskinliği de iyiydi.

Thomas en azından Shataiki’lerin, yeni silahına olan tepkilerini test edecekti. Kaybedecek neyi vardı ki? Canavarlar muhakkak nöbetçiler koymuşlardı. Thomas’ın Geçit’te görülmesiyle birlikte, orası dakikalar içinde yarasalarla dolacaktı; o da kılıcını çekip, nasıl tepki verdiklerine bakacaktı. Hele bir de testi iyi giderse, çok daha farklı şeyler olabilirdi.

Thomas güneşe göz attı. Kuşluk vaktiydi. Bol bol zamanı vardı.

Thomas sabit hızda bir koşu tutturarak, bir saatten kısa sürede beyaz köprüye ulaştı. Birkaç gün önce bunu yapması daha uzun sürerdi. Şu anda daha önce hiç olmadığı kadar zindeydi.

Son ağaç sırasında durdu, Geçit’i inceledi. Kemer biçimindeki köprü değişmemiş görünüyordu. Irmak düz beyaz tahtanın altında, hâlâ yeşil yeşil köpürüyordu. Karşı kıyıdaki kara ağaçlar onun hatırladığı kadar çıplak duruyordu—bir çocuk tarafın-

dan kâğıttan yapılmış bir ormana benziyordu, ağaçların dalları çok biçimsiz açılarda uzanıyordu.

Aşıkâr kanat sesleri karşı kıyıdan o tarafa doğru sürüklen-di. Nöbetçiler. Thomas geri çekildi, tek dizinin üstüne çöktü. Bir an için bu fikir ona hem gülünç hem de anlamsız biçimde tehlikeli geldi. O kim oluyordu da, bin kadar kara Shataiki'yle tek bir kılıçla mücadele edebileceğini düşünüyordu?

Silahını kaldırdı, parmağını kenarı boyunca gezdirdi. Ama bu alelade bir kılıç değildi. Eğer haklıysa, tahta zaten tek başına hayvanları darmadağın ederdi. Bir güven hissi sırtından aşağı hafifçe dalgalandı.

Elindeki kırmızı kılıca benzer kırmızı bir çubuk, dizlerinin üstünde duruyordu. Hayalinde canlandırdığı küçük bir hançer-den pek farklı değildi. Thomas çubuğu kaptı, sırtından aşağı tu-niğinin altına kaydırды. Kılıcı iki eliyle birden tutarak, ayağa kalk-tı ve açıklığa doğru yürüdü.

Kılıç önünde, yavaşça yürüyordu. Yirmi adımda köprüye ulaştı. Yarasalardan bir iz yoktu. Köprünün ayağında mola ver-di, sonra payandalara doğru yaklaştı.

Hâlâ Shataiki'lerden bir iz yoktu.

Köprünün tepesine ulaştıktan sonra Thomas onları gördü. Bir düzine, iki düzine, bin tane, ne kadar olduklarını Thomas bi-lemiyordu, çünkü az ötedeki ağaç sırasının arkasına gizlenmiş-lerdi; varlıklarına delalet eden ise yalnızca birkaç tane kırmızı, boncuk gibi gözdü. Fakat şüpheye yer bırakmayacak biçimde oradaydılar.

Thomas kılıçla hafif bir dalgalanma hareketi yaptı. Yarasa-

lar kımıldamadı. Korkmuşlar mıydı? Yoksa sadece liderlerini mi bekliyorlardı? Hafif bir sülfürik asit kokusu burnuna geldi. Kesinlikle oradaydılar.

Thomas onları görmek için uzanarak, “Dışarı çıkın, pis canavarlar,” diye homurdandı. Daha yüksek sesle, “Dışarı çıkın, pis canavarlar!” dedi.

Gözler hareket etmedi. Ta ki bir hareketlenme, onların canlı olduklarını Thomas’a gösterinceye kadar. Öne doğru bir adım attı, tekrar seslendi. “Bana liderinizi getirin!”

Uzunca bir süre hareket olmadı. Sonra hareketlenme başladı. Sol taraftan.

Teeleh’in muhteşem mavi kanatları altın rengi vücudunu sarmıştı ve açıklığa adım attığında toprağın üstünde sürüklenmeye başladı. Thomas koca yarasanın ne kadar güzel görüldüğünü unutmuştu. Şimdi yaratık derisi üzerinde parlayan güneş ışığıyla, tepedeki gölden az evvel uçup gelmiş gibi görünüyordu. Ne var ki otuz adım sonra, yeşil, hiç kırışmayan gözleri Thomas’ı huzursuz etti. Thomas göz bebeği olmayan gözlerle asla alışamayacaktı.

Teeleh doğrudan Thomas’a bakmaktan kaçınıyordu, ama haşmetli bakışlarını ırmağın karşı tarafına yöneltmişti. Onu takip eden başka yarasa yoktu.

Thomas yutkundu, terleyen avucunda kılıcını oynattı ve Shataiki lideriyle ilgilenmek için kılıcı soluna aldı. Yaratık, Thomas’a kaçamak bir bakış atarak, gözlerini karşı kıyıya çevirdi. Epeyce sesli bir biçimde kanatlarını sonuna kadar açtı, omuz silkti, sonra kanatlarını tekrar vücudunun etrafına sardı.

“Demek yeni kılıcın sayesinde benim üzerimde bir gücün olduğunu düşünüyorsun. Öyle mi, insanoğlu?” Canavar hâlâ ısrarla ona bakmıyordu.

Thomas’ın aklına hiçbir akıllıca cevap gelmiyordu.

Shataiki en sonunda delici bakışlarını Thomas’a yöneltti. “Pekâlâ! Orada bütün gün öylece dikilecek misin? Ne istiyorsun?”

Thomas boğazını temizledi. Usulca, “Tarih hakkında daha çok şey öğrenmem gerekiyor. Raison Türü hakkında. Sonra senin bana gemiyi göstermeni istiyorum,” dedi.

Teeleh, “Bir anlaşmamız vardı,” dedi. “Sen bana Tanis’i getirecektin, ben de sana gemiyi gösterecektim. Hafızanda hâlâ sorun mu var? Anlaşmalara uyana kadar, tarih konusunu unutabilirsin. Hem ne önemi var ki? Onlar sadece rüya. Senin realiten benim arkamda, tamir edilmiş hâlde kara ormanda duruyor.”

“Ben anlaşmamızı bozmadım. Sen tamir edilmiş gemiyi Tanis’le takas edeceğini söyledin. Ben önce gemiyi görmek istiyorum. Ben çağırdığımda Tanis buraya gelecek, hazır bekliyor.”

Shataiki’nin gözleri açıldı. Thomas o zaman Shataiki’nin, sefil kara ormanları dışında ne olup bittiğini bilmediğini anladı. Teeleh bir cevap bulmakta zorlanıyordu. Thomas o anda bu canavarı yenebileceğinin farkına vardı.

Teeleh, “Yalan söylüyorsun,” dedi. “Sen de seni yalanlarla dolduran diğerleri kadar düzenbazsın.”

Thomas köprüünün üzerinde yavaşça Shataiki’ye doğru

adım attı. “‘Yalan söylüyorsun,’ diyorsun. Peki, bu yalandan benim ne kazancım olacak? Şüphesiz sen, yalancıların şahı, yalanların kazanç için uydurulduğunu biliyorsun. Bu senin asıl silahın değil mi? Peki, ben bu yalandan ne kazanıyorum?”

Shataiki’nin yüzü gergin bir hâldeydi; gözlerini kırpmıyor, hiç sesini çıkarmıyordu. Thomas köprüden indi, yarasa da geriye doğru adım attı. Ormandan gelen kükürdün pis kokusu artık dayanılmaz bir hâl almıştı. “Artık senin bana gemimi göstereceğini düşünüyorum. Bunun kime ne zararı var ki? Bana yalan söylemedin, değil mi?”

Kara lider, Thomas’ın söylediklerini düşünüyordu. Aniden rahatlayarak sırttı. “Çok iyi. Sana göstereceğim. Ama numara yok. Artık aramızda yalan olmayacak, dostum. Bundan böyle sadece işbirliği yapacağız. Sana yardım edeceğim, sen de bana yardım edebilirsin.”

Thomas’ın kesinlikle bu yaratığa yardım etmek gibi bir niyeti yoktu, hatta ayrıca Teeleh’in görünüşe göre bir şey anlamaması da, onu biraz daha cesaretlendirmişti. Nihayetinde o sadece hoş bir cildiyle, göz namına yeşil kirazları olan kocaman bir yarasaydı.

Thomas kılıcını uzatarak öne doğru yürüdü.

Gelgelelim, Thomas az önce köprüyü aşmış, şimdi kara ormanın içinde dikeliyordu. Deli miydi? Hayır, sadece devam etmek zorundaydı. Öğrenmek zorundaydı. Eğer Teeleh’in iddia ettiği gibi bir gemi varsa, tarihin hiçbir anlamı yoktu. Eğer ortada gemi yoksa, Tanis’i getireceğine dair söz vermesi karşılığında, tarihle ilgili bilgi alacaktı. Tabii ki sözünü asla yerine ge-

tirmeyecekti. Bu bir akıl savaşıydı ve Thomas bu azman meyve sineğini yenebilirdi.

Teeleh yana adım atarak, kılıçla arasına hatırı sayılır bir mesafe koydu. Thomas ağaç sırasına vardığında, bir sürü gü-rültülü biçimde kanat çırparak havalandı. Thomas kara ormana adım atmadan önce, son kez geriye dönüp renkli ağaçlara göz attı.

30

THOMAS KARA ormana adım atar atmaz, Teeleh güçlü bir *vın* sesiyle ağaçlara doğru havalandı. Thomas kırmızı kılıcı yeni bir güçle kavradı. Ne meyve ne yeşil, yalnızca siyah. Bu yanıp kül olmuş bir ormanda geceleyin yürümek gibiydi.

Thomas durdu. “Hangi yoldan?”

Teeleh az ilerideki bir ağacın tepesinden aşağı baktı. Yarasa tutunduğu incecik dala göre çok kocaman görünüyordu. Boncuk gibi gözlerini Thomas’a dikmişti, bakışları hayret ve inanmazlık arasında gelip gidiyordu. Ya da Thomas aslında kasten başı çektiği hususunda, kendi inanmazlığını mı ona yansıttıyordu?

Teeleh havaya süzüldü, yanıt vermeden uçup gitti. Thomas’ın takip etmesini istiyordu.

Thomas takip etti. Kalbi hiç durmadan çekiç gibi atıyordu. Buraya ait olmadığını biliyordu ama sürekli ilerlemeye de devam ediyordu.

Her tarafta çıtırtı ve kanat sesleri vardı. İnsan sesi yoktu. Yalnızca kanatların bitmek tükenmek bilmeyen çırpılma sesleri ve yarasalar ağaçtan ağaca hareket ederken, dalları kavrayan sayısız pençe sesleri.

Hava serindi. Orman zemini karanlıktı. Güneşi kapatan yapraklar olmayınca, Thomas da düşündü ki...

Thomas yukarı baktı. Ağaçların bir kubbesi vardı-kırmızı gözleriyle aşağıya dikkatle bakan yüz binlerce yarasa. Hiç konuşma yoktu. Kanat çırpıyorlar, tıkırdıyorlardı. Thomas'ı ormanın derinlerine kadar takip eden, devasa bir siyah şemsiye oluşturmuşlardı.

İlerideki bir açıklıktan ışık giriyordu. Thomas canlı kubbenin altından çıkma umuduyla adımlarını hızlandırdı.

Ormana girmek bir hataydı. Bunu şimdi anlıyordu. İleride bir uzay gemisi olup olmaması umurunda değildi; tepesinde dolanan kötülük kefeni buradan sağ çıkmasına asla izin vermeyecekti. Bu açık alanda biraz soluklanacak, sonra Geçit'e dönecekti. Belki de pazarlık edebilirdi.

Thomas durdu. Günişığı kuru çayırın karşısındaki parlak metalden bir yüzeye aksediyordu. Bir gemi miydi?

Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı.

Bir uzay gemisi.

Thomas öne doğru sendeleyerek üç adım attı.

Biliyordu! O, Dünyalı bir pilottu. Solucan deliği ya da başka bir şeye girmiş ve zamanda kapana kısılmış bu uzak gezegene düşmüştü. Burada iyilik ve kötülük vardı ve bu ikisi birbirine karışmamıştı. Oysa o farklıydı, çünkü o Dünyalıydı.

Thomas uzay gemisine doğru hızla koşturdu. Karanlık bir Shataiki sürüsü çayırın üstünde tiz perdeden bağrışarak ve küçümser bir tarzda gülerek daireler çiziyordu. Gemi karnının üstüne yatmış vaziyette, tüm görkemiyle öylece duruyordu. Bunu

hatırlıyordu. Geniş kanatları olan bir uzay aracıydı. Beyaz kaplaması parlak ve yeni görünüyordu. Kuyruk kısmında üstünde yıldızlar ve çizgiler olan bir bayrak vardı. Birleşik Devletler bayrağı. Yan tarafında büyük mavi harflerle *Discovery III* yazılıydı.

Shataiki sürüsünün aracın üzerindeki ağaçlara konmasıyla birlikte, Thomas da gemiye ulaştı. Onların tarafına göz ucuyla baktı ve davranışlarında bir değişiklik görmeyince, gövdenin pürüzsüz metal yüzeyinde elini gezdirdi. Ne çatlak ne de yama vardı. Eski hâline getirilmişti.

Thomas geminin etrafından dolaştı ve gevşek sürgüyü çekti. Kapı, Thomas'ı ürküten bir tıslama sesiyle yavaşça yukarı doğru dönerek açıldı. Hidrolik sistemi çalışıyordu. Kılıcını açıklığa doğru uzattı, arkasından içeri tırmandı.

Kılıç karanlıkta parıldıyordu, ama yalnızca eski pilot kabini görmesine yetecek kadar ışık saçıyordu. Bunların hiçbirini hatırlayamıyordu, ama görünüşe göre gemi de zaten baştan aşağı tamir edilmişti. Doğruldu; kılıcını yolunu aydınlatması için kullanarak, ana kontrol paneline yürüdü. Ana güç şalteri *kapalı* pozisyonda duruyordu. Kuşkusuz bu kadar uzun süre geçtikten sonra, geminin içinde güç kalmış olamazdı. Üstelik bu gemiyi kimler onardıysa, iç döşeme kadar mekanikten de kesinlikle çok iyi anlıyorlardı.

Thomas nefesini tuttu, elini aşağıya uzatarak kırmızı anahatarı çevirdi. Birden bir uğultu sesi ortalığı kapladı. Etrafında ışıklar yanıp sönmeye başladı. Thomas alnında biriken teri sildi, önündeki ışıklı aletlere gözünü dikti. Deri kaptan koltuğunu ok-

şayarak, kabinin yapay ışığında gülümsedi. Ancak gülümsemesi hemen kayboldu. Bu muhteşem gemiyle ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Bill. Bill'e ihtiyacı vardı. *Lütfen Bill hayatta olsun.*

Thomas şalteri kapattı, kapıya geri döndü ve bölmeden eğilerek çıktı.

Eğer Shataiki'ler Bill'i öldürmüşlerse...

Kılıcı toprağa sapladı, bölmeyi kapatmak için döndü. İki eliyle birden kapıyı tuttu, hidrolik basıncın zorlaması altında aşağı çekti.

Arkasından kanat sesleri geliyordu. Tam kapıyı elinden bırakıp geriye döndüğünde, Teeleh'in toprağa saplı kılıcın üzerine çullandığını gördü. Yüreği ağzına geldi. Yarasa kılıca nasıl dokunabiliyordu? Bu zehir gibiydi, Tanis öyle söylemişti!

Ama bunu düşünürken bile, kılıcın değişmiş olduğunun farkına vardı. Kılıç saniyeler önceki gibi kırmızı bir ışıkla parıltıdamıyordu. Shataiki hırıldayarak, artık bir işe yaramayan çubuğu parçalayıp yere attı.

“Şimdi artık benimsin, ahmak! Yakalayın onu.”

Bu sözleri duyar duymaz, Thomas'ın tüyleri diken diken oldu. Avazı çıktığı kadar bağırان bir sürü Shataiki, ağaçların arasından yıldırım gibi çıkarak, Thomas daha kaslarını hareket etmeye ikna edemedi üzerine çullandı.

Gemi! Gemiye girebilirdi!

Thomas arkaya döndü. Gemi yoktu.

GEMİ YOKTU!

Michal'in sözleri kulaklarında çınladı. *O sahtekârdır.*

Göğsünden bir çığlık koptu, ses tellerini parçalayan türden avaz avaz bir çığlık. Pençeler etine girdi. Çığlığını yutarak soluk soluğa kaldı.

Sırtındaki küçük çubuk! Onu almak zorundaydı.

Thomas elleriyle sırtını kavradı, ancak yan döndü ve sert bir biçimde yere düştü. Sağa sola vurmaya çalıştı. Tüylü vücutlar onu boğuyordu. Belinden renkli tahtayı almak zorundaydı, ama yarasalar yüzüne konmuş, yüzünü parçalıyorlardı. İçgüdüsel olarak dizlerini anne karnındaki pozisyona çekti, yüzünü kolları arasına gömdü.

“Onu ormana getirin!”

Bir pençe kuvvetle sırtına vurdu ve omurgasına kadar kes-ti. Thomas geriye doğru kıvrılarak feryat etti. Boynunu ve ayaklarını iple bağladılar. Onlara karşı koyacak gücü yoktu. Sonra Thomas’ı toprağın üzerinde çekmeye başladılar; her seferinde birkaç santim sürüklüyor, ağırlığı karşısında hırıldayıp inliyorlardı.

Bir Shataiki’nin keskin bir çığlık hâlinde, “Bunu kullanın, geri zekâlılar!” diye bağırdığını duydu. Öfkeyle, yüksek perdeden bağıırıyordu. “Bu taraftan...”

“Hayır, ahmak...”

“Acele et...”

“Bırak yoksa ellerini keserim!”

“Çekil yolumdan...”

Thomas’ı orman zemininde yavaşça sürükleyerek çekiyorlardı. Bağlarına yedek halatı bağlamışlardı ve en az yüz tane kara yarasa onu toprak üzerinde gayet güzel çekiyordu.

Thomas'ın sırtına keskin bir şeyler girdi. İnildedi, dünyanın etrafında döndüğünü hissetti. Gördüğü son şey ayaklarının arkasında kalan açık alan oldu.

Üzerinde uzay gemisi olmayan alan.

—

Thomas yüzünde vahşi, delici bir pençenin gezinmesiyle kendine geldi.

“Uyan!” Biri uzaktan ona bağıırıyordu. “Uyan! Bütün bunlar olurken uyuyabileceğini mi sanıyorsun? Uyan çabuk!”

Merakla gözlerini açtığıında, ayaklarında bir ateşin dans ettiğini gördü. Neredeydi? Kafasını kaldırmak için çabaladı. Yanağına pençeli bir yumruk inerek, kafasını bir yana savurdu. Kendini kaybediyordu yine.

Sağ yanağına kuvvetle inen başka bir vuruş onu kendine getirdi. “Uyan, işe yaramaz et parçası!” Teeleh'in sesiydi bu.

Thomas gözlerini açtığıında, dik bir alete el ve ayak bileklerinden bağlanmış olduğunu gördü. Yaklaşık on metre ileride, kocaman bir ateşin etrafında çok sayıda tüylü yaratık dans ediyordu. Binlerce boncuk gibi göz, ormanı nokta nokta kaplamıştı.

Gözlerini yavaşça kaldırdı. Belki de yüz binlerce yaratık vardı. Teeleh sağ tarafta bir platform üzerinde duruyordu.

Bir Shataiki sevinç içinde cıyak cıyak bağıırarak tüneğinden saldırdı. “Uyandı! Uyandı! Ben—”

İri kara bir hayvan, genizden gelen bir hırıltı çıkarıp hızla dönerek, küçük Shataiki'ye havada vurdu. Yarasa küt diye yere

düştü. Diğerleri çabucak üzerine atılıp, seğiren bedenini gölgelere çektiler.

Topluluğun üzerine bir sessizlik çöktü. Ateş çıtırdıyordu. Shataiki'ler hırıltıyla soluyorlardı. Tepesinde bir kırmızı göz denizi dolanıyordu. Ancak Thomas'ı asıl dehşet içinde bırakan ise ona delici, parlak kırmızı gözleriyle dik dik bakan büyük yarasanın görüntüsüydü.

Bu Teeleh'ti.

Değişmişti. Derisi kapkara ve çatladı, çatlaklardan şeffaf bir sıvı akıyordu. Tüyler kanatlarından uzun şeritler hâlinde dökülüyordu. Dudakları kabuklu, sarı dişlerini gösterecek biçimde geriye doğru soyulmuştu. Bir sinek yavaşça gözünün—şimdi kırmızıydı—üstüne yürüdü, ancak hayvan sanki farkında değil gibiydi.

Thomas kafasını soldan sağa çevirdi. Onu astıkları alet hareket etmesiyle beraber gıcırdadı. Dikine toprağa tutturulmuş, derme çatma tahta bir direğe enlemesine sabitlenmiş bir direğe bağlanmıştı. Bir haç. Onu haça iple bağlamışlardı. Göğsündeki bir sürü yaradan çizgiler hâlinde kan akıyordu.

Yavaşça biraz daha sağa döndü. Canavarın kırmızı gözleri hatırladığından daha pörtlükti. Elleri serbest olsaydı, uzanıp iblisin suratından şu korkunç topları çekip alabilirdi. Tek yapabildiği ise Teeleh'in ateşli gözlerinin içine bakıp, içinde uyanan dehşet duygusuyla mücadele etmektir.

Teeleh, "Yaşayanların diyarına hoş geldin," dedi. Bir zamanlar müziğe benzer sesi, şimdi alçaktan ve gırtlaktan geliyordu, sanki balgamla dolu bir boğazdan konuşuyor gibiydi.

“Ya da belki de ölülerin diyarına demeliyim. Biz burada gerçekte böyle bir ayırım yapmıyoruz, biliyorsun.” Bir araya toplanmış Shataiki’ler, Thomas’ın sırtından aşağı ürpertiler veren kahkahalarla tısladılar.

Liderleri, “Susun!” diye gürledi.

Kahkahalar kesildi. Büyük yarasanın ses hacmi inanılmazdı. Hiç çaba göstermeden, tiz perdeden bir cırlamadan, genzin derinlerinden gelen bir homurtuya geçebiliyordu.

Koca Shataiki, Thomas’a döndü, öne eğilerek ağzını açtı. Nefesi nemliydi ve lağım çukuru gibi kokuyordu. Thomas geri çekilmeye çalıştı. Ancak biraz çekilebildi.

Teeleh pençesini Thomas’ın yüzüne uzattı. “Bize geri gelmene ne kadar sevindiğimi tahmin edemezsin, Thomas.” Pençesinin ucuyla Thomas’ın yüzünü nazıkçe okşamaya başladı.

“Bizden uzak kalsan çok yazık olurdu.” Şimdi yumuşak, mırıldayan bir sesle konuşuyordu. Hastalıklı bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldığında, sarı dişleri açığa çıktı. Dişlerinin arasına meyve parçaları sıkışmıştı.

“Siz tüysüz hayvanları her daim sevdim, biliyorsun. Ne kadar güzel yaratıklarsınız.” Tüylü pençesinin sırtını Thomas’ın yanağında gezdirdi. “Ne kadar yumuşak bir cilt, ne kadar hassas dudaklar. Ne kadar...”

“Efendim, o elimizde.” Aniden başka bir Shataiki ağaçların arasından sendeleyerek çıktı.

Sözü kesildiği için Shataiki liderinin gözleri çakmak çakmak oldu. Ancak sonra ifadesi memnun bir hâl aldı ve yüzünü yeni gelen Shataiki’ye çevirmeden konuştu.

“Onu buraya getirin,” diye emir verdi. Sonra Thomas’a dönerek, “Senin için özel bir şölen hazırladım, Thomas. Beğeneceğini umuyorum,” dedi.

Bir düzine kadar Shataiki başka bir haçı açık alana sürüklerken, kalabalık onları seyretti. Direklere bir yaratık bağlanmıştı. Haçı dik duruma getirerek, Thomas’tan en fazla üç metre uzaklıktaki yeni açılmış bir deliğe yerleştirdiler.

Bir adam.

Adamın çıplak vücudu tanınmayacak vaziyette çökmüş, hırpalanmıştı. Gövdesinden büyük et parçaları koparılmıştı.

Thomas gördükleri karşısında bir ah çekti.

“Ne şeker, değil mi?” Yaratık alayla gülümsüyordu. Sevinçle kıkırdadı. “Bunu hatırlıyorsun, değil mi?”

Bill.

Teeleh, “Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi. “Uzay gemisinin gerçek olmadığını ve dolayısıyla Bill’in de gerçek olmadığını düşünüyorsun. Ama iki konuda da yanılıyorsun.”

Bill’in kana bulanmış vücudu haçın üstünde çok yavaş hareket ediyordu. Zavallının elleri Thomas’ınki gibi bağlanmış, yatay tahtaya çivilenmişti. Ayrıca kocaman bir çivi ayağındaki derin bir yaradan fırlamıştı. Gözleri şişerek kapanmış, ince bir çizgi hâlini almıştı. Üst dudağı yarılp açılmıştı. Keçeleşmiş, darmadağın kızıl bir saç yumağı omuzlarına düşmüştü. Thomas gözlerini kapadı, dehşet içinde titredi.

Adam bir gözünü hafifçe aralayabildi. Thomas’ı görünce gözlerinden yaşlar süzüldü. Yumuşak, çatlak bir sesle konuştu.

“Ben onun âşığıyım. Ben... Ben aşkım için ölmek zorun-

dayım. Onu hayal kırıklığına uğrattım!” Ağzından çıkan sözler bunlar oldu; sonra gözleri kapalı, yüzü çektiği şiddetli ızdırap-tan çarpılmış hâlde sessizce ağladı.

Teeleh güldü. “Hoşuna gitti mi? O yaşıyor, senin onu kur-tarmanı bekliyor.” O anda kalabalık kahkahalarla gürledi. Tho-mas gözlerini açmadı. Midesine bir bulantı girdi.

Teeleh kahkahaların biraz daha devam etmesine göz yum-du. “Yeter!”

Sonra tekrar Thomas’a dönerek, alaycı bir tonla, “İşte, se-nin kaçma aracın, Thomas. Hakikaten kaçmak zorundasın, çün-kü kaçamazsan bana asla Tanis’i getiremezsin.”

Tanis mi?

Teeleh gözlerini Thomas’tan ayırmadan, karanlığa doğru hareket etti. Tek başına bir Shataiki, Thomas’ın kılıcını sürük-leyerek, platforma doğru hopladı. Kılıcı liderlerine doğru kal-dırdı ve hemen ağaçların arasında gözden kayboldu. Teeleh karanlık kılıcı aldı, havada döndürdü.

“Senin beni değersiz bir kılıçla yenebileceğini düşünmen. Görüyorsun, bir işe yaramıyor. Hiçbir şey benim gücüme karşı koyamaz.”

Shataiki seyircilerinde kıkırdanma oldu. Teeleh ters ters bakarak, Thomas’a bir adım daha yaklaştı. “Sana söylemiştim, burası benim krallığım, onun değil. İşte, eğer kılıcı topraktan çekip çıkarmazsan, onun gücünü kaybedersin. Sen benim top-raklarımda beni yenebileceğini düşünecek kadar ahmaksın.”

Shataiki aniden kılıcı Thomas’ın karnına doğru yandan sa-vurdu. Sert tahta, kuvvetli bir küt sesiyle birlikte, Thomas’ın

çıplak etine çarptı. Göğsü acı içinde inip kalktı. Gece bir an bulanıklaştı ve Thomas ölmüş olabileceğini düşündü.

“Şimdi senin ne kadar akıllı olduğunu göreceğiz.” Teeleh kılıcı Bill’e doğru uzattı. “Bu kılıcı al ve şu et parçasını öldür. Öldür onu, ben de seni salıvereyim. Aksi takdirde ikinizi de burada çok uzun zaman sallandırırım.”

Gece ölüm sessizliğine gömüldü.

Bill’i öldürmek mi?

Bill gerçek değil, demişti Michal.

Oysaki Bill gerçektir.

Yoksa o sadece bir hayal miydi?

Ya da bu bir sınav mıydı? Bill’i öldürürse aslında gerçek olması mümkün bir adamı öldürerek, Teeleh’e itaat etmiş olacaktı. Bill gerçek olsun olmasın, Teeleh’in isteğine uymuş olacaktı.

Öte yandan, Bill’in hayatta olduğuna inandığı için Bill’i öldürmeyi *reddederse*, o zaman yine Michal’in aksine, Bill’in gerçek olduğunu iddia eden Teeleh’in sözüne itaat etmiş olacaktı.

Ne yaparsa yapsın, Teeleh bir zafer kazandığını iddia edecekti.

Diğer yandan, Teeleh’in ne iddia ettiği kimin umurundaydı ki? Thomas hayatta kalmak zorundaydı.

Kafasını indirdi, düzgün nefes alabilmek için uğraştı. Yalnızca göğsünü kabartıp, göğüs kaslarının işlev görmesi için boşluk sağladığında, ciğerlerine yeterli hava giriyor gibiydi.

“Ne bekliyorsun, sersem? Bu sefil canın yaşamayı hak et-

tiğini mi düşünüyorsun? Ona bir bak!”

Thomas kafasını tekrar kaldırabilecek gücü olduğundan emin değildi. Karnına yediği başka bir vuruş fikrini değiştirdi.

Shataiki, “Ona bir bak!” diye hırladı.

Thomas kafasını kaldırdı. Bill gerçekse bile, şu anki durumunda kılıcı hissedemezdi. Ölüm onun bu sefaletine son verirdi. Bu zavallı canı bu kadar süre sağ tutmayı nasıl başarmışlardı? Tüyleri ürperdi.

Teeleh, “Eğer suyu sana içirtemezse onu çarmıha gereceğimi söylemiştim,” dedi. “Şimdi kılıcı ona saplayacak kişi sen olabilirsin. Merhamet göster de şu domuzu öldür.”

Bir çıkış yolu yoktu. Eğer Thomas bu zavallıyı öldürmezse ikisi birden ölecekti. Gözlerini kapattı, tekrar nefes aldı ve bir ah çekti.

“Ne dedin, evet mi?”

“Evet.”

Shataiki’lerin sessiz çetesi birden heyecanlı fısıltı ve tıslamalarla patladı.

Teeleh usulca, “Akıllıca bir tercih,” dedi. “Onu aşağı çekin! Bu insanoğlu neden yaratılmış olduğunu bize gösterebilir.”

Bir düzine kara yarasa derhâl haça uçarak, Thomas’ı tutan ipi çekiştirmeye başladı. Önce sağ eli serbest kaldı ve öne doğru öyle garip bir açıda savruldu ki neredeyse sol omuzu yerinden çıkıyordu. Daha sonra ayakları serbest kaldı ve dayanılması çok güç bir an boyunca, sadece sol kolundan asılı kaldı. İp kopunca Thomas yere çarptı.

Shataiki’ler tuhaf, çarpık sesleriyle tüyler ürpertici bir bi-

çimde şarkı söylemeye başladılar—fena hâlde ezgiden yoksundu ama anlamca bir ağırlığı vardı.

“Öldür... Öldür... Öldür...”

Liderleri platformdan sıçrayarak bir kenarda dikildi. Kalabalık yaklaştıkça, ateş de parlaklaşıyor gibiydi.

Thomas dizlerinin üstünde durmak için kendini zorluyordu. Bill’in asılı olduğu haça yüzünü döndü.

Teeleh kanatlarını sonuna kadar açtı. Shataiki’lerin şarkısının şiddeti, Thomas’ın zihninde davul gibi çalarak artıyordu.

“Şimdi, evlat. Beni öldürmeye geldiğin kılıcı alıp, bu adamı öldürerek, bana teslimiyetini göster.” Bunu söyledikten sonra, Shataiki kılıcı Thomas’ın dizlerinin yanına toprağın derinlerine sapladı.

Shataiki’lerin liderinin arkasındaki anormal sesler devam ediyordu. Thomas o anda korkunç bir şeyler olmadan onu serbest bırakmayacaklarını anladı. Ormana girmek korkunç bir—

Thomas aniden geri çekildi.

Teeleh, “Ne oldu?” diye sordu.

Arkasındaki çubuk. Hançer! Onu almışlar mıydı? Hayır, onu görmemişlerdi bile. Tuniğinin altındaydı. Tüm bu olanlar süresince hançer teniyle temas hâlinde olmuştu.

Teeleh, “Kılıcı al!” diye gürledi.

Thomas bir enerji dalgasının kemiklerinden yayıldığını hissetti. Kararmış kılıcı elleriyle kavradı ve kılıcı ayağa kalkmak için destek olarak kullandı.

Monoton bir sesle söyledikleri şarkı kuvvetlendi. Şiddeti arttı.

Thomas'ın başı dönüyordu, kılıçtan destek almasa çökebilirdi. Siyah çubuğa dayanarak bacaklarının titremesinin durmasını bekledi. Teeleh hiç kımıldamadan duruyordu, sağ tarafından en fazla üç adım uzaklıktaydı; kanatları şimdi haşmetli bir biçimde vücuduna sarılmıştı. Thomas iki eliyle birden kılıcı kavrayarak yerden çıkardı.

Başını kaldırıp haçta asılı duran vücuda baktı, vücut dokunabileceği kadar yakındı. Sağ elindeki kılıcı yavaşça yukarı kaldırdı.

Şarkı bir gürlleme hâlini aldığı anda, liderleri şeytanca sırıttı.

Thomas tir tir titrerken, elini sırtına, tuniğinin altına kaydırды.

Oradaydı. Hâlâ oradaydı! Hançeri parmaklarıyla kavrayarak, hızla çekip çıkardı.

Etkisi ise anında görüldü. Sanki arkada bir yerde, sahnenin arkasında, ahmak yarasanın biri bir ipe takılıp düşmüş de fişi çekmiş gibi, yüz bin Shataiki birden sessizleşti.

Thomas parıldayan kırmızı hançere inanamayarak baktı. Bıçağı önüne doğru uzatarak Teeleh'e döndü.

Büyük kara Shataiki'nin suratı ateşin verdiği aydınlık altında donmuş gibi görünüyordu. Teeleh geriye doğru bir adım attı. Thomas bıçağı birkaç santim salladı. Sonra hayvanın korkuyla geriye sıçramasını şaşkınlık içinde izledi. Dudaklarının köşesinin yukarıya kıvrıldığını hissetti. Adrenalin kaslarına yeni bir güç boşaltıyordu.

Açık alanın kenarına doğru sendeledi. Yarasalar keskin çığlıklar atarak dağıldılar.

Bill. Bill'i burada bırakamazdı.

Thomas arkasına döndü. Ne var ki Bill yoktu. Tabii ya, Bill yoktu. Tıpkı uzay gemisinin olmadığı gibi.

Thomas, Teeleh'e baktı. Yavaşça, "Elyon'un tek bir *insan*-la bile neler yapabildiğini görüyor musun?" diye sordu. "Bir insan, elinde tahtadan küçük bir bıçak ve sen bir deri parçasından başka bir şey değilsin."

Teeleh'in yüzü öfkeyle çarpıldı. Kanadını öne uzattı. "Saldırın ona!" diye bağırdı. Cesaretli bir Shataiki alçak bir daldan, Thomas'ın üzerine hızla atıldı. On kadar Shataiki onu takip etti.

Belki de çok erken konuşmuştu. İlk saldıran yarasaya doğru hançeri çevirdi ve çarpmaya karşı hazırlık olarak elinde sıkıca kavradı.

Çılgınlık atan yarasa önce pençelerini, sonra vücudunu uzattı; hançerden çıkan parıltı cildine değdiği anda sersemledi. Yarasa o hızla yere savruldu, yere ölü bir tüy yığını hâlinde çöktü.

İki tane daha yarasa aynı yolu izleyip, çılgınlık atarak yenildikten sonra, diğerleri saldırıdan vazgeçti. Thomas sallanan bacaklarının üstünde döndü. Geriye, tır tır titreyen Teeleh'e baktı.

"Asla!" diye bağırdı. "Ne şimdi, ne başka zaman. Asla kazanamayacaksın!"

Thomas bunları söyledikten sonra, kalabalıktan yüzünü çevirdi; hançerini yukarıda tutarak ormana doğru sendeledi.

—

Yarasalar belli bir mesafeyi koruyorlardı, ama çıkan ses-

lere bakılırsa takip etmeyen bir tane bile yarasa yoktu. Kanat çırpıyor, tıkırdıyor, şimdi de acı acı bağıryorlardı.

Thomas'ın Geçit'i bulması gerekiyordu. Açık alanda ona saldırdıktan sonra, onu ne kadar sürüklemişlerdi? O sırada aşağı yukarı öğle vaktiydi ve sonra haça asıldığında ise gece olmuştu. Şimdi de sabah olmak üzereydi.

Şuuru kapalıyken rüya görmemişti. Ya da gördüyse bile, ne gördüğünü hatırlamıyordu. Garipti. Bangkok'ta neler oluyordu? Belki de hiçbir şey olduğu yoktu. Belki de tıpkı uzay gemisi ve Bill'in olmadığı gibi, Bangkok da yoktu. Belki de artık bu yüzden rüya görmüyordu.

Onu kurtaran güneşin doğuşu oldu. Doğuda çok yumuşak bir parıltı. Thomas bir açıklıkta durdu. Eğer orası doğuyorsa, o zaman ırmak direkt ileride, kuzeydeydi.

Kara bir kubbe soluk gökyüzüne doğru hareket etti.

Thomas hançerini sallayarak, "Gidin buradan!" diye bağırdı.

Çılgınlıklar yankılandı, kubbe ağaçlardan çekildi. Sonra tekrar çöktüler. Oralarda bir yerde Teeleh izliyordu.

İzliyor ve bekliyordu.

Thomas bir saat sonra ırmağa ulaştı. Geçit yoktu. Soru şuydu: Sola mı sağa mı? Sırtı ve göğsü derin kesiklerden dolayı yanıyordu. Eğer yakın zamanda Geçit'i bulamazsa, ırmağa atlayıp karşı kıyıya yüzecekti. Bunu yapabilir miydi?

Thomas doğuya döndü, ırmak boyunca yavaş yavaş koşmaya başladı. Yarasalar ağaçlardan takip ediyordu. İrmağın diğer yanındaki renkli orman bir gökkuşağı gibi parlıyordu.

Thomas ilerideki beyaz parıltı gözüne çarptığında, ciddi ciddi ırmağa dalmayı düşünüyordu.

Soluk soluğa durdu. Orada, köpüren yeşil suların üzerinde, tembel tembel kavis çizen beyaz bir köprü, Thomas'ın üzerinde durduğu karanlık, haşın topraktan, renk ve yaşamla kaynayan bereketli bir manzaraya uzanıyordu.

Geçit.

Thomas manzara karşısında yutkundu, sendeleyen ayaklarıyla öne doğru atıldı. Başarmıştı.

Gerçekten başarmıştı! Şimdiye kadar iki defa Teeleh'le konuşmuş ve hayatta kalmıştı. Büyük, çirkin yarasa hiç de o kadar güçlü değildi. Mesele sadece onu nasıl yeneceğini bilmektir. Bilgi anahtardı. Ne yapacağını biliyordun ve—

Thomas adım atarken durdu.

Orada, karşı kıyıdaki köprüünün yanında, parlak ormanın kenarında, başka biriyle karıştırılması mümkün olmayan bir insan figürü duruyordu.

Tanis!

Adam bir heykel gibi donakalmış, boş boş Thomas'a bakıyordu. Elinde Thomas'ın kılıcına benzer bir kırmızı kılıç tutuyordu. Bir kılıç mı?

Birden ortalıkta bir hareketlenme oldu. Teeleh tam Tanis'in karşısına yere kondu. Artık kara yaratık değil, yine mavi ve altın renginde parıldayan güzel yarasaydı. Thomas'ın sırtından aşağı bir ürperti indi.

Shataiki kanatlarını katlayarak, ağzını iyice açtı. İlk başta hiçbir şey olmadı. Sonra bir ses çıkarmaya başladı.

Teeleh'in titreyen pembe dilinden çıkan ses, Thomas'ın şimdiye kadar duyduğu hiçbir sese benzemiyordu. Bu bir konuşma değildi. Bu bir şarkıydı. Ağır titreşimlerde çatırdayıp, Thomas'ın göğsüne kuvvetle vuran, uzun, alçak perdeden, ür-kütücü notalarda bir şarkı.

Sanki yaratık bin yıldır her notayı, her kelimeyi mükem-melleştirerek şarkıyı beslemiş gibiydi. Bugün için saklamıştı.

Şimdi şarkıyla birlikte kelimeler de çıkıyordu.

Lider kanatlarını açmış, "İlk doğan," diye şakıyordu. Sağ kanadında bir meyve taşıyordu. "Dostum, huzur içinde gel."

Şarkı havada yankılanıyordu. Hoş bir şarkıydı. Huzur, aşk, neşe ve muhtemelen hiç kimsenin karşı koyamayacağı kadar lezzetli bir meyveyle ilgili bir şarkıydı.

Ve Thomas ne pahasına olursa olsun, neyi yapması gerektiğini biliyordu.

Tanis, Teeleh'i, gözlerini iyice açmış vaziyette izliyordu.

Thomas nihayet sesini çıkarabildi. Tanis'e bağırmaya, çığ-lık atmaya başladı. Ne var ki Teeleh daha yüksek sesle şarkı söyleyerek, onun sesini bastırdı.

İki ezgi vardı, tek olarak dönüyor, bükülüyor ve sonra tek bir şarkı hâlinde birbirlerine geçiyorlardı. Bir kıyıda güzellik. Soluk kesici bir yaşam. Diğer yanda dehşet. Sonsuz ölüm.

Thomas, Tanis'e baktı. Adamın yüzüne yapışmış keyif ifa-desi, Thomas'a onun diğer notaları duyamadığını söylüyordu. Çarpık olanları. O yalnızca hoş şarkıyı duyuyordu. Johan'ın ya da şeyin söylediği şarkılarla aşık atan şarkının saf tınılarını—

Sonra Thomas ezgilerden birini tanıdı. Bu göle aitti! El-

yon'un bir şarkısıydı!

Şarkının anlamı netleştikçe, Thomas ayakta durmakta zorlanmaya başladı. Ciğerlerine güçlkle hava doldurdu. "Kaç, Tanis!" Thomas ırmağın karşı kıyısından cığlık atıyordu. "Kaç!"

Tanis kocaman Shataiki'den büyülenmiş hâlde kalakalmıştı.

"Tanis, kaç!" Thomas feryat ediyordu.

Geçit'e ulaştı, sendeleyerek üstüne çıktı. Görüşü yorgunluk ve acıdan bulanmıştı, ama ayakta durmak için kendini zorluyordu. Arkasından Teeleh'in şarkısı havayı sarmaya devam ediyordu.

Thomas soluk soluğa, "Git buradan!" dedi. Tanis'e çarptı. Onu yere yuvarladı. Kılıç döne döne ırmağa uçu.

"Sen aklını mı kaçırdın?"

Adam bir şeyler kekeleyerek, güçlkle ayaklarının üstüne doğruldu.

"Kaç buradan! Koş haydi!" Thomas, Tanis'i ormana doğru itti.

Arkalarından Teeleh'in sesi yeni bir nakarat tutturmuştu. "Senin hayal bile edemeyeceğin güçlerim var benim, Tanissss!"

Ve sonra Geçit'ten gelen sesler zayıfladı.

Thomas'ın ilk şifa bulduğu, ırmaktan elli adım mesafedeki açıklığa geldiklerinde, Thomas artık bir adım dahi atamayacağını farkındaydı. Gözlerinin önündeki dünya çılgınca yan ya-tıyordu, çimenlerin üzerine çöktü. Bir an için Tanis'in elinde bir meyveyle, üzerine eğilmiş olduğunun hayal meyal farkına vardı.

Daha sonra ise, kalbinin uzaklardan gelen sesinden başka hiçbir şeyin farkında değildi.

31

KARA, THOMAS'IN kanepede sarkar vaziyette yatarken, hem huzurlu hem de üzgün göründüğünü düşündü. Ancak kapalı gözlerinin ardında neler olup bittiğini ancak Tanrı bilirdi. İki saattir uyuyordu ama Kara haklıysa, Thomas'ın orada uymadığını farz edersek, iki saat orada iki gün olabilirdi.

Çok garip bir şeydi. Keşke onun Rachelle ile birlikte geri gelmesinin bir yolu olsaydı. Ya da onun Thomas'la birlikte gitmesinin.

Güvenlik elemanlarının, sekreterlerin ve beyaz önlüklü laboratuvar teknisyenlerinin koşuşturmacası şu an hafiflemişti. Onları durum odaları gibi düşünmeye başladıkları bu büyük odada yalnız bırakmışlardı.

Raison testlerin yapılmasını emrettiğinden bu yana altı saat geçmişti. Ve hâlâ bir cevap bulamamışlardı. Herhangi bir şekilde, ortada kesin bir sonuç yoktu. Thomas uykuya daldıktan hemen sonra, Peter abuk sabuk bir şeyler geveleyerek durum odasına paldır küldür daldığı sırada, bir hengâme yaşanmıştı. Peter dönmüş, iş önlüğü arkasında uçuşurken Raison'un odasına koşturmuştu.

Ancak Kara onun ardından koşarak odaya girdiğinde, Rai-

son sonuçların kesin olmadığını iddia etmişti. Hatta dediğine göre sonuçlar karışmıştı. Emin olmak zorundaydılar. Kesin olarak pozitif çıkmalıydı. Başka bir test daha yapılacaktı.

Kara, saatine göz attı. Eğer Thomas'ı uyandırmazsa, o zaman gece iyi uyuyamazdı, ki buna da çok ihtiyacı olabilirdi. Onu nazikçe sarstı.

“Thomas?”

Thomas birden sıçradı. “Tanis!”

Thomas hızla odayı inceledi. Renkli ormandaki ilk doğanın ismini haykırdı. “Tanis!”

Kara, “Thomas, şu anda Bangkok’tasın,” dedi.

Thomas ona baktı, gözlerini kapadı ve kafasını önüne eğdi. “Vay be! Vay be, çok kötüydü.”

“Ne oldu?”

Thomas kafasını salladı. “Emin değilim. Kara ormana gittim.”

“Ne oldu? Bir şey öğrenebildin mi?”

“Gemi falan yok. O da karaydı! Teeleh—” Thomas yutkundu.

Kara onun sırtını sıvazladı. “Rahatla. Pekâlâ. Artık buradasın.”

Thomas çabucak kendini topladı.

“Raison Türü ile ilgili bir şey öğrenebildin mi?”

“Hayır... O bana söylemezdi zaten. Ben...” Thomas ellerini başına götürdüğünde, Kara onun ellerinin titrediğini fark etti. “Çılgınlık. Çok çılgıncaydı, Kara.”

Kara, kolunu Thomas'ın beline sararak kendine çekti.

“Geçti artık, Thomas. Rahatla.”

Thomas kafasını kaldırdı. “Bir şey oldu mu?”

“Olumlu bir şey yok. Hâlâ test ediyorlar.”

Thomas içini çekti, arkasına yaslandı. Kara ayağa kalktı, düşünceli bir biçimde bir ileri bir geri yürümeye başladı. “İyi olduğundan emin misin? Senin hiç bu kadar üzgün uyandığını görmemiştim.”

Thomas, “Ben iyiyim,” dedi ama aslında iyi değildi.

Kara, “Belki de bir psikologla görüşmeliyiz,” dedi. “Belki de bizim anlayışımızın ötesinde, senin bu durumunla rüyaların arasında daha fazla bağlantı vardır. Ya da belki rüyalarını daha fazla kontrol etmenin bir çaresi vardır. Sana uykunla ilgili bazı önerilerde bulunabilir ya da başka bir yardımı dokunabilir.”

“Hayır. İstedğim en son şey, bu çılgın zihnimin içinde sü-rünecek bir psikiyatrist. Gerçek şu ki; şimdiye kadar Raison Tü-rü’nü elde etmişlerdir ve Teeleh’in de bilmemiz gerekenleri ba-na asla söylemeyeceğinden eminim. Durum ümitsiz.”

“Peki, orada da mı durum ümitsiz?”

“Nerede?”

“Renkli ormanda?”

Thomas dalgın dalgın ayağa kalktı, boş boş bakıyordu. Pencereye gidip dışarı baktı.

Boğazına kadar batmıştı.

Thomas, “Bilmiyorum,” dedi. Yüzünü Kara’ya çevirdi. “Eğer geri dönmezsem, öyle olabilir! Tanis’e bir şeyler oluyor. Eğer o geçerse...” Thomas, Kara’ya doğru koştu. “Geri dönmem lazım, Kara. Senin geri dönmeme yardım etmen lazım!”

“Daha yeni uyandın! Sana burada ihtiyacımız var. Sen de şu anda orada uyuyorsun zaten, öyle değil mi?”

“Orada baygın yatıyorum,” dedi.

“Uyandığında uyanacaksın. Burada ne kadar zaman uyanık olduğun önemli değil. Zamanların birbiriyle bağlantısı yok, unuttun mu? Bildiğin kadarıyla, şu anda birisi seni uyandırmak için üzerine eğilmiş olabilir. Bunu kontrol edemezsin. Kontrol edebileceğin şey, burada ne kadar uyanık kaldığın. Senin şimdi uyanık olmana ihtiyacımız var. Burada senin aklına ihtiyacımız var. Test sonuçları her an çıkabilir.”

Thomas bunun üzerine biraz düşündü ve kafasını salladı. Yan yana kanepeye oturdular.

“Kara ormandan biraz daha fazla bilgi alamayacağından emin misin?”

“Eminim.”

“Rachelle de mi yardımcı olmadı peki?”

“Hayır.”

“O zaman geriye ne kalıyor?”

Thomas düşünceli bir biçimde kaşlarını çattı. “Monique. Sanırım Monique ile ilgili bir şey var. Onu bulmamız gerekiyor. Belki de onu bulmak için renkli ormanda yapabileceğim başka bir şey vardır.”

“Sanırım haklısın; anahtar Monique.”

“O elimdeydi, Kara. Kollarımın arasındaydı. Onu omzuma üstüne atıp, oradan kaçırabilirdim. En azından orada kalmalıydım.”

“Monique senin kollarında mıydı?”

“Beni öptü; bunu Svensson ve virüsle ilgili bana bilgi verirken, dikkat dağıtmak için yaptı. Ancak konumuz bu değil.”

Kara, “Belki de konumuz budur,” dedi. “Besbelli ona karşı bir şeyler hissediyorsun, aslında onu çok az tanıdığın hâlde.”

“Çok saçma.”

“Belki de değildir. Başka bir zaman olsa, belki. Fakat şu anda bir anlamı var.” Kara kanepeden kalktı. “Rachelle’yi kurtarmaktan bahsedip duruyorsunuz ki tam da o anda Monique’nin kurtarılmaya ihtiyacı var. Ve belki de aradaki bağlantı daha güçlüdür. Belki de haklısın. Belki de Monique’yi kurtarman *lazım*. Belki de mesele Svensson’u durdurmak değil, Monique’yi kurtarmaktır. Belki rüyalarının sana anlattığı budur. Yoksa neden ona âşık olasın ki?”

Thomas itiraz etmeye başladı ama sonra vazgeçti.

“Demek istediğim, görüp geçirdiğim her şeyden anladığım kadarıyla, birinin bir virüsü yaymasına engel olmak zaten neredeyse imkânsız. Bırakalım da bunu yetkililer yapsınlar.”

“Mükemmel. Ve Thomas da Monique’nin arkasından gider. Profesyonellere, CIA’ye, özel time, SWAT timlerine gerek yok. Korkmayın, Thomas burada.”

Kara, “Bu sabah gayet iyi becerdin,” dedi.

Thomas elleri kalçasında pencereye döndü. “Artık bunu yapamam.”

Kara, “Hayır, yapabilirsin,” dedi. “Ve bildiğimiz kadarıyla, her şey daha yeni başlıyor. Belki birkaç yeni beceriye ihtiyacın vardır.”

Thomas yanıt vermedi.

“Ben ciddiym, Thomas. Kendine bir bak. Ölmüyorsun; şimdiye kadar gördüğüm hiçbir adam senin gibi dövüşmüyor. Sen—”

“İnan bana, o adam benim boynumu bir tekmeyle kırabilirdi. Gerçek şu ki; o beni *öldürdü*. Hem de iki kez.”

“Bana pek de ölü gibi görünmüyorsun. Bu günlerde seni telefonda konuşurken dinlediğimde, ölü *dışında* her şeymişsin gibi görünüyorsun. Hatta biraz romantik birine bile dönüşüyorsun. İnatçılığı bırak artık. Ben sadece sana destek vermeye çalışıyorum.”

Thomas derin bir nefes aldı. “Ben senin bildiğin, eski Thomas’ım, Kara. Bunu ben istemedim. Ben bunu yapmak istemiyorum. Yorgunum, kendimi ıslak bir paçavra gibi hissediyorum.” Aniden yüzünde ağlamaklı bir ifade oluştu.

Kara ona yaklaştı, kolunu beline doladı. Thomas kafasını onun omzuna koydu.

“Üzgünüm, Thomas. Başka ne diyeceğimi bilmiyorum. ‘Seni seviyorum’ dan başka. Haklısın, sen eski Thomas’sın. Ancak Thomas’ın ben de dâhil olmak üzere, insanların tahmin edebileceğinden çok daha büyük bir insan olduğuna dair içimde bir his var. Bence biz daha sadece başlangıcı gördük.”

Sağ taraftaki kapı hızla açıldı. Jacques de Raison ifadesiz bir yüzle içeri girdi.

“Evet?” dedi Thomas. “Buldunuz mu?”

“Monique haklıymış. Sen haklıymışsın. Aşı 179,47 derecede mutasyona uğruyor. Şu ana kadar gördüklerimize dayanarak, elde ettiğimiz virüsün son derece bulaşıcı ve çok büyük ih-

timalle, oldukça öldürücü olduğunu söyleyebiliriz.”

Thomas, “Ne büyük sürpriz,” dedi.

—

Valborg Svensson yüzünden düşmeyen hafif bir sırtıma takınmıştı. Sağ elinde, tepedeki spot lambasının parıltısını yayan, sarı bir sıvıyla dolu kapalı bir ampul tutuyordu. Sol eli kucığındaydı, hafifçe titriyordu. Parmaklarını birleştirdi.

“Bunu kim tahmin edebilirdi ki?” dedi. “Böylesine zararsız görünen sarı bir sıvıdan birkaç damla ile onu kullanacak yüreği olan adam sayesinde tarih değişti.”

Sekiz teknisyen aşağıdaki laboratuvarı konuşarak, arkasında onun oturduğu pencereye kaçamak bakışlar atarak dolaşıyordu. Mathews, Sestanovich, Burton, Myles... liste böylece uzayıp gidiyordu. Dünyanın en başarılı ve yakın zamanda en yüksek ücret alan virologlarından bazıları. Onun davası için ruhlarını satmışlardı. Hepsi de bilim adı altında, elbette. Birazcık da onun yanlış yönlendirmesiyle. Yaptıkları iş anti virüslerini bulmak için ölümcül virüsler geliştirmektir. Kaç tanesinin yaptıkları işin zararsız olduğuna sahiden inandığı Svensson’un umurunda değildi. Gerçek şu ki; hepsi de ondan para alıyordu. Daha da önemlisi, hepsi de gizliliği tehlikeye atmanın bedelini biliyordu.

“Onu yukarı getirin,” dedi.

Carlos bir şey söylemeden çıkıp gitti.

Bu tehlikeli işe kaç milyar yatırmıştı? Bir çırpıda sayılamayacak kadar fazlaydı. Sürekli, titizlikle en ileri bilimi araş-

tırmışlardı. Sonunda da iş bir aşıyla birazcık şansa gelip dayanmıştı.

Svensson biyolojik savaşın tarihini, uykusunda bile ezbere sayabilecek kadar iyi biliyordu.

1346: Tatarlar Karadeniz'deki Kefe'nin kuşatılması sırasında, vebalı askerleri duvarın öbür tarafına gönderdiler.

1422: Bohemya'ya saldıran kuvvetler çürüyen cesetleri kale duvarlarına fırlattılar.

Amerikan Devrimi: İngiliz kuvvetleri Kanada'nın doğu eyaletinde ve Boston'da sivillere çiçek hastalığı bulaştırdılar. Boston'daki başarısız oldu; Kanada'daki Avrupalı Ordu'yu kırıp geçirdi.

Birinci Dünya Savaşı: Almanlar müttefik ülkelere yüklenen canlı hayvanları hedef aldılar. Bunun savaş üzerindeki genel etkisi önemsizdi.

İkinci Dünya Savaşı: Japonya Kraliyet Ordusu'nun 731 no'lu birimi, Çin'e karşı muazzam boyutta biyolojik savaş başlattı. 1936'da Mançurya'da on bin kadar asker öldü. 1940'da Ningbo ve Quzhou şehirleri üzerine, veba bulaştırılmış pire torbaları atıldı. Savaş bitene kadar, Amerikalılar ve Sovyetler önemli biyolojik silah programları geliştirdiler.

Soğuk Savaş: Hem Birleşik Devletler hem de Sovyetler Birliği biyolojik silah programları, yüzlerce bakteri, virüs ve biyolojik toksinin kullanımının araştırılmasıyla, yeni boyutlara ulaştı. 1972'de yüzden fazla ulus, biyolojik silah üretimini yasaklayan Biyolojik ve Toksik Silahlar Anlaşması'nı imzaladı. Zorlama olmamıştı. 1989'da Vladimir Pasechnik İngiltere'ye

iltica etti ve Sovyetler'in genetiği değiştirilmiş süper bir bulaşıcı hastalık olan, antibiyotiğe dirençli, havayla bulaşan şarbondan bahsetti. Sovyet programında binlerce uzman vardı, bunların çoğu Sovyetler Birliği parçalandığında dağıldı. Bu uzmanlardan bazıları Irak'ta oturma izni aldılar. Diğerleri de Valborg Svensson'un hâkimiyeti altında, İsviçre Alpleri'nde oturma izni aldı.

Yirmi birinci yüzyılın şafağında: Biyolojik bir silahın, ilk defa tam olarak başarılı bir şekilde kullanımı gerçekteleştirdi. Raison Türü modern güç yapılarını tekrar tanımladı.

Sonuncusu elbette henüz bir tarih maddesi değildi. Ancak Svensson'un elindeki ampul bunun yakında olacağını söylüyordu. Gerçekte biyolojik silahlar nükleer silahların aksine, hâlâ emekleme aşamasındaydı. Bunu anlayan birisi, gizli bir yarışma olan, doğru biyolojik silahı mükemmelleştirme yarışını kazanan kişinin, ondan önce harekete geçmiş birinden daha fazla güç kazanacağını da anlardı. Nokta.

Kapı açıldı, Carlos darmadağın vaziyetteki Monique de Raison'u ileri doğru ittirdi.

Svensson, "Otur," dedi.

Monique, Carlos'un birazcık iteklemesiyle oturdu.

Svensson, "Bu ampülü düşürürsem eğer, neler olacağını biliyor musun?" diye sordu. Bir cevap beklemiyordu. "Arkadaşın haklıysa eğer, üç hafta boyunca bir şey olmayacak. Ve sana adamlarımızın onun haklı olma ihtimalinin çok güçlü olduğunu düşündüklerini söyleyebilirim. Virüs konusunda haklıydı, neden kuluçka süresi konusunda da haklı olmasın ki?"

Monique halen bir tepki vermiyordu. Bu kadarına o da çoktan inanmıştı.

“Bu durumlara gelebilmek için yıllarca çektiğimiz sıkıntıları bir bilseydin. Monoklonal antikör araştırmaları, gen araştırmaları, birleşimsel kimya, genetik mühendisliği—çığır açacak doğru buluş için dünyanın her köşesini aradık.”

Monique’nin gözleri ampule takılı kalmıştı.

“Ve bugün o çığır açacak buluş işte benim elimde. Raison Tüür—hoş bir tınısı var, aynı fikirde değil misin? Şimdi ihtiyacım olansa anti virüs ya da bir antikör. Bu işte ilerleyebilmemin iki yolu var. Bir: Adamlarımı elimizdeki rakamlar üzerinde çalıştırabilirim. Eninde sonunda tam olarak ihtiyacım olan şeyi geliştireceklerdir. İki: İhtiyacım olan şeyi geliştirmek için, seni ikna edebilirim. Bu genler hakkında sen herkesten daha çok şey biliyorsun. Öyle ya da böyle, elimde bir anti virüs olacak. Ancak bir olayın gereksiz yere günler, haftalar ya da aylar boyunca uzamasındansa, ben hızlı bir çözümü tercih ederim, sen ne dersin?”

“Sahiden de benim bu... bu çılgınlığın herhangi bir bölümünde, sana yardım etmek için parmağımı oynatacağımı düşünüyor musun?” Monique saldırmayı ciddi olarak düşünüyormuş gibi bakıyordu. Eğer elleri bağlı olmasa deneyebilirdi. Tamamen asil biriydi.

Svensson, “Çoktan yardım ettin,” dedi. “Aşırı yaptın ve bize benim ümit edebileceğimden daha fazla araştırma sağladın. Şimdi de virüsün tedavisinde bize yardım etme zamanı. Virüsün tedavisi seni ilgilendirmiyor mu, Monique?”

“Anti virüs yoksa hiçbir şeyin yok demektir.”

Svensson, “Bu doğru değil,” dedi. “Bende virüs var. Ve bunu kullanacağım. Öyle ya da böyle.”

Monique ifadesiz bir yüzle, “Öyleyse onu şimdi yere at,” dedi. “Birlikte ölürüz.”

Svensson gülümsedi. “Beni tahrik etme. Ama yapmam, çünkü senin bize yardım edeceğini biliyorum. Hiçbir şey olmasa bile, bu virüsün şu anda var olduğu gerçeği sana bunu zorla yaptıracaktır. Dünyayı bu hastalığa karşı koruyacak bir ilaç olmadan geçen her gün, azabına seni bir gün daha yaklaştırır.”

“Babamın şu anda anti virüs üstünde çalışmadığını mı sanıyorsun?”

“Peki, bulması ne kadar sürer? En iyi durumda aylar sürer. Diğer yandan, benim nereden başlayacağımız hususunda bazı fikirlerim var. Bir haftada üstesinden gelebileceğimizden eminim. Senin yardımınla, tabii ki.”

“Olmaz.”

“Olmaz mı?”

“Olmaz.”

Fikrini yirmi dört saat içinde değiştirecekti.

“Sana fikrini değiştirmen için on iki saat veriyorum. Sonra olmazsa ben onu senin için değiştiririm.”

Monique bir tepki vermedi.

“Başka bir şey yok mu, Carlos?”

“Yok.”

Yetkililerden ilk telefon iki saat önce gelmişti. Bu kendi hükümetinin yaptığı, çok acil bir görüşme talep eden bir nezaket

çağrısıydı. Bu ondan hâlihazırda şüphelendikleri anlamına geliyordu. Büyüleyiciydi. Thomas Hunter, elbette. Rüyacı. Carlos adamı otel odasında öldürdüğünü söylemişti, ama medya farklı söylüyordu. Carlos ya yalan söylemişti ya da daha büyük olasılıkla bu adam onun hakkından gelmişti. Bunu aklının bir köşesinde tutacaktı.

Yetkililerin bir arama izni için yeterli gerekçeleri yoktu. Görüşme taleplerini kabul etmişti ama iki günden önce görüşmeyecekti. Ondan sonra da zaten bir şey fark etmeyecekti.

“Her şey hazır mı?”

“Evet.”

“Öyleyse bir sonraki adıma geçiyorum. Amerikalı’yı ortadan kaldırmanı istiyorum.”

Carlos’u izledi. Hiç kımıldamıyor, sadece gözünü dikmiş bakıyordu. “Amerikalı’yı iki kez vurdum. Ölmediğini mi söylüyorsun?”

Kadın başını kaldırıp, Carlos’a göz ucuyla baktı. O da bir şeyler biliyordu.

“Haberlerde çıkacak kadar canlı. Ayrıca o anti virüsün de kaynağı. Ne pahasına olursa olsun, onu ölü istiyorum.”

Monique ona döndü. “Sağ kolunun sana yalan söylediğinin farkında mısın? Bangkok’tayken benim için gelenlerden biri Thomas Hunter’di. Carlos bunu biliyor. Neden bunu senden saklıyor?”

“Thomas Hunter mi?” Carlos kadına biraz şaşırarak baktı. “Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Ölmemiş olabilir, ama göğsüne iki kurşun yedi. Ayrıca o bir asker değil sivil.”

Kadının niyeti güvensizlik oluşturmaktı. Zekiceydi. Fakat Svensson'un, Carlos'tan ziyade kadına güvenmemesi için çok daha fazla nedeni vardı.

Kıbrıslı adam ona döndü. "Hemen çıkıyorum. Thomas Hunter kırk sekiz saat içinde ölecek. Bu konuda size söz veriyorum."

Svensson geriye dönüp, laboratuvara baktı. Teknisyenler şimdi üç farklı iş istasyonunda bir araya toplanmışlar, Carlos'un Thomas Hunter'den öğrendiği bilgiyi, yani sayı dizisini değerlendiriyorlardı.

Svensson'un şimdi karşı karşıya olduğu iki önemli risk vardı. Bir, operasyonu açığa çıkacaktı. Bütün bu titizlikle yaptıkları planlamalar göz önüne alındığında bu az bir ihtimaldi, ama yine de bir riskti. Zamanlama şimdi kritik öneme sahipti.

İkinci önemli risk ise ne adamlarının ne de Monique'nin zamanında bir anti virüs geliştirememesi olasılığıydı. Bu riski kabullenmeye gönüllüydü. İsmi çıkmıştı zaten; er ya da geç hakikati öğreneceklerdi. Eğer şimdi başaramazsa, ömrünün geri kalanını ya hapisanede geçirecek ya da ölecekti. Ölme ihtimali daha cazipti.

"Diğerleriyle birkaç saat içinde temasa geçeceğim. Hunter'i ortadan kaldırır kaldırmaz, bizimle kontrol tesisinde buluşsun. Kadını götür."

—

Thomas elektron mikroskobunun ortaya çıkardığı şeyi

gösteren ekrana gözlerini dikti. Raison Tüü. Thomas bu minicik virüs denizinin, birkaç milyar insanı kırıp geçirmek şöyle dursun, bir pireye bile nasıl olup da zarar verebileceğini tasavvur etmeye çalışıyordu. Apollo uzay aracına benziyorlardı; konak hücresinin üstüne konmuş bacaklı, minyatür bir koza.

“Raison Tüü bu mu?”

Peter, “Evet, Raison Tüü bu,” dedi. “Zararsız görünüyor, değil mi?”

“Minicik bir makineye benziyor. Yani sıcaklık düştüğünde bile mutasyon bozulmuyor, öyle mi?”

“Maalesef öyle. Biliyorsunuz, bu inanılmaz derecede sıra dışı bir olay. Bu kadar yüksek bir sıcaklıkta aşılarda test etmeyi öneren ne bir düzenleme ne de protokol var. Böyle bir sıcaklıkta mutasyonun mümkün olabileceğini bile kimse tahmin edemezdi.”

Thomas doğruldu. Jacques de Raison, Kara’nın yanında duruyordu. Beyaz önlüklü altı teknisyen de yanlarındaydı.

“Virüsün neler yapabileceğini nasıl biliyorsunuz?”

Peter, Raison’a baktı, Raison kafasını sallayarak onayladı. “Göster ona.”

Peter onları başka bir monitörün yanına götürdü. “Sonuçları bir simülasyona dayandırıyoruz. İki yıl önce bu bir ay sürerdi, ama DARPA ile bağlantılı olarak geliştirdiğimiz yeni modeller sayesinde bunu artık birkaç saatte yapabiliyoruz.” Birkaç düğmeye basarak ekranı açtı.

“Virüsün genetik imzasını bir modele geçiriyoruz—bu örnekte insana—sonra da bilgisayar, enfeksiyonun etkisinin ben-

zerini yapıyor. İki ayı iki saate sıkıştırabiliriz.”

Raison, “Görüntüyü büyük ekrana ver, Peter,” dedi.

Görüntü tepedeki bir ekranda belirdi.

“Orada... dur.”

Tek bir hücre görüntüye girdi.

“Bu bir insan karaciğerinden alınma normal bir hücre. Dış zarına yapışmış Raison Türü’nü görebilirsiniz, kan dolaşımıyla geliyor—”

“Göremiyorum.”

“Çok küçük ki bu da havayla çok iyi taşınabilir bir etkin madde olmasının nedenlerinden biri.” Peter yaklaştı, elindeki çubukla hücrenin sol tarafını işaret etti. “Buradaki küçük şey. Bu Raison Türü.”

Thomas, “Ölümcül canavar bu mu?” dedi. “Buna inanmak çok güç.”

“Bu daha birinci günde, lizojeni—”

“Meslekten olmayan birinin anlayabileceği şekilde açıklar mısın? Farz et ki ben beşinci sınıfa gidiyorum.”

Peter beceriksizce gülümsedi.

“Tamam. Virüsler hücre değildirler. Hücreler gibi büyüyüp çoğalmazlar. Temel olarak birazcık DNA barındıran bir kabuktan ibarettirler. DNA’nın ne olduğunu biliyorsunuz, değil mi?”

“Yaşamın mavi kopyası, o kadar.”

“Yeterli. Pekâlâ, bizim virüs dediğimiz kabuk bir hücre duvarına tutunup, viral DNA’sını içeri fıskırtabilir. Bunu nahoş küçük bir böcek olarak düşünün. Fıskırtılan DNA konak hücrenin DNA’sına doğru yol alır, bu örnekte ise karaciğer hücre-

sinin, böylece konak hücre, özdeş viral DNA parçalarının yanı sıra viral kabuk yapmaya da zorlanır. Anlayabiliyor musunuz?”

“Bu küçük böcek tüm bunları yapabiliyor mu? Sanki kendi aklı varmış gibi.”

“Doğru ve daha fazlası var. Virüsler toplanırlar; büyümezler. Konağı devralır ve onu daha çok viral kabuk üreten bir fabrikaya dönüştürürler ki bu da bu süreci tekrarlar.”

Thomas, “Uzay Yolu’ndaki toplayıcı Borg gibi,” dedi.

“Birçok yönden evet. Borg’a benzerler. Hücreyi öldürme şekilleri, hücrenin çok fazla kabuk yapıp, gerçek anlamda patlamasına yol açmalarıdır. Buna lizojeni denir.”

“Nasıl olduysa bunların hepsini biyoloji dersinde kaçırmışım.”

Peter devam etti. “Bazı virüsler kendilerini inşa etmeden önce, konak strese girene kadar oyalanır ve beklerler. Buna gecikme denir. Burada bizim virüsümüz çok yavaş başlıyor, ancak iki haftadan sonra çok saldırganlaşıyor ve hızla büyüyerek, birkaç gün içinde vücudu ele geçiriyor. İzleyin.”

Peter klavyeye döndü, bir düğmeye bastı. Ekrandaki görüntü yavaşça değişmeye başladı. Virüs konak hücreye bir akrep gibi girdi. Karaciğer hücresi önce değişmeye, sonra kan kaybetmeye başladı.

“Lizojeni,” dedi Thomas.

“Kesinlikle.”

Görüntü genişledi, binlerce benzer hücre aynı sürece girdi.

“Virüsün bulaştığı bir insan vücudu, kelimenin tam anlamıyla kendini içten dışa doğru yiyecektir.”

Peter başka bir düğmeye bastı. Bu defa insan kalbinde gösterilen aynı simülasyonu sessizlik içinde seyrettiler. Organ birçok hücresi kan kaybettikçe, parçalanmaya başladı.

Peter, “Oldukça ölümcül,” dedi.

Thomas, “Ne kadar sürüyor?” diye sordu.

“Bu simülasyona dayanarak, virüsün organ fonksiyonlarını etkileyecek yeterli hızı kazanmak için üç haftadan daha kısa süreye ihtiyacı olduğunu söyleyebiliriz.” Omuz silkti. “Sonra da deneğe bağlı olarak yalnızca gün meselesi.”

Thomas, Raison’a döndü. “Şimdi anlaştık artık, değil mi?”

“Evet. Şüphesiz.”

“Peki, HKM’ye haber verdiniz mi?”

“Şimdi o süreçteyiz. Ancak şunu anlamalısınız ki Bay Hunter, bu bir senaryo, kriz değil. Bu laboratuvarın dışında Raison Türü diye bir şey yok. Doğada hiçbir zaman oluşmayacak.”

“Bunun farkındayım. Ancak birinin doğanın etrafından dolanacağına dair duyumlar aldım. Çok geç olabilir, ama olmaması ümidiyle, bunu bir kriz olarak görüp, seferber olalım. Svensson’u durdurmamız gerekiyor ve birkaç hafta içinde bir anti virüse ihtiyacımız var.”

Raison, “Bu imkânsız,” dedi.

Thomas, “Bunu hep duyuyorum,” diye söylendi. Peter’e döndü. “Tüm bu bilgisayar desteğiyle bir anti virüs oluşturamaz mısın?”

“Korkarım, bu tümüyle farklı bir konu. En iyi ihtimalle iki ay, ama üç hafta mümkün değil.”

Thomas, Kara’yla göz göze geldi. Yine o bakış vardı gözün-

de. Bu iş yine Thomas'a kalacaktı. Ama Thomas kendisine kalmasını istemiyordu.

Peter, "Monique burada olsaydı," dedi, "bir şansımız olabilirdi. O, aşılarını hırsızlığa ya da kötü amaçlı kullanıma karşı korumak için, içlerine belirli parçacıklar koyuyor. Esasen aşırı etkisiz hâle getiren bir arka kapı düğmesi ki eşsiz olarak tasarlanmış başka bir virüsün girmesiyle tetikleniyor. Eğer Monique'nin tasarımı mutasyonu sürdürüyorsa, onun eşsiz virüsü de Svensson'un ölümcül türünü öldürebilir."

"Yani anahtar Monique'de olabilir."

"Belki. Mutasyonun onun arka kapısını yok etmeyeceğini farz edersek."

Oda sessizleşti.

"Onun bu düğmesi sizde yok mu? Bunu nerede tutuyor, kafasında mı? Bu biraz aptalca."

"Bir aşı uluslararası camia tarafından onaylanana kadar, Monique anahtarı kimseye söylemez. Bu sayede çalışanlar da dâhil olmak üzere, teknolojiyi kimsenin çalmadığından ya da gizlice kurcalamadığından emin oluyor."

"Ve hiç kayıt tutmuyor."

Peter, "Hangi genleri kullanacağınızı bilerseniz, karışık bir konu değil," dedi. "Kayıtlar varsa bile, buradaki hiç kimse nerede olduklarını bilmez. Öyle ya da böyle, bu az bir ihtimal. Anahtar aşıyla birlikte mutasyona uğramış olabilir."

Jacques de Raison, "Doğal olarak araştıracağız," dedi. "Fakat gördüğünüz gibi, kızımı bulmak zorundayız."

Thomas, "Aynı fikirdeyim," dedi. "Ayrıca dünyayı da bu

konuda uyarmalıyız.”

Thomas toplantıdan çıktığında, tükenmiş, daha da kötüsü çaresiz bir hâldeydi. Hâlâ adam kaçırmaktan ev hapsinde tutuluyordu. Birkaç telefon görüşmesi yapmış, ama ilk başta neden Bangkok’a geldiği ona çabucak hatırlatılmıştı. Bu türden haberler onun gibi bir kaynaktan olunca iyi karşılanmıyordu. Özellikle şimdi Monique’yi kaçırdığı için epey meşhur olmuştu.

Neyse ki Raison İlaçları ona çok daha fazla saygı gösteriyordu.

Raison Aşısı’nın potansiyel mutasyon raporları, sağlık hizmetlerinin muazzam bürokrasisi aracılığıyla, uygun uzyazarlara ve bilgisayar ekranlarına yansdı.

Bu haber ise dünyayı yanıtlar için tırmalamaya sevk etmedi.

Bu bir kriz değildi.

Hatta zar zor bir problem olarak görülebilirdi.

Bu yalnızca Raison İlaçları’nın oluşturduğu modellerden birinde olası bir senaryoydu.

Thomas o gece saat dokuzda, iyice hâlsiz bir vaziyette ama bu özel senaryonun olasılığının yüzde yüz olduğunun bilincinde olarak kendini yatağa attı.

Uykuya dalması bir saat sürdü.

32

TANIS KÖYE bakan tepede tek başına oturuyordu. Sabahki olaylar hâlâ kafasında dönüp duruyordu. Şu bir gerçek ki hayatında ilk kez kara ormandaki yarattığı görmüştü ve bu deneyimi çok müthişti. Canlandırıcıydı. Onu en çok şaşırtan ise şarkı olmuştu. Bu müstesna yaratık, hayal gücünün ve öykülerinin korkunç kara canavarı değildi.

Thomas'ı kurtarmıştı. Bu kara ormana gidişini haklı çıkarıyordu. Öyleyse oraya gitmesi iyi olmuştu.

Tanis, Thomas'ın yanında kısa bir süre kaldıktan sonra ayrılmıştı. Çok tuhaftı ama Thomas uyandığında yanında olmak için içinde hiçbir istek duymuyordu.

Geri dönüp, köyde biraz zaman geçirmişti. Rachele ona Thomas'ı görüp görmediğini sormuş, o da gördüğünü ve onun uyuduğunu söylemişti.

Kendini çok dengeli ve huzurlu hissederek, köyün etrafında dolaşmıştı. Bununla beraber öğlene kadar, kafasını meşgul eden olayları gözden geçirmek için tek başına bir yerlere gitmesi gerekiyormuş gibi hissetmişti. Bu yüzden tüm vadiye yukarıdan bakan bu tepeye gelmişti.

Tanis bir gün önce ormana attığı kılıcı almaya gittiğinde,

yerinde olmadığını görmüştü. Ve sadece kılıç da değil, Thomas da ortalarda yoktu. Neden Thomas'ın kılıcı olarak Geçit'e gittiği sonucuna varmıştı, bilmiyordu—belki de tam da bu düşünce kendi kafasında olduğu için—ama onu dört bir yanda aradıktan sonra, başka bir kılıç yapıp, onu Geçit'te aramaya karar vermişti.

Onun kafasını en çok meşgul eden şey, Thomas'ın kara ormandan sağ salim çıkmasıydı. Hem bir kez de değil, iki kez.

Yaratık... Yaratık şimdi büsbütün farklı bir şey gibi görünüyordu. Teeleh'i zihninde hiç bu şekilde canlandırmamıştı. Doğrusu kara ormanda bu kadar güzel bir varlığın var olabileceğini hiç tasavvur etmemişti. Kuşkusuz yeşil gözleri ve altın rengi kürküyle eşsiz görünüyordu. Ya o şarkı...

Oh, o ne şarkıydı öyle!

İşin aslı, Tanis o yaratıkla tekrar karşılaşmayı çok istiyordu. Tabii ki kara ormana girip de suyundan içme gibi bir arzusu yoktu. Bu ölüm demekti. Hatta daha da kötüsü, yasaklanmıştı. Ancak kara yaratıkla ırmakta karşılaşmak—bu yasaklanmamıştı.

Thomas da bunu yapmıştı.

Tanis göz ucuyla güneşe baktı. Bir saatten fazladır tepede oturmuş, olayları kafasında evirip çeviriyordu. Eğer şimdi giderse, kara ormana varabilir ve yokluğu fark edilmeden geriye dönebilirdi.

Sallanarak ayağa kalktı. Hissettiği heves tuhaftı, biraz kafasını karıştırıyordu. Daha önceden böyle tuhaf bir karmaşa yaşadığını hiç hatırlamıyordu. Bir an köye dönüp, kara ormandaki

yaratığı tamamen kafasından silmesi gerektiğini düşündü. Ancak çabucak tam tersi yönde karar verdi. Her şeye rağmen, şarkısı bir yana, bu korkunç düşmanını anlamayı çok fazla istiyordu. Düşmanını anlamak onun üzerinde güç sahibi olmak demektir.

Evet, Tanis bunu çok istiyordu ve bu derece şiddetle arzu ettiği bir şeyi yapmaması için bir neden yoktu. Tabii ki Elyon'un isteklerine aykırı bir şey olmadığı müddetçe. Ancak Elyon nerede yaşarlarsa yaşasınlar, yeni yaratıklarla bir araya gelmelerini yasaklamamıştı. Hatta ırmağın karşı tarafındakilerle bile.

Tanis vadi zeminine son bir bakış atarak, sırtını döndü ve kara ormana doğru yola koyuldu.

Thomas sıçrayarak uyandı. Otların tatlı kokusu burun deliklerine doluyordu. Yine rüya görmüştü. Bangkok. Bangkok'ta perişan bir vaziyette koşuşturuyorlardı, çünkü en sonunda virüsün varlığını harfiyen kabul etmişlerdi. Raison Türu şimdi yalnızca laboratuvarlarda olsa da mevcuttu. Monique'yi bulmak zorundaydı, ama nasıl bulacağı hususunda hiçbir fikri yoktu. Ve burada—

Aniden fırladı. *Tanis?*

Güçlkle doğrularak etrafına bakındı. "Tanis!"

İrmağın gürlemesi doğudan geliyordu. İkinci vaktiydi. Tanis onu Geçit'in yakınlarında bırakıp, köye dönmüştü herhâlde.

Vadiye varması bir saat sürmüştü; bunun on beş dakika-

sında ise köye giden yolu kaçırdıktan sonra, kuzeye doğru tekrar iz sürmüştü. Tanis'i bulup, anlatmak zorundaydı. Eğer bu adamın kafasının karışması mümkünse, bu ancak şimdi olabilirdi. Ayrıca daha dünkü tartışmalarının ardından, Tanis'in kendine başka bir kılıç yapmış olması ise hayra alamet değildi.

Orası kanına girmişti bir kez. Merakı uyanıyordu. Arzusu tatminini bastırıyordu. Geçit'e gitmişti, çünkü bilmemekten bıkip usanmıştı.

Pekâlâ, şimdi bildiğine göre sorun yoktu. Geriye kalan tek soru ise ne kadar bilginin yeterli olacağı idi. Ve ne kadar süreyle.

Elbette, Thomas da karşıya geçmişti. Ama o farklıydı; bu konuyla ilgili artık bir soru işareti olamazdı. Sudan hiç içmemişti ama Teeleh'e bakılırsa, hafızasını kaybetmeden önce meyveden yemiş ve sağ kalmayı başarmıştı. Meyve belki de bir aşı gibiydi.

Hayır, bunun doğru olması mümkün değildi. Thomas kendisinin Tanis'ten farklı olduğundan oldukça emindi. Belki de onun köyünün insanların özgürlükleri çok daha fazlaydı. Belki de o Bangkokluydu. Rüya görürken Bangkoklu olabilirdi ama gerçekte buralıydı. Burası onun yuvasıydı ve Bangkok rüyaları da buraya büyük zarar veriyordu.

Şu rambutan meyvesinden yiyip, kendini bu aptalca rüyalardan kurtarmalıydı. Belli belirsiz bir dengeyle rüyaları buraya karışıyordu. O söz konusu olmasa, Tanis bugün kara ormana gitmeyecekti.

“Thomas!”

Bir Roush sağ tarafından uçarak geldi.

“Michal!”

Roush toprağa sertçe çarptı, bir kez zıpladı ve yere çakılmamak için kuvvetle kanat çırpıttı.

“Michal?”

“Oh, Tanrım! Oh, aman Tanrım!”

“Ne oldu?”

“Sorun Tanis. Galiba kara ormana doğru gidiyor.”

“Tanis mi? Kara orman mı?” Bu imkânsızdı! O daha birkaç saat önce kara ormandaydı!

“Seni bulmak için ayrıldığım sırada, dosdoğru oraya gidiyordu. Üstelik koşuyordu. Emin olmak için bunlar yeterli mi sence?” Michal sanki kızgın kömürün üstüne adım atmış gibi, sinirli bir şekilde hoplayıp duruyordu.

“Elyon aşkına, neden ona engel olmadın?”

“Peki, *sana* neden engel olmadım? Orası benim yerim değil; işte bu yüzden! O deli! Sana söyleyeyim, ikiniz de delisiniz. Hem de zırdeli. Bazen meselenin ne olduğunu merak ediyorum. Siz insanların ne yapacağını kestirmek mümkün değil.”

Thomas kafasını toparlamaya çalıştı. “Sırf o yönde koşturuyor olması, kara ormana gireceği anlamına gelmez.”

Michal’in gözleri çakmak çakmak oldu. “Bunu tartışacak zamanımız yok! Şimdi gitsek bile, çok geç kalmış olabilirsin. Lütfen. Bunun nelere yol açabileceğini biliyor musun?”

Thomas, “O kadar da aptal olamaz,” dedi. Niyeti Michal’i teskin etmektir, ama söylediklerine kendisi bile inanmıyordu.

Michal de inanmamıştı. “Lütfen, şimdi gitmeliyiz.”

Roush deli gibi kanat çırparak otların arasından koşturdu. Sonra havalandı. Thomas onu yakalamak için hızla koştu.

Tepedeki göldeki çocuğun imgesi zihninde belirdi. Bu iki gün önce olmuştu. Onlara neler olmuştu böyle? Aniden panikten boğulduğunu hissetti.

“Elyon!” diye fısıldadı.

Ne var ki Elyon’un hiç sesi soluğu çıkmıyordu.

“Michal!” diye haykırdı.

Roush kendi düşüncelerine dalmıştı. Thomas adımlarını hızlandırdı. Tanis’in uzaktan bile olsa, Teeleh’le konuşmak gibi mantıksız bir şey yapmasına izin vermesi mümkün değildi.

O hayattayken buna asla izin vermezdi.

Tanis ırmak kıyısına indiğinde, önünde uzanan manzara kanını dondurdu.

Görebildiği kadarıyla kırmızı gözlü kara yaratıklar, yoğun, kıpırdayan kara bir bulut gibi, kara ormanın kıyısında sıralanan ağaçları iki yönde de istila etmişlerdi. Bir milyon kara yaratık vardı herhâlde. Belki de daha fazlaydı.

Aklına gelen ilk düşünce Thomas’ın haklı olduğuydu—birkaç usturuplu tekmeyle kolayca sepetlenemeyecek kadar çok yarasa vardı.

İkinci düşüncesi ise kaçmak oldu.

Tanis gizlenmek amacıyla geriye ağaçların altına sığırdı. Bu kadar çok yaratığın onun dünyasını paylaştığından haberi

yoktu. Nefesini tuttu, harikulade manzarada yer alan bir ağacın etrafına bakındı.

Ve sonra beyaz köprünün üstünde dikelen güzel yaratığı gördü. Gün doğumunda görmüş olduğu yaratık! Hayvan parlak sarı bir pelerin giymiş, kafasının etrafına da beyaz çiçeklerden yapılma bir taç takmıştı. Tanis'in benzerini daha önce hiç görmemiş olduğu büyük bir meyve kemiriyordu ve parıldayan, yeşil gözlerini doğrudan Tanis'e dikmişti.

Çıt çıkmıyordu. Irmak haricinde her şey ölüm sessizliğine gömülmüştü. Sanki onun gelişini bekliyorlarmış gibiydi. Teeleh ne kadar da hoş bir yaratıktı.

Birden düşüncelerinin farkına vardı. Bunlar Shataiki'ydi. Hayvanlar. Üstüne titrenecek değil, üstesinden gelinecek yaratıklardı bunlar. Ancak tarih kayıtlarında güçlü ve etkili bir biçimde belirtildiği gibi, düşmanınızı yenmek için onu tanımanız gerekirdi. Büyük güzel yarasayla yalnızca konuşacaktı. Ve arkadaşmış gibi rol yapacaktı. Bu şekilde yaratığın zayıflığını öğrenerek, onu kurnazlıkla yenebilir ve bir gün geri dönüp, ondan kurtulabilirdi.

Ve bunu da renkli tahtayı elinde tutarak başaracaktı.

Yaklaşık kolunun uzunluğundaki küçük yeşil bir değneği kavrayarak, kıyıya adım attı.

"Selamlar!" diye seslendi. "Benim adım Tanis. Senin adın nedir?"

Şüphesiz onun adını biliyordu, ama Tanis elini açık etmek istemiyordu. Hayvan, yarısı yenmiş meyveyi arkasına fırlattı, tüylü mavi kanadıyla ağzından akan meyve suyunu sildi. Çarpık

sarı dişlerini göstererek gülümsedi. “Benim adım Teeleh,” dedi. “Seni bekliyorduk, dostum.”

Tanis göz ucuyla geriye, renkli ormana baktı. İyi, öyleyse. Görmeye geldiği yaratık işte karşısındaydı. Tanis içinde alışılmadık bir kıpırdanma hissetti ve Shataiki’lerin lideri Teeleh’le tanışmak için adım attı.

Köprü ayağında durup, yarattığı inceledi. Tabii ya! Bu bir hileydi! Shataiki’lerin lideri nasıl olur da ordularından farklı olabilirdi ki?

“Umduğum gibi değilsin,” dedi.

“Öyle mi? Sen ne umuyordun?”

“Oldukça zeki olduğunu duymuştum. Sonunda ortaya çıkacağını bildiğin hâlde, gerçekte olduğundan farklıymış gibi rol yapmak ne kadar zekice olabilir ki?”

Teeleh kıkırdadı. “Bu hoşuna gitti, değil mi?”

“Ne hoşuma gitti? Senin gerçekte ne olduğunu ifşa etmek mi? Bana gerçekte kim olduğunu göstermekten korkuyor musun?”

Teeleh, “Zeki olmak hoşuna gidiyor,” dedi. “İşte bu yüzden buraya geldin. Zeki olmak için. Daha fazla öğrenmek için. Daha çok bilgiyi. Hakikati.”

“O zaman bana hakikati göster.”

“Niyetim o zaten.”

Önce Teeleh’in gözleri değişti, yeşilden kırmızıya döndü. Sonra kanatları ve vücudu yavaşça griye, sonra karaya döndü. Bu esnada gülümsemesi yüzünden hiç eksilmiyordu. Ayaklarından pençeler uzayarak tahtaya girdi. Şok edici bir dönüşüm-

dü. Tanis renkli değneği daha sıkı kavradı.

“Bu daha mı iyi?” Yarasanın sesi alçak, gırtlaktan gelen bir homurtuya dönüşmüştü.

“Hayır. Çok daha kötü. Tasavvur edebileceğim en gudubet yaratıksın.”

“Ah, ancak aynı zamanda senin tasavvur edebileceğinden çok daha fazla bilgi ve hakikate de sahibim ben. Bunları duymak ister misin?”

Daveti şüpheli görünüyordu, ama Tanis’in aklına da geri çevirmek için de uygun bir yol gelmiyordu. Hakikati nasıl reddedebilirdi?

Teeleh ağzını birdenbire öyle bir açtı ki, Tanis pembe dilinin karanlık bir boğazda kaybolduğu ağzının gerisini görebiliyordu. Alçak, gürleyen bir ses, hemen ardından yüksek, delici bir tane çıktı. Bu ses ona ulaşır, omurgasına dokunmuş gibiydi sanki. Teeleh’in şarkısı muhteşem güzellikteki garip nakaratıyla Tanis’i kasıp kavuruyordu. Aynı anda hem güçlü hem fethedici hem de mest ediciydi. Tanis köprüünün üzerine koşturmak için birden ani bir istek duydu, ama kendini tuttu.

Teeleh ağzını kapadı. Sesler yankılandı, sonra sessizlik çöktü. Ormandaki yarasarlar hiç kımıldamadan dikkatle ona bakıyorlardı. Tanis hissettiği bu yeni duygulardan biraz allak bulak olduğunu fark etti.

Teeleh, “Bu senin için yeni bir şey mi?” diye sordu.

Tanis eğreti kılıcı sol eline geçirdi. “Evet.”

“Peki, neden yeni olduğunu biliyor musun?”

İyi bir soruydu. Bir numara mıydı? Yok, sadece bir soruy-

du.

Teeleh, “Benden korkuyor musun?” diye sordu. “Benim köprüden geçemeyeceğimi biliyorsun, yine de korku içinde aşağıda duruyorsun.”

“Bana zarar veremeyecek bir şeyden neden korkayım ki?”

Hayır, bu tam olarak doğru değil. O bana zarar verebilir. Çok dikkatli olmalıyım.

“Öyleyse yakına gel. Beni yok edebilmek için hakkımda daha çok şey öğrenmek istiyorsun. Öyleyse yakına gel ki beni açık seçik görebilesin.”

Hayvan bunu nereden biliyordu?

“Çünkü ben senin bildiğinin çok ötesinde şeyler bilirim, dostum. Ve ben sana benim bildiklerimi nasıl öğrenebileceğini anlatabilirim. Yakına gel. Güvendesin. Elinde tahta var.”

Teeleh onun düşüncelerini tahmin etmiş olabilirdi; bu o kadar da zor değildi. Her halükârda, bu hayvana korkmadığını göstermeliydi. Hem hangi savaşçı köprüünün dibinde titrerdi ki? Beyaz payandalara yaklaşarak, Teeleh’ten üç metre uzakta durdu.

Yarasa, gözünü onun renkli kılıcına dikerek, “Sen çoğundan daha cesursun,” dedi.

Tanis, “Senin sandığın kadar da kalın kafalı değilim,” dedi. “Şimdi bile hile yapmaya çalıştığını biliyorum.”

“Eğer ben bu... hileyi kullanır ve bu hileyle seni ikna edersem, bu benim senden daha akıllı olduğum anlamına gelmez mi?”

Tanis bu mantığı bir düşündü. “Belki.”

“Öyleyse hile bilginin bir formudur. Ve bilgi de hakikatin bir formudur. Sen de daha fazla hakikat istiyorsun, yoksa dediğim gibi burada olmazdın. Yani hileyi kullanarak seni benim bilgimi kabullenmeye ikna edersem; bunun nedeni yalnızca benim senden daha akıllı olmam olabilir. Bende daha çok hakikat var.”

Onun bu mantığı çok şaşırtıcıydı.

“Benim şarkımın hikmeti senin için yeni, Tanis, çünkü Elyon senin bunu duymanı istemiyor. Peki, neden? Çünkü bu sana da, benim sahip olduğum bilgiyi verecek. Sana çok fazla güç verecek. Güç hakikatle birlikte gelir; sen bunu zaten biliyorsun.”

“Evet. Ama senin Elyon hakkında böyle konuşmana izin veremem.” Tanis değneğini ileri doğru salladı. “Sana şimdi bunu saplayıp, bu meseleyi halletmeliyim.”

“Durma. Yap haydi.”

“Yapabilirim ama ben buraya savaşmaya gelmedim. Buraya hakikati öğrenmeye geldim.”

“İyi, öyleyse. Sana bunu gösterebilirim.” Teeleh arkasından sarı bir meyve çıkardı. “Bu meyvenin içinde bazı bilgiler var. Güç var. Arkamdaki tüm yaratıkların korkudan sinmesine yetecek bir güç. Bunu istemez misin? Ağzından çıkan tek bir sözle onlar acı içinde cıyaklarlar. Çünkü hakikatin sende olduğunu ve bu hakikatle birlikte büyük bir gücün geldiğini bilirler. İşte, tadına bak.”

“Hayır, senin meyveni yiyemem.”

“O zaman hakikati istemiyor musun?”

“Evet, fakat—”

“Bu meyveyi yemek yasak mı?”

“Değil.”

“Tabii ki değil. Eğer bu meyveyi yemekten bir zarar gelseydi, Elyon bunu yasaklardı! Ancak bunun bir zararı yok, o yüzden yasak değil. İçinde yalnızca bilgi ve güç var. Al bunu.”

Tanis göz ucuyla geriye, renkli ormana baktı. Yarasanın söyledikleri doğrudu. Meyveyi yemekten bir zarar gelmezdi. Meyvenin içinde bir kötülük yoktu. Yasaklanmamıştı.

Teeleh, “Sadece bir ısırık,” dedi. “Eğer söylediklerimin doğru olmadığını görürsen, o zaman bırakırsın. Fakat en azından bunu denemeyi kendine borçlusun. Hımm? Ne dersin?” İri hayvan tahta köprüye sabırsızca vuran pençelerini gizlemek için bir çaba göstermedi.

Tanis kocaman kara yaratığın önüne baktı, tereddüt ediyordu. “Şey... Senin suyundan kesinlikle içmeyeceğimi biliyorsun herhâlde.”

“Tabii ki! Sadece meyvenin tadına bak. Benden sana bir hakikat hediyesi bu.”

Tanis renkli değneği sıkıca kavrayıp, meyveyi almak için öne adım attı.

Teeleh, “Sakıncası yoksa tahtayı kendi tarafında tutar mısın?” dedi. “O sahtekârlığın rengi ve benim hakikatimle uyuşmuyor.”

Tanis durdu. “Gördün mü? Benim zaten gücüm var. Seninkine niye ihtiyacım olsun ki?”

“Haydi durma, onu benim tebaama salla da ne kadar gücün olduğunu gör.”

Tanis, Teeleh'in arkasındaki kalabalığa baktı. Onlara kılıcını salladı ama hiçbir kıpırdanma olmadı.

“Gördün mü? Kendi gücünle benimkini bir karşılaştırmakalım? Düşmanını tanı. Onun meyvesini tanı. Elyon'un yasak *koymayarak* seni tatması için davet ettiği meyveyi tat. Ancak değneğini yanında tut da bana değmesin.”

Tanis şimdi Teeleh'in pençesindeki bu esrarengiz sarı meyveyi tatmayı çok istiyordu. Kılıcı her an kullanıma hazır vaziyette tutarak yanına indirdi, öne adım attı ve meyveyi aldı. Bu pervasızca bir davranıştı, ama o bir savaşçıydı ve düşmanını yenmek için onun hilesini kullanmalıydı.

Teeleh'in erişemeyeceği bir uzaklığa kadar geri adım attı, meyveden ısırdı. Dünyası anında şaşırtıcı renklerde dönmeye başladı. Kanına bir güç akın etti, zihninin uyuştuğunu hissetti.

“Gücü hissediyor musun?”

Tanis, “Oldukça... güçlü,” dedi. Bir ısırık daha aldı.

“Şimdi, elini kaldır ve ordularıma emir ver.”

Tanis ağaçlarda sıralanmış kara yarasalara baktı. “Şimdi mi?”

“Evet. Yeni elde ettiğin bu gücü kullan.”

Tanis kararsız bir şekilde elini kaldırdı. Tek bir söz bile söylemeden, Shataiki'ler çılgılık atmaya ve kaçışmaya başladılar. Tanis seslerden korkarak sindi. Shataiki saflarında dehşet dalgaları yayılıyordu. Bu öne doğru uzatılmış tek bir kol yüzünden.

“Gördün mü? Kolunu indir, yoksa ordumu yok edecek-sin.”

Tanis kolunu indirdi.

“Bu meyveyi yanımda götürebilir miyim?”

“Hayır. Lütfen bana geri ver.”

Tanis gönülsüzce de olsa meyveyi geri verdi. Shataiki’ler şamatalarına devam ediyorlardı.

“Üzülme, dostum. Bende başka bir meyve daha var. Daha fazla hakikat. Daha fazla güç. Bu meyve senin zihnini yasaklanmış hakikate açacak. Bu yalnızca bilge kişilerin sahip olduğu bir hakikattir. Ordulara yalnızca güçle hükmedemezsin. Liderlik edecek aklın da olmalı. Bu meyve sana onu gösterecek.”

Tanis buradan gitmesi gerektiğinin farkındaydı, ama bunu bile yasaklayan bir kural yoktu.

Teeleh, “Arkadaşın Thomas’ın yediği meyve,” dedi.

Tanis başını kaldırıp şok olmuş vaziyette baktı. “Thomas senin meyvenden mi yedi?”

“Tabii ki. İşte o bu yüzden bu kadar bilge. Tarih hakkında da bilgi sahibi, çünkü benim suyumdan içti. Thomas’ta artık o bilgi var.”

Teeleh’in söyledikleri Tanis’in başını döndürmüştü. İşte bu sayede Thomas’ın tarih hakkında bilgisi vardı. Elini uzattı.

“Hayır, bu meyve için kılıcını buradaki korkuluğa, köprü-nün benim olduğum tarafına koyman lazım. Ona dokunamam, elbette. Ama bu meyveyi iki elinle birden tutmalısın.”

Yarasanın mantığı çok tuhaftı, ama Tanis’in zihni de tam olarak açık değildi. İhtiyaç duyduğunda eline alabileceği mesafede olduğu müddetçe, kılıcı oraya koymaktan ne zarar gelirdi ki? Bilakis onunla yarasa arasına daha büyük bir engel koyu-

yordu.

Tanis öne adım attı, değneği korkuluğun üstüne koydu. Sonra iki eliyle birden Teeleh'in pençesiyle uzattığı meyveye uzandı.

—

Ormandan çıktıkları sırada, Tanis kasabına meleyen budala bir koyun gibi, iğrenç hayvanın önünde duruyordu. Thomas kayarak durdu. Michal sağındaki bir dala kondu.

Thomas kulak tırmalayıcı bir sesle, "Michal!" diye bağırdı. Roush, "Çok geç kaldık," dedi. "Çok geç!"

"O hâlâ konuşuyor!"

"Tanis kararını verecek."

"Ne?"

Thomas dönerek önündeki manzaraya baktı. Thomas o anda donup kaldı. Çığlık çığlığa bağırان yarasaların seslerinin arasından, arkadaşının sesini güçlükle duyabiliyordu.

"Bu Thomas'ın yediğı meyve mi?" Tanis iki eliyle birden, sırtan kara hayvandan meyveyi aldı.

Thomas sıkı sıkıya tuttuğı ağacı bırakıp öne sıçradı. *Hayır, Tanis! Bu kadar aptal olma. Meyveyi ona geri at!*

Bağırmak istiyordu ama boğazı donmuştu sanki.

Teeleh, "Doğrusu, dostum," dedi. "Doğrusu, Thomas çok bilge bir adam."

Ağaçlara sıralanmış Shataiki'lerin yarısı onu fark etti. Kriz geçirmeye başladılar; panik içinde onu işaret ederek, kulak tır-

malayıcı çılgınlıklar atarak uçuşuyorlardı.

Thomas kemerli köprüye doğru, kıyı boyunca hızla koşturdu. “Tanis!”

Ancak Tanis dönmedi. Çoktan yemiş miydi?

Tanis bir adım geri attığında, Thomas onun meyveyi hayvana fırlatıp, onu köprüünün tepesinde bırakıp gideceğini düşündü. Tanis duraksadı ve Thomas’ın yaralarının çılgınlıkları arasından duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle bir şeyler söyledi. Elindeki meyveye uzun uzun baktı.

Thomas köprüünün üzerine doğru koşturarak, “Tanis!” diye bağırdı.

Tanis sakın bir biçimde meyveyi ağzına götürüp, derin bir ısırık aldı.

Teeleh’in arkasındaki ağaçlara tünemiş yarasa kalabalığı aniden sessizleşti. Rüzgâr usul usul uğulduyor, aşağıdaki ırmak çağılıyordu, ama bunların haricinde korkunç bir sessizlik köprüyü yutmuştu.

“Tanis!”

Tanis arkaya döndü. Çenesine akan meyve suyu ışıldıyordu. Açık ağzındaki sarı meyve görünüyordu.

“Thomas. Geldin demek!”

Ağzını kapattı, ısırılmış meyveyi Thomas’a uzattı. “Bu senin yediğin meyveden mi, Thomas? Hakikaten çok iyi olduğunu söylemeliyim.”

Thomas kemerin yarısına geldiğinde kayarak durdu. “Ap-tallaşma, Tanis! Hâlâ çok geç değil. At onu, geri gel.” Konuşurken titriyordu. “Hemen! Onu hemen at!”

Tanis'in arkasındaki hayvan, "Oh, geldin demek," diye alayla gülümsedi. "Bir ses duydum sanmıştım da. Tanis, dostum, merak etme. O benim meyvemden yiyen tek insan olmak istiyor, ama sen şu anda çok fazla şey biliyorsun, değil mi? Sana uzay gemisinden bahsetti mi?"

Tanis ne yapması gerektiğinden emin değilmiş gibi, kafasını Thomas'tan hayvana, sonra tekrar Thomas'a döndürdü.

"Tanis, onu dinleme. Kendini toparla!"

Tanis'in gözleri göz yuvalarında yüzüyormuş gibi görünüyordu. Meyve onu kötü etkiliyordu.

Tanis, "Thomas? Hangi uzay gemisi?" diye sordu.

Teeleh, "Sana gerçeği söylemeye korkuyor," diye hırladı. "O sudan içti!"

Thomas, "Bu yalan!" dedi. "Köprüyü *geçme*. Meyveyi elinden at."

Tanis onu dinlemiyordu. Sarı meyvenin suyu yanağından aşağı damlayıp, tuniğini lekeledi. Hayvana doğru döndü, bir ısırık daha aldı.

"Çok güçlü," dedi. "Böyle bir güçle seni bile yenebilirim."

"Evettt." Gudubet yarasa sırttı. "Ve elimizde senin tasavvur edemeyeceğin bir şey var."

Teeleh deri bir kese çıkardı.

"İşte, iç bunu. Bu senin gözlerini yeni dünyalara açacak."

Tanis bir yarasaya bir keseye baktı. Sonra elini keseye uzattı.

Teeleh döndü ve dönerken Thomas'ın önceden görmediği bir şeye çarptı. Korkuluğun üstünde duran bir değneğe. Rengini

kaybetmiş, karanlık bir değnek. Tahta değnek korkuluktan kayıp ırmağa düştü.

Thomas arkaya dönüp baktı. Michal sesini çıkarmadan izliyordu. Thomas, “Elyon!” diye çığlık attı. Kuşkusuz o bir şeyler yapardı. Tanis’i çok severdi. “Elyon!”

Hiçbir şey olmadı.

Arkaya, köprüye döndü. Bu olanlar kendisi yüzünden oluyordu. Kendisine rağmen. Kendini daha önce hiç hissetmediği kadar aciz ve dehşete kapılmış hissetti.

Teeleh ağırlığını sağ ayağına vererek, yavaşça, çok yavaşça yürüyordu. Köprünün üstünden karşı kıyıya iniyordu. “Baş edebileceğinden daha fazla bilgi,” dedi. “Öyle değil mi, dostlarım?” Ormana sıralanmış kalabalığa doğru bağırdı.

Kalabalık hep birden, “Evettt... Evettt!” diye kulak tırma-
layıcı bir sesle cevap verdi.

Teeleh karşı kıyıya adım atarak, “O zaman dostumuzu içmeye davet edin,” diye bağırdı. “İçmeye davet edin!”

Shataiki’ler baştan çıkarıcı tek bir ses hâlinde yavaşça, “İç, iç, iç, iç,” diye tezahürat yaptılar.

Thomas ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Tanis dönüp ona baktı, gözü kararmıştı, yüzünde bir sırıtma vardı. Sinirli bir kıkırdama koyuverdi.

Thomas’ın zihni panikten durmuştu. Tanis tongaya basmak üzereydi!

Thomas son bir gayretle, kendinden geçmiş adama doğru atıldı. “Tanis, yapma. Sakın yapma!” Büyülü tezahüratı bastırarak şekilde bağıırıyordu. “Sen ne yaptığının farkında değilsin!”

Tanis tezahürat yapan kalabalığa döndü, karşı kıyıya doğru bir adım attı.

Thomas'ın gözünün önüne Rachelle ile küçük Johan geldi. O olmasa bütün bunlar olmayacaktı.

Thomas öne eğildi; sol koluyla korkuluğu kavradı, diğer kolunu adamın beline doladı. Ayağını yere sıkıca basarak, Tanis'i hızla geriye çekti; adam neredeyse havalanıyordu.

Tanis hırlayarak geri döndü, Thomas'ın göğsüne bir tekme yapıştırdı. Thomas geriye uçup, döşemeye sert bir biçimde düştü.

“Olmaz, Thomas! Bu bilgiye sahip olabilecek tek insan sen değilsin! Sen kim oluyorsun da bana ne yapmam gerektiğini söylüyorsun?”

“Yalan söylüyor, Tanis! Ben sudan içmedim!”

“Sen yalan söylüyorsun! Rüyanda tarihi görüyorsun. Şimdiye kadar hiç kimse rüyasında tarihi görmemiştir.”

“Çünkü ben düştüm!”

İlk doğanın yüzünde kısa süren bir karışıklık ifadesi belirdi. Gözünde yaşlarla kafasını çevirdi; keseyi ağzına kaldırdı, suyu ağzına boşalttı.

Sonra köprünün üzerinden yürüyerek, ilerideki kavruk toprağa adım attı.

Bir sonra olan şey ise, Thomas'ın bir daha ömrü boyunca hafızasından silinmeyecek bir görüntüydü. Tanis büyük kara yarasanın yanına, toprağa ayak basar basmaz, bir sürü Shataiki onu karşılamak için sessizce yaklaştı. Tanis en yakınındaki Shataiki'yi selamlayarak elini uzattığı sırada, Thomas güçlkle iler-

lemeye başlamıştı. Ancak Shataiki onun elini sıkmak yerine. aniden yerden sıçrayarak, elini pençeleriyle öfkeyle kesti.

Bir an için zaman durdu sanki.

Kese Tanis'in elinden düştü. Elindeki yarısı yenmiş meyve aheste aheste yere yuvarlandı. Tanis'in elindeki derin yaranın beyaz çeperleri kanla dolduğu anda, gözlerini indirip eline baktı.

Ve sonra yeni dünyasının ilk eserleri, atanın üstüne kötü-cül, kana susamış bir hayvan gibi saldırdı.

Tanis acı içinde çığlık attı.

Teeleh dimdik ve haşmetli bir vaziyette, kara ormana yüzünü çevirdi.

“Alın onu!” dedi.

Tanis'i karşılamış olan Shataiki grupları onun üzerine atladılar. Tanis kendini savunmak için ellerini havaya kaldırdı, ama şok hâlindeyken bu ümitsiz bir girişimdi. Dişler boynuna ve omurgasına geçti; şeytani bir pençe korkunç bir vuruşla yüzünün çoğunu kopararak, yüzünü dilim dilim etti. Sonra Tanis sağa sola sallanan, kara bir tüy karmaşası içinde kayboldu.

Teeleh bir zafer edasıyla kanatlarını kaldırdı, ağaçlarda asılı hâlde bekleyen kalabalıkları baş işaretiyle çağırdı. Tanis'e saldıranların seslerini bastırarak, “Şimdi!” diye gürledi. “Şimdi! Ben size söylememiş miydim?” Çenesini yukarı kaldırdı, sonra öyle yüksek ve korkunç bir biçimde uludu ki sesi sanki gökyüzünü yarar gibi oldu.

“Bizim zamanımız geldi!”

Hayvan guruhundan yerleri sarsan bir gürleme yükseldi.

Thomas, sevinç çılgınlıkları arasında, liderin gırtlaktan gelen boğuk gürlemesini duydu. “Her yeri yakıp yıkın. Bizim olanı alın!”

Teeleh kanatlarını renkli ormana doğru savurdu.

Yarasalardan oluşan muazzam kara duvar havalanırken, Thomas dehşetten donmuş vaziyette onları seyrediyordu. Duvar iki yönde de, görebildiği uzaklığa kadar uzanıyor ve bu muazzam boyutu nedeniyle, yavaş çekimde hareket ediyor gibi görünüyordu. Karanlık bir gölge toprağın üzerinde sessizce ilerliyordu. Kara ormanın üzerinden hareket etti, sonra da köprüden Thomas’a doğru ilerledi. Beyaz tahta çatırdayarak, gölgenin ön kenarı boyunca griye döndü. Kükürdün keskin kokusu Thomas’ı sardı.

Thomas döndü, gölgenin hemen önünden koşmaya başladı. Köprüden sıçrayarak otların üstüne indi. Bütün gücüyle koşturuyordu. Michal gitmişti!

“Michal!” diye bağırdı.

Thomas arkadaki renkli ormanın kenarında yer alan ağaçlara hızla göz attı. Arkasındaki otlar, sanki toprağın altında uzun bir ateş hattı tutuşmuş da yukarıdaki yeşil hayatı yakıyor-muşçasına, gölgenin ön kenarı boyunca siyah küle dönüyordu.

Ancak ölümün aşağıdan gelmediğini biliyordu. Yukarıdaki kara yarasalardan geliyordu. Peki, gölge onun üzerine geldiğinde, onun cildine ne olacaktı?

Çılgılık atarak, tam bir panik içinde hızlanmaya çalıştı ki

aslında paniğin onu yalnızca yavaşlatacağını çok iyi biliyordu. “Elyon!”

Elyon’dan ses seda çıkmıyordu.

Thomas ırmak kıyısının hemen ilerisindeki açıklığa vardığında, tepedeki kara yarasa duvarının gölgesi ona ulaştı. Yanan etin keskin acısını hissetmeyi bekleyerek gerginleşti.

Ayaklarının altındaki yanan otlar çıtırdadı. İki taraftaki ağaçlardan çıkan renkli ışık söndü ve yeşil kubbe kara kül tepeleri içinde çökmeye başladı. Hava kalınlaşıp, soluması güç bir hâl aldı.

Ama Thomas’ın eti yanmadı.

Gölge Thomas’ın hemen önünden ilerliyordu. Gücü tükenmeye başlamıştı.

Yarasa duvarı köye doğru hareket ediyordu. Olamaz! Thomas onları uyaramadan çok önce onlara ulaşacaktı.

Hayvanlar ve kuşlar amaçsızca, karmaşa içinde daireler çizerek uluyor ve çığlık atıyorlardı.

Burada gölgenin içinde ölüm vardı. İleride, gölgeden önce, hâlâ hayat vardı. Renkli ormanın hayatı. Tanis’in insanüstü bir güçle havada inanılmaz hareketler yapmasını sağlamış olan hayat. Son günlerde Thomas’ın gücünü beslemiş olan hayat.

Thomas’ın kafasına son bir ümit kırıntısı inatla takılıp kalmıştı. Gölgeyi bir yakalayabilseydi. İlerisindeki hayata bir geçebilseydi. Ağaçlardaki bir meyveden, bu diyardaki herhangi bir varlıktan gücünün son damlasını toparlayabilseydi.

Yarasaların önünde olabilseydi.

Alazlanmış ağaçlardan meyveler düşüyor, yavaşça yağan

bir dolu gibi yere çarpıyorlardı. Thomas sol tarafa saptı, eğilip yerden bir meyve alarak, meyveden kocaman bir parça kopardı. Çiğnemedен yuttu.

Anında gücü yerine geldi.

Meyveyi ellerinin içinde sıkarak, öne doğru fırladı. Meyvenin suyu parmak eklemlerinin etrafından süzüldü. Meyveyi ağzına ittirerek başka bir ısırık daha aldı, yuttu ve koştu.

Yavaşça, çok yavaşça gölgeye karşı mesafe kaydetti. Yaraların neden üzerine çullanıp, onu lokma lokma yemediklerini bilmiyordu. Belki de köye varma hevesi içinde, aşağıdaki tek bir insanı önemsemiyorlardı.

Meyveye yumulup, iki tane daha kocaman ısırık aldı ve gölgeyi yakalamadan önce, tüm gücüyle on dakika boyunca gölgeyi kovaladı. Şimdi artık panik duygusundan eser kalmamıştı. Yarasa kubbesinin önüne geçtiği anda, gücü birden patladı.

Bozulmamış bir meyve kaptı, kocaman bir ısırık kopardı.

Tatlı, tatlı bir ferahlık. Thomas titredi, hıçkıra hıçkıra ağladı. Ve koştu.

Gölgeyle, tepesinde çığlıklar atıp yaklaşan kalabalıkla arayı açarak, kendi gücünün ötesinde bir güçle koşturuyordu. Önce elli, sonra yüz, sonra iki yüz metre. Kısa süre sonra, bu muazzam kara bulut onun arkasında kalmıştı.

Thomas onların yaklaşmasını bir tepenin üstünden, şaşırtıcı bir netlikle görebiliyordu. Bu noktada neler olup bittiğini yeni bir ışık altında görüyordu. Kara orman, güneşi kapatan ve ortalığı yakıp kül eden uzun, sonsuz bir hat hâlinde, yeşillige

tecavüz ediyordu.

Thomas, görüşü gözyaşlarından bulanmış hâlde, öfkeyle çığlıklar atarak koşmaya devam etti.

—

Thomas ormandan çıktığında, vadinin üzerindeki gökyüzü boştu. Aslında bu bir şeylerin ters gittiğine dair tek işaretti. Diğer zamanlarda en azından bir düzine Roush, ya köyün üzerinde aheste aheste daireler çizerek uçuşuyor ya da çocuklarla çimenlerin arasında yuvarlanıyor olurdu. Şimdi görünürde bir tane bile Roush yoktu. Ne Michal ne de Gabil.

Aşağıda köylüler her şeyden habersiz, güzel güzel dolaşıyorlardı. Çocuklar kulübeler arasında koşuşturuyor, neşeyle gülüşüyor; anneler kucaklarında bebekleri usul usul şarkı söylüyor, dans eder gibi hafifçe adımlıyor; babalar büyük kahramanlık öykülerini tekrardan anlatıyorlardı—hepsi de yakında onlara saldıracak olan yaklaşan kalabalıktan bihaberdi.

Thomas tepeden aşağı koşturdu. “Oh, Elyon,” diye yalvardı. “Lütfen, sana yalvarıyorum, bana bir yol göster.”

Ciğerlerini yırtarcasına çığlıklar atarak, köye koştu. “Shataiki’ler! Geliyorlar! Herkes kendini korumak için eline bir şey alsın!”

Johan ile Rachelle ona neşeyle el sallayarak, yüzlerinde gülümsemeyle, ona doğru hoplaya zıplaya yürümeye başladılar. Rachelle, “Thomas!” diye seslendi. “Geldin demek.”

“Rachelle!” Thomas ona doğru seğirtti. “Çabuk ol, kendini

korumak zorundasın.” Thomas tepeye göz attığında, zirvenin üzerindeki yarasa duvarını gördü. Binlerce kara yaratık aniden saflardan çıkarak vadiye boşaldı.

Artık çok geçti. Kendilerini savunabilmelerinin bir yolu yoktu. Bunlar havaya savurdıkları gösterişli tekmelerle nasıl dövüşeceklerini öğrendikleri, görünmez pençeleri olan hayaletler değildi. Kana susamış hayvanlar, Tanis gibi onlara da saldıracaktı.

Thomas döndü, ikisinin de ellerini kavradı. Patikadan aşağı hızla koşturarak, “Gelin benimle!” diye bağırdı. “Acele edin!”

Johan, “Bakın!” diye bağırdı. Yaklaşan Shataiki’leri görmüştü. Thomas göz ucuyla geriye baktığında, çocuğun fal taşı gibi açılmış gözlerle, köye doğru alçalan hayvanlara baktığını gördü.

“Esaret!” diye haykırdı. “Esaret’e koşun!”

Rachelle yüzü bembeyaz, Thomas’ın yanında hızla koşuyordu. “Elyon!” diye bağırdı. “Elyon, kurtar bizi!”

Thomas, “Koş!” diye bağırdı.

Johan sürekli geriye bakmak istiyor, Thomas da sürekli patikaya dönmesi için, onu iteklemek zorunda kalıyordu. “Daha hızlı! Esaret’e girmek zorundayız!”

Thomas onları basamakları ikişer ikişer çıkmaları için zorladı. Arkalarındaki köyden çılgınlık yükseliyordu. “Geriye bakmayın! İlerleyin, ilerleyin, ilerleyin!” Thomas onları kaba bir şekilde kapılardan itekledi ve arkaya döndü.

En az on bin tane hayvan, pençelerini çıkararak köye dalmışlardı. İnsanlardan gelen feryatlar binlerce Shataiki’nin açık

boğazlarından yükselen tiz çığlıklar altında kaybolmuştu. Pençeler orak gibi biçiyordu; dişler et arzusu içinde gıcırıyordu.

Sağ tarafta bir Shataiki yolda kaçan küçük bir çocuğun üstüne indi. Çocuk yere düştü; bir düzine kadar yarasa üstüne çullanarak, pençelerini yumuşak etine geçirdiler. Çocuğun feryatları Shataiki'lerin çığlıklarıyla bir hâle geldi.

Çocuktan on adım kadar uzakta bir kadın, kafasına yapışmış çılgınca kemiren iki hayvana karşı, kollarını deli gibi sağa sola sallayarak mücadele ediyordu. Kadın çığlıklar atarak döndü ve yüzünü kaplayan kana rağmen Thomas onu tanıdı. Karyl.

Thomas şok içinde inildi. Köydeki çaresiz insanlar kana susamış Shataiki'lere kolayca yem olmuşlardı.

Hâlâ gelmeye devam ediyorlardı. Gökyüzü şimdi tepelerden vadiye akan yüz binlerce yaratıkla kararmıştı. Thomas bütün köylerde durumun aynı olduğunu biliyordu.

Thomas soluk soluğa, büyük kapıları hızla kapattı. Büyük sürgüyü itti ve dönerek Rachelle ile Johan'a baktı; masumca birbirlerinin elini tutmuş, yeşil zeminin üstünde dikeliyorlardı.

Rachelle yeşil gözlerini Thomas'tan ayırmadan, titrek bir sesle, "Neler oluyor?" diye sordu. "Onlarla savaşmalıyız!"

Thomas karşı tarafa koşturarak, dıştaki girişe açılan arka kapıları kapattı.

"Girişler yalnızca bu ikisi mi?" diye sordu.

"Ne—"

"Söyle bana!"

"Evet!"

Hiçbir Shataiki kapıları parçalamadan, Esaret'ten içeri gi-

remezdi. Arkasına döndü.

“Beni dinleyin.” Soluklanmak için biraz durdu. “Bunun size garip geleceğini biliyorum ve benim neden bahsettiğimi anlamayabilirsiniz ama saldırıya uğradık.”

Johan, “Saldırıya mı uğradık?” diye sordu. “Gerçekten mi saldırıya uğradık?”

Thomas, “Evet, gerçekten saldırıya uğradık,” dedi. “Sha-taiki’ler kara ormandan ayrıldılar.”

Rachelle, “Bu... Bu mümkün değil!” dedi.

“Evet, mümkün. Mümkün ve oldu.”

Thomas ön kapıların yanına gitti, onları test etti. Esaret’in duvarları ardında devam eden saldırının seslerini zar zor duyabiliyordu. Rachelle ile Johan el ele, binlerce kez dans etmiş oldukları yeşim rengi zeminin ortasında hareket etmeden duruyorlardı. Dışarıda gerçekte neler olup bittiğini anlamalarının bir yolu yoktu. Daha yalnızca birkaç dakika önce çok iyi bildikleri renkli dünyanın, nasıl sonsuza dek kökten değiştiği hususunda hiçbir fikirleri yoktu.

Thomas onlara yaklaştı, kollarını omuzlarına koydu. Ormanda ve bu büyük salonda kanına hücum eden adrenalin birden buharlaşıverdi. Esaret’in ağır tahta kapıları ardındaki toprakları silip süpüren yıkımı tam olarak idrak edince, üstüne on ton çamur boşalmış gibi oldu. Başını önüne eğdi, soğukkanlılığını korumaya çalıştı.

Rachelle elini Thomas’ın saçına uzatıp, yavaşça okşadı. “Sorun yok, Thomas,” dedi. “Ağlama böyle. Her şey yoluna girecek. Birazdan Toplantı’mız başlayacak.”

Çaresizlik bir sel gibi Thomas'ın göğsüne boşaldı. Berbat durumdalar. Kontrollü görünmek için gayret etti. Tanis nasıl olmuş da bu kadar kolayca kandırılabilmişti? Kara canavarı *dinlemek* bile aptallıktı! Hatta kara ormanın yakınına gitmek bile.

Johan, "Lütfen, ağlama," dedi. "Lütfen, ağlama, Thomas. Rachelle haklı. Her şey yoluna girecek."

İşkence gibi bir yarım saat geçti. Rachelle ile Johan ona durumları hakkında sorular sormaya çalıştılar. "Diğerleri nerede? Biz ne yapacağız şimdi? Burada ne kadar kalacağız? Bu kara yaratıklar nerede yaşıyorlar?"

Thomas büyük odada bir ileri bir geri yürürken, her defasında onları geçiştirdi. Yeşim rengi salon onların tabutu olacaktı. Rachelle ile Johan'ın sorularına cevap verdiğinde de, anlaşılmasa da bir şeyler söyledi. Bu ihaneti onlara nasıl açıklayabilirdi? Açıklayamazdı. Bunu kendileri keşfetmeliydi. Şimdilik onların tek amacı hayatta kalmaktı.

İlk başta Esaret'in dışına yapılan saldırılar dalgalar hâlindeydi ve bir noktada pis hayvanların her biri içeri girebilmek için kubbeye konmuş, şiddetle vuruyor ve tırmalıyormuş gibi sesler geldi. Ancak giremediler.

Thomas değişikliği fark etmeden önce, bir saat geçmiş olmalıydı. Saldırı sesi duymadan, sessizlik içinde on dakika oturmuşlardı.

Thomas sallanarak ayağa kalktı, ön kapıların yanına gitti.

Çıt çıkmıyordu. Yarasalar ya gitmiş ya da kapılar açıldığı anda saldırmak için, dışarıdaki çatıda sessizce bekliyorlardı.

Thomas, bu kadar zaman sonra hala yeşil zeminin ortasında dikelen Rachelle ile Johan'a yüzünü çevirdi. Onlara söylemenin zamanı gelmişti.

"Tanis sudan içti," deyiverdi.

Şaşkınlıktan ağızları açık hâlde kalakaldılar. İkisi birden başlarını öne eğdi, belli ki onları saran keder duygusuna aşına değillerdi. Kuşkusuz bunun ne anlama geldiğini biliyorlardı. Ayrıntılarıyla değil, ama genel hatlarıyla çok kötü bir şeyin meydana gelmiş olduğunu biliyorlardı. İlk kez içlerinden birinin başına kötü bir şey gelmişti.

Omuzları sessizce sarsılmaya başladı; ilk başta hafifçeydi, fakat sonra öyle kuvvetlendi ki bir noktadan sonra daha fazla dayanamayacaklarını anlayıp, birbirlerine sarılarak hıçkırı hıçkırı ağladılar.

Gözyaşları tekrar Thomas'ın gözlerine batmaya başladı. Böyle bir trajedi nasıl olmuş olabilirdi? Uzun bir süre birbirlerine sarılıp ağladılar.

"Ne yapacağız? Ne yapacağız?" Rachelle onlarca kez sordu. "Göle gidemez miyiz?"

Thomas usulca, "Bilmiyorum," dedi. "Galiba her şey değişti, Rachelle."

Johan yanakları gözyaşlarından yol yol olmuş hâlde, Thomas'a baktı. "Ama Elyon bize bunu yapmamamızı söylediği hâlde, Tanis bunu neden yaptı?"

Thomas çocuğun elini tutarak, "Bilmiyorum, Johan," dedi.

“Üzülme. Dünya değişmiş olabilir, ama Elyon asla değişmez. Sadece onu bulmamız gerekiyor.”

Rachelle kafasını geriye attı, avuçları yukarı bakar vaziyette ellerini kaldırdı. “Elyon!” diye bağırdı. “Elyon, bizi duyabiliyor musun?” Thomas onu umutsuzca izliyordu. “Elyon, neredesin?” Rachelle tekrar bağırdı.

Ellerini indirdi, Thomas ile Johan’a umutsuzca baktı. “Bu farklı,” dedi.

Thomas kafasını salladı. “Şimdi her şey farklı.” Kafasını kaldırıp, yeşil kubbeli çatıya göz gezdirdi. *Esaret haricinde*. “Sabaha kadar bekleyelim, sonra eğer güvenli görünürse, Elyon’u bulmaya çalışırız.”

33

GECE THOMAS için tam bir ızdırap olmuştu. Sabahın ikisinde çığlıklar atarak, terden sırılsıklam olmuş vaziyette uyanmıştı. Tekrar uyuyamadı ve Kara'ya da kâbusunu anlatmaya dili varmadı. Bunların kendisi için ne ifade ettiğini zaten zar zor idrak edebiliyordu. Her yere yayılıp, sonra köye saldıran yarasa kara duvarının imgeleri, ona sırılsıklam, ağır bir pelerin gibi yapışmıştı.

Sabahın erken saatleri ise işkence gibi geçmişti. Thomas ancak yeni bir meşgale bularak kısmen rahatlamıştı.

Saat altıda Kara'ya, "İnternet erişimimiz var mı?" diye sordu.

"Var. Ne oldu?"

"Kafamı dağıtmam lazım. Kim bilir, belki de hayatta kalmak için biraz yoğun kurs görürsem, bunun bana yarasarlar diyarında yardımı dokunabilir."

Kara şaşırmış hâlde ona baktı.

Thomas, "Ne oldu?" diye sordu.

"Tanis için birkaç kara yarasayı uçuracak silahlar yapmaktan ziyade, o realitenin bu dünyayı nasıl kurtarabileceğiyle daha çok ilgilendiğimizi sanıyordum."

Kara bir bilseydi. Ona anlatmaya dili varmıyordu, daha değil. Hepsinin ne kadar gerçek hissi verdiğini Kara asla anlayamazdı.

Thomas, “Oyalanmam lazım,” dedi.

Kara, “Benim de,” dedi.

Üç saat Yahoo!’da Thomas’ın yararlı olabileceğini düşündüğü konulara göz attılar. Belki de Tanis bir şeylerin farkında olduğu için, silah yapmakla ilgileniyordu. Yanılmıyorlarsa, realiteler arasında aktarılabilen şeyler yalnızca bilgi ve becerilerdi. Thomas yanında bir silah götüremezdi, ama silah yapma *bilgisini* götürebilirdi, değil mi?

Kara, “Silahı yapacak metalin yoksa silah yapma planın ne işe yarayacak?” diye sordu. “Oradaki tahtalar bir patlama sağlayabilir mi?”

“Bilmiyorum.”

Thomas orada işlenebilecek odun kaldığından şüpheliydi. Ya da işleyebilecek birilerinin kaldığından. Silahlar sayfasına tıklayarak, temel prensipleri araştırdı. Maden filizi bulmak ya da demirhane inşa etmek gibi. Kılıçlar. Zehirler. Hayatta kalma becerileri. Savaş stratejisi. Muharebe taktikleri.

Ancak en sonunda ne yaparsa yapsın, renkli–yoksa şimdi kara mıydı?–ormandaki durumun son derece ümitsiz olduğu gibi korkunç bir sonuca vardı.

Buradaki durum da çok az daha iyiydi. Raison Aşısı’nın çok kötü bir virüse dönüşebileceğine dair ellerinde kanıt vardı ve hiç kimse de bunun gerçekleşmemesini sağlamak için bir şey yapmak istemiyor gibiydi. Doğru, gün sona ermeden Muta’yla

helikopterden inip Monique'yi bulmuş, güçlükle sağ salim kaçmayı ba arabilmi  ve en sonunda Raison T r 'n n varlığını doğrulamı tı ama Thomas'a hâlâ hiçbir şey olmuyormu  gibi geliyordu. Merton Gains söz verdiği sihri ba lattıysa bile, bunu çok çok yavaş yapıyordu.

Jacques de Raison ku luk vakti odaya girdi. Thomas adam neden geldiğini açıklamadan, konuşmaya başladı.

Thomas, "Kendimi kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissediyorum," dedi. " nsanlar oturmuş, ne yapacaklarını konuşurken, ben bu ev hapsi altında, bir ahmak gibi ortalarda dolanıyorum."

Raison, "Ev hapsini kaldırdılar," dedi. "Benim ricam  zerine."

Thomas bezgin görünümlü ilaç devine baktı. "Kaldırdılar mı? Ne zaman?"

"Bir saat önce."

"Bana bunu şimdi mi söylüyorsun?"

Adam hiçbir şey söylemedi.

Thomas, "Bir cep telefonu lazım bana," dedi. "Birkaç tane de telefon numarası. Bunu ayarlayabilir misin?"

"Sanırın ayarlanabilir."

"Arabamız hâlâ burada mı?"

"Evet. Park alanında."

"Buraya getirtebilir misin? Kara, gitmeye hazır mısınız?"

"Hazırlanacak bir şey yok ki. Nereye gidiyoruz?"

"Buradan gidelim de neresi olursa olsun fark etmez. G cenmeyin, Jacques ama burada bir şey yapmadan öylece otura-

mam. Gitmekte özgürüm, değil mi?”

“Evet, ama hâlâ kızımı arıyoruz. Ya sana ihtiyacımız olursa? Gains her an arayabilir.”

“İşte bu yüzden cep telefonuna ihtiyacım var.”

—

Ayakları Sheraton lobisinin karo döşeli zemininde gıcırdayıyordu. Thomas bir yandan etrafı dikkatle incelerken, cep telefonunu kulağına bastırdı. Yüzlerce insan, Thomas Hunter adındaki genç Amerikalı'nın ve yanında duran güzel sarışının dünyanın kaderi için pazarlık yaptığından tamamen habersiz, büyük avluda dolanıyordu.

Thomas son yarım saattir dördüncü kez Patricia Smiley'le görüşüyordu. Onu öfkeden kudurtmuştu ama umurunda değildi.

“Yine benim, Thomas Hunter,” dedi. “Lütfen, lütfen bana onun toplantıda ya da telefonda olmadığını söyleyin.”

“Üzgünüm, Bay Hunter, size daha önce söyledim, o telefonda şu anda.”

“Açık konuşabilir miyim? Sesin pek üzgünmüşsün gibi gelmiyor, Patricia. Ona benim aradığımı söyledin mi? Benim aramamı bekliyordu. Sana Bangkok'ta olduğumu söylemiş miydim? Lütfen onu bağla; ben burada helak oluyorum!”

“Sesinizi yükseltmeniz—” Sesi gitti. Ofiste biriyle konuşuyordu. “Şimdi sizi bağlayacağım, Bay Hunter.”

Klik.

“Alo?” Telefonu yüzüne mi kapatmıştı? “Sen nasıl olur da

benim yüzüme kaparsın, sen—”

“Thomas?”

Merton Gains’ti.

“Oh. Üzgünüm, efendim. Telefonda şöyle görüşüyordum...”

Duraksadı.

“Önemli değil. Seni daha önce arayamadığım için kusura bakma, programımı ayarlıyordum. Bu gece onda olur mu?”

Thomas durdu.

Kara, “Ne oldu?” diye sordu.

“Saat on ne için?”

“Benim için. Uçağım bir saat içinde kalkacak. Yanımda CIA’nin başkanı olacak. Bazı telefon görüşmeleri yapmamız gerekiyor, ama sanırım Avustralya İstihbaratı, Scotland Yard ve İspanya İstihbaratı’nı da getirebiliriz. On-on beş kişi. Tam olarak bir zirve değil, ama bir başlangıç.”

“Ne için? Neden?”

Telefondan tıslama sesi geldi.

“Senin için, evlat. Her şeyi hazır etmeni istiyorum, anladın mı? Her şeyi. Onlara baştan sona her şeyi anlatacaksın. Jacques de Raison virüsle ilgili bulgularını sunmak için orada olacak. HKM’den bir temsilci de bu bulguları öğrenmek için, benimle birlikte gelecek. Başkan bana bununla ilgili yetki verdi, o yüzden bununla uğraşıyorum. Bu noktadan sonra, bunu gerçek bir tehdit olarak ele alacağız. Şansımız yaver giderse, gün sonuna kadar birkaç ülkenin daha dikkatini çekeriz. Güven bana, onlara ihtiyacımız olacak. Burada bize inanan pek fazla insan yok.”

“Benim bunları toplantıda sunmamı mı istiyorsunuz?”

“Bana anlattıklarını onlara da anlatmanı istiyorum. Rüyaları açıklamak pek benim yapabileceğim bir şey değil.”

“Ben yapabilirim.” Thomas gerçekten yapabileceğinden emin değildi, ama onlar bu tarz önemsiz kaygıların çok ötesine geçmişlerdi artık. “Ve birileri de Svensson’un yerini belirlemeye çalışıyor, değil mi? Onun durdurulması gerekiyor.”

“Bunun üzerinde çalışıyoruz. Ancak bu noktada uluslararası kanunlarla uğraşıyoruz. Svensson da güçlü bir adam. Kanıt olmadan çekici kafasına indiremeyiz.”

“Benim kanıtım var!”

“Onların düşüncesine göre yok. Svensson yarın bir görüşme yapmayı kabul etti. Merak etme; onu birkaç saat içinde ziyaret edecek bir arazi timimiz var. Onu gözetleyecekler. Onun bir yere gittiği yok.”

“Bu çok geç olabilir.”

“Daha ne olsun, Thomas! Hızlı olmasını istiyorsun; *bu* hızlı işte! Uçağıma yetişmem lazım. Sekreterime senin çağrılarını not etmesini talimat vereceğim. Sheraton’dasın, değil mi?”

“Evet.”

“Sheraton’da saat onda. Bir konferans odasını rezerve ettireceğim.” Merton duraksadı. “Başka bir şey öğrendin mi?”

Gördüğü kâbus Thomas’ın zihninden kayıp geçti. Düşüş. Karnına kurşun bir tuğla gibi yerleşmiş, tehdit eden bir dehşet hissi. “Hayır.”

“Güzel.”

“Tamam.”

Telefonu kapattı.

Kara, “Ne oldu?” diye sordu. “Geliyor mu?”

“Geliyor. Yanında birtakım insanlarla birlikte. Saat onda.”

“On iki saat sonra. Bu on iki saatte neler olur, kim bilir? Onlara brifing vereceksin, değil mi? O yüzden daha çok bilgiye ihtiyacımız var.”

Thomas birden kendini hâlsiz hissetti. Hasta. Açık yemek odasındaki bir sandalyeye çöküp, dışarıdaki lobiye gözlerini dikti.

“Thomas?” Kara onun karşısındaki bir sandalyeye ilişti. “Ne var?”

Thomas şakaklarını ovaladı. “Bir sorunumuz var, Kara.”

“Neden böyle söylüyorsun? En sonunda bize kulak vermeye başladılar.”

“Hayır, onlarla ilgili değil. Benimle ilgili. Bana neler oluyorsa işte onunla ilgili.”

“Rüyaların mı?”

“Renkli orman altüst oldu,” dedi.

“Ne... Ne demek istiyorsun?”

“Renkli orman. Artık renkli değil. Yarasalar ırmağı geçip saldırdılar—” Thomas birden durdu.

Kara ona aklını kaybetmiş gibi baktı. “Bu... Bu mümkün mü?”

“Oldu bile.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Bilmiyorum.” Elini masaya vurdu. Tabaklar şakırdadı. İki masa ileride oturan bir çift dönüp onlara baktı.

Elini tekrar vurdu, bu sefer daha az şiddetle. “Bilmiyorum;

sorun da bu. Bildiğim kadarıyla, oraya bir daha gideceğimi bile sanmıyorum. Ve olur da geri gidersem, oraların ne durumda olacağı konusunda hiçbir fikrim yok.”

“O kadar kötü mü?”

“Tahmin bile edemezsin.”

“Demek silahlara olan ani ilginin nedeni bu.”

“Sanırım.”

“Öyleyse uyumak zorundasın! Orada neler olup bittiğini öğrenmeden, o kadar insanla görüşemezsin. Bütün olayımız senin şu rüyalarına... dayanıyor. Şimdi de bittiğini mi söylüyorsun? Seni uyutmak zorundayız!”

Thomas, “Onlara orada neler olup bittiğini *anlatmayacağım!*” dedi. “Bu bizim için, Kara. Rüyalarımızda öğrendiklerimiz hakkında konuşmak zaten yeterince kötüyken, onlara bir de detay vermem hiçbir şekilde mümkün değil. Beni kilit altına alırlar!”

“Ancak yine de öğrenmek zorundasın. Kendin için.”

Bir an sessizce oturdular. Kara haklıydı—geri dönüp dönmeyeceğini öğrenmek zorundaydı. Daha on iki saatleri vardı.

Kara usulca, “Bana ne olduğunu anlat,” dedi. “Her şeyi öğrenmek istiyorum.”

Thomas başını salladı. Ona her şeyi anlatmayalı epey bir zaman geçmişti. “Biraz uzun sürebilir.”

“Zamanımız var.”

—

On iki saat geçmiş ve Svensson söz verdiği gibi Moni-

que'yi fikrini değiştirmesi için zorlamamıştı. Ancak Svensson beyaz duvarlı hücresine adım atıp da Monique onun yüzüne bir bakış attığında, bunun değişmek üzere olduğunu tahmin etti.

Gece boyunca Monique'yi bir yere götürmüşlerdi. Monique'nin, neden veya nereye olduğu konusunda bir fikri yoktu. Bildiği bir şey varsa, o da kendisiyle ilgili ortaya çıkan planın, muazzam bir planlama ve önleme yol atığıydı. Böyle bir sonuca varabilecek kadar satır aralarını okumuştu.

Virologlar yıllardır biyolojik bir silahın bir gün tarihi değiştireceği tahmininde bulunmuşlardı. Valborg Svensson böyle bir günün beklentisi içinde, geniş kapsamlı ve ayrıntılı planlar hazırlamıştı. Raison Virüsü'ne rastlamış olması şans eseri olabilirdi ama şimdi bununla ne yapacağı bir soru işaretiydi. Aslında ona pek de rastladığı söylenemezdi. Muazzam bir muhbir ağına yatırım yapmıştı ki böylece doğru virüsün ilk belirtisi ortaya çıktığında üzerine atlayabilecekti. Gerçekte onun için çalışan binlerce bilimci vardı.

Monique, beyaz odanın kapı aralığında dimdik ayakta duran bu adamın çok zeki olduğunu aklından geçirdi. Ve belki de tümüyle kaçık olduğunu.

“Merhaba, Monique. Sana iyi davrandığımıza inanıyorum. Herhangi bir sıkıntı verdiyse özür dilerim, ama bu şimdi değişecek. En kötüsü geride kaldı, seni temin ederim. Tabii ki benimle işbirliği yapmayı reddetmezsen, ama bu da benim kontrolüm dışında.”

Monique, “İşbirliği yapmaya hiç niyetim yok,” dedi.

“Evet, tamam, senin henüz haberin yok da o yüzden.”

Kara aşikâr soruyu sorarak ona teslim olmadı.

“Öğrenmek ister misin?”

Hâlâ cevap vermiyordu. Svensson kıkır kıkır güldü. “Güçlü bir karakterin var; hoşuma gitti. Bilmediğin şeyse, tam olarak on dört saat içinde, biz—evet, biz; kesinlikle bu işte yalnız değilim ki yine de önemli bir rol oynadığımı düşünmek isterim—Raison Tüürü’nü on iki büyük ülkede salıvereceğiz.”

Monique’nin gözü karardı. Svensson neler söylüyordu? Tabii ki planlamıyordu...

“Evet, kesinlikle. Anti virüs olsun olmasın, saat on dört saat içinde çalışmaya başlayacak.” Ağzını iyice yayararak sırtıttı. “Çok şaşırtıcı, değil mi?”

“Bunu yapamazsınız...”

“Bu da bazılarının tartıştığı bir şey. Ancak biz galip geldik. Tek yol bu. Dünyanın kaderi şimdi benim ellerimde, Monique. Ve tabii ki bir de senin ellerinde.”

“Virüs dünya nüfusunu silip süpürebilir!”

“Maksat da bu zaten. Tehdit gerçek olmak zorunda. Yalnızca bir anti virüs insanlığı kurtarabilir. Bu anti virüsü yapmamızda bize yardım edeceğine inanıyorum. İtiraf etmeliyim ki çok iyi bir başlangıç yaptık. Hatta sana ihtiyaç bile duymayabiliriz. Ancak virüsün üstünde senin ismin var. Tedavisi üstünde de isminin olması uygun olur bence, sen ne dersin?”

34

THOMAS'IN İLK fark ettiği şey geri dönmüş olduğuydu. Esaret'te Rachelle ve ayaklarına dolanmış Johan'la birlikte uyanıyorlardı. Rüyasında Bangkok'u görmüştü, en sonunda Raison Türü'nü dikkate alan birtakım insanlarla toplantıya girmek için hazırlanıyordu.

Akşamı Esaret'in zemininde birbirlerine sokularak geçir-mişlerdi. Gece normalden soğuk gibiydi. Sıkıntı odada kalın bir sis gibi asılıydı. Hatta Rachelle bir kez dans etmeyi bile dene-mişti, ama doğru ritmi bir türlü bulamamıştı. Sonra vazgeçti, başı ellerinin arasında yere çöktü. Kısa süre sonra sesleri kesildi ve sonunda uyuyakaldılar.

Gece yarısı bir ara çatıda bir tırmalama sesiyle uyandılar, ama ses birkaç dakika içinde geçince tekrar uyudular.

İlk uyanan Thomas oldu. Sabah ışıkları yarı saydam kub-beye vuruyordu. Sessizce ayağa kalktı, büyük kapılara doğru yürüdü ve kulağını parıldayan tahtaya yapıştırdı. Kapıların ar-kasında canlı bir şey varsa bile hiç sesini çıkarmıyordu. Thomas Rachelle'nin depo kapısı olduğunu söylediği bir yan kapıya doğ-

ru koşturdu. Kapıyı açtı, birkaç basamak inerek küçük bir depoya ulaştı.

Karşı duvarda içinde bir düzine kadar meyve parçası olan şeffaf bir kavanoz duruyordu. Biraz ekmek. Güzel. Kapıyı kapattı, merdivenlerden çıktı.

Rachelle ile Johan hâlâ uyuyorlardı. Thomas da mümkün olduğunca onları uyandırmamaya karar verdi. Ana kapıların yanına gitti, kulağını tekrar tahtaya dayadı.

Bu defa tam bir dakika boyunca dinledi. Hiçbir ses duymadı.

Sürgüyü yavaşça çekti, kapı gıcırdayarak açıldı. Az da olsa kara kanatların aniden çırpmasını bekliyordu. Bunun yerine tek duyduğu menteşelerin hafif gıcırtısı oldu. Sabah havası tamamen esintisizdi. Kapıyı iterek biraz daha açtı, ihtiyatla etrafa bakındı. Parlak ışık altında gözlerini kısarak baktı, Shataiki'lerin olup olmadığını görmek için köyü hızla inceledi.

Ancak ortada hiç Shataiki yoktu. Nefesini tuttu ve leş gibi kokan sabah havasına doğru dışarı adım attı.

Köy ıssızdı. Bir zamanlar cıvıl cıvıl olan yollarda şimdi ölü ya da diri tek bir can yoktu. Etrafta umduğu gibi cesetler yoktu. Yalnızca toprağı sıırılsıklam etmiş kan lekeleri vardı. Çatıların tepelerine tünemiş, onun Esaret'in güvenliğinden çıkmasını bekleyen Shataiki'ler de yoktu. Geceleyin duyduğu tırmalama sesleri aklına geldiğinde, Esaret'in çatısına dönüp baktı. Orada da yarasa yoktu.

Ya insanlar neredeydi?

Görünüşe göre hayvanlar bile vadiden kovalanmıştı. Bi-

nalar artık ışıldamıyordu. Bütün köy muazzam bir gri kül yığı-
nıyla kaplanmış gibi görünüyordu.

“Ne olmuş?” Rachelle ile Johan şaşkın bir hâlde dikeliyor-
lardı.

Johan iyice açılmış gözlerini ileri dikerek, “İçerisi karar-
dı,” dedi.

Haklıydı; içerideki tahta da ışıltısını kaybetmişti. Thomas
kapıyı açtığında, içeri giren havadan bir şekilde etkilenmiş ol-
malıydı. Thomas dönüp önündeki manzaraya baktı.

Thomas midesinin bulandığını hissetti. Korkuyordu. Nabızı
hızla atmaya başladı. Her nasılsa kötülük içine mi girmişti, yok-
sa hemen dışarıda bu fiziksel formda mı duruyordu? Peki, ya di-
ğerleri?

Rachelle, “Her şey değişti!” diye bağırdı. Thomas’ın kolu-
nu titreyen elleriyle sıkıca kavradı. Ürkmüş müydü? Daha önce-
den ihtiyatlı olmayı biliyordu. Ama ya korku? Böylece o da li-
me lime olmadığı hâlde, dönüşümün etkilerini hissedebiliyordu.

Johan, “Buraya ne... ne olmuş böyle?” diye sordu.

Köyün etrafındaki çayırlar artık karaydı. Ancak en keskin
değişim çayırın kenarında yer alan ormanda gözleniyordu. San-
ki muazzam bir yangın ortalığı kasıp kavurmuş gibi, ağaçların
hepsi alazlanmıştı.

Kapkaraydı.

Uzunca bir süre önlerindeki manzara karşısında donmuş
hâlde kıpırdamadan durdular. Thomas, patikanın kavruk toprak
üzerinde kıvrıla kıvrıla göle doğru gittiği sol tarafa baktı. Kol-
larını Johan ile Rachelle’ye doladı.

“Göle gitmeliyiz.”

Rachelle ona baktı. “Önce bir şeyler yiyemez miyiz? Açlıktan ölüyorum.”

Gözleri. Yeşil değildi.

Thomas kollarını indirerek yutkundu. Rachelle’nin ruhuna açılan zümrüt pencereler artık grimsi beyazdı. Sanki gözlerinde ileri derecede katarakt varmış gibiydi.

Thomas sıçramamak için kendine çok zor hâkim oldu. Dikkatle geriye adım attı. Rachelle’nin yüzü ışıltısını kaybetmiş, cildi kurumuştı. Kollarında ince çizgiler peyda olmuştu.

Ve Johan—aynı şeyler onda da vardı!

Thomas döndü, kendi koluna baktı. Kuruydu. Acı yoktu, sadece kemik gibi kuruydu. Midesindeki bulantı arttı.

“Yemek mi? Önce göle gitmek istemiyor musunuz?”

Yüzlerine bakmaya korkarak, onlardan bir cevap bekledi. Gözlerinin içine bakmaya korkuyordu. Kendi gözlerinin de gri tabak gibi olup olmadığını sormaya korkuyordu.

Cevap vermiyorlardı. Demek ki onlar da korkuyorlardı. Onlar da onun gözlerini görmüşlerdi ve şaşkınlıktan dilleri tutulmuştu. Esaret’in basamaklarında duruyorlardı, utanmış ve sessiz. Thomas kesinlikle kendini—

Thomas bir şapırtı sesi duyunca, yarasalardan korkarak döndü. Ancak yarasa değildi. Rachelle ile Johan’dı. Basamaklardan inmişler, Thomas’ın fark etmemiş olduğu bazı meyveleri tıkınıyorlardı.

Kimin meyveleri? Buradaki her şey ölmüş gibi görünüyordu.

Teeleh'in.

“Durun!” Sıçrayarak merdivenlerden indi, Rachelle'ye koşturdu ve meyveyi ağzından aldı.

Rachelle dönüp ona vurdu; eli sert bir biçimde bükülmüş, parmakları pençe gibi kıvrılmıştı. Ağzından meyve suyunu püs-kürterek, “Bırak beni!” diye hırladı.

Thomas şok içinde sendeledi. Yanağına dokundu, elini çektiğinde kanlı olduğunu gördü. Rachelle başka bir meyve kapıp ağzına tıktı.

Thomas bakışlarını Johan'a çevirdi, o ise onları hiç umursamıyordu. Yemekle meşguldü, gözü dönmüş bir köpek gibi aç gözlülükle bir meyveyi çiğniyordu.

Thomas basamaklara doğru geriledi. Bu olamazdı. Herkes bir yana, Johan olamazdı. Johan daha dün köyün etrafında, Elyon'un bağrına dalma hayalleriyle büyülenmiş bir hâlde yürüyen masum bir çocuktü. Ya bu çocuk?

Ve Rachelle. Biricik Rachelle'si. Aziz Yaratıcı'sının kollarında saatlerce dans edebilen güzel Rachelle. Nasıl da bu kadar çabucak bu ölü gözlü, derisi pul pul dökülen, hırlayan, umutsuz hayvana dönüşmüştü?

Bir kanat sesi Thomas'ı ürküttü. Kafasını Esaret'in karar-mış girişine çevirdi. Michal korkuluğun üzerine tünemişti.

“Michal!”

Thomas basamakları zıplayarak çıktı. “Tanrı'ya şükürler olsun! Tanrı'ya şükürler olsun, Michal! Ben...” Gözlerine yaşlar doldu. “Bu korkunç bir şey! Bu...” Kafasını çevirip, aşağıda dağılmış meyveleri hızla atıştıran Rachelle ile Johan'a baktı.

Kolunu onlara doğru kaldırarak, “Onlara bir bak!” dedi. “Neler oluyor?” Bunu söylerken bile, kendi boğazını bu meyvelerle serinletmek için ani bir arzu duydu.

Michal gözlerini ileri dikti, manzaraya sakın bir biçimde dikkatle baktı. Usulca, “Kötülüğü kucaklıyorlar,” dedi.

Thomas sakinleşmeye başladığını hissetti. Meyveler tıpkı Karyl’le birlikte masaya oturduklarında yedikleri meyvelere benziyordu. Mest edici, tatlı. Gitgide artan bir umarsızlıkla titredi. Alçak sesle, “Çıldırılmışlar,” dedi.

“Zekice bir tespit. Şoktalar. Her zaman bu kadar kötü olmayacak.”

“Şok mu?” Thomas bunu kendisinin söylediğini duydu, ama gözleri Rachelle ile Johan’ın yöneldikleri son meyve parçasındaydı.

Michal, “En haşın doğanın şoku,” dedi. “Sen meyveyi daha önceden tattın. O yüzden etkisi senin için o kadar şok edici değil, ama onlardan farklı olduğunu düşünme sakın.”

Meyveye ilk Johan ulaştı, ama ondan uzun boylu olan ablası çabucak başında dikildi. Bir elini kalçasına koyup, diğer eliyle meyveyi itti. “Bu benim!” diye bağırdı. “Bana ait olan bir şeyi almaya hakkın yok senin. Ver onu bana!”

“Hayır!” Johan gözlerini belerterek, kıpkırmızı bir yüzle çılgılık attı. “Onu ben buldum! Ben yiyeceğim!” Rachelle tırnaklarını uzatarak, küçük kardeşinin üzerine atladı.

Thomas, “Birbirlerini öldürecekler,” dedi. Aslında eğlen-
diğinden daha az dehşete kapılmış olduğunu fark etti. Bunu fark etmesi onu korkuttu.

“Çıplak elle mi? Bundan şüpheliyim. Sadece onları silah olarak kullanılabilecek bir şeylerden uzak tut.” Roush onlara boş boş baktı. “Ve onları mümkün olduğu kadar çabuk göle götür.”

Rachelle ile Johan ayrılıp, birbirlerinin etrafında dikkatle daireler çizmeye başladılar. Thomas göz ucuyla küçük kara bir bulutun yaklaştığını gördü. Ancak gözlerini Johan’ın elindeki meyveden ayıramıyordu. Aşağı koşturup meyveyi mutlaka kendi almalıydı. Onlar bol bol yemişlerdi zaten. Değil mi?

Thomas yan gözle Michal’e baktı. Roush gözlerini gökyüzünden ayırmıyordu. “Unutma, Thomas. Göl.” Havaya sıçrayarak uçup gitti.

“Michal?” Thomas, Roush’un dikkatini çekmiş olan gökyüzüne göz gezdirdi.

Kara bulut kararmış ağaçların üzerine çökmüştü. Shataiki’ler!

“Rachelle!” diye bağırdı. Bu kara canavarlar onu şimdi, kara ormanda olduğundan daha çok dehşete düşürüyordu.

“Rachelle!” Merdivenlerden sıçrayarak indi ve önce Rachelle’yi, sonra Johan’ı kolundan kavradı, hızla çekti, neredeyse ayakları yerden kesiliyordu. Ufuk çizgisine göz attığında, Shataiki’lerin ne kadar yakına geldiklerine şaşırdı. Zevk çılgınlıkları vadide yankılanıyordu.

Rachelle ile Johan da onları görmüşlerdi ve gönüllü bir biçimde koştular. Ancak eski güçleri yoktu, Thomas onları merdivenlerden yukarı Esaret’e neredeyse sürüklemek zorunda kaldı. En sonunda Rachelle kendini çekip, kendi başına merdi-

venlerden sendeleyerek çıktığı hâlde, ilk Shataiki gelip de ağır tahtaya hızla vurduğunda, daha yeni karanlık Esaret'e girip, kapıyı kapatabilmişlerdi. Sonra birbiri ardına gelip, çığlıklar atarak kapıya çarptılar.

Thomas geriye doğru sendeledi; kapının emniyetli olduğunu görünce, nefes nefese yere çöktü. Rachelle ile Johan hiç kıpırdamadan sağ tarafında yatıyorlardı. Michal'in isteğini nasıl yerine getireceğini hiç bilmiyordu. Görülmeden kendi başına göle gitmesi epey zor olacaktı. Rachelle ile Johan'ın şu anki katonik durumunda ise bu imkânsız olacaktı.

Esaret'in loş ışığı altında üçü de kımıldamadan duruyordu. Bir zamanlar parlak yeşil olan zemin şimdi soğuk, karanlık bir tahta parçası hâline gelmişti. Yüksek sütunlar şimdi gölgelerdeki kara hayaletler gibi duruyordu. Hâlâ yarı şeffaf kubbeden sızan zayıf ışık sayesinde Thomas görebiliyordu.

Yuvarlanıp güçlkle ayağa kalktı. Shataiki'ler hâlâ korkutucu bir biçimde kapıya çarpıyorlardı, ama vuruşları arasındaki süre uzamaya başlamıştı. Thomas onların binaya girebilecekleri bir yol bulmalarından korkuyordu. Ama şu anda en çok korktuğu Shataiki'ler değildi. Hayır, sırtının ürpermesine yol açan, ayaklarının dibinde duran şu iki insandı. Ve kendisi. Onlara neler oluyordu böyle?

Depodaki meyveler. Thomas güçlkle yürüdü, basamaklardan ağır ağır indi. Acaba hava meyveleri de bozmuş muydu? Aslında şimdi bir düşününce, o ormanda koşarken meyvelerin yere düşmüş ama kararmamış olduklarını hatırladı. Yani hemen bozulmamışlardı.

Kapıyı çarparak açtı, orada durdu. Bu kapı onlar Esaret'in ana kapılarını açmadan önce kapalı duruyordu. Eğer şimdi açarsa, Esaret'e dolmuş olan hava meyveleri bozar mıydı?

Bu riski göze almak zorundaydı. Kapıyı hızla açtı, içeri adım attı ve arkasından çarparak kapadı. Kavanoz karşı duvarda duruyordu. Fırlayarak yanına gitti, bir meyveyi avuçlayarak çıkardı ve hemen üstteki parçaları ağzına attı. Bunun işe yarayıp yaramayacağını hiç bilmiyordu, ama aklına da başka bir şey gelmiyordu.

Thomas bir tane kırmızı meyveyi kaldırdı, ciğerlerindeki tüm nefesi koyuverdi.

Kötü hava, diye düşündü. Çok geç.

Elindeki meyve solmadı. Bu ne kadar sürecekti?

Meyveyi ağzına tıktı, derince ısırdı. Meyvenin suyu dilinden akıp, çenesinden taştı. Boğazına kadar aktı.

Birdenbire rahatladı. Midesinde hafif spazmlar dolaşıyordu. Thomas dizlerinin üstüne çöktü, tatlı meyveye saldırdı.

Rachelle ile Johan'ı hatırlayana kadar meyvenin yarısını yemişti. Kavanozdan bir portakal aldı, meyveyi sırtına tıktırdı ve basamakları hızla çıktı.

Rachelle ile Johan hâlâ paçavralar gibi yatıyorlardı.

Dizlerinin üstünde kaydı ve Rachelle'yi sırtüstü çevirdi. Meyveyi direkt dudaklarının üzerinde tutup sıktı. Portakalın kabuğu yarıldı. Bir damla parmağından kayıp Rachelle'nin kavruk dudaklarına döküldü. Rachelle ağzı sıvıyla dolunca inledi. Nektar boğazından aşağı aktıkça boynu yay gibi kıvrıldı. Ciğerlerinden uzun, yavaş bir nefes verdi, gözlerini açtı.

Thomas'ın elindeki meyveye gözü dönmüş bir hâlde bakarak uzandı, meyveyi kaptı ve hırsla yiyip yuttu. Thomas kıkırdadı ve kendi yarısı yenmiş meyvesini Johan'ın ağzına tıktı. Küçük çocuğun gözleri titreyerek açıldığı anda, meyveyi kaptı ve kocaman bir ısırık aldı. Hiç konuşmadan meyvenin etini, çekirdeklerini ve suyunu aç gözlülükle yiyip bitirdiler.

Thomas yanlış görmediyse, yüzlerine biraz renk geldi ve kavgaları sırasında oluşan yaralar da artık o kadar kırmızı görünmüyordu. Meyve hâlâ gücünü muhafaza ediyordu.

Thomas bir Rachelle'ye bir Johan'a bakarak, "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz, gençler?" diye sordu. İkisi de fersiz gözlerle ona baktı. İkisi de konuşmadı.

"Lütfen, benim yanımda olmanıza ihtiyacım var. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

Johan, "İyi," dedi. Rachelle hâlâ bir cevap vermemiştii.

"Elimizde daha çok var, belki on kadar ya da daha fazla."

Hâlâ bir cevap yoktu. Onları göle götürmek zorundaydı. Ve bunu yapabilmek için de akıl sağlığını koruması gerekiyordu.

"Hemen döneceğim," dedi. Onları zeminde bacak bacak üstüne atmış hâlde bırakarak, bodruma döndü, orada isminin sursak olduğunu düşündüğü lezzetli, beyaz bir meyve yedi.

On bir tane kalmıştı. En azından onun korktuğu kadar çabuk bozulmuyorlardı. Eğer Rachelle ile Johan daha ileri denge-sizlik belirtileri gösterseydi, onlara daha çok meyve verecekti ama daha fazla meyve bulabileceklerinin de bir garantisi yoktu. Bir tanesini bile boşa harcayamazlardı.

Sonraki birkaç saat boyunca zar zor birkaç kelime konuştular. Kapaıya yapılan saldırılar tamamen durmuştı. Thomas hazır burada Shataiki'lerden korunabilecekleri geçici bir sığınak bulmuşken, olası eylem planlarını tartışmalarını sağlayabilmek için beyhude bir çaba göstererek, sabrının sınırlarını zorladı. Yalnızca Johan ona katıldı ve sonra konuşma öyle bir hâl aldı ki Thomas ona hiç sormamış olmayı diledi.

Johan, "Tanis haklıydı," dedi. "Onları yok etmek için önceden bir keşif gezisi yapmalıydık."

"Onun yaptığının zaten bu olduğu hiç aklına geldi mi? Ama açıkçası işe yaramadı, değil mi?"

"Nereden biliyorsun? Savaşmaya gidiyor olsaydı, *beni* de yanında götürürdü. Benim bir saldırıyı yöneteceğime dair bana söz vermişti! Ben de yapardım zaten!"

"Sen ne söylediğini bilmiyorsun, Johan."

"Keşke Tanis'i takip etseydik. Senin bizi getirdiğin yere bak!"

Thomas bu mantık çizgisinin çocuğu nerelere götüreceğini düşünmek istemiyordu. Kafasını çevirip, konuşmayı bitirdi.

İki saatlik dayanılmaz sessizlikten sonra, Thomas, Rachelle ile Johan'daki değişikliği fark etti. Ciltleri yine gri, solgun bir hâl alıyordu. Geçen her saatle birlikte huzursuzlukları arttı, ciltlerini kanatana kadar kaşındılar. Bir saat sonra ince pullar vücutlarını kapladı. Johan kolunu sürterken derisi kalktı. Thomas ikisine de birer meyve verdi. Bir tane de kendi aldı. Şimdi ellerinde sekiz tane kalmıştı. Bu şekilde giderse, günü çıkarmayacaklardı.

“Pekâlâ, göle gitmeyi deneyelim.”

İkisinin de tuniklerini kavrayıp, ayağa kalkmalarına yardım etti. Başlarını öne eğip, itiraz etmeden arka girişe doğru ayaklarını sürüyerek yürüdüler. Ancak içlerinde bir damla bile heves yok gibiydi. Bir zamanlar çok sevdikleri Elyon’a dönmek için neden bu kadar gönülsüzlerdi?

“Şimdi, dışarı çıktığımızda dövüşme ya da ona benzer aptalca bir şey istemiyorum. Beni duydunuz mu? Dışarıda hiç kara yarasa yokmuş gibi görünüyor, ama hiçbirini çekmek istemiyoruz, o yüzden sessiz olun.”

Rachelle, “Bu kadar talepkâr olmak zorunda değilsin,” dedi. “Ucunda ölüm yok ya.”

Bu, saatlerdir söylediği ilk cümleydi. Thomas şaşırdı. “Öyle mi sanıyorsun? Gerçek şu ki; siz çoktan öldünüz.” Rachelle somurttu ama tartışmadı.

Thomas kulağını kapıya dayadı. Shataiki’lerden bir iz yoktu. Kapıyı yavaşça açtı, yine bir şey duymayınca dışarı adım attı.

Eşikte durup, o gün ikinci kez boş köye göz gezdirdiler. Yarasalar gitmişti.

“Pekâlâ, gidelim.”

Hiç konuşmadan köyün içinden geçip tepeye tırmandılar. Gökyüzüne karşı çıplak ve kara, belli belirsiz uzanan yüksek ağaçların yanından yürürlerken, havada tüyler ürpertici bir ölüm hissi asılıydı. Gürül gürül akan suyun sesi kesilmişti. Irmağın gölden çıktığı yerde şimdi çamurlu bir su yolu, patikanın yakınından akıyordu. Çok mu beklemişlerdi? Michal onların göle

gitmesi hususunda ısrar ettiğinden bu yana yalnızca birkaç saat geçmişti.

Artık yolun üstünde sıralanan aslanlar ve atlar yoktu. Karmış çiçekler yere sarkmıştı; hafif bir rüzgâr gövdelerini parçalayıp, yerdeki yanmış otlara katılmaları için onları ufalayabilmiş gibi duruyorlardı. Meyve yoktu. Thomas'ın görebildiği kadarıyla hiç yoktu. Shataiki'ler onları almış mıydı acaba?

Thomas kolunun altında meyve kavanozu, diğer elinde kara bir değnek, Rachelle ile Johan'ın arkasından gidiyordu. Değneğin kılıcı olduğunu düşünüyordu. Thomas her an, yaratıkların bir devriyesinin gökyüzünden üzerlerine çullanıp saldırmalarını bekliyordu, ama kapalı gökyüzü alazlanmış örtünün üzerinde sessizce asılı duruyordu. Thomas'ın bir gözü göklerde, diğer gözü kendinde meydana gelen inanılmaz değişikliklerle meşgul hâlde, Rachelle ile Johan'ı patikadan götürüyordu.

Gölden hemen önceki köşeye yaklaştıkları sırada, en sonunda Johan sessizliği bozdu. “Gitmek istemiyorum, Thomas. Gölden korkuyorum. Ya gölde boğulursak?”

“Boğulursak mı? Ne zamandan beri göllerde boğuluyorsun? Hiç bu kadar komik bir şey duymamıştım.”

Önlerindeki dönemeçten tereddüt içinde döndüler. Onları selamlayan manzara karşısında ise mihlanıp kaldılar.

Yalnızca cılız bir su kayalıktan, aşağıdaki küçük grimsi gölcüğe damlıyordu. Göl küçük bir gölete dönüşmüştü. Geniş beyaz kumsallar gölete kavuşmadan önce, yüzlerce metre alçalıyordu. Görünürde hiçbir hayvan yoktu. Gitgide azalan göleti çevreleyen karanlık ağaç çemberinde, tek bir yeşil yaprak bile

kalmamıştı.

“Aman Tanrım. Oh, aman Tanrım. Elyon.” Thomas bir adım daha atıp durdu.

Rachelle etrafına bakınarak, “O gitmiş mi?” diye sordu.

Thomas dalgın dalgın, “Kim?” diye sordu.

Rachelle gölü işaret etti.

“Bakın.” Johan gözlerini kayalığın ucundan ayırmıyordu.

Orada, yüksek kaya çıkıntısının üzerinde, bir aslan tek başına etrafa bakınıyordu.

Thomas’ın kalbi yerinden fırlayacakmış gibi oldu. Bir Roshuim? Tepedeki göldeki aslana benzer yaratıklardan biri? Ya tepedeki göl? Ya çocuk?

Muhteşem hayvana aniden bir aslan daha katıldı. Sonra bir tane daha, sonra on ve en sonunda yüz tane beyaz aslan, kurumuş şelalenin tepesinde uzun bir hat boyunca sırayla yürümeye başladı.

Thomas diğerlerine dönüp baktığında, gözlerinin fal taşı gibi açılmış olduğunu gördü.

Şelalenin tepesindeki hayvanlar huzursuzca kıpırdanmaya başladılar. Hat ikiye ayrıldı.

Çocuk aradaki boşluktan dışarı adım attı. Thomas çocuğun kafasını gördüğü anda, kalbinin duracağını sandı. Aslanlar dizleri üstüne çökerek, burunlarını taş yüzeye koydular. Daha sonra çocuğun küçük vücudu, kayalığın zirvesinde onun için ayrılmış yeri doldurdu. Çocuk kayanın üstünde yalınayak duruyordu, üzerinde yalnızca bir peştamal vardı.

Thomas bir süre nefes almayı unuttu.

Hayvanların tümü çocuğa hürmeten başlarını öne eğmişlerdi. Çocuk yavaşça döndü, aşağıdaki topraklara uzun uzun baktı. İncecik düşük omuzları yükseldi, sonra yavaşça indi. Thomas'ın boğazında bir yumru yükseldi.

Ve sonra çocuğun yüzü kederle çarpıldı. Kafasını kaldırdı, ağzını açtı ve gökyüzüne doğru haykırdı.

Sıra hâlindeki hayvanlar domino taşları gibi karınlarının üstüne yattılar, gövdelerinin yere vuruş sesi kayalıktan yankılandı. Koro hâlinde uludular.

Çocuğun feryadı yeri göğü inletti. Şarkısı. Kanyonun üzerine, erimiş kurşun gibi ızdırap boşaltan uzun bir ses.

Thomas dizlerinin üstüne düştü, soluksuz kalmıştı. Buna benzer bir sesi, Elyon'un kalbi gölün kızıl sularında dağılırken, gölün derinliklerinde duymuştu.

Çocuk dizlerinin üstüne çöktü.

Thomas'ın gözlerine yaşlar hücum etti, hayvanların görüntüsü bulanıklaştı. Thomas gözlerini kapatıp, kendini hıçkırıklara bıraktı. Buna dayanamıyordu. Çocuk buna bir son vermeliydi.

Ancak çocuk durmadı. Çığlık amansız bir kederle devam etti.

Feryat bir iniltiye dönüştü—felç olmuş bir genizden çıkan ümitsiz küçük bir ses. Daha sonra gitgide azalıp kesildi.

Thomas başını kaldırdı. Kayalıktaki hayvanlar sessizleştiler ama yerlerinden kımıldamadılar. Çocuğun göğsü şimdi uzun, yavaş soluklarla inip kalkıyordu. Ve sonra tam da Thomas neden keder gösterisinin bittiğini merak etmeye başlamışken,

küçük çocuğun gözleri birden açıldı. Ayağa kalktı, öne doğru bir adım attı.

Çocuk yumruklarını göğе uzatıp, yeri göğü inleten çok tiz bir feryat koyuverdi. Feryadı çocuklarının öldürölmesini izlemeye zorlanmış bir adamın feryadı gibiydi. Kıp kırmızı bir yüzle ve pörtlemiş gözlerle, büyük bir öfkeyle çığlık atıyordu. Oysaki bu çığlık kayalığın üstünde dimdik duran küçük bir çocuğun ağzından çıkıyordu.

Thomas ızdırap içinde titredi. Kendini öne doğru, kumların üzerine attı. Feryat bir şarkıya dönüşüp, uzun, dehşetli ezgilerde vadi boyunca uğuldadı. Thomas kafasının patlayacağından korkarak, kulaklarını kapattı. Çocuk öyle bir sesle şarkısını söylüyordu ki Thomas bunun bütün gezegene yayıldığını düşündü.

Sonra birdenbire çocuk sessizleşti, havada yalnızca sürüklenen sesinin yankıları kaldı.

Thomas bir an hareket edemedi. Yavaşça kendini zorlayarak dirseklerinin üzerinde doğruldu, başını kaldırdı. Görüşünü netleştirmek için kolunu gözlerinin önüne getirdi. Çocuk birkaç dakikadır şaşırmış gibi ileri bakarak hareketsiz duruyordu, sonra döndü ve gözden kayboldu. Hayvanlar gürültüyle ayağa kalktılar, kayalıktan uzaklaştılar. En sonunda geriye ufuk boyunca uzanan, ıssız bir gri çıkıntı kaldı. Vadiye yine sessizlik doldu.

Çocuk gitmişti.

Thomas panik içinde güçlölkle ilerledi. Hayır. Hayır, bu olamazdı! Diğerlerine bakmadan, aşağıdaki beyaz kıyıya ve gitgide azalan suya doğru hızla koştu.

Thomas hemen mest oldu. Kafasını suya soktu, bolca su

yuttu. Doğruldu, kafasını geri attı, iki yumruğunu birden havaya kaldırdı. “Elyon!” diye kapalı gökyüzüne doğru bağırdı.

Johan, Rachelle’nin yalnızca bir adım önünde koşuyordu; kıyıya ulaşp, baş aşağı suya atladı. Thomas şimdi zevkten uyuşmuş hâlde, bu ikisinin kafalarını susuzluktan neredeyse ölmüş hayvanlar gibi suyun altına daldırmalarını izliyordu. Ortalığı yiyip bitirmiş dehşet ile onlara sanki hediye gibi kalmış, Elyon’un gücünün bu kalıntısı arasındaki tezat sarsıcıydı. Thomas kendini yüzüstü suya bıraktı.

Ne var ki bir farklılık vardı, değil mi?

Elyon?

Hiç ses yoktu.

Doğruldu. Su daha alçak görünüyordu.

Önce Rachelle, ardından Johan doğruldular. Yüzlerine sağlıklı bir ışıltı geri dönmüştü, ama çökmüş ve kafaları karışmış gibi görünüyordular.

Rachelle, “Neler oluyor?” diye sordu.

Gölet kumlara batıyordu. Su çekiliyordu. Thomas yüzüne su serpti. Sudan biraz daha içti. “İçin! İçin!”

Kafalarını eğip içtiler.

Ancak su seviyesi hızla düşüyordu. Kısa bir süre içinde dizlerine indi. Sonra da ayak bileklerine.

Thomas’ın arkasından bir ses, “İşte, artık biliyorsunuz,” dedi.

Michal kıyıda duruyordu. “Korkarım gitmek zorundayım, dostlarım. Bir süre görüşemeyebiliriz.” Gözleri kan çanağına dönmüştü ve çok üzgün görünüyordu.

Thomas su sıçratarak göletten koşturdu. “Öyle mi? Suyun sonuncusu bu mu? Gidemezsin!”

Michal kafasını çevirdi, kayalığa gözlerini dikti. “Bir şey talep edebilecek durumda değilsiniz.”

“Burada ölüp gideceğiz!”

Michal, “Siz zaten ölüsünüz,” dedi.

Son su da kumların içine sızdı.

Michal derin bir nefes aldı. “Geçit’e gidin. Köprüden doğuya doğru gidin, kara ormanın içinden yürüyün. Bir çöle varacaksınız. Çöle girin, yürümeye devam edin. Eğer hayatta kalmayı başırırsanız, er ya da geç bir sığınak bulabilirsiniz.”

“Yine kara ormanın içinden mi gideceğiz? Kara ormanda sığınak nasıl olabilir ki? Orası yarasalarla kaynıyor!”

“Kaynıyordu. Diğer köyler sizinkinden çok daha büyük. Yarasalar oralara gittiler. Ancak eliniz yeterince dolu olacak. Sizde meyve var. Onları kullanın.”

Rachelle, “Bütün gezegen aynı durumda mı?” diye sordu.

“Ne bekliyordun?”

Michal havalanacakmış gibi iki kez hopladı. “Ayrıca sudan içmeyin. Su zehirlendi.”

“Hiç mi içmeyelim? İçmek zorundayız.”

“Eğer Elyon’un rengindeyse içebilirsiniz.” Uçmaya hazırlanırken tekrar hopladı. “Ama onu yakınlarda pek göremeyeceksiniz.”

Havalandı.

Thomas, “Dur!” diye bağırdı. “Ya diğerleri? Diğerleri nerede?”

Ancak Roush ya duymadı ya da yanıtlamak istemiyordu.

—

Kavrulmuş vadiden ayrılıp, Geçit'e doğru koştular.

Thomas onları ilk milde durdurup, hepsinin vücutlarına kül sürmeleri hususunda ısrar etti—böylece yarasalar onların insan olmadığını sanabilirdi. Gri hayaletler gibi ilerlediler. Toprak yere düşmüş ağaçlardan darmadağın olmuştu. Korunmasız ayakları keskin odundan hemen kesiliyor, zaman zaman yürümek zorunda kalıyorlardı. Ancak gökyüzüne dikkatle bakarak hızla ilerlediler.

Orada burada hâlâ kurumamış birkaç parça meyve vardı ve içlerinde kalan su şifalandırıcı gücünü hâlâ muhafaza ediyordu. Kesiklerin acısı dayanılmaz bir hâl alınca, meyve sularını ayaklarında kullandılar. Buruşmuş meyveler etrafta seyrekleşince, kavanozdaki meyveleri kullanmaya başladılar. Kısa süre sonra ellerinde altı adet kaldı.

Thomas, “Her birimize ikişer tane düşüyor,” dedi. “Ancak onları tutumlu kullanın. İçimde, bunlar görüp görebileceğimiz son meyvelermiş gibi bir his var.”

Yavaşça ve sessizce Geçit'e doğru ilerlediler. Tepelerinde uçan en az bin yarasadan ibaret ilk Shataiki sürüsünü gördüklerinde kuşluk vaktiydi. Shataiki'ler kara ormana yönelmişler, durmadan kanat çırpıyorlardı. Üç kişilik grubu ya görmediler ya da kül onları yanıltmıştı.

Bir saat sonra Geçit'e ulaştılar. Grileşmiş köhne köprü,

küçük bir kahverengi su akıntısı üzerinde kıvrılmıştı. Nehir yatağının gerisi kuruyup çatlamıştı.

Johan kıyıya koştu. “İyi görünüyor.”

“O sudan içme!”

“Susuzluktan öleceğiz burada!” dedi. “Yarasayı dinlememiz gerektiğini kim söylüyor?”

Yarasa mı? Michal yani.

“O zaman biraz meyve ye. Michal sudan içmememizi söyledi. Ben örneğin, onun tavsiyesine uyacağım. Gidelim haydi!”

Johan somurtarak suya baktı, sonra gönülsüzce köprüde onlara katıldı.

Karşı kıyıda Shataiki’lerin Tanis’i lime lime ettikleri yerde kara bir leke görünüyordu, ama onun dışında kara ormanda dikkat çekici bir şey yoktu. Tıpkı üzerinden geçtikleri topraklara benziyordu.

Thomas biraz zaman geçtikten sonra, “Haydi,” diye üstelendi. Boğazındaki bir yumruyu yuttu, onları köprüden geçirip kara ormana götürdü.

Ormanda yavaş yavaş ilerliyorlardı; yüz metrede bir duruyorlar, ayak tabanlarına biraz daha meyve suyu sürüyorlardı.

Thomas, “Tutumlu kullanın,” diye tekrarladı. “Yemek için de kalsın.” Ellerindeki meyveler tükenince ne olacağını düşünmek bile istemiyordu.

Shataiki’ler yukarılardaki ağaç dallarına tünemişler; cıyaklayıp, ufak tefek şeyler için kavga ediyorlardı. Yalnızca meraklı olanlar altlarından geçen üçlüye bakıyorlardı. *Kölden olmalı*, diye düşündü Thomas. Akılsız, düzenbaz yaratıkların kafasını

karıştıracak kadar düzenbazcaydı.

Ormandan geçip de nihayet açık bir alana geldiklerinde, onlara çok uzun bir süre geçmiş gibi gelmişti.

Rachelle, “Çöl orada!” dedi.

Thomas etrafına bakındı. “Nerede?”

“Orada!” Direkt önlerini işaret etti.

Kara ağaçlar açık alanın ileri tarafında sınır çiziyordu. Ve on beş metre kadar devam eden ağaçların arkasında, ileride beyaz kumlar parıldıyordu. Ormandan çıkabilme umudu Thomas’ın nabzının tavan yapmasına yetmişti.

“İşte benim kızım. Gelin haydi!” Öne doğru adım attı.

“Yani ben hâlâ senin kızın mıyım?”

Thomas arkaya döndü. Sinsi bir sırıtma vardı Rachelle’nin yüzünde. “Tabii ki. Değil misin?”

“Bilmiyorum, Thomas. Öyle miyim?”

Rachelle çenesini kaldırdı, Thomas’ın yanından yürüyüp geçti. Öyleydi. En azından Thomas öyle olduğunu umuyordu. Büyük Macera, Thomas’a bu lanetli topraklardaki her şey gibi kararmış gibi gelmesine rağmen.

Bu düşünceleri kafasından uzaklaştırdı ve Rachelle’nin arkasından ağır adımlarla yürüdü. Şu anda hayatta kalmaları, herhangi bir romantizmden daha önemliydi. Hızla Rachelle’yi geçerek başa geçti. Bir zamanlar olduğu adam olmayabilirdi, ama en azından koruma paravanı olabilirdi. Namlı savaşçı, Thomas Hunter. Tiksintiyle homurdandı.

İlk kara Shataiki gökyüzünden pike yapıp, onların ilerisinde toprağa konduğunda, alanın orta noktasına ulaşmışlardı.

Thomas yarasaya baktı. *Yürümeye devam et. Sadece yürümeye devam et.*

Thomas yolunu değiştirdi, ama yarasa geçişini kapatmak için yolunun üstüne hopladı.

Shataiki, “Beni kolayca geçebileceğini mi sanıyorsun?” diye alay etti. “O kadar da kolay değil, ha?”

Johan öne sıçrayarak, yarasayla kapışmak ister gibi yumruklarını kaldırdı. Thomas gözlerini Shataiki’den ayırmadan, çocuğa elini kaldırdı. “Geri çekil, Johan.”

Yarasa, “Geri çekil, Johan,” diye onun taklidini yaptı. Gözbebeeksiz gözleri parladı. “Benimle dövüşemeyecek kadar zayıf mısın, Johan?” Yarasa pençelerinden birini kaldırdı. “Seni buracıktan deşebilirim! Nasıl ama? Bizim yeni dünyamıza hoş geldiniz.” Shataiki zevkle kesik kesik güldü, sonra arkasından çektiği bir meyveden kocaman bir ısırık aldı.

“Biraz ister misin?” diye sataştı ve sonra sanki bu eğlenceli bir saldırıymış gibi tekrar güldü.

Thomas yarasaya doğru bir adım attı. Shataiki anında kanatlarını açıp hırladı. “Kımıldama!” Şimdi bir Shataiki sürüsü gökyüzünde toplanmış, onlara sataşarak tepelerinde daireler çiziyorlardı. Gıcırtilı bir sesi olan bir tanesi, “Ona sen söyle,” diye sataştı.

Bir diğeri, “Ona sen söyle,” diye taklidini yaptı.

Ve ilk Shataiki söyledi. Thomas hareket etmemiş olmasına rağmen, “Olduğun yerde kal!” diye bağırdı.

Thomas elini cebine soktu, kalan son meyveyi sıktı. Meyvenin suyu parmaklarının arasından aktı.

Sakin bir biçimde geriye dönüp, Rachelle ile Johan'a baktı. "Meyvelerinizi kullanın," diye fısıldadı. "Ben koşun dediğimde, koşmaya başlayın."

"Seninle konuşurken benim yüzüme bak, seni—"

Shataiki yaklaşmıştı. Thomas suları akan meyveyi Shataiki'nin üstüne attı. "Koşun!" diye bağırdı.

Meyve Shataiki'nin suratının ortasına gelmişti. Yanan et yüksek sesle tısladı. Hayvan çığlıklar atarak, yüzüne vurdu. Thomas'ın arkasında Johan, onun arkasında Rachelle hep birlikte koştururlarken, kükürdün iğrenç kokusu havayı doldurdu.

"Bu bir yeşil meyve!" Orada çember oluşturmuş yarasalardan biri haykırdı. "Onlarda yeşil meyve var! Onlar ölmemiş. Onları öldürün!"

Thomas çılgın gibi koşuyordu. En az yirmi tane Shataiki arkalarından onlara doğru pike yaptı.

"Meyvenizi kullan! Rachelle!"

Rachelle döndü, meyvesini sürüye fırlattı. Sinekler gibi dağıldılar. Rachelle ona yetiştii. Arkasından Johan. Ancak yaralar toparlanmışlar, tekrar geliyorlardı. Johan son meyvelerini parmaklarıyla sıkıca kavradı. Meyveleri atmamalıydılar.

"Dur, Johan! Atma onu." Ağaçların arasında koşturuyorlardı. "Bana meyveni ver."

Johan beyaz kumlara ulaşma umuduyla koşmaya devam etti.

"Yere bırak!"

Meyve elinden yere düştü. Thomas meyveyi kaptı, geriye döndü. Nereden çıktığı belli olmayan yüz kadar, belki de daha

fazla yarasa belirmişti. Elindeki meyveyi görüp, onu geçtiler. Direkt Johan'a yöneldiler.

Thomas, "Geri dön!" diye bağırdı. Hızla çocuğa doğru koştu, ona ulaştı ve onlara yetişen ilk Shataiki'nin yüzüne meyveyi bastırdı.

Shataiki tiz bir çığlık atıp, yere yuvarlandı.

Daha sonra ise ağaçları geçmişler, beyaz kumların üstünde koşturuyorlardı.

"Bir arada kalalım!" dedi Thomas soluk soluğa. "Birbiri-mize yakın duralım."

Yüz metre kadar koşmuşlardı ki Thomas arkaya göz attı, sonra durdu. "Durun."

Rachelle ile Johan durdular. Koşar adım gidiyorlar, göğüs-leri inip kalkıyordu.

Yarasalar kara ormanın üzerinde daireler çizerek uçuyor, acı acı bağıryıyorlardı. Ancak onların peşlerine düşmemişlerdi.

Çöle uçmuyorlardı.

Johan havaya sıçradı, bir sevinç çığlığı koyuverdi. Thomas yumruğunu daireler çizen yarasalara salladı. "Ha!"

Rachelle de, "Ha!" diye bağırdı, ormana doğru kumları savurdu. Kahkahalar atarak, Thomas'a doğru sendeleyerek yürüdü. "Biliyordum!" Kahkahaları gırtlaktan geliyordu ve güven doluydu. Thomas da onunla birlikte güldü.

Rachelle doğruldu, yüzünde baştan çıkarıcı bir gülümse-meyle Thomas'a yaklaştı. Parmağını Thomas'ın yanağında gez-direrek, "Pekâlâ," dedi. "Sen hâlâ benim korkusuz savaşçım-sın."

“Hiç şüphe etmiş miydin?”

Rachelle duraksadı. Thomas onun cildinin tekrar kurumaya başladığını fark etti.

“Bir an için,” dedi. Öne eğildi, onu alnından öptü. “Yalnızca bir an için.”

Rachelle, onu kafasında iki düşünceyle baş başa bırakarak dönüp gitti. Biri onun hoş bir biçimde muzip bir kadın olduğuydu.

Diğeri ise nefesinin birazcık kükürt gibi koktuğuydu.

“Rachelle?”

“Evet, sevgili savaşçım?”

Son meyvelerinden büyük bir ısırık aldı, geri kalanını ona attı. “Biraz meyve ye. Birazını Johan’a ver.”

Tek eliyle yakaladı, Thomas’a göz kırptı, sonra kuvvetle ısırıldı. “Hangi yoldan gidiyoruz?”

Thomas, çölü işaret etti.

Güneşin tam tepelerinde durduğu öğle vakti, son coşku kırıntıları da yok oldu.

Gökyüzündeki ateş topuyla birlikte yürüdüler. Çölün içlerine doğru. Michal’in dediği gibi doğruya doğru. Ancak attıkları her adımla birlikte, kumlar daha da ısınıyormuş ve güneşin batıya doğru inışı de yavaşlıyormuş gibiydi. Düzlükler hızla hafif kumullara dönüştüler. Aslında uygun ayakkabıları ve en azından birazcık suları olsa, bunlarla başa çıkmak mümkün olabi-

lirdi. Ancak bu küçük kum tepeleri kısa bir süre sonra doğudan batıya uzanan öylesine muazzam dağlar hâlini aldı ki yokuş yukarı ağır ağır çıkıp, tepeyi aşınca yokuş aşağı yalpalayarak inmek zorunda kaldılar. Ve bir damla bile su yoktu. Hatta zehirli sudan bile yoktu.

İkinci olduğunda, Thomas'ın gücü tükenmeye başladı. Gölden ayrıldıklarından bu yana, ihtiyatı yüzünden, diğer ikisinden çok daha az meyve yemişti ve şimdi bunun etkisini görmeye başladığını tahmin ediyordu.

Rachelle bir kumulun tepesinde durdu, "Daireler çiziyoruz!" dedi. "Bir yere vardığımız yok."

Thomas yürümeye devam etti. "Durmayın."

"Ben artık duracağım! Delilik bu! Asla başaramayacağız!"

Johan, "Ben geri dönmek istiyorum," dedi.

"Neye? Yarasalara mı? Yürümeye devam et."

Johan, "Sen bizi ölüme götürüyorsun!" diye bağırdı.

Thomas ona döndü. "Yürü dedim!"

Patlamasından şaşkına dönerek, ona bakakaldılar.

Thomas, "Duramayız," dedi. "Michal doğuya yürümemizi söyledi." Güneşi işaret etti. "Ne kuzeye ne güneye ne de batıya. Doğuya!"

Rachelle, "Öyleyse biraz mola vermeliyiz," dedi.

"Mola için *zamanımız* yok!"

Thomas, onların onu takip etmek dışında başka bir seçeneklerinin olmadığını bilincinde olarak, tepeden aşağı yürüdü. Ancak yavaşça. Çok belirgin olmayan bir biçimde yavaşlayarak yetişmelerine olanak tanıdı.

On dakika sonra ilk sanrılar zihniyle oynamaya başladı. Gerçekte olmadığını bildiği ağaçlar gördü. Birazcık bile suyu olmayan gölcükler gördü. Kayaların olmadığı yerde kayalar gördü.

Bangkok'u gördü. Ve Bangkok'ta karanlık bir zindana hap solmuş Monique'yi gördü.

Hâlâ yavaşça ve zorlukla ilerliyordu. Boğazları kurumuş, derileri kavrulmuş ve ayakları su toplamıştı ama başka seçenekleri yoktu. Michal doğuya yürümelerini söylemişti, o yüzden doğuya yürüyeceklerdi.

Thomas yarım saat sonra abuk sabuk bir şeyler mırıldanmaya başladı. Neler söylediğini bilmiyordu ve hiçbir şey söylememeye çalıştı, ama yüzlerine vuran sıcak rüzgârı bastıran kendi sesini duyabiliyordu.

En sonunda artık tek bir adım dahi atarsa çökeceğini anladığı için durdu.

“Şimdi dinleneceğiz,” dedi ve olduğu yere çöktü.

Johan sağ tarafına külçe gibi oturdu, Rachelle de soluna yavaşça ilişti.

Rachelle, “Evet, tabii ya, şimdi dinlenmek için zamanımız var,” dedi. “Yarım saat önce dinlenmek ölümümüze neden olacaktı, çünkü Michal doğuya yürümemizi söylemişti. Amma velâkin şimdi sen bir ahmak gibi anlaşılmaz bir şeyler söylüyorsun. Güçlü savaşçımız bunun çok mantıklı olduğuna hükmetti ya dinleneceğiz artık.”

Thomas yanıt verme zahmetine katlanmadı. Tartışamayacak kadar bitkindi. Rachelle'nin hâlâ kavga edecek kadar ener-

jisinin olması ise hayret edilecek bir durumdu.

Birkaç dakika hiç konuşmadan yüksek kumulun üstünde oturdular. Thomas en sonunda cesaretini toplayıp Rachelle'ye göz ucuyla baktı. Kollarıyla dizlerini sarmış, çenesini sıkmış, ufka dik dik bakıyordu. Rüzgâr uzun saçlarını arkasına doğru doladı. Thomas'a bakmaktan kaçınıyordu.

Thomas ona kaba davranmak isteseydi, çocuk gibi davranmaktan vazgeçmesini söyleyebilirdi.

İleride kumullar en ufak bir değişiklik olmadan yükselip alçalıyorlardı. Michal onlara çöle gelmelerini söylemişti, çünkü Shataiki'lerin ağaçlardan ayırlamadıklarını biliyordu. Ancak neden çölün derinlerine gitmeleri hususunda ısrar etmişti ki? Roush onları ölüme gönderiyor olabilir miydi acaba?

“Siz zaten ölüsünüz,” demişti. Belki de Thomas'ın ilk başta sandığı şekilde değildi. Belki de “ölüsünüz”, *benim talimatıma uyacağınızı biliyorum, çünkü başka bir seçeneğiniz yok. Çölün içlerine gidip, hak ettiğiniz gibi öleceksiniz. O kadar gerçək ki siz zaten ölüsünüz.*

Yürüyen ölü adamlar.

“Sen hâlâ rüyada Monique'yi görüyorsun.”

Sanrılar geri gelmişti. Monique ona sesleniyordu. Kara ona—

“Onun ismini söylediğini duydum. Böyle bir zamanda, hâlâ o mu var aklında?”

Hayır, Monique değil. Rachelle. Ona döndü. “Ne dedin?”

Gözleri parladı. “Neden onun ismini mırıldandığını bilmek istiyorum.”

Yani. Rüyalarındaki kadının ismini sayıklamıştı—ismini,

belki daha da fazlasını—ve Rachelle de onu duymuştu. Kıskanmıştı. Bu delilikti! Ölümle burun burunaydılar ve Rachelle de gerçekte var olmayan bir kadına duyduğu saçma bir kıskançlıktan güç alıyordu!

Thomas döndü. “Monique de Raison diye biri yok, sevgili Rachelle’m. O benim hayal gücümün bir ürünü. Benim rüyalarımın.” Aslında durumu halletmenin en iyi yolu bu değildi. İlk söylediğine vurgu yaptı. “O gerçekte yok ve sen de bunu biliyorsun. Ve onunla ilgili tartışmak da bu lanet olası çölden sağ salim kurtulmamızı kesinlikle sağlamayacak.”

Ayağa kalktı, tepeden aşağı yürümeye başladı. “Haydi, gidelim!” diye emretti ama kendini hasta hissediyordu. Onun kıskançlığına bu kadar saygısızca tepki vermeye hakkı yoktu. Daha bu sabah meyvenin başında kavga eden Rachelle ile Johan’a, birbirlerine saygısızca davranmalarından dehşete kapılarak dik dik bakmıştı, ancak Michal’in de belirtmiş olduğu gibi onun da onlardan bir farkı yoktu.

Johan hâlâ dayanıyordu. Thomas arkaya bakıp da, çocuğun geldikleri yola yüzünü döndüğünü gördüğünde, neredeyse bir sonraki tepeye varmıştı.

“Johan!”

Çocuk yavaşça döndü, son bir kez geriye baktı ve kumuldan aşağıya yöneldi.

Rachelle, Thomas’ın yanından geçerek, “Geri dönmek istiyor,” dedi. “Ona kabahat bulamıyorum.”

İki saat daha, şimdi artık yalnızca onun için değil, ama Rachelle ve Johan için de on-on beş dakikada bir mola vererek,

sessizlik içinde yürüdüler. Rüzgâr kesildi ve sıcaklık bunaltıcı bir hâl aldı.

Thomas ne zaman sanrılarının başladığını hissetse onları durdurdu. Artık pek liderleri sayılmayabilirdi, ama yolu gösteriyordu. Bu koşullar altında zihnini mümkün olduğunca açık tutmak zorundaydı.

Ölümlerine gittikleri korkusuyla yürüyorlardı. Dağ gibi kumullar arkalarında birer birer yavaşça, acı vererek kayboluyordu. Tek değişiklik yavaş yavaş kayaların ortaya çıkmasıydı. Ancak aralarından hiçbiri onların sözünü bile etmedi. Eğer kayalar su tutmuyorsa, kayalar umurlarında değildi.

Güneş ufku altında kaybolduğu sırada, içinde bulundukları vadi aşağı yukarı yüz metre genişliğindeydi. Bir kaya grubu vadi zemininden yükseliyordu.

Thomas, “Geceyi burada geçireceğiz,” dedi. Başıyla kayaları işaret etti. “Kayalar rüzgâra engel olur.”

Kimse itiraz etmedi. Thomas kayaların yanına çöktü ve batan güneş çöl zeminine canlı bir kırmızı ışıltı saçarken, kafasını kumlara koydu. Gözlerini kapadı.

Gözlerini tekrar açtığında gökyüzü siyahtı. Uyuyamamasının nedeninin yorgunluktan bitip tükenmiş olması mı, yoksa bu dayanılmaz sessizlik mi olduğunu bilmiyordu. Johan top gibi kıvrılmış, kayaların altına uzanmıştı. Rachelle ise beş metre kadar uzakta uzanmış, gökyüzüne bakıyordu. Thomas ay ışığının yansımalarını onun donuk gözlerinde görebiliyordu.

Uyanıktı.

Abes bir durumdu. Burada bir yaşam sürmenin yanında

ölüp gitme ihtimalleri de vardı ve sevdiğini bildiği tek kadın ondan beş metre uzakta, ona ya kızmış, ya küsmüş ya da ondan nefret eder hâlde yatıyordu. Hangisi olduğunu ise bilmiyordu.

Ama onu delicesine özlediğini biliyordu.

Kendini zorlayarak ayağa kalktı, ona doğru yürüdü ve yanına uzandı.

“Uyanık mısın?” diye fısıldadı.

“Evet.”

Bu, onun Johan’ın geri gitmek istediğini söylemesinden bu yana ağzından çıkan ilk sözdü ve Thomas bu sözü duyduğuna bu kadar sevinmesine şaşırды.

“Bana kızgın mısın?”

“Hayır.”

“Özür dilerim,” dedi. “Sana bağırmamalıydım.”

“Sanırım bugün bağırılacak bir gündü,” dedi.

“Sanırım.”

Sessizce uzanmaya devam ettiler. Rachelle’nin eli kumun üzerindeydi. Thomas uzanıp eline dokundu. Rachelle onun başparmağını tuttu.

Rachelle, “Bana bir söz vermeni istiyorum,” dedi.

“Pekâlâ, ne istersen.”

“Bir daha rüyanda Monique’yi görmeni istemiyorum.”

“Lütfen—”

Rachelle, “Onun ne olduğu ya da olmadığı umurumda değil,” dedi. “Sadece bana söz ver.”

“Tamam.”

“Söz mü?”

“Söz.”

“Tarihi unut; bundan böyle hiçbir anlamı yok. Her şey değişti artık.”

“Haklısın. Bangkok rüyalarını unutamam. Şimdi artık aptalca görünüyorlar.”

Rachel, “Aptalcalar zaten,” dedi, sonra yuvarlanıp tek dirseğinin üzerine dayandı. Ay ışığı gözlerinde oynuyordu. Güzel bir griydi.

Rachelle üzerine eğilip, hafifçe dudaklarından öptü. “Rüyanda beni gör,” dedi. Sonra yana döndü, uyumak üzere kıvrıldı.

Thomas, *öyle yapacağım*, diye aklından geçirdi. *Rüyalarımda yalnızca Rachelle 'yi göreceğim*. Thomas bu korkunç çöle adım attıklarından bu yana, kendini hiç hissetmediği kadar memnun hissederek gözlerini kapadı. Uykuya daldı ve rüya gördü.

Rüyasında Bangkok'u gördü.

KONFERANS ODASINDA on dört kişiyi rahatlıkla alabilecek büyüklükte, kiraz ağacından yapılma, incelikle işlenmiş bir masa vardı. Bol miktarda tropikal meyve, Avrupa peyniri, soğuk biftek ve birkaç çeşit ekmek masanın ortasına yerleştirilmişti. İnsanlar şarap rengi deri sandalyelerde oturuyorlar, önemli görünüyorlar ve hiç şüphesiz kendilerini öyle hissediyorlardı.

Öte yandan Thomas gerçekte olduğundan ne farklı görünüyor ne de hissediyordu: Rüyalarının içinde kaybolmuş, yirmi beş yaşında özenti bir romancı.

Buna rağmen Thomas onların ilgisini çekebilmişti. Ve rüyalarındaki olaylara tezat bir biçimde, kendini oldukça iyi hissediyordu. On dört çift göz, masanın başına oturmuş olan Thomas'ın üstüne kilitlenmişti. Birkaç dakika boyunca, o onlar için adeta âlim gibiydi. Sonrasında ise onu kilit altına almaya karar verebilirlerdi. Taylandlı yetkililer, şartlar ne olursa olsun, Thomas Hunter'in Monique de Raison'u kaçırmak federal bir suç işlediğini açıklığa kavuşturmak için uğraşmışlardı. Bu konuda ne yapmaları gerektiği açık değildi ama bunu görmezden gele-

mezlerdi.

Thomas hemen sağındaki Kara'ya bakıp, onun gülümsemesine karşılık verdi.

Göz kırptı ama biraz bile, göstermeye çalıştığı kadar kendinden emin hissetmiyordu. Şimdi ihtiyacı olan bir beceri varsa o da diplomatik beceriydi. Kara, dövüş becerilerinde olduğu gibi, yeşil ormandakilerle dostluğunu ilerletmenin bir yolunu bulmasını önermişti. Bu artık açıkça görüldüğü gibi bir seçenek değildi.

Son zamanlarda çöl realitesi ona bu dünyadan daha gerçek görünüyordu. Çöl gecesinde ısı çarpmasından ölürse ne olacaktı? Burada da masaya çökuverip, ölecek miydi?

Dışişleri Bakan Yardımcısı Merton Gains, Thomas'ın solunda oturuyordu. Washington'daki çok az kişi bu çok sıra dışı toplantı için onun erkenden yola çıktığını biliyordu. Üstelik yine çok az kişi son kırk sekiz saattir çıkan haberlerin, Raison Aşısı'nın uzun süredir beklenen çıkışı arifesinde, Raison İlaçları'nın baş virologunu kaçıran çatlak bir Amerikalı'dan daha fazla bir şeylerle ilgisi olduğunu biliyordu. Thomas Hunter'in amacının daha çok bir ülkü ya da para olduğu varsayılıyordu. Çoğu haber kanalında sorulan soru ise onun arkasında kimin olduğuydu.

Gains'in köşeli çenesinin tıraşa ihtiyacı vardı. Beyaz saçları genç yüzüne ihanet ediyordu. Onun karşısında Birleşik Devletler'in iki kodamanından uzun boylu olanı, Phil Grant oturuyordu. Uzun bir çene ve üzerindeki gözlüğün ucuna kadar uzandığı uzun bir burun. Diğer Amerikalı ise, Atlanta'da ona yapı-

lanlar için özür dilemiş, açık sözlü bir kadın olan HKM'den Theresa Sumner'di. Onun yanında Interpol'den İngiliz Tony Gibbons vardı.

Sağ tarafta, Avustralya İstihbarat Servisi'nden bir temsilci, iki üst rütbeli Taylandlı memur ve asistanları. Sol tarafta, Phil Grant'in çok iyi tanıyor gibi görüldüğü, Fransız İstihbaratı'ndan, azametli, ince yüzlü, sarkık kara kaşlı Louis Dutetre. Onun yanında İspanya'dan bir temsilci, sonra Jacques de Raison ve onun iki bilimcisi.

Hepsi de burada onun için bulunuyordu. Atlanta'da HKM'den atılmaktan, Bangkok'ta dünya liderlerinin zirvesine ev sahipliği yapmaya sadece bir hafta içinde geçmişti.

Gains toplantıyı düzenleme nedenini açıkladı, Thomas'ın verdiği bilgilere duyduğu güveni belirtti. Thomas durumunu mümkün olduğunca kısa, öz ve açık bir biçimde, rüyalarındaki detaylarla onların kafasını dağıtmadan ortaya koydu. Jacques de Raison simülasyonu göstererek, Raison Türü ile ilgili kanıtlarını sundu. Bir sürü soru ve yorum neredeyse bir saatlerini yedi.

Fransız, "Bu arada birçoğumuzun çok iyi tanıdığı Valborg Svensson'un, dünyaca tanınmış bir ilaç patronu değil de, bir cani olduğunu mu söylüyorsunuz?" diye sordu. "İsviçre dağlarının kuytularında saklanan, hakkından gelinemez bir virüsle dünyayı yok etme umuduyla ellerini ovuşturan biri yani?"

Hafif bir kıkırdama, masanın iki yanında beliren birkaç gülümsemeyi destekledi.

CIA Başkanı, "Ortalığı canlandırdığın için teşekkürler,

Louis,” dedi. “Ancak Dışişleri Bakan Yardımcısı ile ben bu işin bu kadar basit olduğunu düşünseydik, bu yolculuğu yapmazdık. Doğru, Bay Hunter’in Svensson’la ilgili iddialarının hiçbirini doğrulayamıyoruz, ama burada göz önüne almamız gereken oldukça sıra dışı bir olaylar dizisi var. Bu gece hepimizin kendi gözlerimizle gördüğümüz gibi, Raison Türü’nün gerçek gibi görünmesi gerçeklerin çok küçük bir bölümü.”

HKM yetkilisi Theresa, “Tam olarak değil,” dedi. “Söylendiğine göre, mutasyonları gösteren bazı testler var. Ancak virüsle ilgili elimizde doğru davranış verileri yok. Yalnızca simülasyonlar var. Bunun insanları, insanlara ait çevrelerde nasıl etkilediğini tam olarak bilmiyoruz. Bildiğimiz kadarıyla, virüs kompleks, canlı bir insan konakta yaşayamaz. Gücenmeyin ama bunun gibi simülasyonlar yalnızca, neydi, yüzde yetmiş miydi?”

Peter, “Teorik olarak yüzde yetmiş beş,” dedi. “Fakat ben-
ce daha çok.”

“Tabii ki sence öyledir. Bu senin simülasyonun. Gerçekte farelere mi enjekte ettiniz?”

“Farelere ve şempanzelere.”

“Farelere ve şempanzelere. Virüs bu konaklarda rahat görünüyor, ama henüz elimizde bir semptom yok. Haklı mıyım? Birkaç gün boyunca yaşayıp büyüdüler, ancak asıl etkilerini öğrenmemiz için gitmemiz gereken uzun bir yol var.”

Raison çalışanı, “Doğru,” dedi. “Fakat—”

Gains, “Affedersiniz, isminizi tekrar söyleyebilir misiniz?” dedi.

“Striet, Peter Striet. Bu virüsle ilgili gördüğümüz her şey

bizi ürkütüyor. Doğru, test yalnızca bir günlük ancak biz, simülasyon olsun olmasın, bilgiye dayalı bazı iyi tahminler yapabilecek kadar yeterli sayıda virüs gördük.”

Theresa, “Bir insan konakta ne kadar süreyle yaşayacağını bilmemiz gerekiyor,” dedi.

“Buna gönüllü müsünüz peki?”

Kıkırdamalar oldu.

Theresa bunun komik olduğunu düşünmüyordu. “Hayır, ben temkinli olmamızı öneriyorum. MILTS’in ilk salgını yalnızca beş bin kişiye bulaştı, yaklaşık olarak da bin kişinin ölümüne neden oldu. Tam olarak sarsıcı rakamlarda bir salgın değildi. Ama yaydığı korku Asya’da muazzam bir ekonomik krize neden oldu. Yalnızca turizm sektöründe yaklaşık beş milyon kişi işini kaybetti. Eğer Drudge Report sitesinde gezegeni öldürecek bir virüsle ilgili bir haber yer alırsa, nasıl bir paniğin ortaya çıkacağı konusunda hiçbir fikriniz var mı acaba? Bizim bildiğimiz anlamıyla hayat dururdu. Wall Street kapanırdı. Hiç kimse işe gitmeyi göze alamazdı. Sakın bana bir ton yapışkan bant stokladığınızı söylemeyin.”

“Pardon?”

“Altı milyar insan kendilerini yapışkan bantla evlerine bantlardı. Siz de zengin olurdunuz. Bu esnada milyonlarca yaşlı ve engelli insan evlerinde bakımsızlıktan ölürdü.”

Fransız, “Abartılı belki de ama bence mükemmel bir noktaya parmak basıyor,” dedi. Diğer birkaçı da onaylarını gösterdi. “Ben gelmeyi özellikle kabul ettim, çünkü üstünkörü öne sürülen bu şeyin patlayıcı doğasını çok iyi anlıyorum.”

Üstünkörü bir şey öne süren kişi de Thomas oluyordu tabii

ki. Kara'nın çenesi gerilmişti. Thomas bir an için Kara'nın Fransız'a bir şeyler söyleyeceğini sandı. Ama bu defa değil. Bu farklıydı, değil mi? Gerçek bir iş. Bir üniversite münazarası değil.

Fransız kendi görüşünü biraz daha açtı. "Bu Chicken Little'nin gökyüzü düşüyor diye ağlamasından farklı bir şey olmayabilir. Göz önüne alınması gereken bir sorumsuzluk meselesi var."

Gains, "Bu söze içerledim," dedi. "Birden fazla durumda Thomas benim yanıldığımı kanıtladı. Tahminlerini ancak şoke edici olarak tanımlayabilirim. Onun sözlerini hafife almanın çok korkunç bir hata olduğunu görebiliriz."

Theresa, "Sözlerini ciddiye almanın da," dedi. "Diyelim ki bir virüs var. Güzel. Bu virüs kendini gösterdiğinde, onun icabına bakarız. Yaygın bir problem hâline geldiğinde değil, dikkatinizi çekerim, ilk kez küçük çirkin başını gösterdiğinde. Elimizde tek bir vaka bile olduğunda. Ancak kesin olarak emin olmadıkça, bunu lütfen bir problem olarak ele almayalım. Dediğim gibi, korku ve panik herhangi bir virüsten çok daha büyük sorunlar olabilirler."

İspanyol temsilci, "Aynı fikirdeyim," dedi. "İhtiyatlı olmamız lazım." Adamın yakası çok sıkıydı, boynunun yarısı gömleğinin üzerine taşmıştı. "Bir çözüm elde edene kadar, dünyayı bu problemle dehşete düşürmenin bir yararı yok. Özellikle de eğer problemin olmaması çok ufak bile olsa olasılık dâhilindeyse."

Fransız, "Kesinlikle," dedi. "Elimizde bir virüs var. Bu virüsle baş edebilmek için bir çare bulmaya çalışıyoruz. Virüsün kötü niyetle kullanılacağına dair elimizde gerçek bir kanıt yok. Paniklemek için bir neden göremiyorum."

Raison, “Kızım onun elinde,” dedi. “Yoksa artık bu sizi ilgilendirmiyor mu?”

Gains, “Sizi temin ederim, kızınızı bulmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız,” dedi. Louis Dutetre’ye ters ters baktı. “Birkaç saattir olay yerinde, Svensson’un laboratuvarlarında bir timimiz var.”

Phil Grant, “Her an onlardan bir haber alabiliriz,” dedi. “En derin üzüntülerimizi bildiririz, Bay Raison. Onu bulacağız.”

Dutetre, “Evet, elbette,” dedi. “Ancak şu an itibariyle, Svensson’un bu trajik kaçırma olayıyla bir ilgisi olup olmadığını bilmiyoruz. Bay Hunter’den duyduğumuz birtakım sözler var. Üstelik Svensson’un Monique’nin kaçırılmasıyla bir şekilde bağlantısı varsa bile, bu kaçırmayı bir virüsün kötü niyetli kullanımına yorabilmemiz için bir gerekçemiz yok—öldürücü olduğunu kanıtlayamadığımız bir virüs diye de eklemem lazım. Beyler, bir inanç sıçraması yapıyorsunuz. Bu benim yapmaya hazır olmadığım bir şey.”

Gains, “İşin aslı şu ki; öldürücü olsun olmasın, elimizde bir virüs var,” dedi. “İşin aslı şu ki; Thomas bana herhangi bir fiziksel kanıt bulunmadan önce bir virüsün ortaya çıkacağını söyledi. Bu benim uçağa binip buraya gelmeme yetti. Tabii ki bu sızmasını istediğimiz bir bilgi değil, ancak bunu görmezden de gelemeyiz. Kapıları kapatmaya başlayalım demiyorum, ama beklenmedik durumlara da biraz kafa patlatalım derim.”

Dutetre, “Tabii ki!” diye devam etti. “Ancak ben de diyebilirim ki sizin çocuğunuz buradaki gerçek problem. Virüs değil. Bana öyle geliyor ki bu iş nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın,

Raison ilaçları şu anda hazırlık yapıyor. Thomas Hunter'e adam kaçırmaması ve bu masalları anlatması için ne kadar para ödendiğini merak ediyorum.”

Sanki birisi herkesin üstüne tonlarca un boşaltmış gibi, odaya derin bir sessizlik çöktü. Gains afallamış görünüyordu. Phil Grant gülümseyen Fransız'a dik dik baktı.

Gains, “Thomas Hunter benim ricam üzerine buraya geldi,” dedi. “Biz davet etmedik—”

Thomas, “Hayır,” dedi. Elini Gains'e doğru kaldırdı. “Sorun değil, Bay Gains. Bırakın ben cevap vereyim.”

Thomas sandalyesini geri itip, ayağa kalktı. Bir parmağını çenesinin üstüne koydu, önce sağa, sonra sola doğru adımladı. Odanın içindeki hava çekilmiş gibiydi. Elbette söyleyecek bir şeyi vardı. Keskin ve zekice bir şey.

Ancak birdenbire aklına, zekice olduğunu düşündüğü şeyin Fransız'a çok da saçma gelebileceği geldi. Ve henüz, bu sessizliğin içinde, şu anda tam onların önünde ağır adımlarla yürürken, geçici de olsa bir gücü vardı. Bunu fark etmesi sessizliğini en az beş saniye daha uzattı.

Güç değiş tokuşu da yapabiliirdi.

Thomas, “Ne zamandır istihbarat alanında çalışıyorsunuz, Bay Dutetre?” diye sordu. Elini cebine soktu. Hâkî rengi pantolonu bu odadaki giyim tarzına pek uygun değildi ama bu düşüncüyü kafasından uzaklaştırdı.

Dutetre, “On beş yıldır,” dedi.

“Güzel. On beş yıl ve siz böyle bir işe davet edildiniz. Benim ne zamandır bu oyunda yer aldığımı biliyor musunuz, Bay Dutetre?”

“Anlayabildiğim kadarıyla hiç yer almamışsınız.”

“Yaklaştınız. Sizin istihbaratınız devre dışı. Yalnızca bir haftada, Bay Dutetre. Ve buna rağmen ben de bu işe davet edildim. Kendinize, Birleşik Devletler Dışişleri Bakan Yardımcısı’nı ve CIA Başkanı’nı benimle görüşmeleri için okyanusu aşıp, buraya gelmeye ikna etmeyi nasıl başardığımı sormalısınız. Benim söylediğim nedir? Ben gerçekten ne biliyorum? Neden bu adamlar ve kadınlar benim isteğim üzerine burada Bangkok’ta toplandılar?”

Şimdi oda sessizden bile öteydi sanki. Boş gibiydi.

Thomas, “Tek kelimeyle, Bay Dutetre, bu olağanüstü bir durum,” dedi. Parmak uçlarını masaya koydu, öne eğildi. “Bu toplantının yapılmasını zorunlu hâle getiren çok olağanüstü bir şey oldu. Ve şimdi siz bana çok yavan ve sıkıcı geliyorsunuz. O yüzden ben de şimdiye dek birkaç kez yaptığım gibi bir şey yapmaya karar verdim. Olağanüstü bir şey. Ne dersiniz, Bay Dutetre?”

Fransız göz ucuyla Phil Grant’e baktı. “Nedir bu, gösteriş mi yapıyor?”

“Havada durmamı ister miydiniz? Bunu yapsam belki ikna olurdunuz?”

Birisi kıkırdamaya benzer bir ses çıkardı.

“Pekâlâ, sizin için havada duracağım. Sizin umduğunuz gibi bir şey olmayabilir, havada asılı kalmak gibi yani, ama yapacağım şey bundan daha az olağanüstü olmayacak. Sizin anlamamanız bu gerçeği değiştirmez. Hazır mısınız?”

Yorum yoktu.

“Şimdi bir düşünelim. Gerçek şu ki; Kentucky Derbisi’ni

kimin kazanacağını biliyordum, Raison Aşısı'nın mutasyona uğrayacağını biliyordum ve ayrıca tam olarak hangi koşullar altında mutasyona uğrayacağını biliyordum. Bay Raison, beni bir yana bırakın, sizin bunu yapabilme olasılığınız nedir?"

Adam, "İmkânsız," dedi.

"Theresa, senin bu konularda epey bilgin vardır. Sence bu olasılık nedir?"

Theresa ona sadece boş boş baktı.

"Kesinlikle. Olasılık *yok*, çünkü bu imkânsız. Yani tüm pratik amaçlar adına, sizin için ben zaten havada uçtum. Şimdi tekrar uçabileceğimi söylüyorum ve siz bana düzenbaz diyebilecek kadar cüretkârsınız."

Fransız gülümsüyordu ama bu hoş bir gülümseme değildi. "Sonuçta virüsün nasıl mutasyona uğradığını tam olarak hatırlıyorsunuz ve şu Carlos denen adama anti virüsle ilgili bazı bilgiler vermiş olabileceğinizi düşünüyorsunuz, ama kendiniz onu nasıl formüle edeceğinizi unuttunuz?"

"Evet. Maalesef."

"Ne kadar da uygun bir durum."

Thomas, "Şimdi beni dikkatle dinleyin," dedi. "İşte şimdi benim uçma numaram geliyor. Raison Türü eğer biz bir çaresini bulamazsak, üç hafta içinde dünya nüfusunun çoğuna bulaşacak, son derece öldürücü ve yüksek oranda bulaşıcı, havayla taşınabilir bir virüstür. Bir günlük bir gecikme bile, milyonlar için yaşam ile ölüm arasındaki farkı belirleyebilir. Uluslar topluluğu, belki de Birleşmiş Milletler aracılığıyla, bir anti virüs karşılığında egemenliklerini ve tüm nükleer silahlarını devretmelerini isteyen bir bildiriye yedi gün içinde aldığı anda ancak biz bu-

nun salıverileceğini öğreneceğiz. Tarihin bundan sonra gideceği yön budur.”

Louis Dutetre sandalyesinde geri yaslandı ve parmaklarına bir kalemle hafifçe vurdu. “Ve sizin yapmak istediğiniz şey de Üçüncü Dünya Savaşı buraya gelmeden onu gündeme getirmek. Bu dünyada canavarlar beyaz atların üstündeki kahramanlar tarafından alt edilmezler, Bay Hunter. Sizin virüsünüzün hepimizi öldürme olasılığı olabilir ama sizin virüsünüze inanmak hepimizi *öldürecektir*.”

Thomas, “O zaman öyle ya da böyle, hepimiz öldük demektir,” dedi. “Bunu kabul edebiliyor musunuz?”

Gains bu atışmayı durdurmak için elini kaldırdı. “Sanırım, sen onun demek istediğini anlayabiliyorsun, Thomas. Durumu güçleştiren şeyler var. Her şey siyah beyaz olmayabilir. Etrafta virüs var diye bağırarak koşturamayız. Açıkçası, elimizde şu anda bir virüs yok, en azından kullanılacağını veya hatta kullanılabileceğini bildiğimiz bir virüs yok. Sen ne öneriyorsun?”

Thomas sandalyesini çekip oturdu. “Svensson virüsü salıvermeden onu temizleyelim.”

CIA Başkanı, “Bu mümkün değil,” dedi. “Onun hakları var. Harekete geçtik, ama kafasının üstüne öylece bir bomba atamayız. İşler böyle yürümüyor.”

Gains, “Svensson hakkında haklı olduğunu farz edersek,” dedi, “onun değiş tokuş yapmak için bir aşıya ya da anti virüse ihtiyacı var, değil mi? Bu da bize biraz zaman kazandırır.”

“Hiçbir şey onun virüsü salıvermeden önce, elinde anti virüs olana kadar bekleyeceğini söylemiyor. Birkaç hafta içinde bir anti virüs üretebileceğinden emin olduğu müddetçe, virüsü

saliverip, elinde anti virüs olduğunu iddia ederek blöf yapabilir. Tam şu andaki meselemiz, Svensson bir zarar vermeden önce ona engel olmak. Zararını verdiği anda, tek umudumuz bir aşıya ve bir anti virüse kalır.”

Gains, Raison’a dönerek, “Bu ne kadar sürer?” diye sordu.

“Monique olmadan mı? Aylar sürer. Monique olursa?” Omuz silkti. “Belki daha kısa sürer. Haftalar olabilir.” Bir gün önce Peter’in Thomas’a anlattığı, Monique’nin genetik imzasının olası tersine dönüşünden söz etmedi.

Thomas, “Bu da Svensson’un peşine düşüp, elinde Monique’nin olup olmadığını belirlemek için başka bir neden,” dedi. “Önümüzdeki günlerde dünyanın kaderi Monique’ye bağlı olabilir.”

Gains, Thomas’a, “Svensson’u temizlemek dışında başka ne önerin var?” diye sordu.

“Bu noktada mı? Hiçbir şey. Svensson’u yirmi dört saat önce temizlemeliydik. Bunu yapmış olsaydık, şimdiye kadar bu iş hallolmuş olacaktı. Ben ne biliyorum ki? Ben kargo pantolon giymiş özentili bir yazarım.”

Fransız, “Bu doğru, Bay Hunter, öylesiniz,” dedi. “Bunu aklınızda tutun. Canlı mermiler ateşliyorsunuz. Sizin dörtlüye koşturup, altıpatlarınızla dünyayı vurmanıza izin vermeyeceğim. Örneğin ben sizin fiçilerinize biraz su dökmek isterdim.”

Grant’in telefonu çaldı, sesini duyurmamak için döndü.

Gains, “Sonunda bir sorunla karşılaşma ihtimalimize karşı, biraz beklenmedik durumlarla ilgili konuşmak istiyorum,” dedi. “Sınırlamayla ilgili düşünceleriniz nedir, Bay Raison?”

“Bu bir virüsün nasıl ortaya çıkacağına bağlı. Ancak Svens-

son bu işin arkasındaysa, herhangi bir sınırlama olasılığını nasıl bertaraf edeceğini biliyordur. Bu bir virüsün doğal olarak ortaya çıkışı ile biyolojik silahlarda olduğu gibi zorlamayla ortaya çıkışı arasındaki en önemli farktır. Svensson bir hafta içinde virüsü yüz tane belli başlı şehre sokabilir.”

“Evet, fakat ya—”

“Affedersin, Merton.” Grant cep telefonunu kapattı. “Bunların hepsi tartışmalı olabilir. Adamlarımız Svensson’un İsviçre Alpleri’ndeki tesislerini baştan aşağı aramışlar. Hiçbir şey bulamamışlar.”

Thomas doğruldu. “Nasıl hiçbir şey bulamamışlar? Bu—”

“Demek istediğim, sıra dışı bir şeye dair bir belirti bulamamışlar.”

“Svensson orada mıymış?”

“Hayır. Fakat biz onun çalışanlarıyla ayrıntılı olarak görüştük. Svensson, İsviçre İstihbaratı’nın da katılacağı bir görüşme için iki gün içinde geri dönecek. Güney Amerika’da tedarikçilerle toplantı yapıyormuş. Toplantıyı doğruladık. Bir adam kaçırma olayıyla ya da bir virüsü salıvermeyi içeren geniş çaplı bir komployla bir ilgisi olduğuna dair elimizde bir kanıt yok.”

Sessizlik onları içine çekti.

Gains, “Pekâlâ, bence bu iyi haber,” dedi.

Thomas, “Bu bir haber değil aslında,” dedi. “Yani o ana laboratuvarında değil. Her yerde olabilir. Her nerede ise, elinde hem Monique hem de Raison Türü var. Size söylüyorum, onu şimdi bulmak zorundasınız!”

Gains elini uzattı. “Bulacağız, Thomas. Her defasında bir adım. Bu iyi bir durum; sadece üstüne su dökmek için erken.”

Gains'in bu sözleriyle birlikte, Thomas onları tümünden kaybettğini anladı. Kara hariç. Merton Gains umduğı kadar iyi bir yandaştı. Eğer Gains ihtiyatlı olmak gerekir diyorsa, oyun bitmiş demektir.

Thomas ayağı kalktı. "Beklenmedik durumları tartışmak için bana ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum. Size bildiklerimi anlattım. Bu gece anlamamış olanlar için bir kez daha tekrar edeyim. Tarih hızla kötü bir yola girmek üzere. Yakında Valborg Svensson adında bir adamdan akla hayale sığmaz talepler geldiğı zaman bunu öğrenirsiniz. Onun da yalnız başına çalıştığından şüpheliyim. Bildiğim kadarıyla, aranızdan biri onun için çalışıyor."

Bu sözler onları hafif şok durumuna sokmuştu.

"İyi geceler. Eğer esrarengiz bir nedenden ötürü bana ihtiyacınız olursa, 913 numaralı odamda, umarım uyuyor olacağım. Tanrı biliyor ya, birileri bir şeyler yapmak zorunda."

Kara ayağı kalktı, çenesini kaldırdı. İki kardeş, yan yana dışarı yürüdüler.

Konferans odasının kapısı arkalarından kapandığında, Thomas'ın üstüne bir yorgunluk çöktü. Durdu, sersemlemiş bir hâlde aşağıdaki boş salona gözünü dikti. Hiç mola vermeden bir haftadır bu deliliğe kapılmış gidiyordu ve vücudu artık kurşunla dolmuş gibi hissediyordu.

Kara usulca, "Şey, sanırım onlara söyledin," dedi.

"Biraz dinlenmem lazım. Yere yığılacak gibiyim."

Kara onun koluna girdi, salonda yürümeye başladılar. “Seni yatağına götürüyorum, uykunu iyice alana kadar da kimsenin seni uyandırmasına izin vermeyeceğim. İtiraz istemiyorum.”

Thomas karşı çıkmadı. Zaten şu anda yapabileceği başka bir şey de yoktu. Artık yapabileceği başka hiçbir şey olmaya-bilirdi. Hiçbir zaman.

“Üzülme, Thomas. Bence sen söylenmesi gerekenleri söyledin. Çok yakında yaklaşımlarını değiştireceklerdir. Değil mi?”

“Belki. Öyle olmamasını umut ederim.”

Kara anlamıştı. Yaklaşımlarını değiştirmelerine yol açacak tek şey, Raison Törü’nün gerçekten ortaya çıkması olabilirdi ve hiç kimse de böyle bir şeyi umut etmezdi.

Kara, “Seninle gurur duyuyorum,” dedi.

Thomas, “Asıl ben seninle gurur duyuyorum,” dedi.

“Neden? Ben bir şey yapmıyorum ki! Buradaki kahraman sensin.”

“Kahraman mı?” Thomas dudak büktü. “Sen olmasan ben büyük ihtimalle kendimi kanıtlamak için şehir merkezinde bir ringde dövüşüyor olurdum.”

Kara, “Haklısın,” dedi.

Asansöre girip, tek başlarına çıktılar.

Kara, “Benim önerilerimi cazip bulduğuna göre, sana bir tane daha öneride bulunabilir miyim?” diye sordu.

“Tabii ki. Gerçi şu anda yorgun zihnimin daha fazla bir şey anlayabilecek durumda olduğundan da emin değilim.”

“Bu bir süredir aklımda olan bir şey.” Kara duraksadı. “Virüs salıverilirse onu birilerinin fiziksel olarak nasıl durdurabileceğini anlamıyorum. En azından yirmi bir gün içinde olmaz.”

Thomas başını salladı. “Ve?”

“Tüm bunların kaynağı olan yeşil ormandan da öğrendiğin gibi, özellikle ortada zaten bir tarih meselesi varsa, doğru mu?”

“Doğru.”

“Fakat neden sen? Neden bu bilgi pat diye gelip senin kucağına düşüverdi? Neden bu realiteler arasında gidip geliyor-sun?”

“Çünkü benim bir şekilde bir bağlantım var.”

“Çünkü sonuçta bir fark yaratabilecek tek kişi sensin de ondan. Bunu sen başlattın. Virüs senin yüzünden var. Belki de bunu yalnızca sen durdurabilirsin.”

Asansör dokuzuncu katta durdu, süitlerine yöneldiler.

“Eğer bu doğruysa,” dedi Thomas, “o zaman Tanrı yar-dımcımız olsun, çünkü inan bana, ne yapacağım konusunda en ufak bir fikrim bile yok. Uyumak haricinde. O zaman bile, terk edildik. Üç gün önce benim Tanrı anlayışıma arka arkaya fiske vurulmuştu, en azından rüyalarımda. Şimdi ona tekrar bir fiske vuruldu.”

“Öyleyse sen de uyu.”

“Uyuyayım. Rüya göreyim.”

Kara, “Rüya gör,” dedi. “Fakat yalnızca rüya değil. Gerçekten rüya gör demek istiyorum.”

Thomas, Kara’yı odaya yöneltti. “Bir şeyi unutuyorsun.”

“Neyi?”

“Yeşil orman yok oldu. Dünya değişti.” İcini çekti, masanın yanındaki bir sandalyeye çöktü. “Yarı ölü vaziyette bir çöl-deyim. Ne su ne meyve ne de Roush’lar var. Şimdi vurulursam gerçekten ölürüm. Beni orada canlı tutmak için bilgiler şimdi

tam aksi yönde akmak zorunda.” Kafasını kaldırdı. “İşte şimdi bir fikir var ortada.”

“Bunu bilemezsin. Dikkatini çekerim, dışarı çıkıp vurulman ve neler olacağını görmem gerekir, demiyorum. Ancak orada olmanın bir nedeni var; o dünyada olmanın. Burada olmanın da bir nedeni var.”

“Peki, öyleyse tam olarak ne öneriyorsun?”

Kara, cüzdanını yatağın üstüne attı, Thomas’a döndü. “O realitede bütün gücünle araştırmaya girişmenin bize burada yararı dokunacaktır. Acele etme. Buradaki zamanla oradaki zaman arasında bir bağlantı yok, değil mi?”

“Orada uykuya dalar dalmaz, burada uyanıyorum.”

“Öyleyse her uyuduğunda burada uyanmamanın bir çaresini bul. O realitede birkaç gün, bir hafta, bir ay, işte ne kadar zamana ihtiyaç duyuyorsan o kadar zaman geçir. Yeni beceriler edin. Orada ne olursan, burada da olacaksın, değil mi? O yüzden iyi biri hâline gel.”

“Ben zaten iyi biriyim.”

“Öylesin ve ben de seni bu hâlinle seviyorum. Ancak bu dünyanın iyiliği için, biraz daha iyi biri hâline gel. Bu dünyayı kurtarabilecek biri. Uykuya dal, rüya gör ve yeni bir adam olarak geri gel.”

Ablasına baktı. Ne kadar iyimserdi. Ancak diğer realitedeki yıkımın boyutunu anlayamıyordu.

Thomas odasına doğru yürüyerek, “Biraz uyumam lazım,” dedi.

“Rüya gör, Thomas. Uzun rüyalar gör. Büyük rüyalar gör.”

“Göreceğim.”

36

THOMAS'IN ZİHNİNE, parlak renkli bir odanın ortasında, çenesini tavana kaldırmış, gözleri iyice açık, ağzı aralık küçük bir çocuğun imgesi doldu.

Johan. Cildi bir çikolata kreması kadar pürüzsüzdü. Genizden söylediği şarkısı aniden odanın içinde gürleyince Thomas ürktü.

Uykusunda yuvarlandı.

Bir an için gece sessizleşti. Sonra çocuk tekrar şarkı söylemeye başladı. Bu defa yavaşça, gözleri kapalı, ellerini kaldırmış hâlde söylüyordu. Tatlı nakaratlar gökyüzüne kuş şakımaları gibi yükseldiler. Yükseldiler ve sapmaya başladılar.

Sapmak mı? Hayır. Johan her zaman bir şarkıyı son notasına kadar kusursuz icra ederdi. Ancak şarkının gamı iyice arttı, şarkıdan çok bir feryada dönüştü. Johan feryat ediyordu.

Thomas'ın gözleri birden açıldı. Sabahın yumuşak ışıkları gözünü aldı. Kulaklarına kırık tınılarda şarkı söyleyen bir çocuğun sesi doldu.

Tek dirseğinin üzerinde doğruldu, etrafına bakındı ve bakışlarını Rachelle ile yattıkları yerden yirmi adım uzaktaki iri bir kayanın üzerine çevirdi. Orada, yüzü arkalarında bıraktıkları ormana, sırtı da onlara dönük hâlde iri kayanın üzerine bağdaş kurarak oturmuş olan Johan çenesini kaldırmış, şarkı söylüyor-

du. Şüphesiz zayıf, aksayan bir şarkı. Gergin ve bozuk. Ama her şeye rağmen bir şarkı.

Yanında yatan Rachelle doğruldu, kardeşine uzun uzun baktı. Rachelle'nin cildi kuruydu ve dökülüyordu. Thomas'ın cildi de aynı vaziyetteydi. Thomas yutkundu, kollarını iyice açmış vaziyette feryat eden Johan'a döndü.

Johan şarkısında, "Elyon, bize yardım et," diyordu. "Elyon, bize yardım et."

Thomas ayağa kalktı. Johan şarkı söylemek için kendini zorlarken, bütün vücudu titriyordu. Çocuğun sesi sanki ağlıyor-muş gibi çıkıyordu. Belki ezgilerinin azalan gücü yüzünden, belki de bir zamanlar söylediği gibi söyleyemediği için ağlıyordu.

Thomas'ın yanındaki Rachelle gözlerini bu sahneden ayırmadan yavaşça ayağa kalktı. Gözyaşları kavruk yanaklarını ıslatıyordu. Thomas göğsünün sıkıştığını hissetti. Johan küçük yumruklarını havaya kaldırarak, daha büyük bir şiddetle feryat etti—keder, hasret, gazap ve sevgi için yakarmanın yürek yakıcı bir yorumuydu.

Duyabilecek herkes için bir ağıt yakan Johan'a bakarak, uzun süre boyunca ayakta dikildiler. Evinden uzakta yavaşça ölen, terk edilmiş, işkence görmüş bir çocuğun feryatlarını durup dinleyecek insanlar için yas tutuyordu. Hâlbuki böyle bir çölde kim böyle bir şarkıyı duyabilirdi ki?

Ah, bir Michal ya da Gabil gelip, onlara ne yapacaklarını söyleseydi. Bir kez daha tepedeki göldeki çocukla konuşabilseydi, sadece son bir kez.

Gözlerini kapatıp açtığında, soldaki kum yükseltisi üze-

rinde çocuğu görebilseydi. Şu anda orada duran çocuk gibi. Onun gibi—

Thomas donakaldı.

Çocuk iri kayanın yanındaki tümseğin üzerinde durmuş. dosdoğru Johan'a bakıyordu. Tepedeki göldeki çocuk!

Görölmeyen bir el tarafından komut verilmiş gibi, hem Johan hem de Rachelle hıçkırmayı kestiler. Çocuk kayaya doğru üç adım atıp durdu. Kolları iki yanında gevşekçe salınıyordu. Gözleri iri ve yeşildi; parlak, soluk kesici bir yeşil.

Çocuğun narin dudakları bir şeyler söyleyecekmiş gibi aralandı, ama gözlerini dikerek öylece durdu. Çocuğun gözleri arasındaki bir saç buklesi, sabah esintisinde hafifçe kalkıyordu.

İki çocuk, sanki görünmez bir bağla bağlanmışlar gibi, dosdoğru birbirlerine baktılar. Johan'ın gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzü gözyaşlarından ıslanmıştı. Thomas'ın sağ tarafındaki Rachelle, Johan'a doğru öne bir adım atıp durdu.

Ve sonra küçük çocuk ağzını açtı.

Sabah sessizliği içinde saf, tatlı, kristal berraklığında bir tını Thomas'ın kulaklarını deldi, keskin uçlu bir ok gibi kalbine saplandı. İlk notada nefesini tuttu. Uzaklarda yok olmuş bir dünyanın imgeleri zihnine sel gibi aktı. Zümrüt rengi reçineden zemine, güröl güröl akan bir şelaleye ve bir göle ait anılar. Notalar bir ezgiye dönüştü.

Thomas dizlerinin üstüne çöktü, tekrar ağlamaya başladı.

Çocuk Johan'a doğru bir adım attı, gözlerini kapadı ve çenesini kaldırdı. Şarkısı, onlarla şakalaşan bir melek gibi kafalarının üzerinde dans ederek, havada sürüklendi. Rachelle yere çöktü.

Çocuk kollarını açtı, göğsünü şişirdi ve yeri göğü sarsan derin, gürül gürül bir ses çıkardı. Sonra çocuk şarkının ilk sözlerini, kumulların üzerinden hafifçe yuvarlanan notalara saklı sözleri söyledi.

Seni seviyorum

Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.

Thomas gözlerini kapatıp, kendini sözlerin gücüne bıraktığında, vücudu sarsıldı. Ezginin oktavı yükseldi, dolgun tonları durgun havayı deldi.

Seni ben yarattım

Ve seni yaratışımı seviyorum.

Şarkı Thomas'ın kalbine ulaştığında, her tonun rezonansı bin kat arttı; Thomas kalbinin patlayacağını sandı.

Ve sonra hava, aynı tonu üfleyen yüz binlerce borulu orgun yer aldığı bir konser gibi kulakları sağır eden bir tınıyla, son bir notayla parçalandı ve sessizleşti.

Thomas başını yavaşça kaldırdı. Çocuk hâlâ, kayadan kayıp iki kolunu da kendisine uzatmış hâlde ayakta dikilen Johan'dan gözlerini ayırmıyordu.

Çocukların ilk adımları çekingen görünüyordu, birbirlerine doğru neredeyse aynı anda adım atıyorlardı. İki çocuk birden yerlerinden fırlayıp, kollarını açarak birbirlerine doğru hızla koşturdular.

Yaklaşık aynı boyda iki küçük çocuk, uzun zamandır kayıp

ikizlerin tekrar birleşmesi gibi çöl zemininde birbirlerine çarptılar. Hepsi de çocukların çıplak göğüslerinin birbirine çarpmasından doğan sesi, ardından kumlara yuvarlandıklarında çıkardıkları hırıltıları, isterik bir biçimde kıkırdamalarını duydu.

Rachelle yüksek sesle gülmeye başladı. Ellerini heyecanla çırpıttı. Thomas, Rachelle'nin hiçbir zaman çocukla karşılaşmadığını tahmin ediyordu. Ama Rachelle onun ismini biliyordu. "Elyon!" İsmi kendinden geçmiş bir çocuk gibi söyledi. "Elyon!" Ellerini çırparken hem ağlıyor hem gülüyordu.

Çocuklar fırlayarak ayağa kalktılar; birbirlerine sır veren öğrenciler gibi kıkırdaşarak, birbirlerine hafifçe vurarak, kayanın etrafında birbirlerini kovaladılar.

Sonra çocuk Thomas'a doğru döndü.

Thomas hâlâ dizleri üstündeyken, çocuğun dosdoğru kendisine koştuğunu gördü. Gözleri zümrüt gibi parlıyor, öylece sırtıyordu. Çocuk hızla koşarak Thomas'ın yanına geldi, kayarak durdu, kolunu boynuna doladı ve yumuşak, ılık yanağını Thomas'ın yanağına dayadı. Sıcak nefesi Thomas'ın kulağını yalıyordu. "Seni seviyorum," diye fısıldadı çocuk.

Thomas'ın zihninde gümbür gümbür bir kasırga koptu. Kalbinde saf, ham, rafine edilmemiş bir sevgiyle kuvvetli rüzgârlar patladı. Zayıf bir hırıltının ağzından döküldüğünü duydu.

Sonra çocuk Rachelle'nin yanına gitti. Çocuk onu kucakladığında, Rachelle hıçkırıklarla sarsıldı. Çocuk döndü, kaptan uzağa hızla koşmaya başladı. Doğuya doğru on adım attıktan sonra durdu, gözleri esrarengiz bir şekilde parıldayarak arkasına döndü.

"Beni takip edin," dedi, sonra kumula döndü ve koşarak

tırmanmaya başladı.

Johan, Rachelle ile Thomas'ın yanından soluk soluğa koşarak geçti.

Thomas gözlerini kumula tırmanan çocuktan ayırmadan güçlkle doğruldu. Rachelle'nin kalkmasına yardım etti. Çocuğu şu şekilde takip ediyorlardı—Johan en önde gidiyor, Thomas ile Rachelle arkasından koşuyorlardı.

Kurak çöl boyunca koşarlarken kimseden bir ses çıkmadı. Thomas'ın zihni hâlâ çocuğun dokunuşundan uyuşmuş durumdaydı. Kısa bir süre sonra, Thomas'ın giysileri terden sıırılsıklam oldu. Thomas, bu kum havuzları kendininmiş gibi koşturan küçük çocuğu takip ederek kumullara tırmanırken, soluk soluğa kalmıştı. *Ama nereye giderse gitsin, onu takip ederim. Onun ardından uçurumdan atlarım, çünkü atladıktan sonra uçacağıma inanırım. Onu denizin içinde takip ederim, çünkü suyun altında nefes alacağımı bilirim.* Bu çocuğun şarkısıydı. Bu onun şarkısı, gözleri, ince ayakları, nefesinin Thomas'ın kulaklarına doluydu.

Gözlerini çocuğun terle parıldayan çıplak sırtından ayırmadan, seslerini çıkarmadan koşmaya devam ettiler. Çocuk çölde rahat bir biçimde durmadan koşuyordu—kumlu yamaçları tırmanırken yavaşlıyor, sonra zıplaya zıplaya iniyordu. Onları kaybedecek kadar hızlı değil, dinlenmelerine izin verecek kadar da yavaş değildi.

Thomas çocuğun ayak izlerinin olduğu tepeye yalpalayarak çıktığında, güneş tam tepedeydi. Thomas, Johan'ın durduğu yerden üç metre uzakta durdu. Çocuk Johan'ın hemen önünde dikeliyordu. Thomas onların bakışlarını izledi.

Gördükleri nefesini kesti.

Aşağılarında, bu ıssız beyaz çölün ortasında, koca bir vadi uzanıyordu. Ve bu vadide de kocaman bir yeşil orman vardı.

Thomas şaşkınlıktan dili tutulmuş hâlde bakakalmıştı. Genişliği birkaç mil vardı herhâlde, belki daha fazlaydı. Belki de yirmi mil. Ancak ağaçların son bulunduğu yerde, vadi tabanı yine bir kum dağı hâlini alıyordu. Çöl devam ediyordu. Orman renkli değildi. Yeşildi. Yalnızca yeşildi. Rüyalarındaki Bangkok'taki ormanlar gibi.

“Bakın!” Rachelle kolunu uzattı. Uzattığı parmağı titriyordu. Sonra Thomas onu gördü.

Bir göl.

Doğuda, ormanın birkaç mil içinde, güneş küçük bir gölün üstünde parlıyordu.

Çocuk sevinçle bağırdı, yumruklarını havaya savurdu ve kendini kumlu bayırdan aşağı bıraktı. Bir kez perende atıp ayaklarının üstüne indi, sonra uçar gibi koşturdu.

Johan sevinçle bağırarak arkasından koşturdu. Sonra Thomas ile Rachelle, birlikte koşturdular. Sevinçle bağırıyorlardı.

Ormanın kıyısına varmaları yirmi dakika sürdü. Orada kayarak durdular. Ağaçlar kumların sokulmasını önleyen gözcüler gibi dimdik duruyorlardı. Kahverengi gövde. Büyük, yapraklı dallar. Bir kırmızı-mavi papağan sürüsü havalanıp, tepelerinde cıyakladı.

Johan, “Kuşlar!” diye bağırdı.

Çocuk ormanın kıyısından başını geriye çevirip, onlara baktı. Sonra tek bir söz söylemeden, ağaçların arasına daldı.

Thomas onun arkasından koşturmaya başladı. “Haydi!”

Diğerleri de onun arkasından koşturdular.

Ağaç örtüsü güneşi karartarak tepelerinde yükseliyordu. Çocuğun ormana daldığı yerden onlar da girdiler.

“Haydi, acele edin!”

Kuma sürten ayak sesleri, ilk çalılıklara ulaştıklarında yumuşak bir hışırtıya dönüştü.

Thomas çocuğun sırtının ağaçların arasında bir görülüp bir kaybolmasını izliyordu. Kâh şurada kâh orada. Thomas şimdi artık ormanın neredeyse hiç farkında olmadan koşmaya devam ediyordu. Arkasındaki Rachelle ile Johan’ın işleri daha kolaydı, onu takip ediyorlardı.

Thomas başını kaldırıp ağaçlara göz attı. Hepsi de belli belirsiz aşına geliyordu. Bir an için ona sanki Tayland’ın cengellerinde koşturuyormuş gibi geldi. Monique’yi kurtarmak için.

Çocuk asla birkaç saniyeden daha uzun süre görüş alanından çıkmıyordu. Cengelin içlerine doğru koşuyorlardı. Doğruca göle. Görünüşe göre hemen her ağaçta kuşlar vardı. Maymunlar ve keseli sıçanlar. Kırmızı meyvelerle ağırlaşmış küçük ağaçların olduğu bir çayırdan geçtiler. Renkli ormanda yedikleri meyvenin aynısı değildi ama ona çok benziyordu.

Thomas yere düşmüş bir elmayı yerden kaptı ve koşarken tadına baktı. Tatlı. Leziz. Ama gücü yok. Başka bir tane daha kapıp, geriye Rachelle’ye fırlattı. “Meyveler güzel!”

Çayırın diğer ucundan bir köpek sürüsü havladı. Kurtlar mıydı acaba? Thomas hızlandı. “Acele edin!”

Hızlandılar. Üzerinde kuşların cıvıldadığı uzun ağaçların arasından, böğürtlenlerle kaynayan büyük çalıların yanından, parıldayan ufak bir derenin üzerinden, parlak çiçeklerle süslü

başka bir çayırın arasından ve çılginca kaçışan atların yanından koşarak geçtiler.

Rachelle ile Johan da atlar kadar ürkmüşlerdi. Thomas ürkmemişti.

Ve sonra, ormana nasıl aniden girmişlerse yine aniden küçük bir vadinin ağzına çıktılar.

Çok az meyilli bir yamaç, pırıldayan yeşil bir gölün kıyılarına iniyordu. İnce bir pus tabakası gölün camsı yüzeyinin yukarılarında aheste aheste sürükleniyordu. Meyvelerden ağırlaşmış ağaçlar göl kıyısında sıralanmışlardı. Tasavvur edilebilir her tür renk tonu ağaçlara serpiştirilmişti.

Vahşi atlar vadideki bol miktardaki yeşil otları yiyorlardı. Sağ taraftaki kayalığın tabanından kabaran bir dere kıvrıla kıvrıla gölün içine akıyor, sonra tekrar çıkıyor, vadiye dökülüyordu.

Çocuk sırtarak onlara doğru yürüdü. Onlar gibi soluk soluğa kalmamıştı. Yalnızca kaşında hafif bir ter vardı.

“Hoşunuza gitti mi?” diye sordu.

Cevap veremeyecek kadar afallamışlardı.

“Hoşunuza gideceğini düşündüm,” dedi. “Bu ormana benim adıma bakmanızı istiyorum.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Thomas. “Gidiyor musun?”

Çocuk hafifçe başını kaldırdı. “Merak etme, Thomas. Geri geleceğim. Yeter ki beni unutma.”

“Seni asla unutamam!”

“Birçok insan çoktan unuttu. Dünya çok çabuk çok kötüleşebiliyor. Su yerine kan dökmek daha kolay olacaktır. Ama”–

gölü işaret etti—“gölde her gün bir kez yıkanırsanız, hastalıktan korunursunuz. Kanın suyun içine girmesine asla izin vermeyin.”

Sonra çocuk onlara uymaları gereken altı tane basit kural verdi.

Rachelle, “Diğerleri yaşıyorlar mı?” diye sordu. “Nerede... Neredeler?”

Çocuk ona yumuşak bir ifadeyle dikkatle baktı. “Birçoğu kayıp ama buna benzeyen yedi ormandan birini bulacak olan sizin gibi insanlar var.” Esrarengiz bir biçimde gülümsedi. “Merak etme, bir fikrim var. Benim fikirlerim genelde oldukça iyidir, siz ne dersiniz?”

“Evet. Evet, kesinlikle iyi.”

“Daha kötüsünün olamayacağını düşündüğünüz zamanlarda, bir çıkış yolu vardır. Tek bir inanılmaz vuruşla kötülüğün kalbini yok edeceğiz.” Rachelle’ye yaklaştı, elini tutup öptü. “Beni unutma yeter.”

Johan’a yaklaştı, gözlerinin içine baktı. Thomas bir an için Elyon’un gözlerinde karanlık bir bakışın belirdiğini sandı. Çocuk öne eğildi, Johan’ı alnından öptü.

Sonra Thomas’ın yanına geldi, elini öptü.

Thomas usulca, “Bana bir şey söyleyebilir misin?” diye sordu. “Dün gece rüyamda yine Bangkok’u gördüm. O gerçek mi? Benim Monique’yi kurtarmam mı gerekiyor?”

“Ben aslan mıyım, yoksa kuzu mu? Yoksa çocuk mu? Buna sen karar ver, Thomas. Sen benim için çok özelsin. Lütfen... Lütfen beni unutma. Asla, asla beni unutma. Çok şey sana bağlı.” Göz kırptı.

Sonra döndü, kıyıdan aşağı koşturdu, ayağını bir kayaya

koydu ve bir kuğu dalışı yaptı. Vücudu gölün yukarısında bir an için asılı kaldı, sonra hafif bir çırpıntıyla yüzeye çarpıp, suyun içinde kayboldu.

Çok şey bana bağlı. Bu fikir Thomas'ı dehşete düşürdü.

İlk harekete geçen Johan oldu. Thomas ile Rachelle hemen arkasındayken, göle dikine atladı. Birlikte daldılar; bir, iki, üç... suya vuruş sesleri neredeyse tek bir sesmiş gibi yankılandı.

Su soğuk değildi. Ilık değildi. Öyle temiz, saf ve kristal berraklığındaydı ki Thomas dipteki kayaları hemen gördü.

Bu gölün bir dibi vardı.

Ve su verdiği şahane temizlik hissi dışında, diğer gölde olduğu gibi vücudunu sarsmıyor ya da teninde bir ürpertiye yol açmıyordu. Thomas bu suyu içine çekemeyeceğini hemen anladı.

Ancak bu sudan içti. Güldü, ağladı ve arka bahçe havuzundaki bir çocuk gibi suları sağa sola saçtı. Ve su onları değiştirdi.

Neredeyse anında ciltleri normale döndü ve gözleri...

Gözlerindeki grinin yerini yumuşak bir yeşil aldı.

Bir süre için.

—

Thomas açık alanda etrafına bakınarak, “Evimizi burada yapacağız,” dedi. “Gölden yalnızca bir taş atımı uzakta ve bol bol güneş ışığı var. İlk işimiz bir sığınak inşa etmek olacak.”

Rachelle, “Sanmıyorum,” dedi.

Thomas onun tavrından şaşırarak ona baktı.

“İlk işimiz Monique'yle ilgilenmek olacak,” dedi.

“Haydi ama Rachelle.”

“Bana her şeyi anlatmanı istiyorum. Bütün rüyalarını.”

Thomas kollarını iki yana açtı. “Fakat onlar hiçbir şey. Onlar sadece rüya!”

“O yüzden mi bir saat önce, çocuğa rüyalarla ilgili bir soru sordun? O yüzden mi uykunda onun ismini sayıklıyorsun? Dün gece yapmayacağına söz verdikten sonra bile, o sanki bu diyardaki en tatlı meyveymiş gibi ismini fısıldadın! Her şeyi bilmek istiyorum.”

“Belki de tekrar yıkanmalıyız.”

“Sen bana anlattıktan sonra. Eğer fark etmediysen söyleyeyim, şimdi ortalıkta sen ve ben varız. Bir erkek ve bir kadın. Yoksa bir erkek ve iki kadın mı var? Sen beni seçtin mi, seçmedin mi?”

“Ben seni seçtim. Sen bu yüzden buradasın. Peki, korumak için Esaret’e başka bir kadını mı götürdüm dersin? Hayır, seni götürdüm, çünkü ben seni seçtim ve biz derhâl evleneceğiz. Ben yine de sana Monique hakkında bir şeyler anlatmak istiyorum.” Kayaların oraya yürüyüp, üzerine çöktü. Bu rüyalar onun mahvına sebep olacaktı. “Johan nerede?”

“Ortalığı keşfetmeye gitti. Sen bana rüyalarını anlat.”

Thomas başını geriye çevirip ormana baktı. “Gitmesine izin mi verdin? Ya kaybolursa? Onun hakkında endişeleniyorum. Ona göz kulak olmak zorundayız.”

“Konuyu değiştirme. Her şeyi bilmek istiyorum.”

Böylece Thomas ona her şeyi anlattı. Rachelle açık alanın ortasındaki kayanın üzerine, Thomas’ın yanına oturdu. Thomas yalnızca birkaç bölümü üstünkörü geçirterek, rüyalarıyla ilgili hatırlayabildiği neredeyse her şeyi anlattı.

Denver’da vuruluşunu, Bangkok’a uçuşunu, Monique’nin kaçırılışını ve Raison Tüürü’nü anlattı. Ve sonra ona rüyalarınındaki bütün dünyayı ya da en azından hatırlayabildiği kadarını anlattı, çünkü rüya görmüyorken her şey uzak ve belirsiz görünüyordu.

En sonunda bitirdiğinde, Rachelle, “Bu bana nasıl geldi, biliyor musun?” dedi.

“Hayır, nasıl?”

“Sen burada bizim başımıza gelenlere benzer bir şeyleri kafanda canlandırıyormuşsun gibi sanki. Ben sana nerede kurtarılmak istediğimi söyledim, sen de başka bir kadını kurtarmak için tam olarak öyle bir yeri rüyada gördün. Burada kara orman bizi yok etmekle tehdit etti ve yaptı, sen de başka bir dünyayı yok edecek bir karanlığı rüyada görüyorsun. Bir salgını. Bangkok gerçek hayatında olanları yansıtan hayallerinin bir ürünü.”

“Tanis’i durduramadıysam da belki virüsü durdurabilirim.”

“Hayır, durdurmayacaksın.”

“Neden?”

“Her şeyden önce, o bir rüya! Söylediklerine bir baksana. Şimdi bile var olmayan bir dünyada fark yaratmaktan bahsediyorsun! Michal’in tarihle ilgili daha fazla bilgi vererek senin rüyalarını beslemeyi reddetmesine şaşmamak lazım.”

Rachelle ayağa kalktı, kollarını kavuşturdu. “İkincisi, eğer haklıysan, bunu durdurmanın tek yolu bir şekilde ilişkili olduğun şu Monique denen kadını bulmak. Ben bunu yapmayacağım.”

“Lütfen, onu çok az tanıyorum. Romantik bir şey değil. Benim hayal gücümün bir ürünü; sen kendin öyle dedin.”

Rachelle, “Ben senin çocuğunu emzirirken, senin rüyanda Monique adında güzel bir kadını görmeni istemiyorum,” dedi.

Bu sözleri Thomas’ı irkiltmişti.

“Yani sen gerçekten çocuk mu doğurmak istiyorsun?”

“Senin daha iyi bir fikrin var mı?” Duraksadı. “Etrafta başka bir adam görmüyorum. Ve seni seviyorum, Thomas, sen rüyanda başka bir kadını görsen de.”

“Ben de seni seviyorum, Rachelle.” Elini tutup öptü. “Bir daha asla başka bir kadını rüyamda görmeyeceğim. Asla.”

“Ne yazık ki bu durum senin kontrolün dışında gibi görünüyor. Eğer rambutan meyvesinden elimizde olsaydı, o zaman her gece seni onunla beslerdim, sen de bir daha asla rüya görmezdin.”

Thomas ayağa kalktı.

“Ne oldu?”

“Çocuk...”

“Evet? Çocuğa ne olmuş?”

“Biz tepedeki göldeyken bana her zaman rüya görmeme seçeneğimin olacağını söylemişti.”

Rachelle onun yüzünü inceledi. “Yine de sen dün gece rüya gördün. Bu senin seçimin miydi?”

“Hayır, ama ya rambutan meyvesi *varsa*?”

“Meyveler artık eski meyveler değil.”

“Ama belki de bu meyveyi bırakmıştır. Yoksa rüya görmem nasıl mümkün olacak? Bana bir söz verdi.”

Rachelle’nin gözleri parladı. Ormanın kenarına dikkatle

baktı.

“Pekâlâ, haydi yıkanalım.”

Rambutan meyvesini ararlarken birkaç saat geçti. Aynı zamanda açık alanda bir barınak inşa etmekte kullanabilecekleri malzeme de aradılar.

Öğlene doğru bu ormanda bir rambutan meyvesi bulma umutları ve Thomas’ın onu bulma arzusu—her ne kadar bunu Rachelle’yle paylaşmasa da—azaldı. Rüyaları yeni çevrelerinde uzak ve soyut görünüyordu. Rüyasında başka bir kadını görmesini Rachelle’nin kıskanması ise Thomas’a abes geliyordu.

Thomas, Rachelle’yi ormanda önünde yürürken seyrettiğinde, en ufak bir şüphesi bile olmaksızın, bir daha hiçbir kadını onu sevdiği gibi sevmeyeceğini anladı. Onda bir kartalın ruhu ve bir annenin yüreği vardı. Onun kendisiyle yaptığı ateşli tartışmalarını bile seviyordu.

Yürüyüşünü seviyordu. Saçlarının omuzlarına dökülüşünü. Konuşurken dudaklarının kıvrılışını. Gölden güneş altında pürüzsüz cildi ve yeşil gözleriyle gülerek ilk adım attığında nefes kesici bir güzelliği olmasına rağmen, kuru cildi ve gri gözleriyle bile güzeldi.

Onun bir rüyadan korkması abesti. Thomas dikkatini inşa edecekleri barınağa yöneltirken, onun da etrafa bakmaya devam etmesini önerdi. Nasıl inşa edeceğiyle ilgili bazı fikirleri vardı. Nasıl metal yapacağını bile biliyor olabilirdi.

Rachelle de bu fikirleri öğrenmek istiyordu.

Thomas rüyalarından bir şey, deme gafletinde bulundu.

Belki de her şeye rağmen rambutan iyi bir fikirdi.

Johan en sonunda keşif gezisinden dönmüştü. Thomas’a fidanlar ve yapraklardan yapılma ilk müstemilatında yardım etti. Thomas sığınağın nasıl görünmesi gerektiğini ve onu nasıl yapacağını biliyordu.

“Bu asmaların böyle bağlanacağını nereden biliyordun?” Johan bu soruyu çatıyı bitirdiklerinde sormuştu. “Hiç böyle bir şey görmemiştim.”

“Bunları,” dedi Thomas, düğümleri sevgiyle okşayarak, “Filipinler’deki cengellerde böyle yapıyorlar. Palmiye yapraklarını—”

Johan, “Filipinler nerede?” diye sordu.

“Filipinler mi? Bir yer değil aslında. Benim uydurduğum bir şey.”

Ve doğru, diye düşündü. Ama şimdi daha az inanıyordu.

Rachelle kampa geldiği sırada, Thomas onu aramaya çıkmaları gerektiğini düşünmeye başlamıştı. Müstemilatı inceledi. “Bu da nedir böyle?”

“Bu bizim ilk evimiz.” Thomas’ın gözleri parlıyordu.

“Öyle mi? Daha çok tek bir duvara benziyor.” Etrafında dolandı. “Ya da düşen bir çatıya.”

Thomas, “Hayır, hayır, bu bir duvardan daha fazla bir şey,” dedi. “Tüm bir yapı bu. Bu mükemmel! Hoşuna gitmedi mi?”

“Galiba iş görür. Bir iki gece, sen bana suyu akan bir mutfakla, yatak odaları yapana kadar.”

Thomas nasıl bir tepki vereceğini bilemiyordu. Yerin açıklık hissi epey hoşuna gitmişti. Elbette Rachelle haklıydı. Eninde sonunda bir ev yapmak zorunda kalacaklardı. Thomas’ın onu da nasıl yapacağına dair bazı fikirleri vardı. Ancak müstemilatın

oldukça şık olduğunu düşünüyordu.

Rachelle ona bakıp göz kırptı. “Bence çok zekice,” dedi. “Büyük bir savaşçının inşa edeceği türde bir şey.” Sonra elini arkasından çıkarıp ona bir şey attı. “Yakala.”

Thomas tek eliyle yakaladı.

Bu rambutan meyvesiydi.

“Buldun mu?”

Rachelle gülümsedi. “Ye haydi.”

“Şimdi mi?”

“Evet, tabii ki şimdi.”

Thomas ısırdı. Nektarın muz ve portakal arasında bir tadı vardı ama ekşiydi. Muz-portakal-limon gibiydi.

Rachelle, “Hepsini,” dedi.

Thomas’ın yanağı aldığı lokmayla kabarmışken, “İşe yaraması için hepsini mi yemem gerekiyor?” diye sordu.

“Hayır. Ama ben hepsini yemeni istiyorum.”

Thomas hepsini yiyip bitirdi.

—

Thomas uyurken Rachelle onu seyrediyordu. Göğsü düzenli olarak inip kalkıyor, derin derin nefes alıp veriyordu. Hafif bir grilik vücudunu kaplamıştı. Rachelle gözlerini görebilseydi onların da kendi gözleri gibi sönük olacaklarını biliyordu. Yıkandır yıkanmaz göl ikisini de tertemiz yapacaktı.

Onu endişelendiren Thomas’ın rüyalarıydı. Tarih ve şu Monique adındaki kadınla ilgili rüyaları. Kendisine bunun daha çok tarihle ilgili olduğunu söylemişti. Olan biten her şeyden sonra, tarihe kafayı takmanın Tanis’in başını derde soktuğu savı da öne sürülebilirdi. Fakat onun derdi daha çok kadınla ilgiliydi.

Kıskançlık her zaman Büyük Macera'nın bir parçası olmuştur ve Rachelle de şimdi kıskançlığını dizginlemek gibi bir teşebbüste bulunmuyordu. Thomas onun erkeğiydi ve Rachelle'nin onu, ister rüya kadını ister başka bir kadın olsun, başka biriyle paylaşmak gibi bir niyeti yoktu.

Eğer Thomas haklıysa, ilk başta onun rüyalarını başlatan şey, hafızasını kaybetmeden önce kara ormanda Teeleh'in meyvesinden yemesiydi. Şimdi ise Rachelle, Elyon'un meyvesinden geriye ne kaldıysa artık, zihnini öncekilerden arındırması için yana yakıla dua ediyordu.

"Thomas." Eğilip dudaklarından öptü. "Uyan, canım."

Thomas inildeyerek yuvarlandı. Yüzünde hoş bir gülümseme belirdi. Derin bir uyku mu çekmişti? Yoksa Monique'yi mi görmüştü? Ancak bebek gibi uyumuş ve bir kez bile onun ismini sayıklamamıştı.

Rachelle artık daha fazla dayanamamıştı. Bir saattir uyanıktı, onun uyanmasını bekliyordu.

Rachelle onun yan tarafına vurup ayağa kalktı. "Kalk haydi! Banyo zamanı."

Thomas irkilerek doğruldu. "Ne dedin?"

"Banyo zamanı."

"Epey geç olmuş. Bunca zamandır uyuyor muydum?"

Rachelle, "Kütük gibi," dedi.

Thomas gözlerini ovuşturdu, ayağa kalktı, ateşe doğru yürüdü. "Bugün senin evini yapmaya başlayacağım," dedi.

"Harika." Yüzünü inceliyordu. "Rüya gördün mü?"

"Rüya mı?" Hafızasını yokluyor gibiydi.

"Evet, rüya gördün mü?"

“Bilmiyorum. Gördüm mü?”

“Bunu ancak sen bilebilirsin.”

“Hayır. Meyve işe yaradı herhâlde. O yüzden bu kadar iyi uyudum.”

“Hiçbir şey hatırlamıyor musun? Bangkok’a görünmez yolculuklar falan? Güzel Monique’yi kurtarmadın mı?”

“Hatırladığım son rüya Bangkok’ta toplantıya katıldıktan sonra uyuyakaldığımla ilgiliydi. Bu iki gece önceydi.” Ellerini açtı ve manidar bir biçimde gülümsedi. “Rüya müya yok.”

Rachelle onun doğru söylediğini biliyordu. Çocuğun söz verdiği gibi meyve işe yaramıştı. “Güzel,” dedi. “Demek ki işe yarıyor. Bu meyveyi her gün yiyeceksin.”

“Sonsuza kadar mı?”

“Ayrıca çok yararlı ve erkeklerin gücünü artırıyor,” dedi. “Evet, sonsuza kadar.”

Böylece Thomas rambutan meyvesini her gün yedi ve bir kere bile rüyasında Bangkok’u görmedi. Ya da başka bir şeyi.

Aradan haftalar, aylar, yıllar, sonra on beş yıl geçti ve Thomas bir kere bile rüyasında Bangkok’u görmedi. Ya da başka bir şeyi.

Thomas onların üzerine yürüyen çöl Güruh’larına karşı yedi ormanı savunan güçlü bir savaşçı oldu. Ama bir kez bile rüya görmedi. Ne Bangkok’u ne de başka bir şeyi.

Belki de Rachelle haklıydı. Belki bir daha asla rüya görmeyecekti. Belki de rambutan meyvesini sonsuza dek her gün yiyecek ve bir daha asla rüyasında Bangkok’u görmeyecekti.

Ya da başka bir şeyi.

VALBORG SVENSSON masanın başında dikilmiş, toplanan kodamanlara dikkatle bakıyordu. Hepsi de üç yılda güç vaadiyle dil dökerek elde ettiği, devlette mevki sahibi insanlardı. Şu ana kadar hiçbiri de ona önemli ölçüde zarar verebilecek kadar bir şey bilmiyordu. Ve eğer bilmeleri gerekenden fazla bir şey biliyorlardıysa bile ona zarar vermemişlerdi, o yüzden konu tartışmalıydı. Yedi kişiydiler ama kuvvet üslerini kurmak için tek bir ülkeye ihtiyaçları vardı. Yedisi de yararlı olurdu ama yedek olarak krallıklarından birinin anahtarları lazımdı. Eğer bu adamlar bir bilselerdi.

Carlos şu anda Bangkok'taydı, Hunter'i ebediyen ortadan kaldırmaya sadece saatler kalmıştı. Armand Fortier Ruslar ve Çinlilerle gerekli ayarlamaları yapıyordu. Ve kendisi de her şeyi mümkün kılacak bombayı atıyordu. Tabiri caizse.

İşaret değneğini çıkardı, sol taraftaki duvar haritasında yer alan şehirleri gösterdi. "Raison Törü çoktan Londra, Paris, Moskova, Pekin, Yeni Delhi, Cape Town, Bangkok, Sydney, New York, Washington, D.C., Atlanta ve Los Angeles hava sahasına girdi. Bunlar ilk on iki. Sekiz saat içinde yirmi dört adet giriş noktamız olacak."

“Hava sahasına giriş–şeydeki gibi mi...”

“Virüs havayla taşınabiliyor. Kuryeler tarafından yirmi dörtten fazla ticari hava taşıtına teslim edildi, biz konuşurken yayılıyor. Son derece bulaşıcı, şimdiye kadar gördüğümüz bütün virüslerden daha bulaşıcı. Büyüleyici küçük bir hayvan. Çoğunun yayılmak için biraz yardıma ihtiyacı olur. En azından bir öksürük, sıvı, dokunma, yüksek nem. Ama bu patojen ters çevre koşullarında bile gayet iyi görünüyor. Tek bir virüs kabuğu yetişkin bir insanı enfekte etmeye yeterli.”

“Yani sen bunu çoktan yaptın mı?”

“Doğal olarak. En tutucu modellerimize göre, gün sonuna kadar üç milyon kişi taşıyıcı olacak. İki gün içinde doksan milyon. Bir haftada dört milyar.”

Dinleyenler küçük dillerini yutmuşlardı sanki. Bir tanesi bile az evvel söylediklerini tam olarak idrak edememişti. Onları suçlamıyordu. Gerçek çok sarsıcıydı. Bir oturuşta sindirilemeyecek kadar önemliydi.

“Virüs gitti mi yani? Onu durdurmanın bir yolu yok mu?”

“Gitti mi? Evet, sanırım gitti,” dedi Svensson. “Ve evet, onu durdurmanın hiçbir yolu yok.”

Şimdi hepsi de tek tek karmaşaya atlamaya başlamıştı. “Kimler etkilenecek?”

“Herkes. Örneğin ben. Siz. Hepimize bulaştı.” Tezgâhın üstündeki küçük bir ampulü işaret etti. “Bu odaya girdiğimiz andan itibaren dakikalar içinde enfekte olduk.”

Çıt çıkmıyordu. Sarı sıvı el değmemiş hâlde öylece duruyordu.

İtirazları kızgın bir protesto yağmuru hâlinde geldi. “Sende aşı var; hemen aşı vurulmamız lazım! Bu nasıl hasta bir şaka böyle?”

“Çok hasta bir şaka,” dedi Svensson. “Aşı falan yok.”

Adam, “Ne öyleyse, bir anti virüs mü var?” diye sordu. “Senin burada ne yaptığını bilmek istiyorum!”

“Ne yaptığımızı biliyorsun. Maalesef, henüz anti virüsümüz de yok. Ancak endişelenmeye gerek yok, çok yakında olacak. Anti virüsü mükemmelleştirmek için üç haftadan daha az zamanımız var, ama ben hafta sonuna kadar elde edeceğimizden eminim. Belki de daha kısa sürede.”

Bir peynir kapını altında donakalmış fareler gibi ona bak-
tılar.

“Peki, ya olmazsa?”

“Olmazsa o zaman hepimiz, dünyanın geri kalanıyla birlikte aynı kaderi paylaşırız.”

“O nedir?”

“Tam olarak emin değiliz. Ancak çirkin bir ölüm olduğundan eminiz. Fakat şimdiye kadar kimse Raison Törü’nden ölmedi, o yüzden ölümün gerçek doğasından emin olamayız.”

“Neden?” İnanamadıkları bir adama soruyorlardı. “Bu bizim tartıştığımız şey *değildi*.”

“Hayır, öyleydi. Siz çok iyi dinlemiyordunuz. Ülkelerinizin her biri için bir talimat listemiz var. En hızlı şekilde uyacağınıza güveniyoruz. Belli nedenlerden ötürü. Ve planlarımızı bir şekilde baltalamaya çalışacağınızı hiç sanmıyorum. Anti virüs için tek umut bende. Ben yasaklanırsam dünya tek keli-

meyle ölür.”

İsviçreli beyefendi Bruce Swanson yüzü kıpkırmızı hâlde. sandalyesini geri çekip ayağa kalktı. “Bu benim kabul ettiğim şey değil! Bize danışmadan sen ne cüretle—”

Svensson ceketinin altından bir tabanca çekti, adamı on adım mesafeden alnından vurdu. Adam ona dik dik baktı, yeni açılmış üçüncü gözünden kan sızıyordu; sonra geriye devrilerek kafasını duvara vurdu ve yere çöktü.

Svensson tabancasını indirdi. “Virüsü durdurmanın hiçbir yolu yok,” dedi. “Şimdi onu ancak kontrol edebiliriz. Baştan beri amaç buydu zaten. Anlaşmazlık bu amaca engel olmaktan başka bir işe yaramaz. İtirazı olan var mı?”

İtiraz etmediler.

“Güzel.” Tabancayı masanın üzerine koydu. “Konuştuğumuz gibi, etkilenen ülkelerin hükümetlerine bizim taleplerimiz bildiriliyor. Bu hükümetler tabii ki hemen tepki vermeyecekler. Bunu da tercih ederiz zaten. Panik bizim dostumuz değil. Henüz değil. İnsanların hastalığa yakalanma korkusuyla evlerinde oturmalarını istemeyiz. Onlar tehdidimizin gerçek doğasını anlayana kadar, sınırlama söz konusu olmayacak. Esas itibariyle hazır.”

Derin bir nefes aldı. Bu anın gücü, yedi adamın—altısı hayatta—tepesinde dikilmek bile ödediği bedele değerdi. Ve bu daha sadece başlangıçtı. Gülümsemesine devam etti, fakat şimdi artık hepsinin yerine gülümsüyordu.

“Harika bir gün, dostlarım. Tarihin doğru tarafındasınız. Göreceksiniz. Zarlar atıldı.”

Markous'a bu iş için iki şey garanti edilmişti: Hayatı ve bir milyon dolar nakit. Markous ikisine de gerektiğinde kendi bacağına kesecek kadar çok değer veriyordu. Nakit parayı almıştı. Hayatı ise hâlâ onların elindeydi. Hayatına son vermeleri ya da bahşetmeleri hususunda ne niyetlerinden ne de yeteneklerinden şüphe ediyordu.

Banyo bölmesinde duruyordu. Tırnağıyla küçük ampule bir fiske vurdu. Sarı sıvının yaptığını iddia ettikleri şeyi yapabileceğine inanmak çok zordu. Amber renkli sıvının birkaç damlasından bile cesareti kırılmıştı.

Nefesini tuttu, ampulün boynundan lastik tıpayı çekti. Şimdi virüsle onun—burnu, gözleri ve cildiyle—arasında yalnızca hava vardı. Ona bulaşmış mıydı? Hayır, nasıl bulaşabilirdi ki?

Ciğerlerinden havayı sonuna kadar boşalttı; sonra görünmez sporların burun deliklerine aktığını hayal ederek, yavaşça havayı içine çekti. Eğer parfüm gibi bir kokusu olsa farkına varırdı. Ancak amaç zaten farkına varılmamasıydı.

Şu hâlde artık enfekte olmuştu.

Markous hiç düşünmeden sıvının bir kısmını kolonya gibi ceketine, ellerine döktü, yüzüne sıvadı. Diliyle test etti. Tadı yoktu. Biraz içti ve ağzında şaklattı. Sonra yuttu.

Erkekler tuvaletinden dışarı çıktı. Vakit erken olmasına rağmen, Bangkok Uluslararası Havalimanı yolcularla kayınıyordu. İki yöne de baktı, kravatını düzeltti. Hoş Akdenizli özel-

liklerine rağmen, gece kulüplerinde ya da diğer genel sosyal ortamlarda kadınlarla nadiren haşır neşir olurdu. Fakat şu anda birazcık sevgi saçmak uygun görünüyordu.

Aradığı şey az ilerideydi. Bir telefon sırası yanında konuşan, maviler giyinmiş dört uçuş görevlisine doğru yürüdü.

“Affedersiniz.” Dört kadın da ona baktı. Bagaj etiketlerinde “Air France” yazılıydı. Kibarca gülümsedi ve uzun boylu esmere odaklandı. “Buradan geçiyordum ama gözlerimi sizden alamadım. Rahatsız ediyor muyum?”

Bakıştılar. Esmer düşünceli bir biçimde kaşını kaldırdı.

Markous, “Bana isminizi söyleyebilir misiniz?” diye sordu. Kızın üstünde isim kartı yoktu.

“Linda.”

Markous yaklaştı. Elleri hâlâ sıvıdan nemliydi. Aklından milyonlarca hücrenin ağzında yüzdüğü geçti.

“Yaklaş, Linda. Sana bir sır vermek istiyorum.” Öne eğildi. İlk başta kız tereddüt etti, ancak diğer ikisi kıkırdayınca ellerini açtı. “Ne var?”

“Daha yakına,” dedi. “Söz veriyorum, seni ısırmayacağım.”

Kızın yüzü kızarmıştı ama sesini çıkarmadı ve birkaç santim eğildi.

Markous ona iyice yaklaştı ve birden dudaklarından öptü. Hemen geri çekildi, iki elini birden kaldırdı. “Bağışla beni. Çok güzelsin, seni öpmem gerekiyordu.”

Kızın yüzünde bir şok ifadesi belirdi. “Sen... sen ne yaptığını sanıyorsun?”

Markous esmerin yanındaki kadının elini kavradı. Öksürdü. “Lütfen, çok özür dilerim.” Özür için başını öne eğerek, çabucak geriledi. Sonra arkasında dört afallamış kadın bırakarak oradan ayrıldı.

Havalimanının ilkyardım bölümüne gitti; orada bir anne, hemşireye bir şeyler sorarken, iki sarı saçlı çocuk bekleme bankının yanında fişlerle oynuyordu. Fırça gibi beyaz kaşları olan yaşlıca bir adam, Markous hâlâ nemli olan ceketini çıkarıp askılığa asarken onu seyretti. Şansı yaver giderse, adam ceketini bildirecek ve güvenlik de cekete el koyacaktı. Daha beş adım atmadan, virüs anneye, iki çocuğuna, hemşireye ve yaşlı adama bulaşmıştı.

Havalimanından ayrılmadan önce daha kaç kişiye bulaştığını hiç öğrenemeyecekti. İlk seferi olduğu için fazla hassasiyet göstermemesine rağmen, belki de yüz kişiydi. Şehirde giderken yol üstünde bir pazarda durup, kalabalık yollarında dolaştı. Burada ne kadar olduğunu kestiremiyordu. En az birkaç yüz kişi vardı. Ayrıca sıırsıklam ettiği gömleğini Mae Nam Chao Irmağı’na attı. Gömlek şehir merkezine doğru aheste aheste yol aldı.

Yeterliydi. Gün sonuna kadar Bangkok virüsle kaynıyor olacaktı.

İşi bitmişti.

—

Carlos saat sekizde arabasını Sheraton’ın yer altı park alanına park etti, lobiye çıkan asansöre bindi. Sabah kalabalığı çoktan başlamıştı. Ana asansörlere doğru yürüdü, boş bir tane

bekledi ve içine girdi. Dokuzuncu kat.

Dışişleri Bakan Yardımcısı Gains ve istihbarat görevlileriyle yapılan toplantı gece geç vakitlere kadar sürmüştü ve son aldığı istihbarata göre Hunter hâlâ odasındaydı. Uyuyordu. Kaynağı mükemmel çalışıyordu.

Aslında kaynağı toplantıya katılanlar *arasındaydı*.

Ah, onlar Svensson'un bu planı yürütmek için ne kadar ileri gittiğini bir bilselerdi. Tek uyarıda bulunan Hunter olmuştu. Rüyalarından öğrenen bir adam. Muhtemelen hiçbirinin kontrol edemeyeceği bir adam. Carlos'un şimdiye kadar iki kez öldürdüğü bir adam.

Bu defa Hunter ölü kalacaktı.

Asansör zili çalınca Carlos yavaşça koridora adım attı; Hunter'in odasının yanında, daha önceden ayarlandığı için açık olan odayı arayıp buldu.

Herhangi bir operasyonda iki kritik nokta vardı. Birincisi güç, ikincisi istihbarattı. Hunter'i bir kez eline geçirmiş, adamın şaşırtıcı becerilerine rağmen kolayca hakkından gelmişti. Ancak adamın dayanıklılığını hafife almıştı. Hunter nasıl olduysa sağ kalmayı başarmıştı.

Bu defa dövüş için hiç fırsat olmayacaktı. Üst düzey istihbarat, zaferi garantileyecekti.

Carlos süitin diğer kapısına bitişik olan kapıya yaklaştı. Bir Luger çekip, namlusuna bir susturucu taktı.

Üst düzey istihbarat. Örneğin o tam şu anda bu kapının kilitli olmadığını biliyordu. İçerideki adamı bunu sağlamıştı. O kapıyı geçti, soldaki kapı Thomas Hunter'in odasının kapısıydı.

Hunter yedi saattir odada uyuyordu. Hiçbir zaman vurulduğunu bile bilmeyecekti.

Carlos tüm bunları en ufak bir şüphe bile duymaksızın biliyordu. Eğer bir şey değişirse—süitin diğer yatak odasında uyanan ablası uyanırsa ya da Thomas uyanırsa—video operatörü sadece onun çağrı cihazını arayacak, Carlos'un kemerindeki alıcı da titreşecekti.

İstihbarat.

Carlos süitleri ayıran iki kapıyı da açtı, soldaki odaya yürüdü. Mermi haznesindeydi. Her yer sessizdi. Kapı koluna uzandı.

Bir telefon çaldı. Asıl oda telefonu değil—sağ taraftaki ablasının odasındaki. Anında çağrı cihazı titreşti. Çağrı cihazını dikate almadı, dinlemek için duraksadı.

—

Kara'nın yatağının yanındaki telefon bir kez çaldı. Kara gözlerini açtı, tavana baktı. Neredeydi?

Bangkok. Kendisi ve kardeşi bir gece önce Dışişleri Bakan Yardımcısı Merton Gains ile birlikte bir toplantıya katılmışlardı, çünkü şu İsviçreli Valborg Svensson, Monique de Raison'u tek bir nedenden ötürü kaçırmıştı: Dünyanın üstüne salıvereceği virüsün anti virüsünü geliştirmek için. En azından Thomas'ın onları inandırmaya çalıştığı şey buydu. Tabii ona koşup da ayaklarından öpmemişlerdi.

Telefon tekrar çaldı.

Kara doğruldu. Thomas süitin diğer yatak odasında uyu-

yordu. Rüya görmüş müydü? Rüya görüyor muydu? Kara ona çok uzun bir süre rüya görmesini ve yeni biri hâline gelmesini önermişti; görünüşe göre abes bir öneriydi, ancak onun yaşadığı bu alternatif dünya meselesi de abesti zaten. Bir dünyada kötü-lüğün yayılması, diğerinde bir virüs tehdidi.

Telefon çalmaya devam ediyordu. Dün gece Thomas'ın odasında askıda duran telefonu almıştı. Thomas telefonu duymazdı.

Ahizeyi kaldırdı. "Alo?"

"Ben Merton Gains. Kara?"

Kara, telefonu sağ kulağına getirdi. "Evet, benim. Günaydın Bay Gains."

"Seni uyandırdığım için özür dilerim ama görünüşe göre bir sorunumuz var."

"Hayır, hayır, sorun değil. Saat kaç?" *Saat kaç mı?* Karşısında Dışişleri Bakan Yardımcısı vardı, o da tutmuş ona saatin kaç olduğunu mu soruyordu?

Gains, "Yerel saate göre sekizi biraz geçiyor," dedi. Sesi gergin geliyordu. "Dışişleri Bakanlığı Valborg Svensson olduğunu iddia eden bir taraftan bir faks aldı."

Kara'nın sırtından aşağı bir ürperti indi. Bu Thomas'ın tahmin ettiği şeydi! Bu kadar yakın değil ama—

"Raison Tüürü'nün Washington, D.C., New York, Los Angeles ve Atlanta dâhil, on iki şehirde salıverildiğini iddia ediyor," dedi Gains, sesi şimdi çok ince geliyordu.

"Ne?" Kara, bacaklarını yataktan attı. "Ne zaman?"

"Altı saat önce. Bu sayının gün sonuna kadar yirmi dört

olacağını iddia ediyor.”

“Yirmi dört! Bu imkânsız! Bunu ellerinde anti virüs olmadığı hâlde yaptılar! Thomas haklıydı. Bu söylediklerinizden hiç doğrulanan oldu mu?”

“Hayır. Hayır, fakat üstünde çalışıyoruz, inan bana. Thomas nerede?”

Kapıya göz ucuyla baktı. “Bildiğim kadarıyla, yan tarafta uyuyor.”

“Ne zamandır uyuyor?”

“Sanırım, yaklaşık sekiz saattir.”

“Şey, söylemem gereksiz ama galiba haklıymış.”

Kara ayağa kalktı. “Anlıyorum. Siz de bunun daha önceden önlenebileceğinin—”

“Haklı olabilirsin.” Aslında Thomas’tan şüphelenen o değildi. Onu suçlamaya hakkı yoktu. Ne düşünüyordu ki? O Amerika Birleşik Devletleri’nin Dışişleri Bakan Yardımcısıydı, Tanrı aşkına!”

“Eğer bu bilgi doğru çıkarsa, kardeşiniz bizim için çok önemli bir kişi olabilir.”

“Olabilir ya da olmayabilir. Ancak şu anda da çok geç olabilir.”

“Onunla konuşabilir miyim?”

Bir an tereddüt etti. Tabii ki Thomas’la konuşabilirlerdi. Onlar istedikleri insanla konuşabilecek güçte insanlardı. Ancak şimdiye kadar onunla konuşmakta geç kalmışlardı.

“Onu uyandırayım,” dedi.

“Teşekkür ederim. Yapmam gereken bazı telefon görüşme-

leri var. Yarım saat içinde onu aşağı getir. Bu süre yeterli olur mu?”

“Evet.”

Telefon kapandı.

Kara, yatak odasına doğru giderken yarı yolda durdu. Dış-ışleri Bakan Yardımcısı yarım saat içinde demişti. *Yarım saat içinde onu aşağı getir.* Eğer Thomas’ı şimdi uyandırırsa, hemen aşağı inmek isteyecekti. Ayrıca bir haftadır doğru düzgün uyuyamamıştı. Ve eğer rüya görüyorsa, ki bundan şüphe etmesi için bir neden yoktu, o zaman uykusunun her dakikası—hatta her saniyesi—onun rüya dünyasındaki saatlere, günlere hatta haftalara eşdeğer olabilirdi. Birçok şey olabilirdi. Cevaplar gelebilirdi.

Altı saat önce Svensson virüsü salıvermişti. Bu akıllara durgunluk veren bir düşünceydi. Kardeşini şimdi kaldırmalıydı, sonraya bırakmamalıydı.

Tuvalete gittikten hemen sonra.

—

Carlos yeterince şey duymuştu. Reaksiyonlarının bu şekilde olmasını beklemiyordu ama bunu da oldukça tatmin edici buldu.

Kapı kolunu çevirdi. Kapı gıcırdadı. Nefes alıp verme sesi. Silahını hazırladı, içeri süzüldü.

Thomas üstünde sadece şortla, karmakarışık çarşaflar içinde sırtüstü yatmış, uyuyordu. Çarşaflar terden sıırılsıklam olmuştu. Ter ve kan. Kan mı? Çok fazla kan vardı, çarşaflara sı-

vanmıştı; bir kısmı kurumuş, bir kısmı hâlâ ıslaktı.

Adam uykusunda kan mı kaybetmişti? Uykusunda kan kaybediyordu. Ölmüş müydü?

Carlos biraz daha yaklaştı. Hayır. Hunter'in göğsü düzenli olarak inip kalkıyordu. Göğsünde ve karnında Carlos'un hatırlayamadığı yaralar vardı, ama bunlar Carlos'un geçen hafta bu adamda açtığından emin olduğu yaralar değildi.

Silahı Hunter'in şakağına dayadı, parmağını tetiğe bastırdı.

Son bir kez fısıldamadan edemedi. "Güle güle, Bay Hunter."

38

RACHELLE YANILIYORDU.

Thomas meyveyi sonsuza dek yemedi.

On beş yıl boyunca yedi. Bu on beş yıl boyunca bir kez bile rüya görmedi, ama sonra olabilecek en kötü zamanda, artık onlar işlerin bir daha kötüleşebileceğini düşünmedikleri sırada, tam da çocuğun önceden bildirdiği şekilde, Thomas tekrar rüya gördü.

Ve rüyasında bir silahın sol şakağında dolandığını gördü. Kulağına tehditkâr bir biçimde, dört kelime fısıldandı. “Güle güle, Bay Hunter.”

YOLCULUK **KIRMIZI** İLE DEVAM EDİYOR...

